TED DEKKER

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

TEN

asla gözlerine güvenme!..

5. baskı

MARTI YAYINCILIK - 63 BESTSELLER - 16

TEN **TED DEKKER**

ORJİNAL ADI
SKIN
YAYINA HAZIRLAYAN
ŞAHİN GÜÇ
ÇEVİREN
KEREM ÇORBACIOGLU

1.BASIM MART 2008
ISBN: 978-975-8461-99-8

MARTI YAYINCILIK
Bir Pozitif Turizm Dış. Tic. Ltd. Şti. Markasıdır Cevizlik Mh. Sakızlıyalı Sk. No:25 Bakırköy / İstanbul Tel: 0 212 583 24 50 – Fax: 0 212 570 73 98

TARAMA: MEDES

TEN

TED DEKKER

E-Kitap: Project j.ALL

PROJECT

j.all

1

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağmasa bile, arabanızın üstüne tas büyüklüğünde dolu taneleri gibi düşmeye başladığında, kenara çekmenizin vakti gelmiş demektir.

Sileceklerin ön camdaki nehirlerde kayıtsızca sağa sola gitmesinden başka bir şey göremiyorsanız, ansızın yolda olup olmadığınızdan emin olmamaya başlamışsanız ve radyonuzda parazitten başka ses yoksa kenara çekmenizin vakti gelmiş demektir. Gökyüzü karardığından beri tek bir araba bile görmemişseniz ve rüzgâr eski Honda Accord marka arabanızın ön camına çarparken, parmaklarınız direksiyonu daha sıkı kavramaya başlamışsa, kesinlikle kenara çekmenizin vakti gelmiş demektir.

Wendy tek gidiş-gelişli otoyoldan sarı yol çizgilerini seçmeye çalışırken direksiyona yaslandı. Yaslanabileceği gerçek bir omuz yoktu. Kenara çektiği anda, diğer arabanın görüş alanından bile çıkmış olacaktı.

Nevada Çölü'ne doğru gelirken siyah bulutların ufka doğru hareket ettiklerini görmüştü. Ufkun açıklanamaz bir şekilde kızarmasından önce radyoda yapılan uyarıları dinlemişti. Meteoroloji işini hakkıyla yapıyor olmalıydı.

Wendy uyarıları dikkate almadan gecenin içine doğru devam etti. San Diego'dan Batı Utah'a doğru iki günlük uzun bir yolculuğu vardı. Annesi ona gelmesini söylediğinde elinde telefon, on saniye kadar donakalmıştı. Annesinin ısrar ettiği gün, geçen hafta Perşembeydi. Şu an Salı gecesiydi Wendy sadece annesini mi, yoksa Tarikat kardeşlerini de mi göreceğini merak ediyordu. Bu düşüncenin kendisi bile onu gece boyunca ayakta tutmaya yeterdi.

Bronson adındaki kişinin liderlik ettiği Tarikat, göçebeleri ya da müritleriyle birlikte, Tanrı'nın onlara gösterdikleri yolda ilerliyordu. Doğal olarak Tanrı onları Utah - Nevada sınırına yönlendirmişti.

Wendy bu Tarikat'ın içinde doğmuştu. Bundan sekiz yıl önce kaçtığında, on sekizinci yaş gününde Torrey Bronson'ın üçüncü karısı olmak üzereydi. İki defa Tarikat'ın konumunu ve annesinin durumunu öğrenmek için özel dedektif tutmuştu. İkisinde de sonuç olumsuz değildi. Ama aslında

dedektifler annesiyle hiç konuşmamışlardı. Dış dünyadan biriyle konuşmak kesinlikle yasaktı. Sadece göz göze gelmek bile tecritte en az bir gün geçirmek için yeterliydi. Fiziksel temas ise cennetten men edilip, çok şiddetli cezalara çarptırılmak anlamına geliyordu.

Tarikat'ın içinde dokunmak, sarılmak, öpüşmek gibi her türlü fiziksel temas serbestti. Ama yabacılarla temas kesinlikle yasaktı. Kardeşliğin seçtiği yol buydu.

Wendy Oklahoma'da bir çukura düştüğünde yedi yaşındaydı ve ayağını kırmıştı. Bir çiftçi onun ağlayışını duymuş ve onu oradan çıkararak diğerlerinin yanına götürmüştü. Baba Bronson kırılan kemiği yerine oturtmadan önce, yabancı birinin ona dokunmasına izin verdiği için onu çok şiddetli bir şekilde dövmüştü. Kırbaç, canını kırılan ayağından daha çok acıtmıştı. Bundan sonra artık hiçbir yabancı, kaçışına kadar Wendy'ye dokunamayacaktı.

Daha sonraları Tony adında, on üç yaşında, Tarikattan bir çocuğu öptüğü için Baba Bronson'ın iki baş ve işaret parkalarını kırması, onun Wendy'i kendisi için istediğini açıkça ortaya koymuştu.

Tarikattan kaçabilmesine rağmen, ona yapılan şeylerin anılarından kaçamamıştı. Yapabildiği tek şey, acılarını yumuşak bakışlarının ve sıradan gülümsemelerinin ardına saklamak olmuştu. Ama hala erkeklerle fiziksel temas kurarken cesareti kırılıyordu.

Wendy'nin bu çalkantılı hayatında, onu bundan daha fazla etkileyebilecek bir şey olamazdı. Dokunmak onun kâbusuydu. Erkeklerle herhangi bir ilişki yaşamasına izin vermeyen, onu aşktan, romantizmden mahrum eden, içini kemiren bir canavar gibiydi dokunmak.

Şimdi tabiatın öfkesine doğru arabasını sürerken kendini acayip bir şekilde hapsedilmiş gibi hissediyordu. Birdenbire karanlık bulutlara doğru gitmesinin büyük bir hata olduğunu anlamıştı.

Tam, havanın onunla oynadığını düşündüğü sırada fırtına birden hafifledi. Yolu yeniden görebiliyordu.

Gördün mü? Şimdi o kadar da kötü değil... Fırtına'nın dinmesini beklemek için en yakın Motel'e çekmenin zamanı gelmişti. Büyük ihtimalle aynı nedenden durmuş başka in-sanlarla dolup taşan bir Motel.

Artık trafik levhalarını bile görebiliyordu. Biraz evvel yanından geçtiği yeşil levhada Summerville çıkışının beş mil sonra olduğunu okumuştu. Çıkış 354. Doksan metre uzakta ki mavi bir tabelada, bu çıkışın servis dışı olduğunu belirtiyordu.

Fırtına garipti. Ani seller, şiddetli rüzgârlar. Gerçeği söylemek gerekirse biraz heyecanlıydı. Fırtına boyunca gecikmemiş olmasından hoşnut görünüyordu.
Arabasının farları, hemen ileride bir aracı aydınlattı. Bu yağmurlu gecede, sanki gözünü kısmış bir hayvan gibi ona bakmaktaydı. Hareketsiz, yolun üstünde ölü gibi duran, bir kamyonet.
Hızla frene bastı.
Akkord'dun arka lastikleri ıslak yolda, yol tutuşunu kaybedip, sol tarafına doğru kaydılar. Beyaz parmaklarıyla direksiyonu daha sıkı kavradı. Arabanın farları yol kenarındaki meşe ağacını aydınlattı birden.
Wendy arabanın yuvarlanacağını düşündüğü anda lastikler ıslak yolu tekrar kavrayarak arabanın takla atmasını engellediler.
Ne yazık ki kaygan zemin aynı zamanda durmasına da engel olduğu için, ancak kamyonete çarparak durabildi.
Wendy ön tarafa doğru savrulurken, kollarını öne uzatarak çarpmanın şiddetini azaltmıştı.
Kaportanın altından buhar tıslıyordu. Yağmur çiselemekteydi. Bir iki yara bere dışında yaralanmamıştı. Bir süre kendini toplayabilmek için sessizce oturdu.
Tuhaf bir şekilde Airbag açılmamıştı. Belki de çarpmanın açısından dolayı öyle olmuştu. Arabası kayarak, diğer arabanın ön çamurluğuna çarpmıştı. Böylece sol tamponu öteki arabanın altına girmeden evvel çarpmanın şiddetini azaltmıştı.
Cep telefonunu eline alarak açtı. Çekmiyordu.
Bekledi. Yarım saat geçmesine rağmen hala çekmiyordu.
Kapıyı denedi. Biraz gıcırdadıktan sonra, şimdi renginin yeşil olduğunu anladığı kamyonete çarparak kolayca açıldı. Zar zor, yağmuru fark ederek dışarı çıktı. Kamyonetin sağ tekerleği yoktu ve fren aksamının üstüne oturmuştu. Bu, yolda duran tekerliği de açıklıyordu. Kamyonetin kapısına doğru baktı. Yan camlar kırılmıştı. Ön cam, sürücü tarafındaki yumruk büyüklüğünde iki delik dışında sağlam görünüyordu.
Kurşun delikleri.
Elbette bunların kurşun deliği olup olmadığından emin olamazdı. Ama aklına ilk gelen şey bu olmuştu ki, camdaki o kusursuz deliklerin bir yumruk tarafından açılmış olabileceğini düşünemezdi.
Biri sürücüye ateş etmiş olmalıydı.

Etrafta başka bir işaret, araba ya da ateş eden biri olup olmadığını anlamak için çevresine bakındı. Hiçbir şey göremedi, ama bu onların orada olmadıkları anlamına gelmiyordu. Bir an için kaldırım kenarında durdu. Düşünceleri, yağmur tarafından ıslatılıyor olması ve kurşun delikleri arasında gidip geliyordu.
Aklına arabasının ön koltukları arasında duran silahı geldi. Uzun süre önce sığınma evinde, ilk karşılaştıklarında, ona Louise söylemişti silah satın almasını. Ne onun ayarladığı eğitimi almış ne de bir kere ateş etmişti. Bu durumda, artık bunun için zamanı olup olmayacağını kestiremiyordu.
Accord'un kapısını olabildiğince açıp başını eğerek içeri girdi. Silahı koltuklar arasındaki siyah kutusundan bulup çıkarmak, eklemlerine acı veren kaygan ve ıslak bir işti. Sonunda çıkartmayı başardı. Kutunun açılmasını sağlayan mekanizmayı serbest bıraktı. Silahı soğuk çelik gövdesinden beceriksizce kavrarken, bir yandan da emniyet kilidinin nasıl bir şeye benzediğini hatırlamaya çalışıyordu.
Bu arada arabanın dışında kalan kalçası, yağmur altında duş almaya devam ediyordu. O esnada silah elinden kaydı ve döşemenin üstüne düşerek tok bir ses çıkardı. İçinden dua etti. Emniyeti kapalı olmamış olsaydı, arabanın içinde rüzgârın içeri girebileceği bir delik açılmış olacaktı.
Tanrı'ya güvenlik denen şey için teşekkür etti.
Emniyeti buldu ve açtı. Silahlara yabancı olmasına rağmen Wendy ne aptaldı ne de korkak.
Kamyonetin içindeki her kimdi ise yaşıyor olmalıydı. Bir ihtimal yaralı ve fırtınanın içinde bir yerlerdeydi. Yardım edebilecek tek kişi Wendy'di ve o ateş eden kişi orada olsun olmasın, yardıma muhtaç birini asla yarı yolda bırakamazdı.
Arabasının kontak anahtarını çevirdi. Motor hafifçe mırıldandı. Kaputtan buharlar çıkmasına rağmen sonunda çalıştı.
Derin bir nefes aldıktan sonra arabadan dışarı çıktı. Aceleyle kamyonetin yolcu kapısına doğru yöneldi. Kafasını aşağıda tutmaya gayret ediyordu.
Issız otoyola doğru dikkatlice baktı. Filmlerde binlerce kez gördüğü gibi, silahını iki eliyle yere doğru tutarken başını kaldırıp camdan içeri doğru baktı.
Daha iyi görebilmek için ayağa kalktı. Şoför camı bir şeyle sıvanmıştı. Kan. Ama ceset yoktu. Birisi vurulmuş olmalıydı. Bu olanlardan önce, arabaya başka bir araç tarafından yandan vurulmuş olmalıydı. Ön tekerlek bu çarpmada kopmuş olmalıydı.

Wendy kamyonetin içini araştırdı. Kimse yoktu. Hiçbir şey.
Hala ne ateş edenden bir iz vardı ne de başka bir tehlike belirtisi.
"Merhaba"
Kimse cevap vermedi.
Daha yüksek bir sesle. "Merhaba. Kimse yok mu?"
Yağmurun araç üstünde çıkardığı sesten başka bir şey duyulmuyordu.
Silahını, artık sırılsıklam olmuş kot pantolonunun arkasına sokmaya başladı. Tam silah kalçasının üstünde bir şişkinlik oluşturmaya başlamışken birden durdu.
Eli kalçasının üstünde silahı kavramışken durmasına sebep olan şey, duyduğu ağlama sesiydi.
Silahı yeniden çekti, sola doğru tutarak etrafı dinledi. Tekrar duydu. Ses yolun aşağı tarafından karanlığın içinden geliyordu.
Belli belirsiz bir ağlama sesi. Ya yardım için ya da çekilen acı yüzünden.
Ya da zaferini ay ışığında kutlayan katilin sesiydi.
Ağlama sesini tekrar duymadı. Wendy elinde silahı eğilmiş durumda, sesin geldiği yöne, yolun aşağısına doğru koştu. Bağırmak istedi, fakat bu olağan dışı durumda sesin kim tarafından çıkarıldığını bilmeden bağırmak, kendini tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramazdı.
Tam arabasının güvenli ortamından karanlık yağmurun içine doğru koşarken, tanımlayamadığı bir şey saçma bir şekilde ona çarptı. Ya da o, ona. Hayatını seve seve, sonuçlarını dikkate almaksızın, çukurların içine düşüp bacaklarını kıran küçük kızları, oradan çıkarmak için harcayabilirdi.
Minibüs yağmurun içinden çıktığında elli metreden az koşmuştu. Nefes nefese yavaşlayıp durdu.
Görünüşe göre yoldan çıkmıştı ve şimdi tamamen karanlıkta kalan sol taraftaki sığ toprak setin aşağısında duruyordu. O nedenle karanlıkta göremeyip minibüse toslamıştı. Annelerin çocuklarını futbol maçlarına götürdüğü türden bir minibüs değildi. Daha çok katillerin kurbanlarını, ürkütücü ormanlarda boğmadan önce kaçırmakta kullandıkları türden, geniş, köşeli bir minibüstü.
Korkudan oluşan bir mızrak içinden geçti. Korkaklığı reddetmek başka bir şeydi, adaleti yerine getirmek için aptalca davranmak başka bir şey. Şu anda hissetimi şey tamamen ikincisiydi.

2

Kaç tane?" diye sordu Colt.
"Üç," diye cevap verdi danışmadaki memur.
"Yani şimdi üç kasırga bekleniyor diyorsun ve haberlerde olabileceği konusunda uyarıda bulundular." "Uydurmuyorlar, bekleniyor," Becky'nin gözlerinden bir fare kadar endişeli olduğu anlaşılıyordu. Bunun dışında Becky her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünen, işini iyi yapan bir memurdu.
Summerville Polis İstasyonu, ufak bir kent olan Main ve Rolling Hill'in merkezinde bulunuyordu. Adı çok saçma olan bir caddenin üstündeydi; 'Dürüm kadar düz.' Becky'nin durduğu yer hemen girişteydi ve bir Otel Resepsiyonu'nun iki katı kadar yer kaplıyordu. İki tane kapısı vardı ve içinde yedi tane masası olan geniş bir odaya açılıyordu.
Şef'in bürosu ortak kullanım alanının hemen sağ tarafında, konferans salonunun yanındaydı. Bütün bunların arkasında biraz büyükçe inşa edilmiş nezarethane bulunuyordu. Beş tane hücresi vardı.
Doğadan gelen üç kasırga tarafından tehdit ediliyor olmanın dışında, Summerville öyle çok büyük sorunların yaşandığı bir yer değildi. Colt'un bütün hayatını, gece mavisi Dodge Ram marka arabasının arkasına atıp kuzeye, yeni atandığı kasaba olan Summerville'e gelişinden bu yana bölüm, toplam kırk yedi yerel şiddet olayı, yedi tane kaza sonucu ölüm, bir cinayet, altı yüzden fazla kavga ve kaza, her türlü sarhoş ve kaçmış kediler gibi olaylarla ilgilenmişti. Bunlar acemi bir polisin Las Vegas'da yaşadıkları yanında bir hiç sayılırdı.
Colt bunu çok iyi biliyordu, çünkü o Vegas'dan küçük bir kasabanın sessiz sakin hayatını sürebilmek için kaçmıştı. Ne yazık ki bu küçük kentte geçirdiği bir yılın onu değiştirmemişti. Travmalar içinde geçen çocukluğu onu hantal, kadınlara karşı güvensiz biri haline getirmişti. Kendini erkekler arasında daha rahat hissediyordu. Her nasılsa günahların şehrinde polis olmak bile ona bu korununda yardımcı olamamıştı. Söz konusu silah olduğunda müthiş biri oluyordu, ama bu Summerville'deki iş için çok da aranılan bir özellik sayılmazdı.

Şimdi bu küçük kasabanın başında bir tanesi bile yetmezmiş gibi, üç kasırga belası duruyordu.
"Nevada'da kasırgalar olabildiğini bilmiyordum," dedi Colt yağmura bakarken dalgın dalgın. Rahatlamış gibiydi.
Aslında olmaz. Saçma sapan bir fırtına işte. Küresel ısınmadan falan olmuş diyorlar."
"Şef Lithgow nerede?" "Bakım ekibiyle birlikte." "Ne yapıyorlar?"
"Anayolları kapatıyorlar. Bu durum geçene kadar kapalı kalacaklar."
Colt beysbol şapkasını alnından yukarı doğru iterek kapıya doğru yürüdü. Bugün izinliydi ve sadece yardıma ihtiyaçları olup olmadığını görmek için uğramıştı. Görünüşe göre her şey kontrol altındaydı.
"Bana ihtiyacınız olursa telsizim açık olacak. Şefe söylersiniz, " dedi kapıdan çıkarken.
"Polis vuruldu, polis vuruldu!' Eli Seymore'ın sesiydi telsizden duyulan. Kesilmek üzere olan bir tavuk gibi ciyaklamıştı. Başımız dertte. Burada silahlı biri var ve Şef'i vurdu. Destek istiyoruz. " Ardından ekleme gereği duydu, "Hemen şimdi!"
Becky'nin suratı kireç gibi olmuştu. "Emin misin?"
"Evet, eminim! O burada. Aman Tanrım! Ambulans yollayın hemen!" Polisin sesinden, ağlamak üzere olduğu anlaşılıyordu.
"Neredelermiş?" diye sordu Colt. "Neredesin?" diye tekrarladı Becky.
"Merkezin batısından bir blok… Oh Tan… Tanrım o burada! Bu…" Pompalı tüfeğin sesi patladı telsizde. Eli'nin yalvaran sesi duyuluyordu. Colt telsizi kapattı. Hemen harekete geçmesi gerekiyordu.
"Çabuk Walton Polisini ara ve durumumuzu bildir." Walton elli mil güneydoğuda kalan daha büyük bir kasabadaydı. Kapıyı hızla açtı. "Yoldayım."
Arabasına koşarken kafasında olayla ilgili bin tane senaryo dolaşıyordu. En bilindik olanları hemen kafasından uzaklaştırdı. Burası Las Vegas değildi. Uyuşturucuyla ilgili olması düşük ihtimaldi. Genelde sonu vurulmayla biten olaylar, yerel tartışmalar yüzünden olurdu. Bir kasabada silah ve tutkudan daha iyi bir karışım olamazdı.
Belki batı tarafında, kasaban sonunda oturan hayvan Mike Seymour. Belki de en sonunda kasabaya olan öfkesine karşı yenilmişti. Laura adındaki karısı, kasabada yanından geçen her erkeğe istekli istekli bakardı.
Hayır. Seymour bile Şef´i vurmazdı.

Colt arabasına atladı, motoru çalıştırdı ve altı yıldır başka bir iş yapmamış birinin ustalığıyla telsizi açtı. Telsizin hoparlörü Eli'nin paniklemiş sesiyle doldu.
"Bize doğru geliyor!"
"Colt yolda geliyor," dedi Becky korkudan sesi titreyerek. Bu sefer cevap gelmedi. Eli de vurulmuş olmalıydı.
Colt sirenleri çalışır halde şimşek gibi çıktı park yerinden. Sirenlerin gücünü küçümsememek gerekirdi. Sadece siren sesinin engellediği suç sayısı onları açmak için yeterli bir sebepti. Birleşik Devletlerde yılda otuz bin civarda suç bu sayede engelleniyordu.
"Eli, yoldayım. Tam olarak neredesin?" Cevap yok. "Eli?"
Parazit sesleri.
Colt yutkundu. Telsiz mikrofonunu kavladı yeniden. "Becky, Steve ve Luke nerede?"
"Steve Stratford Çiftliğinden yola çıktı. Luke'da Eli'ye doğru yolda."
"Luke, orada mısın?" "Buradayım. Aklında ne var?" "Neredesin?"
"Cimarron'ın aşağısına doğru geliyorum."
"Tamam, kasabanın sonunda üçüncü yolun başına git. Sanırım onlar batı tarafına yakınlar."
"Anlaşıldı. Sessizce yaklaşıyoruz, sonra?" "Sessize ol."
Gerekli olsaydı siren ve silah sesleriyle giderdi. Silahlı biriyle karşılaşmayalı bir yıldan fazla olmuştu. Ağzındaki metalik tat, kanında yükselen adrenalin, acıdan çok tatlı geliyordu ona.
Şef vurulu Colt.
Tat birden bire oldukça acılaşmıştı.
Önce ana caddeden yedinci caddeye, oradan da 65 numaralı yola dondu. Vegas’da olsaydı trafikle boğuşmak zorunda kalırdı ama burası Summerville’idi. Caddeler yaklaşmakta olan fırtına yüzünden boşalmıştı. Tek bir silah bile tamamen boşalmasına yeterdi. Küçük kasabalarda haberler, fısıltı gazetesi sayesinde telefon kablolarından daha hızlı yayılırdı.
Sol eliyle direksiyonu tutarken, sağ eliyle kemerine uzanıp görevde kullandığı silahını çıkardı. Eğitim Akademisinden sağduyulu komiser yardımcısı Brice Mackenzie’nin sesi çınladı kulaklarında.
"Evlat, belki Akademi tarihinde ki en yakışıklı öğrenci olmayabilirsin. Ama emin ol, sen ateş edebiliyorsun evlat."
Onun için herkes söyle derdi: Uygun. Güvensizlikle dolu bütün o yıllar boyunca silahını hep gösterişli bir biçimde kullanmıştı. Ama şimdi, yirmi

yedi yaşındayken kendinin ne olduğunu kabullenmişti. Kesinlikle bir silahşor değildi. Tanrım, hayır.
O sadece güçlü, duyarlı, duygusal ve silahlarla kendisini, kadınlarla olduğundan daha rahat hisseden bir adamdı.
Ve kendinden memnundu. En azından bazı hallerde. Özellikle bu gibi durumlarda.
Silahını kılıfına soktu ve telsizi eline aldı. "Birinci sokağa yaklaşıyorum."
"Anlaşıldı."
O ilk sokağa döndüğünde kendisini neyin beklediği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Yaylım ateşiyle karşılaşabilirdi. Bu durumda kamikaze gibi gidiyordu ama ihtiyatsız değil. Silahlı adamın hedefini engellemek için. Bu durum herkesin sinirini korkunç derecede bozardı ama Colt gibi birinin asla.
Rüzgâr hafifledi ve yağmur hafifçe çiselemeye başladı. Ateş eden kişiye bağlı olarak, iyi veya kötü bir durumdu. Karanlık yeniden derinleşmeye başladı.
Colt yerinde doğruldu ve direksiyonu sokağa doğru çevirdi. Arabası ıslak kaldırımda kaydı ve lastikleri asfalt üstündeki su birikintisine girerek ses çıkardı. Sokak lambalarının sarı ışıkları altında Eli'nin içinde olduğu zor durum görülüyordu.
Bir blok yukarıda Eli’nin ve Şef’in araçları park etmiş duruyorlardı. İkisinden de ses seda çıkmıyordu. İkisinin de vurulmuş olduğunu varsaydı.
Birden sokak lambalarının altında adamı gördü. Üzerinde kot pantolon ve siyah tişört, yakasında ters çevrilmiş bir beysbol şapkası vardı. Bu mesafeden yüzüyle ilgili bir ayrıntı seçemiyordu. Adam dosdoğru ona doğru gelmeye başlamıştı.
Colt adamı doğru hızlandı.
Adamın arkasındaki evlerin camları kapalıydı ve adamın kendini gizlemek gibi bir kaygısının olmadığı da apaçık ortadaydı.
Adam bir anda, Colt’un böyle durumlarda hayati önem taşıyan, olayları beyninde gerçekte olduğundan daha yavaş bir şekilde canlandırarak ufak ayrıntıları bile görebildiği o zihin sahnesindeki şekliyle, sanki ağır çekimde hareket ediyormuş gibi davranmaya başladı. Acaba bu başka bir şey miydi? Bu adam kendine son derece güveniyordu ve sanki etrafındaki uzayı kontrol ediyormuş gibiydi.
Adam uzun adımlarla yürümesine devam ederken silahını kaldırdı ve arabaya doğru iki el ateş etti. İlk atış, Colt’un adamın elini kaldırmasından

bir saniye önce kafasının bulunduğu yerde, camda kocaman bir delik açtı. Adamın elinin kalktığını gördüğü anda eğilmişti.
İkincisi ise, yolcu tarafında benzer bir delik açmıştı. Sokak lambalarının zayıf ışıkları altında, görüş mesafesinin az olduğu düşünüldüğünde, bu çok etkileyici bir atıştı. Hem de hareket eden bir hedefe doğru korkutucu derecede etkileyici bir atıştı. Buna benzer atışları yapabilecek tanıdığı tek kişi, Nevada Walton'dan dedektif, silah tüccarı ve silahlar konusunda rakipsiz Mark Clifton'dı. Bu adam ondan bile hızlı görünüyordu.
Planlar değişmişti.
Colt direksiyonu sola çevirerek frene bastı. Arabanın arkası sağa doğru kayarak adamla Colt arasına girdi. Yolcu camında yeni bir delik açıldığı sırada, Colt elinde silahı çoktan arabadan atlamıştı bile. Yerde kendi etrafında döndü ve arabasının altından adama doğru iki el ateş etti. Ama adam sanki bir gölge gibi çok hızlı hareket ediyordu. Sağına doğru iki adım attı ve arabanın lastiklerinin ardında kayboldu.
Hedef olmayınca ateş etmenin bir manası yoktu. Kötü olan, bu katilin ne yaptığını son derece iyi bitiyor olmasıydı.
Colt sokağın yukarısında bir arabanın kayarak durduğunu duydu. Bu düz bir adam olan çatlak Luke olmalıydı. Adamı aralarına almışlardı şimdi.
Birkaç uzun saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Su, caddenin üstünden kaldırım boyunca şırıldayarak, Colt'un kot pantolonunu ve tişörtünü ıslatarak akmaya devam ediyordu.
Adamdan iz yoktu.
Sonra Colt nedenini anladı. Onu kaybolmadan önce en son, güvenlik katalogları satan bir mağazanın kırılmış camlarının on adım kadar gerisinde görmüştü. Eğitimli bir tahmin sonucunda Colt, önce dizlerinin sonra da ayaklarının üstünde doğruldu.
"İkisi de vurulmuş!" Luke aracının yanından bağırıyordu.
Colt arabasının kırılmış camları arasında dikkatlice camları kontrol etti ve ilk araca doğru koştu.
Eli yerde sırtüstü ve hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Gözleri yağan yağmura rağmen açıktı. Alnında kurşunun açtığı küçük bir delik vardı.
"O ölmüş," Luke otuz metre ileriden seslendi. Nefes nefeseydi ve sesi titriyordu. "Şef ölmüş!"
"Adam sanırım caddenin karşısındaki dükkânlardan birinde," Colt durdu. "Gözlerini dört aç."

Aracı kendiyle, adamın olduğunu tahmin ettiği dükkân arasında tutmaya çalışarak Eli'nin yanına tek dizi üstüne çöktü. Memurların olduğunu haber vermek için Eli'nin telsizini eline aldığında, içinde bulundukları kötü durumun bütün ağırlığı üstüne çöktü. Kanındaki adrenalin bir an için korkuya boyun eğmek zorunda kaldı.
Vücudundan bir ürperti geçti.
Telsizi kapattı ve kemerine takti. "Eli ölmüş Luke. Telsizle haber ver ve arkamı koru!"
Colt derin bir nefes aldı ve adamın girdiğini düşündüğü dükkâna doğru koştu. Onun arkasında duran Luke merkezi arıyordu ve destek istiyordu. Ama ikisi de biliyordu ki, Walton'ın bu tarafında yardıma gelebilecek kimse yoktu.
Daha kötüsü katilin gittiğini biliyordu. Bu adamın yeteneklerine sahip olan kimse ama hiç kimse, orada öylece durup yakalanmayı beklemezdi. Çoktan arka taraftan kaçıp rüzgâra karışırım olmalıydı.
"Burada kal," diye arkasına bağırdı.
Katilin de duyabileceğini bile bile ne yapacağını söylemek büyük aptallık olurdu. O yüzden sustu.
Dükkânın yanındaki geçitten arka tarafa ulaşması bir dakikadan az sürdü. Arka kapı içeriden tekmeyle açılmıştı.
Katile ait tek bir iz bile yoktu.
Rüzgâr kapıyı çarptı. Geçit karanlıktı ve Colt gri renkli kapıya, kırmızı renkle yazılmış yazıyı henüz görmüştü.

Selam Colt Hesaplaşma Zamanı Red

Sırtında bir ürperti hissetti. Ne hesaplaşması? Kim? Neyin hesaplaşması?
Vegas'da polislik yaptığı günleri geçirdi kafasından. Yaklaşık bir sene evvel annesinin oturduğu yerin yakınlarında, bir genelevin arkasındaki geçitte, bir adamla karşılaşmıştı. Oraya kızlardan birinin müşterisi tarafından vurulduğunu duyduktan sonra, kontrol için gitmişti.
Eğer o eski tahta sandık ses çıkarıp onu ele vermemiş olsaydı, köşede eğilmiş olan o şapkalı adamı göremezdi.
Hemen silahına sarılmış, elleri çapraz ve gergin şekilde eğilerek silahını adama, doğru yöneltmişti.
Önce konuşmamışlardı. Adam karanlığın içinde, şapkasının altından ona bakıyordu. Tavırlarından durumu önemsediğine dair en ufak işaret yoktu.

Colt nedenini bilmediği bir sakinlikle doğruldu.
"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu yavaşça sol tarafında kalan kapıya yaklaşırken.
"Olabilir misin?" Adamın sesi biraz evvel ittiği sandıktan çıkan sese benziyordu.
"Ne yapıyorsun burada?"
"O senden daha çirkin Colt," dedi yabancı. Bu adam onu tanıyor muydu?
"Belki de bunun için bir şeyler yapmalısın," dedi adam. "Kimsin Sen?"
"Yoksa unuttun mu?"
Colt hafızasını yokladı. Bir şey çıkmadı. "Ellerini benim görebileceğim bir yere koy ve açığa çık."
Adam duvarın kenarında eğilmiş durmaya devam ediyordu. "Dışarı çık!"
"Onu senin için öldüreceğim Colt. Ve sonra senin için geriye döneceğim. Hesaplaşma zamanı geldi," diyerek gitti.
Colt onun gidişini izlemişti. Ama adam o kadar hızlı hareket ediyordu ki Colt’un durumu değerlendirip, rüyasında binlerce kez yapmış olduğu gibi adamı öldürecek atışı yapmasına vakti olmamıştı.
Annesi iki gün sonra bileklerini kesmişti. Cesedini evinden üç blok ötede bir otel odasında bulmuşlardı. Annesinin kandan kıpkırmızı olmuş küvetin içinde yatan cansız bedeninin görüntüsü, Colt’un zihninden hiçbir zaman çıkmadı.
Amirlerine iki gün önceki olaydan bahsetmiş, annesinin ölümünün şüpheli olduğu konusunda ısrar etmişti. Ama ortada bunun bir intihar olumu olmadığını kanıtlayacak en ufak bir ipucu yoktu.
Kanında Fentanyl* bulunmuştu... Ama aynı zamanda odasında da vardı. Tuhaf bir durumdu elbette. Uyuşturucu vardı ama zorla verildiğini gösteren bir iz yoktu. Ayrıca herkesin annesinin depresyonundan haberi vardı.

Fentanyl, morfinden daha etkili uyuşturucu madde.

Cinayet masasını olayı araştırması için ikna etmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Üç ay sonra Colt, Las Vegas’ı terk ederek buraya geldi.
Kurumaya başlamış yazıya baktı.

Selam Colt Hesaplaşma zamanı Red

Sokağa doğru hızlı adımlarla yürüdü. Telsizini açarak yumuşak fakat anlaşılır bir sesle, "Becky orada mısın?" diye sordu.
Becky, yıpranmış sesiyle çabucak cevap verdi. "Walton destek gönderiyor ama aramızda fırtına var Colt. Ne zaman buraya ulaşabileceklerini bilmiyorlar."
"Tamam." Nefesini tuttu. "Sakin ve dikkatini toplamış olmana ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin?"
"Evet."
"Tamam. İşler kötüye gidiyor. Horrence Tate'i, Mary Wiseman'ı, yaşlı Gerald'ı, kısaca hala ortalıklarda olabilecek herkesi aramanı istiyorum. Onlara, herkesi arayıp haber vermelerini söyle. Herkes evine girsin, kapılarını kilitlesinler ve kim olursa olsun açmasınlar. Söylediklerimi herkese iletsinler. Anladın mı?
"Evet. Onlara fırtına yüzünden mi diyeyim?"
"Hayır. Olayı anlat. Kasabada dolaşan bir katil var ve ben onun henüz işini bitirmiş olduğunu düşünmüyorum. Panik yapmamalarını ve evlerinde kalmalarını istediğimi söyle."
"Anladım, tamam."
Becky iyi değildi, diye düşündü Colt. Hiçbiri iyi değildi.
Özellikle o, iyi diye bir kavramın çok ama çok uzağındaydı

3

Wendy yavaşça ilerledi. Yağmur hafiflemiş, çiseliyordu. Karanlık minibüsün etrafını sarmıştı.
Araca sağ tarafından yaklaştı. Yağmur hafiflemiş olsa bile çıkardığı sesleri halâ gizleyebiliyordu. Bunu fark ederek yolun geri kalanını koştu. Açık hedef olmaya hiç de hevesli değildi. İlk kez birine, silahla yârdim etmeye çalışıyordu. Öte yanda şimdiye kadar kurşunlar tarafından delik deşik edilmiş, kanlı bir kamyonete çarpmamıştı.
Yan kapılardan biri açıktı. Ve kabinin ardında yerde bir şey yatıyordu. Bir beden.
Yakından bakınca, kamyonete çarpan aracın bir minibüs olduğunu anlamıştı. İki araçta da birbirini tamamlayan hasarlar göze çarpıyordu. Ateş eden kişinin üçüncü bir araçta olduğunu veya yayan olarak devam ettiğini düşünerek silahını indirdi ve aceleyle öne atıldı.
Bu taraftaki iki tekerlek de parçalanmıştı. Araç daha alçak duruyordu. Vücut genç bir kıza aitti. Üzerinde kot ve düğmeleri açık bir gömlek vardı. Sırtüstü yatmıştı. Yüzü gökyüzüne doğru bakıyordu ve suratına çarpan yağmurdan tamamıyla habersizdi.
Wendy tek dizi üstüne çökerek silahı yere bıraktı. Kadın ölüymüş gibi gözüküyordu. Yüzü gri, sağanak yağmurdan dolayı yıkanmış ve temizdi.
Kadının alnına doğru uzandı ve yavaşça dokundu. Sıcaktı. Kadın gözlerini açtığında daha henüz elinin altında nabzının attığını anlamıştı.
Wendy şaşkınlıkla çığlık atarak kendini geriye attı. "Nicole!"
Minibüsün arka kapısına vuruldu. "Nicole!" Aşağı yukarı kadının yaşlarında, siyah saçlı bir adam minibüsün etrafından koşarak geldi. Elinde beyaz bir ilk yardım çantası tutuyordu. "Ne... Sen de kimsin?
"Yolun yukarısından sesinizi duydum." "Kamyonette miydin?
Kadın, Nicole, hafifçe inledi. Adam cevabı beklemeden yanına koştu. "Yardıma ihtiyacı var."
Nicole acı içinde iki büklüm olmuştu.
Adam telaş içinde çantanın içinde bir şey arıyordu. İçindekileri ıslak zemine dökerek küçük bir aspirin kutusunu kaptı. "Hastaneye götürülmezse

ölecek." Wendy'e baktı. "Üstümüze süren sen miydin?"
"Hayır. Ben de senin çarptığın kamyonete çarptım. O yaralı mı?"
"Elbette yaralı. Görmüyor musun?"
Dizlerinin üstüne çöktü, aspirin kutusunu açtı ve iki tane aspirin çıkararak kadının ağızının içine koydu. "Daha yeni iki tane vermiştim. Bir yılan soktu. Çok fazla zamanımız olduğunu sanmıyorum. Yağmur vücudunu biraz soğuttu ama içi ateş gibi yanıyor. İki yedek last..." Açıklamayla vakit kaybetmek istemiyordu. "Araban hala çalışıyor mu?"
"Sanırım evet. " Wendy dikkatlice adamın etrafından dolaştı ve Nicole'ün yüzüne dokundu. "Kırılan bir yeri var mı?"
"Hayır. Arabanı alabilir miyiz?" "Bana yardım et."
Adam kadının ellerinden, Wendy de ayaklarından tutarak setten yukarı, yola doğru taşımaya başladılar. Yol hala bomboştu. Fırtına, uyarılara kulak asmayanlar ve inatçılar dışında herkesi yoldan alıkoymuş olmalıydı.
"Yılan neresinden soktu?" diye sordu Wendy. Yağmur yeniden hızlanmıştı.
"Ayağından. O benim kız kardeşim, adı Nicole. Birkaç arkadaşla tepelerde kamp yerindeler."
Tuhaf bir hikâye olmasına rağmen Wendy şüphelenmek için bir neden göremedi.
"Ben Wendy."
"Carey. Carey Swartz," dedi adam. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Umarım çok geç kalmamışızdır."
Wendy adamı tanımamasına rağmen, gözlerindeki üzüntüden kız kardeşi için, kurduğu basit cümlelerden çok daha derin kaygılar içinde olduğunu anlamıştı. Bu yüzden de ona kanı ısınmıştı.
Honda'ya ulaştılar ve Wendy Carey'nin Nicole'ü arka koltuğa yatırmasına yardım etti.
"Kamyonetteki adam nerede?" diye sordu Carey. "Gitmiş. Sanırım vurulmuş."
"Şaka ediyor olmalısın." Carey kamyonetin etrafına baktı ve camdaki kurşun deliklerini gördü. "Demek bu yüzden bizim şeride kırdı. Arkalarında Honda'nın motor kapağından buharlar çıkmaya devam ediyordu. Hızla arabaya yöneldi. Eğer motor daha çok ısınırsa yolda kalabilirlerdi.
Arabaya bindiler. Geri geri giderek metal gıcırtıları arasında kamyonetten kurtuldular ve yağmurun içinde doğuya doğru devam ettiler.
"Summerville çıkışı yolun hemen aşağısında," dedi Carey kardeşini kontrol etmek için arka koltuğa doğru uzanırken. "Ateşi yeniden yükselmiş. Biraz

daha hızlı gidebilir misin?"
Wendy yan gözle ona bakarken hızlandı. Sivri bir çenesi vardı, siyah kıvırcık saçları, beyaz dişleri. Mavi gözleri anlayışla parlıyordu. Carey ve kardeşinin görebildiği tek ortak yanı: İkisi de inanılmaz derecede çekicilerdi ve aynı zamanda da çok güzel.
"Summerville, otoyolun güneyinden yarım saatlik mesafede," dedi Carey. "Acele etmeliyiz."
Wendy'nin ısrarcı yapısı kamçılandı ve arabayı doksanla sürmeye başladı. "Sanırım kamyonete çarptığımda radyatör hasar gördü. Hızlı da gitsem yavaş da gitsem motorun hararet yapma riski var. Radyatörlerin çalışma prensibini bilmiyorum ama hızlı gidince daha çabuk ısınıyor ama bir yandan da daha fazla rüzgâr geldiği için daha fazla soğutma oluyor olmalı. Belki bu ikisi birbirini dengeler. Ne dersin?"
"Bunun gibi bir şey. Telefonun çekiyor mu?" Kontrol etti. "Hayır."
Arka tarafta Nicole inledi.
"Lütfen acele et," dedi Carey. Sesindeki çaktırmamaya çalıştığı panik, insanın kalbini kırmaya yetiyordu. Wendy, onun yanında olduğunu, desteklediğini göstermek için elini onun omzuna koyması, elini tutması ya da bunun gibi bir şey yapması gerektiğini biliyordu. Bu durumda insan doğal olarak böyle davranırdı. Ama Wendy yapamadı.
Kendisinin de kurban olmasından dolayı, onlara karşı hissettiği büyük empatiye duyduğu nefret, onun böyle fiziksel temaslarda bulunmasını engelliyordu. Dr. Rachel Lords bu şekilde açıklamıştı.
Wendy, tarikattan kaçtıktan sonra, üç ay boyunca Oklahoma City'nin sokaklarında takılmıştı. On sekiz yaşındaydı ve kaybolmuştu. Ama hayatında ilk kez bir kuş kadar özgürdü. Kentin güneyindeki sığmak evinde Louise Sinclair adında bir kadınla arkadaş oldu. O andan itibaren tarikatın lideri Bronson'nın cennet ve cehennem hakkında söylediği sadece bir şeyin doğru olduğuna karar verdi. Cennet sadece meleklerden oluşmuş olmalıydı ve Louise Wendy'i kurtarmak için cennetten gönderilmiş bir melekti.
Wendy'nin geçmiş yerine geleceği hakkında düşünmesini sağlayan kişi Louise idi. Onu ilk çıktığı erkek, Larry Crowder'la tanıştırmıştı. Gecenin, Larry'nin onu öpmeyi, çalışması sonucu bir felaketle sonuçlanmasının hiç önemi yoktu.
Louise Wendy'ye birçok konuda yardım etmişti. Güzel bir kadın olduğunu söyleyip, farkına varmasını sağlayan veya saçlarını şu andaki gibi omuzlarına dökülecek şekilde kullanmasını söyleyen kişi oydu. Nasıl böyle

ufak tercihlerden zevk alınabileceğini gösteren, kısaca normal bir insanın günlük hayattaki doğal davranışlarından nasıl keyif alınabileceğini ve her şeyden önce bütün bunların son derece normal olduğunu anlamasını sağlayan kişiydi.
Louise olmasaydı, asla lise diplomasını alamaz ve sonrasında yirmi yaşında burs kazanıp Long Beach Üniversitesine gidemezdi. Görünüşe göre tarikatın minik öğrencisi iyiden biraz fazlasını başarmıştı. Çok daha fazlasını.
Wendy'nin geleceğini planlayabilmesinin ancak geçmişini anlamakla mümkün olacağına karar veren kişi yine Louise'di. Onu Dr. Rachel Lords'la olan ilk seansına götüren kişi de oydu. Beraber Wendy'nin zihnini araştırmışlardı.
Sonunda Wendy dış görünüşünden eğitimine, zekâsından moda tercihlerine kadar kendine olan öz güvenini kazanmıştı. Ama erkeklerin yanındaki şiddetli tedirginlik halinde bir değişiklik olmamıştı.
Çok şükür kadınlarla böyle bir sorunu yoktu. Sorun sadece erkeklerdi. Ama erkekleri seviyordu. Ya da en azından son dört yıl içinde üç farklı erkekle ilişkiyi denemişti. Hepsi hüsranla sonuçlandı. Bırak bir erkeği öpmeyi, elini bile tutamıyordu.
Karşıdan bir çift far göründü, çabucak yaklaştı ve Wendy'nin arabanın tekerleklerine yönlendirmiş olduğu yüksek hızla doğru orantılı olarak ters yönde kayboldu.
Uzakta bir çift far daha göründü. Bir kamyon Akkord'u sallayarak geçti yanlarından. Geçerken gürlemişti.
"Herkes nereye gidiyor böyle?"
Carey soruyu cevaplayamayacak kadar dalgındı. "Çıkış tam karşımızda. Sağa geç."
Güneye, bütün arabaların karşı yönden geldikleri, daha ufak olan iki şeritli yola yöneldiler. Wendy, çalışması umuduyla radyoya bir tane indirdi. Şansı yoktu.
Birden, silahını minibüsün yanında yerde bırakmış olduğu aklına geldi. Artık bir önemi yoktu. Silaha ihtiyaç duyacağı bir durumla karşılaşsa bile artık geri dönüp almak için zamanları yoktu.
"Buralarda mı büyüdün?" diye sordu Wendy.
"Summerville mi? Hayır. Walton'da büyüdüm.
Summerville'den yaklaşık bir saatlik mesafede." "Summerville ne kadar büyük?"

"Çok büyük sayılmaz. Nüfusu iki bin kişi civarında, belki de daha az. Gerçek bir hastanesi olduğundan bile şüpheliyim açıkçası. Büyük ihtimal bir klinik ya da benzeri ve de geceleri kapalı olan bir yer vardır. Birilerini bulmamız gerekecek."
"Belki de şu anda fırtına vardır orada," dedi Wendy. "Buraları kasırga bölgesi değil."
"Ve normalde yağmur da bu şekilde yağmaz." Güçlü bir rüzgâr arabayı salladı.
"Seçim şansımız yok."
"Biliyorum. Sadece durumu değerlendirmeye çalışıyorum. Biz o yöne doğru gidiyoruz, bizim dışımızdaki herkes de ters yöne. Geri dönelim demiyorum ama... Yılan ısırıkları için olan seti denedin mi?"
"Evet:" Carey kız kardeşine bakmak için arkaya döndü. Derinden hıçkırıyordu ve gözlerindeki yaşlardan dolayı puslu bakıyordu.
"Dayanın biraz." Wendy ikisine de söylemişti. "Oraya zamanında varacağız."
Carey camdan dışarı baktı.
"Ateşi ne durumda?" Carey Nicole'ün alnına dokundu. "Yanıyor."
"Yükselmiş mi?" "Evet."
Wendy doktor değildi, ama bu derecede yüksek ateşe dayanabilecek herhangi bir ruh olduğunu sanmıyordu.
Gaza sonuna kadar bastı. Gözü sürat göstergesindeydi ve saatte yüz milin üstüne çıktığında, ayağının gaz pedalı üstündeki baskısını azalttı. Herkesin kaçmak için uğraştığı bir kasabaya delicesine bir hızla gidiyorlardı. Durum iyice garipleşmeye başlamıştı.

4

Sterling Red ölü bir bedenin üstündeydi ve ellerindeki titremeyi yatıştırmaya çalışıyordu. O kadar başarılı olmuştu ki, sanki bu işi daha önce binlerce kez yapmış gibiydi. Bütün gün onların arasında dolaşmasına rağmen, titremelerini kimse fark etmemişti.

Selam Colt. Hesaplaşma zamanı. Red

Gerçek adının Red veya Sterling olup olmaması umurunda bile değildi. Ama yalnızken kendini Red Sterling olarak düşünmek hoşuna gidiyordu. Onun gerçekte kim olduğu konusunda en ufak bir fikirleri olsaydı, kesin çıldırırlardı.

Hesaplaşma vakti gelmişti ve bütün bunlar bitmeden, beşi de intikamın ne kadar acı verebileceğini öğreneceklerdi.

Göze göz; dişe diş; başa baş. Ölme zamanın geldi, yavaş yavaş.

İki polis öldürmüştü ve kaçmadan önce geri kalan hazırlıklarını tamamlamak için kasabanın bir kısmına el koymuştu. Bildikleri tek şey o ateş ettiğinden beri iki kişiyi öldürmüş olmasıydı. Her şey sonun başlangıcıydı. Onun gibileri ancak yüz milyonda bir çıkardı. Onun gibiler kuralları yapar, değiştirir, oyunu kazanır ve ne yapılması gerekiyorsa hiç düşünmeden uygulardı.

Ve onun türünden insanlar genellikle dünyanın en ücra köşelerinde dünyaya gelirdi. Summerville gibi yerler. Cehennem gibi yerler.

Red dikkatini sandalyedeki ölü kadına çevirdi. İyi geceler tatlı şey. Tatlı aptal rüyalar.

Bu kadınların hepsi aptaldı. Başının arkasına doğru kaymış beysbol şapkasını düzelterek mutfağa doğru gitti. Öldürdüğü yaşlı aptal yerde yüzükoyun serilmişti. Bu adam hayatını gerçekten de çok asil ve iyi bir amaç için feda etmişti. Red için ölmüştü. Bu yüzdende Red bu adamı sevmişti.

Dışarıdan yağmur girdi. Red adamın ayaklarını sevdi, yağmuru sevdi. Ama ikisinden de çok kendini sevdi. Gerçek o, nadiren ölçüyü kaçırıyor olsa bile

en çok kendini severdi.
Titremelerinin gerçek nedeni buydu. Bu bilmeceyle yaşamak, bedeninin devamlı bir ayaklanmanın eşiğindeymiş gibi kalmasını sağlıyordu. Eğer izin verirseniz, aynı zamanda iyi ve şeytan olmaya çabalamak aklınızı fena halde karıştırabilirdi ve Red buna izin vermişti.
Eldivenli elleriyle yaşlı adamın saçlarından yakaladı. Onu saçlarından sürükleyerek holden arka kapıya doğru götürdü. Kan yoktu. Çünkü adam buzluktan aldığı donmuş bir tavukla öldürmüştü. Daha sonra orada bol miktarda kan olacaktı. Sabır onun zevk aldığı tek erdem olmasına rağmen nefreti yüzünden çok az sabretmişti.
Red arka kapıyı açtı, adamı omzuna aldı. Çamurda iz bırakmak istemiyordu. Adam omzunda, bahçedeki barakaya doğru yürüdü. İçeride içi boş bir fıçı vardı. Adamı içine koydu ve kapağını sıkıca kapattı. Böylece adam çürümeye başladığında çıkacak koku, kapak açılana kadar dışarı yayılmayacaktı.
Red tekrar eve girdi. Bu kadar antrenman yapınca karnı acıkmıştı. Çoğu zaman şeytan olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışırdı. Bir düşün; tanrı gibi olabilirsin.
Bu büyük bir çelişki yaratabilirdi. Red düşündü. Bütün bu titremeleri sırasında bir sis perdesi arkasında gördüğü şey, şüphesiz ki şeytandı. Yaşadığı çelişki o kadar tutarsızdı ki, hangi fiziksel formu alırsa alsın kendini parçalara ayırırdı.
Aynı anda iyi ve şeytan olmaya çalışmış herkes, bunun çoğu ölümlü için nasıl inanılmaz stresli olduğunu bilirdi. Red bu yüzden mümkün olduğunca tutarlı kalmaya çalışıyordu. Ama her zaman ise yaradığı söylenemezdi. Bu nedenle Red tek bir kişiye hizmet ediyordu. Kendine.
Bu açıdan Red hepsinden daha iyiydi.
Ne zaman birini öldürmeyi düşünse karnı acıkırdı. Yarım saatten az bir sürede dört kişiyi öldürmüştü ve simdi kurt gibi açtı. Mutfak duvarındaki duvar saatine baktı, biraz daha vakti vardı. Buzdolabına doğru yöneldi.
İçinde çeşitli yiyecekler vardı: baget, pizza, zeytin, süt, portakal suyu, hazır ve alışıldık şeyler. Ellerindeki ameliyat eldivenlerini çıkarttı. Bir kavanoz mayonez ve hardal alarak oturma odasına gitti ve kanepeye oturdu.
Birkaç dakika içinde arayıp haber vereceği yetkililer, buraya geldiklerinde, sandalye üstündeki kadın bulacaklardı, yaşlı adamı değil. Henüz değil.
Kafasını geriye attı ağızını hardalla doldurdu. Yumuşak, kıvamlı tadı onu yatıştırdı. Daha sonra mayonezi avuçladı ve parmaklarından yalayarak yedi.

İki defa daha ayni şeyi tekrarladıktan sonra kendini oldukça doymuş ve rahatlamış hissetmişti. Daha fazla zamanı olsaydı ikisini de bitirirdi.
Colt'u hemen öldüremezdi tabi. Adaletli olmazdı. Bu sefer farklı olmalıydı. Yoksa bu kadar çaba boşa gitmiş olurdu. Aslında
doğruyu söylemek gerekirse Colt'u hemen öldürebileceğinden de emin değildi. Adam hafife alınamayacak kadar yetenekliydi.
Red aldıklarını buzdolabına, yerine koydu ve telefonu eline alarak polisi aradı.
On kez çaldıktan sonra bir memur cevap verdi. "Summerville Polis Merkezi."
"Selam tatlı şey. 534 Summerset'de birkaç kişiyi öldürdüm." Hat sessizdi.
Red telefonu kapattı ve kapıyı kapatmaya zahmet bile etmeden yağmurun içine doğru yürüdü.

5

Kasabaya ulaştıklarında fırtına neredeyse durmuştu. Nicole arka koltukta sessizdi ve Carey en kötüsünün geçmiş olduğunu umuyordu.
Wendy arabanın hızını izin verilmiş olan saatte yirmi beş mile indirerek, kasabanın ilk binalarını geçti, sürmeye devam etti.
Karanlık sokaklar. İleride solda benzin istasyonu dışında ışıklı yer yoktu.
"Bir şey görüyor musun?" diye sordu. "İleride benzin istasyonu var."
Karanlıkta kavşağa yaklaştılar. Wendy araba olup olmadığını kontrol etmek için yolun iki tarafını da kontrol etti. Kaşağı geçtiler ve benzin istasyonuna girmek için sola yanaştılar.
Üzerinde, sıcak kahve soğuk bira sözü veriler büyük bir vitrinin önünde park etti. Neon lambalardan hala açık olduğu anlaşılıyordu.
"Hemen geliyorum."
İçeri girdi. Bir hareket yoktu. Kasaya doğru gitti ve tezgâhın üzerindeki zili çaldı.
"Merhaba?"
Kül tablasında için için yanan bir sigara vardı ve filtresine kadar yanmıştı. Uzun külü bir yılan gibi, bozulmamış duruyordu. Kasanın yanındaki radyodan parazit sesleri yükseliyordu. Etrafta bir koku vardı. İlaç gibi sanki ya da temizlik malzemesi gibi kokuyordu. Oysa baya pis bir yere benziyordu. Ya biri ortalığı dezenfekte edip çekip gitmişti işten atılma riskini umursamadan, ya da gerçekten ortada garip bir durum vardı.
Bu sefer biraz yüksek bir sesle konuştu. "Merhaba. Kimse yok mu?"
Kapıdaki zil çalınca arkasını döndü. Carey içeri girmişti.
Kolunun altında Nicole vardı ve sendeliyorlardı. "Kustu." Kanıtları çenesinden aşağı doğru akıyordu.
"Onu doktora götürmeliyiz! Biraz tut onu. Temizlemek için bir şeyler bulayım. Wendy tuvaletlere doğru koştu. O sigarayı içeni veya en azından birilerini bulmak umuduyla hem kadın hem de erkek tuvaletlerini kontrol etti. Kimse yoktu. Kâğıt mendillere uzandı.

Ters bir şeyler var," dedi geri dönerken. "Sadece bu değil, genel olarak ters bir şeyler var. Geldiğimizden beri hiç kimseyi gördün mü?"
"Fırtına yüzündendir."
"Fırtına olduğunu biliyorum. Sence de bununla mı alâkalı?
Caddeden aşağı giden bir hortum göremiyorum."
Tam bunu söylediği sırada, ağaçları yıkabilecek kadar kuvvetli bir rüzgâr camlara vurdu.
Giriş kapısından ışıkları yanar halde bir polis arabasının onlara doğru geldiğini gördüler.
Wendy kâğıt mendili Carey'e verdi. "Burada bekle." Koşarak dışarı çıktı. Pompaların yanından hızla geçip, çimenlerin üstüne basarak yola çıktı. Ellerini sallıyordu.
Polis onun yolun ortasında durduğunu görünce sirenini çaldı. Önce bir kere, sonra iki defa. Yolun tam ortasında durmuştu ve araba sola doğru gitmeye başlayınca önünü kesmek için hamle yaptı. Polis, memurunun onu duymamasına imkân yoktu. Yine de bağırdı.
"Dur!"
Ona sanki kapatıldıkları yerde başlarına çok kötü şeyler gelen amigo kızlardan biriymiş gibi geliyordu. Oradan kaçmayı başarmış ve şu anda yolun ortasında duruyordu.
Polis arabası sert bir frenle durdu. Kapısı açıldı. Araçtan inmekte olan adamın üstünde beklediğinin tersine polis kıyafeti yoktu. Başında kırmızı bir Nascar beysbol şapkası, üstünde tişört ve kot pantolon vardı. Hepsi sırılsıklamdı. Adalet teşkilatından olduğunu belli edecek tek şey belinde duran silahtı.
Silahlarla arası iyi olan bir adama benziyordu. Wendy'nin elleri hala havadaydı. İndirdi. "Hanımefendi özür dilerim ama kenara çekilmeniz gerekiyor."
"Yanımızda acil tıbbi müdahaleye ihtiyacı olan bir kız var," dedi nefes nefese. "Buralarda bir klinik ya da hastane var mı?"
Polis onun samimi olup olmadığını anlamaya çalışıyor gibiydi. "Klinik fırtına yüzünden kapalı."
"Ya bu fırtına yüzünden biri yaralanırsa ne olacak? Kliniği bu şekilde kapatamazsınız!"
"Haklısınız. Dr. Hansen kendi yerinde ilgileniyor acil durumlarla."
"Tamam, bizi ona götürebilir misin?"

"Ba… Bakın hanımefendi. Durumu anladığınızı sanmıyorum," dedi polis. Beş, altı metre ilerde duruyor, diye düşündü Wendy. Şapkasının altından kahverengi kıvırcık saçları görünüyordu, dağılmışlardı. Yakışıklı bir adam değildi ama güçlüydü.
"Yaklaşan bir fırtına var, biliyorum," dedi. "Diğer taraftan, hemen doktora gitmezse ölecek olan bir kız var. Sizce bu durum nasıl?"
Polis onların arabasına baktı, sonra dondu. "Sadece fırtına değil. Ortalıkta bir katil dolaşıyor. Polis şefimizi ve başka polis memurunu öldürdü. Ve biraz evvel üçüncü cinayet hakkında bir telefon aldım. Gerçekten gitmek zorundayım."
"O zaman katil bize ateş edenle ayni adamdır." "Size ateş mi edildi?"
"Bana değil, ama ateş edilmiş bir kamyonete çarptım. Ön camda iki kurşun deliği vardı."
Arabanın içinden telsizin sesi duyuldu ve polis, arabasına döndü. Kısa cümlelerle konuşuyordu sonra, "Tamam," dedi.
Polis, arabasını ön kapıya çekti. İçeri girerek etrafa göz attı, havayı kokladı ve Nicole'ü taşıması için Carey'e yardım etti. Onu siyah beyaz arabanın arka koltuğuna koydular. Geçerken Wendy'e sürütmüşlerdi. En azından gördüğü tedavi sonucunda duygusal olmayan temaslar, kabul edilebilir hale gelmişti. Bu konuda minnettardı.
Arabanın etrafından aceleyle dolaşarak on koltuğa oturdu. O ana kadar ön camdaki delikleri görmemişti. Delikte, dışarıdan bant yapıştırılarak kapatılmıştı. Yan cam açıktı ve nasıl kapatabileceğini anlamaya çalışıyordu.
"Cam kırık. Boşuna uğraşıma," dedi "Oh"
"Adin ne?"
"Wendy."
"Colt," dedi ona bakmadan. Utangaç mıydı acaba? Ya da ters biri? Veya belki de çok tatlı. Anlamak çok zordu.
Yağmurun içine doğru sürdüler. Colt kuzeye, doktoru bulmak için istekli bir şekilde, uçar gibi gidiyordu ıslak yolda. Bu üçünü, güvenli bir yere ulaştıracak ve sonra anlayabileceğinin çok ötesinde bir nedenden peşinde olan Red'e geri dönecekti.
Wendy 1.55 boylarında olmalı diye tahmin etti Colt. Zayıf, orta uzunlukta kahverengi saçlar, üzerinde Lucky marka kot pantolon ve ıslak olmasa bile hatlarını ortaya çıkaracak askılı beyaz bir tişört giyiyordu. Siyah botları şehir caddeleri için yapılmıştı, ata binmek için değil.

Döndü ve göz göze geldiler Tekrar dikkatini yola vermek üzere önüne dondu. Fırtına kuvvetlenmeye başlıyordu.
"Sen iyi misin arka tarafta?" sordu dikiz aynasından bakarak. "Ben iyiyim. Nicole nasıl bilmiyorum."
"Ne kadar kaldı? " diye sordu Wendy.
"Gideceğimiz yer kasabanın kuzey kıyısında, kütüphanenin yanında."
"Kütüphaneler genelde merkezde olmaz mı?"
"Parasını iyi doktorlar ödüyorsa hayır. Yolda neler oldu anlatır mısın?"
Wendy çabucak ona kamyonetin on camında gördüğü deliklerden bahsetti.
"Biçimleri bunlara benziyor muydu?" diye sordu Colt camda ki bantları çıkartarak.
"Aslında..." Wendy ona baleti. "Aslında, neredeyse tıpatıp ayni."
"Bu ne zaman oldu?" "Bilemiyorum. Belki bir saat."
"Zaman uyuyor. Demek ki batıdan gelmiş." "Ve Şerifi mi öldürdü?" diye sordu Wendy.
"Şef, adı Eli olan bir memur ve de bir kadın. Biraz evvel adamlarımdan ikisi Helen Healey adında bir kadını kendi oturma odasında ölü buldular. Kasabanın içinde. Katil kendisi arayıp haber vermiş."
"Doktor'un evine ne kadar kaldı?" diye sordu Carey arka taraftan.
"Neredeyse geldik."
Çiseleyen yağmur yeniden sağanak halinde yağmaya başlamıştı.
"Meteoroloji, yaklaşan üç fırtına olduğunu ve bunların birleşme ihtimalinin olduğunu söyledi," dedi Colt. "Hiç hoş olmayabilir. F5'* e dönüşebilirler."

F5 en şiddetli kasırga

"Bu mümkün mü?" diye sordu Wendy. "Olası."
"Eğer bizim moralimizi bozmaya çalışıyorsan, bunun için yardıma ihtiyacımız yok sanırım," dedi Carey.
Colt umursamadı. "Sizi doktora bırakacağım ve orada kalmanızı istiyorum."
Aniden arabanın gövdesine bir şey, çarptı. Dang. Sonra bir tane daha. Dang.
"Eğilin!" Colt bağırdı. "Aşağı eğilin!" "Nee!"
"Bize ateş edildi. Eğilin!"
Arkada Carey ve Nicole iki büklüm oldular.
"O burada mı?" Wendy ağlıyordu. "Katil mi bu?"
Colt köşeyi dönerek daha da bastırmış yağmura daldı. Ufak pencerelerinden ışık sızan büyük, beyaz bir bina vardı sağ taraflarında. Geniş girişinin

başında, ışıklı bir tabelada Summerville'in Hansen Kütüphanesi diye yazıyordu. Böyle ufak bir kasaba için oldukça büyük bir kütüphane sayılırdı. Hemen yanında bulunan doktorun evi karanlıktı. Doktor kütüphanede olmalıydı.

Dang.

"Arkamızda!" diye bağırdı Carey.

"Onu göremiyorum," dedi Colt. "Rüzgârla savrulan bir enkaz da olabilir. Dayanın."

Arabanın lastikleri asfalt yoldan ayılarak önce çimenlere sonra da kaldırıma çıktı. Kütüphanenin tam önünde sert bir şekilde durdular.

"Dışarı çıkın ve başınızı aşağıda tutun," dedi.

"Burası doktorun evi mi?" diye sordu Wendy "Burası bir kütüphane."

"Evinin ışıkları yanmıyor. Zaten zamanının yarısını burada geçirir." Kafasını çevirip karanlığı süzdü. "Simdi içeri girin, çabuk."

Colt silahını aşağı indirdi. Arabanın etrafını dolaşırken kaportayı kontrol etti. Kaportanın iki yeri, onlara çarpan enkaz yüzünden içeri göçmüştü.

Nabzı normale döndü. Doktorun yukarı doğru yükselen taştan evine baktı.

Neredeyse kütüphanenin giriş kapısındaki basamaklara gelmiş olan diğerlerinin arkasından aceleyle gitti. Nicole yüzünden kapı önünde sendelediler. İki kanatlı devasa kapıdan içeri girdiler. Bu kütüphane, Summerville'den üç kat büyük bir kente aitmiş gibi görünüyordu.

Sağ tarafta kemerin altında bir banko vardı. Arkasında bir düzine kadar vişne ağacından çalışma masaları vardı. Hepsinin üzerinde yeşil renkli masa lambaları duruyordu. Etraf içleri kitap dolu raflarla çevriliydi.

Çalışma masalarının üstünde kalan kısımda ikinci kat bulunuyordu. Üç tane ağaçtan sütun vardı ve gerçekten ihtişamlı duruyorlardı. Daha fazla raf ve kitap vardı.

Colt öne doğru bir adım attı. "Kimse var mı?" Sesi yankılandı. Cevap yoktu.

"Burası bir kaleye benziyor," dedi Wendy.

"Öyle." dedi Colt. "Doktor devasa bir patlamaya bile dayanır diyor. Tahtaların altındaki her şey çelik ve betondan."

"Adamın hayatta kalmak gibi bir hobisi var. Burayı ve kendi evini en kötü şartlara bile dayanacak şekilde inşa etti."

"Kasırgalar gibi," diye ekledi Wendy.

"Kasırgalar gibi." Kasabayı kütüphanede toplamalıydık diye düşündü Colt.

Dışarıdan kuvvetli esen rüzgârın iniltileri geliyordu ama bina bundan etkilenilmiş gibi değildi. Kütüphaneyi besleyen güç kaynağı başarısız oldu ve koca yer karanlığa gömüldü.

Yo hayır, birden değil. Işıklar beş saniyenin üstünde bir süre zarfında karardılar. Duvar boyunca sıralanmış daha küçükçe olan lambalar yanmaya çalışıyorlardı hala. Ortalık ürkütücü bir kehribar rengi tonu almıştı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Carey.

Colt'un hemen cevaplamadığı oldukça açık ve basit bir soruydu. Katil dışarıda bir yerlerdeydi. Kasaba fırtına tarafından dövülüyordu. Yılan sokması yüzünden ölmekte olan bir kız vardı ve o orada budala gibi durmuş, ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

Tek bir şey ortadaydı. Dr. Hansen orada değildi. "Takip edin beni."

Tekrar arabaya döndüler. Colt, Nicole'ü arka koltuğa koyarken yardım etti ve doktorun yüz metre ilerdeki Viktorya tarzı devasa evine doğru gittiler. Doğu tarafındaki uzun ağaçlar fırtınayla birlikte eğiliyorlardı.

Bu sefer aracı hiç konuşmadan terk ettiler. Fırtına kükrüyordu, yağmur dövüyordu. Carey yüzünü yağmurdan korumaya çalıştı ve Wendy'nin yardımıyla dikkatlice Nicole'ün ayaklarından kaldırdı.

Colt yârdim edebilirdi ama ihtiyaçları yok gibiydi. Ayrıca dört kişinin oraya sığması imkânsızdı.

Colt zili çalarken dikkatliydi. Yağmur ve sallanan ağaçların dışında bir şey yoktu. Güneydeki çimlerin üstündeki yüksek gerilim hatları rüzgârın etkisiyle yay gibi gerildi.

"Evde kimse var mı?" Wendy ortaya sormuştu.

Colt cama vurdu, kapının tokmağını çevirdi. Rüzgâr kapıyı yakalayarak ardına kadar açtı.

Carey ve Wendy Nicole'ü, kütüphanedeki lambaların aynısı tarafından aydınlatılmış, kehribar rengi eve soktular.

"Dr. Hansen!"

Ama Dr. Hansen yoktu.

Hadi onu kanepeye yatıralım," dedi Wendy. Koltuğunun altındaki ağırlıktan kurtulmak istiyordu. Carey'nin akli doktoru bulamamış olmaları yüzünden karışmış gibiydi. Nicole elleri arasından gidiyor gibi hissediyordu.

Şiddetli bir rüzgâr çarptı. Öyle büyük bir gürültü çıkardı ki bir an yerlerinden kımıldayamadılar.

Nicole inledi.

"Belki kütüphanede kalmamız daha iyi olurdu," dedi Carey.
Colt dışarıdan bağırdı. İçeri girdi ve onları kendisini sessiz bekler bir şekilde buldu. "Onu polis merkezine götürmeliyiz."
"Tanrı aşkına buralarda ilaca benzer bir şeyler olmalı," dedi Carey. "Ö ölüyor be adam!"
Colt önce tereddüt etti. Sonra evin içine yöneldi. Belki de ilaç dolabı ya da benzer bir şey arıyordu.
Wendy ve Carey Nicole’ü oturma odasına götürerek kanepeye yatırdılar. Eşyalar büyük bir ihtimalle doktorun suyla temas etmesini istemeyeceği pahalı derilerden yapılmıştı. Ama böyle şeylerle uğraşacak zamanları yoktu. Evin içi beyaz ağırlıklı döşenmişti. Duvarlar sıkıcı aynalar ve tablolarla döşenmişti ama deri kanepeler vişne ağacı sehpalar temiz ve steril görünüyordu.
Carey tek dizinin üstüne çöktü, saçlarını Nicole’ün yüzünden çekti ve şakaklarına dokundu. "Ateşi yeniden yükselmiş."
Wendy tam arkasında duruyordu. Ona dokunmamaya çalışarak Nicole’ün bileğini kavradı ve nabzını kontrol etti. Nabzı atıyordu. "Nabzı atıyor ama ateşini düşürmezsek daha fazla dayanamaz." "Üstüne biraz buz koyun," dedi Colt odaya girerken. Elinde bir kutu ağrı kesici vardı. "Bundan başka bir şey bulamadım," diyerek kutuyu uzattı. "Benim rapor vermem ve durumu kontrol etmem gerekiyor."
"Ne durumu?" diye sordu Carey, "Bundan başka durum mu var ortada!"
"Seni anlıyorum ve inan bana size yardım etmek için elimden geleni yapmaya çalışıyorum Ama dışarıda gittikçe güçlenen bir fırtına var. Ve bu ev şimdiden sarsılmaya başladı. Ortalıkta dolaşan katilden söz etmeme gerek yok sanırım."
Carey ona bakıyordu.
"Yarım saate kadar dönerim." "Dikkatli ol." dedi Wendy.
Colt başını salladı. Ön kapıyı açtı, fırtınaya doğru bir adım attı. Bir an için bir şeyler kontrol ediyormuş gibi, eli kapının tokmağında duraksadı. Sonra kapıyı arkasından kapatarak kayboldu.
"Simdi ne olacak?"
"Biraz, buz getireyim," dedi Wendy.
"Endişeliyim. Bu domuzlar hiçbir zaman iyi bir şey yapmazlar."
Carey’nin böylesine patlamış olması onun karakterine uymuyor gibiydi. Domuzlar? Yani polisler. Onlar hakkında ne biliyordu? Carey, kardeşi. Tam olarak ne gelmişti başlarına?

Carey arkasını dondu. "Buralarda panzehir olmalı."
"Ne tür bir yılandı, biliyor musun?" diye sordu Wendy. "Bunu bilmeden ona panzehir veremeyiz. Yanlış panzehir verirsek durumu daha da kötüye gidebilir."
Birkaç adim attı. "Tamam tamam. O halde buz."
Buz beklemek zorunda kalacaktı. Kapı açıldı ve polis içeri girdi. Tepeden tırnağa kadar sırılsıklam olmuştu. Rüzgâra karşı direnen kapıya yüklenerek kapattı ve onlara baktı. Silahı elindeydi.
"Bir sorunumuz var. Arabama yıldırım düşmüş. Çalışmıyor.
Hiçbir şey çalışmıyor. Telsiz de ölmüş."
"Ölmüş mü? Ne demek istiyorsun?" diye sordu Wendy. "Ölmüş işte. Çalışmıyor. Arabada elektrik yok. Ne bilgisayar
ne de telsiz kendi kendine çalışamaz. Cep telefonum bile aynı durumda. Yani ölmüş."
"Ev telefonları ne durumda acaba?" diye sordu Wendy Colt telefona yöneldi ve duvardaki yerinden ahizeyi kaldırarak kulağına götürdü. Sonra telefonu tekrar yerine koydu. "Ölmüş," dedi.

6

Memur Luke Preston Cyrus Healy’nin oturma odasında ayakta duruyordu. Silahı hala gergin bir şekilde elindeydi. Orada durmuş, Helen’nin ölü vücuduna
korku ve merakla bakıyordu. Garip bir karışım. Steve Wallace cesedin yanında durmuş daha yakından inceliyordu.
"Mark Clifton yolda mı demiştin?" diye sordu Steve kadının beyaz saçlarını kaldırarak. Cyrus Healy’nin iki yıllık eşiydi. Kimse adamın bir zamanlar, bir çeşit roket bilimcisi olduğundan başka bir şey bilmiyordu.
Öyle veya böyle ortada olan şey adamın üçüncü karısının kesinlikle ölmüş olmasıydı.
"Kanıtlarla oynama Steve, bozacaksın. Evet, birkaç dakika içinde burada olur."
"Nasıl bu kadar çabuk gelebildi ki?"
"Carlise çiftliğinde balık tutuyormuş. Walton da iki araç yolluyormuş. Yollar açılınca burada olacaklar ama şimdilik ikimizde sadece Clifton var. Çok sıkı biri olduğunu duymuştum," durdu. "Böyle bir şey gördün mü daha önce?"
"Sanırım kadını donmuş tavukla öldürmüş," dedi Steve doğrudan.
"Donmuş tavukla birini öldüremezsin."
"Eğer derin dondurucudan çıkmışsa yapabilirsin. Donmuş tavuğun yerde ne işi var yoksa? Hiç kan görüyor musun etrafta?
"Hayır, ama omuriliğine dikiş iğnesi batırarak da, öldürmüş olabilir. O zaman da kan olmazdı. Bu adam ne yaptığını biliyor. Tavuk, tamam."
"Tavuk olduğuna dair iddiaya girelim mi? Peki kanepenin kenarındaki şey ne?"
"Neler oluyor burada?"
Luke silahını kaldırıp döndü aniden. Islak kot pantolonu içinde iri sarışın bir adam, kapıda durmuş onlara bakıyordu.
"Hemen yere yat!" diye bağırdı Steve. "Sakin ol." dedi Luke.
"Onu tanıyor musun?"
"Buralarda görmüştüm. Healy’nin oğlusun değil mi?"

"Adım Timothy Healy," dedi adam, gözünü kadına çevirirken. Luke’un tahminine göre kadın onun üvey annesi olmalıydı. Adamın sağ eli doğuştan sakattı ve sadece bir şeyleri itelemeye yarıyordu.
Luke kadını işaret ederek, "Bu senin annen mi?" diye sordu.
Timothy Healy öne doğru sendeledi. Gözlerini açarak, "Onun nesi var?"
Steve adamı durdurmak için önüne geçti. Timothy bakakalmıştı. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama boğazından nefesle, hıçkırık karışımı bir sesten başka bir şey çıkmadı.
"Bayım, anneniz için üzgünüm."
"Benim annem beş yıl önce öldü. Bu babamın yeni eşiydi." Timothy dehşetle etrafına bakındı. "Babam nerede?"
"Bilmiyoruz. Merak etme, ortaya çıkacaktır. Şu anda yapabileceğin en iyi şey evine gitmek olacaktır. Yakınlarda mı oturuyorsun?"
"Rivendale yolu üstünde. Ba... Babam öldü mü?" "Hayır bayim. Lütfen... "
"Helen kafasına tavuk vurularak mı öldürüldü?"
Luke Steve’e baktı sonra Timothy’ye döndü. "Bunu da nereden çıkardın? Yoksa bilmediğimiz bir şey mi biliyorsun?"
"Sizi konuşurken duydum."
"İçeri nasıl girdin?" diye sordu Luke. Kapı kilitliydi. "Bilmiyorum," dedi Timothy. "Arabayla dolaşıyordum sadece ve polis arabasını gördüm."
"Ne kadar zaman önce girdin içeri?" diye sordu Steve. "Birkaç saniye mi yoksa birkaç dakika önce mi? Beni tavukla ilgili konuşurken duydun. Bu bir dakika önceydi."
Luke genç memura baktı. Zaman zaman köylü gibi davrandıkları için suçlanmışlardı. Şu an da onlardan biriydi ve Luke başrolde oynuyordu. Hatta çılgın lise günlerinden beri tanıdığı karısı Marla bile, Steve’in Luke’u durmadan beysbol maçlarına sürüklemesinden şikâyetçiydi.
Elbette, Steve liseden sonra Betsy için Marla’yı bırakmıştı. Betsy kolejin ikinci yılında okulu bırakıp geri dönmüştü. O da Marla’yı terk etmişti. Marla için hala bitmemiş bir ilişkiydi ve bir erkeğin canını nasıl yakacağını çok iyi bildiğinden o da Luke ile çıkmaya başlamıştı. Luke bir kadın tarafından itilip kakılmayı kabul edecek bir tipti ve dünyada bunu Marla’dan daha iyi yapabilecek başka biri daha olamazdı.
"Soru, biz onu duymadan nasıl içeri girebildiği," dedi Luke. "Kabul ediyorum. Ama eğer orada beş dakikadan fazladır duruyorsa, bu bizim o sırada mutfakta olduğumuz anlamına gelir ve onu neden fark edememiş olduğumuzu açıklar."

"Yani oturma odasına geri geldik ve onu göremedik, öyle mi?
Hiç sanmıyorum."
"Hemen yanı başımızda olmasına rağmen onu duyamamış olmamızdan daha iyi bir açıklama en azından."
Bu kadarı doğruydu. Luke gözlerini arkalarında duran cesetten ayıramayan adama baktı.
"Söyle bakalım Timothy. Ne kadar zamandır orada dikiliyordun?
"Bilmiyorum."
"Ne demek bilmiyorum? Bir zaman duygun var değil mi?
Buraya biz mutfaktayken mi geldin yoksa biz buradayken mi?" "Sanırım mutfaktaydınız," dedi adam.
"Sanırım mı?" diye sordu Steve. "Bizi gördün mü, görmedin mi? Hadi ama adamım. Bizi uğraştırma artık, adam gibi cevap ver."
"Sakin ol Steve," dedi Luke. "Adam annesini kaybetti."
"Üvey annesini," dedi Steve. "Pek umursarmış gibi de görünmüyor."
Luke Timothy'e baktı ve sakin bir ses tonuyla sordu. "Neden içeri girdiğimizde seni göremedik?" "Birilerini duyduğum için saklanıyordum."
Luke Steve'e tatmin olmuş bir şekilde bakarak, "Gördün mü? Bütün mesele doğru soruyu sorabilmekte. Biz mutfaktayken içeri girdi, cesedi gördü, bizi duydu, dehşete düştü ve saklandı. Peki nereye?"
"Perdenin arkasına."
"Evet, sonra? Sonra, bir dakika önce saklandığı yerden çıktı.
Gizem çözüldü."
"O mayonez," dedi Timothy kanepedeki lekeye bakarak. "Nereden biliyorsun?" diye sordu Steve.
"Çünkü mayoneze benziyor."
Adam Luke'un daha önce karşılaştığı özürlülere benzemiyordu. Olayları yavaş kavradığı kesindi. Kısa değildi, garip el hareketleri yoktu, sağ eli dışında vücudunda başka bir acayiplik göze çarpmıyordu. Belki göründüğünden bile akıllıydı.
"Başına tavukla vurulmuş," dedi Timothy, sanki yeni bir bulguymuş gibi.
"Öyle düşünüyoruz," dedi Luke.
"Katil mayonez yemiş," dedi Timothy. "Ne?" diye sordu Steve.
Timothy etrafa bakındı. "Babam neden burada değil?"
Steve Luke ile göz göze gelerek Timothy'i işaret etti ve dikkatli bir ses tonuyla, "Çok üzgünüz ama gerçekten en iyisi senin evine gitmen olacaktır.

Bizim neler olduğunu bulmamız gerek ve kasırga da işleri hiç kolaylaştırmıyor," dedi.
Luke elini kaldırdı. "Acele etme Steve. Bırak konuşsun. Belki de bizim bilmediğimiz bir şey biliyordur."
"Bilmiyor."
"Bence onun altıncı his şeyi var. Hani şu Yağmur Adam filmindeki gibi," diye sözünü kesti Luke. "Ne düşünüyorsun Timothy? Burada ne olmuş olabilir, anlat bize."
Sert bir rüzgâr çarptı eve. Luke telsizine uzandı ve eline aldı. "Becky, orada mısın?"
"Evet. Çocuklar siz iyi misiniz?"
"Bekliyoruz. Fırtına hakkında yeni bir haber var mı?"
"Şiddetli rüzgârlar, yıldırım yüklü bulutlar. Değişen bir şey yok. Meteoroloji'nin daha önce söylediği üç kasırga gitmiş. Ama başkaları olabilirmiş. Şimdilik bildiklerimiz bu kadar. "
"Tamam. O halde yardım için geliyorlar hala."
"Evet. Yoldalar. Dedektif Clifton da yanınıza varmak üzeredir."
"Katilden haber var mı?"
"Benim duyduğum bir şey yok. Telsizle Colt'a da ulaşamıyorum."
Steve Luke'un üzerinden baktı. Luke arkasına döndü, başını salladı. Niçin öyle yaptığından emin değildi. Hep kendi başlarına olmuşlardı ama iyilerdi. İlkokula giderken, lise yıllarında okulu kırarken, daha sonra Summerville'deki en önemli iki işe başvurduklarında bile beraberlerdi ve yine kendi başlarınaydılar.
Kendi başlarına.
Luke telsizi beline taktı. "Eee söyle bakalım Timothy Healy.
Teorin nedir?"
Adamın dili tutulmuş gibiydi. Sakat el, sakat beyin mi acaba? Steve boğazını temizledi.
"Sorun değil Timothy. Biraz zamanımız var. Bize neler olduğunu anlat."
Sessizlik.
"O kadar da çok vaktimiz yok," dedi Steve. "Clifton yolda, gelmek üzere."
Belki de adam TV şovlarında delice şeyler yapanlar kadar akıllı ve zeki değildi. Belki de belirli bir şekilde sormak gerekiyordu.
"O zaman bize katilin nasıl içeri girmiş olabileceğini anlatır mısın?"
Adamın gözlerinin arkasından bir ışık çakar gibi oldu. "Görebilir miyim?"

Luke ve Steve birbirlerine baktılar. Steve omzunu silkerek, "Neden olmasın," dedi. "Bu taraftan."
Timothy Healy'i mutfağa götürdüler.
"Burası mutfak. Gördüğün gibi yerler ıslak. Biz de adamın— " "Arka kapı," dedi Timothy.
"Nasıl? Adamın arka kapıdan mı içeri girdiğini söylüyorsun?" diye sordu Luke.
"Evet, arka kapı." "Neden böyle söyledin?" "Çünkü yerler ıslak."
Steve gözlerini gezdirdi. Tamam demek ki Healy, herhangi özel bir yeteneği olmayan geri zekâlının biriydi.
"Aferin Tim, gerçekten aferin. Hadi şimdi—"
"Ve onlardan iki kişi varmış." Timothy'nin gözlerinde korkudan bir ateş yerleşmişti yine.
"İki," dedi Steve. "Katil ve kurban."
"İki ölü kişi," dedi Timothy. Alt dudağı titremeye başlamıştı. "İki..."
Bu yeni bir şeydi işte. Delice belki ama yeni. "Bunu söylemene neden olan şey nedir?"
"Islak bir beden kapıya doğru sürüklenmiş. Bayan Helen'in vücudu ıslak değil."
Luke yere baktı ve çocuğun gördüğü izleri seçmeye çalıştı. Yerde bir düzine kadar ıslak iz vardı. Bazıları Clifton'ın ilgisini kesin çekecek ayak izleri tarafından oluşmuştu. Onun dışında yerde "Ben sürüklendim" diye bağıran bir şey yoktu.
"Bu demektir ki; ikinci kurban yağmur yağarken içeri girdi," dedi Steve. "Sonra öldürülerek dışarı çıkartıldı, çekilerek. Teorin bu mu?"
"Olan şey bu," dedi Timothy. "Babam nerede?"
"Katilin yerde ceketini sürüklemediğini nereden biliyorsun? Belki de katil ayağını sürüyerek yürüyen bir adamdır. Ya da yerdeki kanı temizlemek için paspas bile yapmış olabilir."
"Hayır, yanılıyorsun," dedi Healy arka kapıya doğru aceleyle giderken. Kapıyı fırtınaya doğru açarak karanlık yağmura doğru baktı. "Katil aptal değil. Aynı tavukla birini daha öldürdü burada. Daha sonra onu, cinayetini kutlamak için yemek yemeden ve
buradan ayrılmadan önce dışarı sürükledi. Olay aynen böyle oldu."
Luke doğru duyup duymadığından emin değildi. Bu o muydu, yoksa Timothy birden o yavaş algılayan halinden kurtulmuş muydu? Adam sanki her gün bu tarz suç olaylarıyla uğraşan biri gibi konuşmuştu.

Healy kapıyı kapattı ve onlara döndü. "Korkarım ki." Sesi kendi gibi olmaya başlıyor, diye düşündü Luke. "Ben göremiyorum," dedi Steve. "Bütün bunları—" Kapı sertçe çalındı.

"Bu Clifton olmalı," dedi Luke oturma odasına doğru önde giderken. Bakalım Mark Clifton Timothy Healy'nin burada olması hakkında ne düşünecekti? Kahretsin!

Steve kapıyı açtı.

Rüzgâr yüzünden kapı öylesine hızlı açılmıştı ki, Steve neredeyse tutamayacaktı. Walton'dan gelen dedektif ellerini silkerek içeri girdi. Yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Cesede baktı, sonra Timothy'e döndü.

"Onun burada ne işi var?"

"Kadının oğlu, eh, üvey oğlu. Ona bir takım sorular soruyorduk. Aslında onunla işimiz bitmişti, değil mi Steve?"

"Evet, ifadesini aldık."

Timothy'nin bakışları Clifton'ı deldi geçti. Buzu bile eritecekmiş gibi bakıyordu. Gitmeye yeltenmedi. "Babamı gördün mü?"

"Bay Healy, eminim ki eğer dedektif babanızı görmüş olsaydı şu anda bize söylüyor olurdu. Ama şimdi gerçekten gitmeniz gerekiyor." Steve adamı kolundan tutarak, zorlamadan kapıya kadar götürdü. "İyi olacaksınız."

Timothy Clifton'a baktı. Eğer Luke deli değilse, bu iki adamın başka bir hayatta birbirlerini tanıdığına ve yarım kalmış işleri olduğuna yemin edebilirdi. Hatta birbirlerine bile benziyorlardı. İkisi de uzun boylu, sarışın ve iriydiler.

Timothy dik bakışlarını Luke'a çevirdi. "Senin düşündüğün gibi değil," dedi. "Yanlış bir şeyler var. Ve aynen söylediğim gibi başka biri daha var."

"Bu doğru mu?" dedi Clifton, yüzünde küçümser bir tavır vardı. Cesede baktı, yanına gitti ve Helen'in parmaklarını tuttu. "Yaklaşık yarım saattir ölü. Yarım saat önce neredeydiniz Bay Healy?"

Healy sakat eliyle burnunu dürttü. "Babam burada değil."

"Ama siz buradasınız," dedi Clifton. "Kasabayı terk etmenizi istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Bütün bunlar yanlış," dedi Timothy. Sonra döndü ve artık Bora halini almış rüzgârların arasında kayboldu.

"Hay Allah," dedi Luke. " Belki de hava biraz sakinleşinceye kadar kalmasına izin vermeliydik. Durdu. "Ya babası hakkında söyledikleri doğruysa? Ya gerçekten arka bahçede bir yerlerdeyse?"

Dedektif cebinden iki cerrahi eldiven çıkardı ve büyük bir ustalıkla eline geçirdi. Çağrıldığında balık tutuyordu. Bu da üzerinde neden spor değil de asker ceketi olduğunu açıklıyordu. Ama cebinde neden cerrahi eldiven taşıdığı konusunda açıklayıcı değildi.
"Her seferde bir adım Luke." Adam, karşısına çıkacak ilk kötü adamı kokusundan anlayıp, kelepçeleri başına atmaya hazır olmak için doğmuş gibiydi. "Kadını donmuş bir tavukla mı öldürmüş?"
"Sizin neyiniz var?" diye sordu Luke. "Elimizde ölü bir kadın ve ölü bir tavuk var. Ama bu aralarında bir bağlantı olduğu anlamına gelmez."
"Birini öldürmek için ilginç bir yol," dedi Clifton parmağıyla tavuğu iterek.
"Colt adamın onun peşinde olabileceğini söylüyor," dedi Luke. Dedektifin sol gözü kısıldı. "Bir kişi için oldukça fazla." "Aynen, benim de düşündüğüm şey bu," dedi Luke.
Clifton tavuğu kaldırdı. Bacaklarından tuttu ve tavuğu eline vurdu. Pat!
Sonra bir kez daha vurdu. Bu sefer daha kuvvetlice. Onlara döndü. "Beyler, hasta bir it oğluyla işimiz var."

7

Wendy holde damlayan Colt'u seyretti. Kaybolmuş gibi görünüyordu. Colt fırsat bulduğunda kaçamak bakışlar atıyordu ama uzun bir süre bakışlarını onun üstünde tutmuyordu. Aklına onun sinirlerine hâkim davranışları geldi. Ama onunlayken biraz gergin oluyordu. Belki de kendini kadınların yanında rahat hissetmiyordu. Aynı onun kendini erkeklerin yanında rahat hissetmediği gibi.

Eğer bu konuda çok hassas olmasaydı az kalsın onu incelerken yakalanacaktı.

"Aranızda cep telefonu olan var mı?" diye sordu Colt.

Carey Wendy'e döndü. "Senin var mı?" Onunki minibüs de kalmıştı. Farkına çoktan vardıkları bir durumdu bu.

"Arabamda bıraktım," dedi. "Zaten çekmiyordu. Birilerini arayabilmenin hiçbir yolu yok mu şimdi?"

"Telefon hatları çalışana kadar yok. Ya da bir cep telefonu bulana kadar."

"O zaman yardım bulmaya gidiyorum," dedi Carey. "Hayır." Colt'un sesi buz gibiydi. "Dışarda fırtına var." "Şansımı deneyeceğim."

"Ve de ortalıkta dolaşan bir katil var."

Bu. Carey'nin durmasına sebep oldu. Wendy, Carey'nin sessizliğinden, onun için tehlikede olan tek kişinin kardeşi olduğunu anladı

"Katil gitmiş olabilir," dedi Carey.

"Hiç sanmıyorum. Bence daha yeni başladı. Rüzgâr hafifler hafiflemez, yardım getirmek için koşarak gideceğim. Senin kardeşin için yapabileceğin en iyi şey burada kalmak ve ateşini kontrol altına almaya çalışmaktır."

Carey bir an için adama baktı ve odadan çıkmak için harekete geçti. "Buzdolabı nerede acaba?"

Colt başını holün sonuna doğru salladı. "Mutfak." Carey aceleyle onları orada bırakarak gitti.

Ev güçlü rüzgârlar yüzünden titredi. Colt kirişleri kontrol etti. "Bu adamın iki polis öldürdüğünü söyledin," dedi Wendy.

"Polislerle alıp veremediği bir şey mi var?"

"Mümkün." Colt gözlerini kaçırdı. "Benim adımı biliyor. Daha fazlasını da biliyor olmalı. Kendine Red diyor."
"Yani bu olayların tesadüf olmadığını mı düşünüyorsun?" "Benim adımı nasıl bilebilir ki?"
"Belki telsizlerin birinden duymuştur. Ya da belki tanıdığın biridir. Mesela Summerville'den."
Gözlerine baktı. Ya söylediği şeyden etkilenmişti ya da saflığından etkilenmişti. Wendy anlayamadı.
"Onu gördün mü?"
"Çok uzaktaydı. Ayrıntılar belli olmuyordu. Buralarda böyle ateş edebilen kimseyi görmedim bu güne kadar. Mark Clifton dışında."
Biraz utanır gibi oldu.
"Bunu bir evet olarak alıyorum," dedi Wendy. "Ve de kayıtlara geçsin diye söylüyorum, şu anda burada silahlardan anlayan biriyle olduğum için minnettarım." Carey'nin elinde bir kova buzla gelişini ve buzlan dikkatlice kardeşinin alnına koyuşunu izledi.
"Bu Clifton katil olabilir mi?" diye sordu Wendy. "Clifton mu? Hayır."
"Neden olmasın?" "Yıllarca FBI'da çalıştı."
"Kulağa kendini belli etmemek için mükemmel bir yer gibi geliyor."
Colt bakakaldı.
Ev tekrar sallandı. "Rüzgâr şiddetleniyor," dedi Colt. Wendy kafasını salladı. "Ne yapacağız?"
Colt tekrar giriş kapısına baktı. "Eğer katil dışarıdaysa ve bizim burada olduğumuzu biliyorsa, benim silahlı olduğumu da biliyor demektir. Alarmı çalıştırırım, pille çalışır. İçeride kaldığımız sürece avantaj bizde olur. Bize fark ettirmeden içeri girebileceğini sanmıyorum."
"Bekleyeceğiz yani, peki sonra?"
"Merkeze dönmek zorundayım. Burada hiçbir işe yaramıyorum."
"Bizim için öyle değil," dedi Wendy. Nicole'ün yanına giderek elini boynunun altına koydu. "Onu kaldırmama yardım et," dedi.
"Ne yapacaksın?" diye sordu Carey kanepenin ucundan kalkarken.
"Onu soğuk suyun altına sokmalıyız. Colt haklı, ateşini kontrol altında tutmak zorundayız."
"Yağmurun altında mı?" "Duşun içinde."
Ana banyoda geniş bir duş buldular. Nicole'ü külotu ve sutyenine kadar soydular ve Colt'un garajda bulduğu plastik bir taburenin üstüne oturttular.

"Tamam, sanırım siz ikiniz bunu halledersiniz," dedi Colt içgüdüsel bir şekilde rahatsız bakarak.
Wendy onun silahına göz attı. "Bizi bırakıyor musun?" "Fırtınayı kontrol etmem gerek. Hafiflediğinde gitmem lazım.
Walton'dan gelen destek birimi var ama ne zaman buraya ulaşabilecekleri konusunda bir fikrim yok. Ve büyük ihtimalle adamlarım beni merak etmeye başlamışlardır."
Colt büyük ihtimalle bu akşam öldürülen arkadaşlarına yakındı. Wendy acaba onun duyduğu bu büyük acıyı duygusuzca görmezden mi gelmişti? Colt'a doğru başını salladı. Nicole'e doğru döndü ve suyu açtı. Dondurucu soğuklukta ki suyun tenine değmesiyle kızın vücudu ani spazmlarla sarsılmaya başladı. O kadar şiddetli sarsılıyordu ki, dişleri birbirine çarpmaya başlamıştı.
"Wendy?"
"Tamam, Carey sıkı tut. Tabureden düşmesin sakın!" "Emin misin?"
"Evet eminim."
Nicole ağlamaya başladı sarsılırken. Carey ona sessiz gözyaşlarıyla eşlik ediyordu. Bu manzara karşısında Wendy'nin boğazı düğümlendi. Bu ikisi arasında ki bağı bu kadar güçlü kılan şey sevgiydi. Hiç kuşkusuz tamamıyla kıskanılacak bir şeydi.
"Ateşi hala yüksek," dedi Carey.
"Biraz önce ki kadar yüksek değil. Suyu biraz daha tut." Wendy suyun altında ki, biraz sakinleşmiş kıza bakarken, güzelliğine yine çarpıldı. Başka şartlar altında karşılaşmış olsalar, kesin dönüp ikinci defa gıptayla bakardı.
Çatıda bir şey patladı aniden. Duşa rağmen duymuştu. "Ne dersin, bu kadar yeter mi?" diye sordu Carey.
Wendy onun endişeli gözlerine baktı ve çeşmeye doğru uzandı.
Bamm! Ev sallandı.
Wendy'nin nefesi kesildi ve kapısına doğru savruldu. "Bu da neydi böyle?"
Boom! Gök gürültüsüyle sarsıldılar.
Tanrı sanki koca evi eline almış, içinde neyin olduğunu anlamak istermiş gibi sallıyordu.
Wendy suyu kapatmak için uzandığı çeşmeyi tutmuş ve ondan destek almış olması sayesinde yere yuvarlanmaktan kurtulmuştu.
"Derhal bodruma inin!" Colt arkalarından bağırdı. Elleri Wendy'nin omzundaydı ve elektrik çakmış gibi sarsıldı. Onu kenara iterek Nicole'ü duşun içinden çıkardı. Kollarına alarak kapıya doğru yöneldiler.

"Hadi çabuk!" diye bağırdı. "Beni takip edin!" Carey Wendy’yi kolundan yakaladı.
Kendini hızla geri çekti Wendy içgüdüsel olarak. Carey şaşırdı bir an için.
"İyi misin?" diye sordu ve Colt’un peşinden hole doğru koştu. Wendy de peşinden. Aklında tek bir şey vardı. Hortum. Daha önce bir deprem yaşamıştı. Çok sallanmıştı ama ses yoktu. Bundaysa sanki evin içinde bir jet uçağı vardı.
Bir taraftan çığlık atıyordu ama kendi sesini bile duyamıyordu. Ev şimdilik dayanıyordu.
Şimdilik.
Holün sonuna, Carey’nin önünde durduğu kapıya doğru koştu. Carey orada durmuş ona acele etmesini söylüyor, eliyle çabuk ol der gibi işaretler yapıyordu. Ona ulaştı ve yanından ona dokunmadan geçti. Karanlıkta belli belirsiz görünen merdivenlere doğru hamle yaptığı anda bunun büyük bir hata olduğunu anlamıştı. Sallanan duvarlardan kaçmanın yolu kendini merdivenlerden aşağı gözü kapalı bir şekilde atmaktan geçmiyordu.
Carey bir kere daha onu tişörtünden yakalayarak kurtardı. Onu kendine çekerek düşmesini önledi. Wendy basamakları buldu. İki eliyle merdiven korkuluklarına tutundu. Ve derin bir nefes alarak onun önünde aşağı doğru koşturmaya başladı.
Kapı arkalarından büyük bir gürültüyle kapandı. Gürültülerin sesi kısılmıştı.
"Herkes iyi mi?" diye sordu Colt. Carey başını salladı bitkin bir halde.
"Ben iyiyim," dedi Wendy. Sürpriz bir şekilde Nicole de iyi görünüyordu. Adrenalin onu hayata döndürmüş gibiydi.
"İyiyim," diye tekrarladı sessizce. Bu, Wendy’nin ondan duyduğu ilk kelimeydi.
Sonra Nicole ağlamaya başladı.

8

Wendy’nin bu olaylar sırasında çıkan gürültüyü tarif edebilmesi çok zordu. Sanki ön kapıdan, rayların altında bir deprem yaratacak güçte dev trenler girmişti.
Büyük bir şans eseri, evin tek sağlam kalmış yeri olarak düşündüğü bodrum katına kapağı atmayı başarmışlardı.
Binalar hakkında pek fazla bir şey bilmiyordu. Bodrum katları hakkında bildiği tek şey ise; bu büyüklükte ki her bodrum katında, tavanda çelikten beş kiriş olduğuydu.
Colt onları büyük kirişlerden birinin altına, duvar kenarına doğru götürdü. İçeri girdikleri kapı da çelikten yapılmıştı.
"Görünüşe bakılırsa, doktor burayı kiler olarak inşa etmiş," dedi Colt.
"Tanrı’ya şükür," dedi Wendy.
"Ya da sığınak," dedi Carey kardeşi kollarında. Nicole kendinden geçmişti yeniden.
Acımasız gürlemelerin altında, hiçbir şey yapamaz halde kaldılar. Sesleri çıkmıyordu.
Ortalığı aydınlatan tek şey, holde ki lambalara benzeyen acil durum ışıklarıydı.
"Sence bu şey ne zaman sona erecek?" diye sordu Wendy.
Ortalık hoş, sis gibi bir tozla kaplanmıştı.
Colt başını kaldırdı, tavanı kontrol etti. "Bilmiyorum." "Ev parçalanmaya mı başladı?"
"Bilmiyorum."
"Seslere bakılırsa aynen öyle," dedi Carey.
"Buraya inerken hala dayanıyordu," dedi Wendy. "Bir parçalanma veya yıkılma sesi duymuyorum. Sadece gürleme sesi geliyor."
Colt başını salladı. "Eğer şanslıysak ev hala dayanıyordur. Belki camlar patlamıştır, kim bilir. Ya da ev dümdüz olmuştur. Böyle bir şeyi daha önce yaşamadım."
Tavana bakıyorlardı ve kaçınılmaz olan şey, onları yukardaki felaketten koruyan tek şeyin birbirine bağlantılı kiriş sitemi olmasıydı.

Sallandılar, sarsıldılar, tozlar aşağı doğru uçtu ama tavan dayandı. Önce beş, sonra on, daha sonra on beş dakika boyunca dayandı. Merdivenin başındaki kapı da öyle.
Sonra etraf birden sessizleşti. Görünüşe göre canavar kendine parçalamak için başka evler aramak üzere oradan ayrılmıştı.
Rüzgârın sesi, o kadar mesafeye rağmen duyuluyordu. Ama biraz evvel ki jet uçağından, canavar trenlerden eser kalmamıştı.
Hareket etmeden birbirlerine baktılar. Hiçbiri yukarı çıkıp onları neyin beklediğini görmek istemiyordu. En azından Wendy’e öyle gelmişti.
Carey tavan döşemelerini kontrol ediyordu. Dedikleri gibi hortum daha da kuvvetlenip tekrar geri gelirse, dayanıp dayanamayacaklarını anlamak istiyordu. Gözleri tavanda buluştu.
Güvensizlik duygusu yerini, hayatta kalma isteğine bırakmaya başlamıştı.
"Ne dersin, bir bakalım mı?" diye sordu Wendy.
Colt ayağa kalktı ve merdivene doğru yürüdü. Yan yola gelmişti ki, kapının açılmasıyla siyah gökyüzünün rüzgârla içeri girebileceğinin düşüncesi, Wendy’nin iliklerine kadar korkmasına yol açtı.
Hemen onun arkasından koştu. Beraber merdivene ulaştılar. Colt bir centilmen gibi ona yol vererek öne geçmesine müsaade etti. Tekrar düşündükten sonra elini kaldırdı. "Ben önden gidiyorum."
Merdivenler gıcırdamasına rağmen olması gerektiği gibi sağlam duruyorlardı. Yıkılmış olan neyse, binanın temeline bir şey olmamıştı.
Wendy onun omuzları üzerinden bakarak arkasından geldi. Sırtı yağmur ve terden sırılsıklamdı. İkisinin de kokusunu alabiliyordu. İnce yünlü kumaş, sert adalelere yapışmıştı. Bu durumda böyle bir şey düşündüğü için kendini azarladı.
Kapının önünde ki ufak boşlukta, onun arkasında durdu. "Denemeyecek misin?"
Colt pirinç kolu tuttu, çevirdi ve nazikçe itti. Kapı nazikçe açılmadı.
Colt bir adım daha ileri giderek kapıya kuvvetlice yüklendi. Kapının mandalları yerinden çıktığı halde—sürtünme seslerinden anladılar—kapı yerinden oynamadı.
"Bloke olmuş," dedi Colt ve kapıya tüm gücüyle yüklendi. Kapı yerinden ancak birkaç cm oynadı, sonra yeniden kapandı. Wendy onun varlığından sıkıntı duymasına rağmen yardım için

Wendy geri çekildi. "Açılmıyor."

Colt merdivenden aşağı inerek tavanı kontrol etmeye başladı.
Carey bulduğu boş karton kutuları düzeltmiş, kardeşini üstüne yatırmıştı. "Bir sorun mu var?" diye sordu Colt'a doğru yürürken. "Açılmıyor mu?"
"Görünüşe bakılırsa ev üstümüze çökmüş," dedi Colt.
Wendy kapıya vurdu. "İmdat!" Ama kimsenin yardım için orada olmadığını biliyordu. Aptallığını kimse yüzüne vurmadı.
Geri döndü. "Şimdi ne olacak? Burada sıkıştık kaldık mı?" Merdivenden aşağı indi. "Buralarda başka bir çıkış olmalı."
"Eğer haklıysam şu anda üzerimizde tonlarca moloz olmalı," dedi Colt. "Hadi burada pencere var mı yok mu bir kontrol edelim." Bodrumda karşılıklı ikişer oda bulunuyordu ve o onları işaret ediyordu.
Carey daha yakında olanına doğru hareketlendi. Wendy ve Colt ise diğer kapılara. Görünüşe göre kapıların çerçeveleri sarsıntı yüzünden kaymıştı. Çünkü bu kapıda sıkışmıştı. Wendy kapıya güçlü bir tekme atarak açtı.
Kapının iç tarafında bulunan lambanın düğmesine bastı düşünmeden. Elektrik yoktu tabi, ama ihtiyaç da yoktu. Dr. Hansen evin her yerine gece lambaları taktırmıştı. Büyük ihtimalle ya karanlıkta bir şeylere çarptıktan, ya da benzen başka bir durumdan sonra buna karar vermiş olmalıydı.
Takma işini kim yaptıysa işinin hakkını vermişti. Evin içinde yüzlerce buna benzer gece lambası olmalıydı ve onlardan bir tanesi donuk ışığıyla bu odayı aydınlatıyordu.
Işık yerde duran inşaat örtüsünü aydınlatacak kadar yeterliydi. Biraz ileride tuvalet vardı. Onun dışında penceresiz dört duvardan başka bir şey yoktu.
"Kimsede pencere bulan var mı?" diye bağırdı Colt. Son odaya doğru koşuyordu.
"Hayır."
"Hiçbir şey yok."
Biraz daha koşuşturmaca ve aramanın ardından, arkada, henüz inşası tamamlanmamış geniş bölümde karşılaştılar. Nefes nefese kalmışlardı ve mutsuz bir şekilde birbirlerine bakıyorlardı. Köşede, Wendy'nin üzerinden borular çıktığı için suyla ilgili olduğunu tahmin ettiği büyük beyaz bir depo vardı.
Bir köşede kartonların üstünde yatan Nicole duruyordu. Merdiven, hareket ettiremedikleri kapıya doğru yükseliyordu. Hepsi buydu.
Kapana kısılmışlardı.
"Herhangi bir havalandırma deliği var mı?" diye sordu Carey. Colt başını iki yana salladı. "Yerden ısıtmalı sistem." "Jeotermal mi?"

"Önemi var mı?" dedi Wendy. "Burada kapana kısıldık işte!" Ona döndüler.
"Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Erkeklerin jeotermal gibi, ayrıntılara takan bir düşünce yapısı olduğunu biliyorum. Ama ben olayın geneline bakıyorum. Bir buldozer bizi kurtarmaya gelene kadar bir süre daha burada kalmak zorundayız değil mi?
"Onun gibi bir şey işte," dedi Colt.
"En azından havalandırma için ızgarayla kaplı bir boşluk olmalı," dedi Carey
"Evlerden anlar mısın?" "Sezonluk işlerde çalışmıştım."
Wendy onların bodrumun her yanını defalarca kontrol etmesini seyretti. Havalandırma deliğini bulmuş olsalar bile molozlar
tarafından kapanmış olurdu herhalde değil mi? Yavaş yavaş tüm umutlan azalıyordu.
Onları orada bırakarak inşaat örtüsünü almak için onu gördüğü boş odaya gitti. Örtüyü alarak Nicole’ün yanına geldi. Örtüyü yere sererek, olan bitenlerden habersiz uyuyan Nicole’ün yanına oturdu.
Bu gece ilk defa gerçekten tamamen çaresiz ve yalnız hissetti kendini. Daha öncede kapana kısılmış ve yalnız kalmıştı. Ve bundan hiç hoşlanmamıştı.
Ama yalnız sayılmazdı, öyle değil mi? Carey nazik birine benziyordu. Kız kardeşine karşı, doğal olarak, ilgiliydi. Ve ona karşı oldukça prensipli bir şekilde uzak duran utangaç, güçlü Colt. Ve son derece güzel bir kız olmasından başka, hakkında hiçbir şey bilmediği Nicole vardı.
Evet, tamamen yalnız hissediyordu.

Memur Luke Preston daha önce hiç Walton’dan bir dedektifle çalışmamıştı. Mark Clifton film yıldızları kadar ünlü biriydi. Kanun adamı olup da onun adını duymamış biri yoktu. Kasaba hayatı yaşamak için FBI’dan ayrılmıştı. Ama herkes, istediği zaman şehirde ki büyük suçluların bile canına okuyabileceğini bilirdi. Üç yıl önce Las Vegas’dan Walton’a gelen bu adam için eksantrik ve çoğunlukla kendini düşünen biri olduğu söylenirdi.
Luke hangisinin daha uygun oluğundan emin değildi. Eksantrik mi, yoksa tuhaf ve sade biri mi? Eksantrik daha uygundu. Özellikle Clifton’ın aynı zamanda bir Dahi olduğunu düşününce.
Luke daha önce eksantrik bir dahi görmüş olduğunu söyleyemezdi tabi ki. Ama şu anda kesinlikle öyle birine bakıyordu.
"O mu söyledi bunu?" diye sordu Clifton yerde ki su lekelerine göz atarken.
Steve Luke’a baktı. "Hı hı."

"Böyle bir kanıya nasıl ulaşmış olabileceğini sordunuz mu kendinize?"
"Yani," dedi Luke, "delillere bakıp anlattı. Haklı olduğunu söylemiyorum ama dinlemenin de bir sakıncası olduğunu sanmıyorum."
"Üvey annesiyle yakın değillerdi," dedi Steve. "Ve Becky'nin düşüncesine göre babasından da oldukça nefret edermiş."
"Babasının öldürülüp öldürülmediğini bilmiyoruz," dedi Luke. "Her yerde olabilir."
"Sürüklenmiş bir şekilde arka tarafta da olabilir," dedi Steve.
Clifton kaşlarını çatarak onlara baktı. "Bu izlerin birden fazla mantıklı açıklaması var. Kendinize onun neden sadece bir tanesine odaklanmış olduğunu sormalısınız. Önemli olan tek şey neden sorusudur. Ne, nasıl, ne zaman, nerede, bunların önemi yoktur. Önemli olan nedenlerdir."
"Nedenler," dedi Steve. "Bunu duymuştum."
"Aynı burada olduğu gibi, eğer Colt haklıysa ve katil onun peşindeyse, neden o iki polisi öldürdükten sonra bu zavallı kadını öldürdü?"
"Evet" Luke onayladı. "Sadece onun peşinde olan biri için fazladan sorun."
"Bir taraftan intikam, en makul katilleri bile yoldan çıkarabilir."
Luke kafasını sallarken, Clifton'ın "makul katil" derken ne demek istemiş olabileceğini anlamaya çalışıyordu.
Clifton buzdolabına yürüdü ve içindekileri kontrol etti. Elinde ki eldivenleri çıkartarak sütü elledi, birkaç şeye parmağını batırıp tatlarına baktı.
"Hardal," dedi. "Hardal mı?"
"Bu herif tavuk, mayonez ve hardal seviyor." "Ciddi misin?"
Clifton tadına baktığı sarı renkli hardal şişesiyle, mayonez kavanozunu ceketinin ceplerine koydu. Cepleri şişti. Islak kot pantolonu, asker ceketi ve dolu cepleriyle dahi bir dedektife benzemiyordu.
"Onlar kanıt," dedi Steve.
"Evet," dedi Clifton ve mutfaktan çıkıp giriş kapısına doğru yöneldi.
Luke arkasından koşturdu. "Bu kadar mı? Ya diğeri ne olacak?"
Clifton kapıyı açtı ve kükreyen rüzgâra doğru baktı. "Fırtına bittikten sonra arayacağız," dedi ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.
"Çok garip," dedi Steve.
Luke ellerinde ki tek ölü olan kadının, sandalye üstünde ki cesedinin yanına döndü. "Bununla ne yapacağız şimdi?"
"O ne yaptıysa biz de aynısını yapacağız," dedi Steve. "Seni temin ederim ki, Bob Buncus bu havada onu buza koymak için asla gelmez."
"Çürümeye başlamaz mı?"

"Bu gece idare eder. Sence Colt nerede?"
"En son aradığında şu yabancılarla ilgileniyordu." "Peki ya şu yabancılardan biri katilse?"
"Pek hoş olmaz değil mi? Hadi buradan çıkıp şu katili bulalım."
Odayı usullere uygun bir şekilde güvenlik altına almaları on beş dakika kadar sürdü. Orayı terk etmeye hazırlandıkları sırada telsizden yükselen çığlık gürleme karışımı bir sesle yerlerinden zıpladılar. Becky bağırarak bir şeyler söylüyordu. Luke telsizine sarıldı hemen ve sesini sonuna kadar açtı.
"Ka..." Ses gidip geliyordu. "... üstümüze. Duyuyor musunuz?
Hadi, cevap verin!"
"Ne oldu? Bir daha söyle." Merkezde her ne oluyorsa, Becky'nin mikrofonu sanki dev bir vakumla emiliyormuş gibi ses çıkıyordu.
"Sağ tarafı... dedim." Aniden bağlantı kesildi.
"Ne!" Steve kapıya doğru koştu ve birden Luke ile birlikte rüzgârla arabayı park ettikleri kaldırıma doğru savruldular. "Hortumdan mı bahsediyordu?"
Luke konuşamadan cevabı aldılar. Korkunç bir gürültüyle esen inanılmaz rüzgâr tepelerine çökmüştü. Sanki Boeing 747 uçağı üstlerine düşmekteydi.
Ama bunun bir uçak olmadığını biliyordu. Görünüşe göre devasal bir hortum tüm kasabanın canına okumaktaydı.
Sanki fırtınanın zekâsı varmış ve ondan haberdar olan kişiyi yolundan çekmek istermiş gibi, kopardığı büyük bir ağaç parçasıyla Luke'a vurdu. Luke, çarpmanın etkisiyle sağ tarafa doğru sendeledi, bir şeyin onu yakaladığını hissetti ve baş aşağı yuvarlandı.
Çamura düşmeden önce kendinden geçmişti.

9

Nathan Blair, Özel Görev Tim’ine ait üç kişinin, telaşla bir şeyi tartıştıkları konferans salonunun, ona bakan penceresinin önünden ayrıldı. Bu operasyonda iç işleriyle birlikte çalışmak hem iyiydi hem de kötü.
Masaya yürüdü ve müdürle direk iletişime geçmesini sağlayan kırmızı telefonu eline aldı. Gözlemlerine göre, birbirine benzer gibi görünen sıradan davalar, onlar dosyayı ele aldıklarında farklılaşıyordu. Dosyaya eklenen ufak bir ayrıntı, yapılan bir araştırmada ele geçen ufak bir kanıt, davayı bu duvarların dışında kesinlikle konuşulması yasak bir duruma sokuyordu.
Başından beri bu davayla ilgilenmesi için çağrılar almıştı. Ama şu anda yüzleştiği şeye karşı hazırlıklı olması imkânsızdı. Katil Summerville’e gidene kadar izini sürmüşlerdi. Tam onun bu cinayetler zincirini kırıp, fişini çekmek için doğru zamanı beklerken, katil bir anda kaybolmuş. Hem de Blair’e rağmen.
En kötüsü, Sterling Red hakkında ki varsayımlar, hatta kimliği bile soru işaretlerine gömülmüştü. Katıl hakkında daha fazla tahminde bulunamıyorlardı. Görünüşe göre katilin bukalemun gibi derisini değiştirebilme yeteneği vardı Neredeyse eski kimliği hiç var olmamış gibi.
Müdür tatlı ve yumuşak sesiyle cevap verdi. "Evet?" "İçeride yeni bir şey var mı?" diye sordu Blair.
Sessizlik. "Mark Clifton araştırmayı olay yerinde devraldı," dedi müdür.
Operasyonun hassaslığı yüzünden kendi adamlarını kullanamıyorlardı. Yapacakları en son şey, uzlaşmaya varılmış bir olayda, olay hakkında tam bilgili bir ajanla gerçeği öğrenmek olurdu. Herhangi bir şansla Clifton, daha fazla yasaklamalara bulaşmadan bu deliliğe son verebilirdi. Blair ona sadece katilin izini sürerken yardımcı olabilecek bilgiler verebilmişti.
"Red’i bulsun diye dua etsen daha iyi olur."
Müdürün sesi soğuktu. "Sakin olun Bay Blair. Bu mesele halledilecek, göreceksiniz."
Blair bir sonraki sorusunun çok acemice olduğunu bildiğinden duraksadı. "Cyrus Healy hakkında bir şey var mı?"
"Hayır!"

Arkasına döndü ve ses geçirmez cam yüzünden ne konuştukları duyulmayan diğerlerine baktı. Kuklalar sessizce ağızlarını oynatıyordu.
"Herhangi bir şey öğrendiğinde hemen bana bildirme nezaketini gösterir misin lütfen? Ve kayıta geçsin diye söylüyorum, bu olayın gidişatı hiç hoşuma gitmiyor."
"Anlıyorum."
Nathan Blair telefonu kapattı. Söyleyecek birkaç lafı daha vardı. Beklemeli ve izlemeliydiler. Dava şimdi Mark Clifton'ın ellerindeydi.
Ya da Sterling Red'in kafasında.

10

Demek sadece bekliyoruz." Carey kardeşinin başını dizlerinin üstüne koymak için geri dönmüştü.
"Sadece bekliyoruz," dedi Colt. "Sabah kurtarma ekipleri harekete geçeceklerdir."
"Bu evin ilk sırada olacağından emin değilim. Burada olduğumuzu bildiklerini varsaysak bile, buraya ulaşmaları zaman alacaktır."
"Buraya geldiğimi biliyorlar," dedi Colt. "Merak etmeyin; bize ulaşacaklar. İlk ışıkla birlikte değil belki ama gelecekler."
Üçü de, Wendy ortalarında, aynı hizada örtünün üstünde oturmuş, sırtlarını duvara yaslamışlardı. Nicole, koca evin üstlerine çöktüğünden ve kapana kısılmış olmalarından habersiz uyumaya devam ediyordu. Büyük ihtimalle karanlığın içinde hayatta kalmak için ihtiyacı olan şeyler dışında, her şeyden bihaberdi.
Soğuk duş işe yaramış ve ateşi düşmüştü. Titremeleri de henüz geri gelmemişti. Belki de yılan ısırıkları gıda zehirlenmeleri gibiydi; uzun süre hayatta kalmayı başarabilirsen vücut toksinlerden arınıyordu belki de.
Banyodan kaçtıkları sırada kimse elbiselerini almayı düşünmemişti. O sırada sadece hayatlarını kurtarmak istiyorlardı. Wendy örtünün bir kısmıyla onun üstünü örtmüştü. Düzenli nefes alış verişleri, uzaktan gelen rüzgârın sesini bastırıyordu. Ve şu an o bodrumda bu iki sesten başka bir ses duyulmuyordu.
Carey elini kız kardeşinin alnına koydu. "O nasıl?" diye sordu Wendy. "Bilmiyorum. Hala sıcak."
Wendy biraz ötesinde başını duvara yaslamış oturan ve tavana bakan Colt'a baktı. Sanki her an katil karşılarına dikilecekmiş gibi, silahını kılıfından çıkarmış, dizlerinin üstüne koymuştu. Otururken rahatsız olması yüzünden çıkarmış olması daha akla uygundu tabi.
"Hiç kardeşin var mı Colt?" "Hayır."
"Benimde yok. Güzel olmalı diye düşünüyorum. Yani kardeş sahibi olmak."
Bir an için kimse konuşmadı. Colt'la beraber geçirdiği zaman arttıkça, ona daha çok benzediğini anlıyordu. Belki de tartışılmaz kuvvetine güvenip,

aptalca güç gösterileri yapmadığı içindi. Bu kasların altında, birçoğu gibi kayıp bir erkek çocuğu vardı. Sadece Colt onlar gibi nasıl farklı davranılır bilmiyordu.
Sessizlik rahatsız etmeye başlamıştı.
"Onun hakkında bir şeyler anlatsana, Carey." Carey ona baktı. "Nicole hakkında mı?"
"Bir yere gidemeyeceğimize göre."
Carey oturduğu yerde doğruldu. Bu gece ilk defa keyifli görünüyordu. Nicole onun kardeşiydi, ama ona gösterdiği şefkat başka türlü bir şefkatti. Neredeyse tuhaf.
"Emin misin?" "Elbette," dedi Wendy.
Derin bir nefes aldı. "İnan bana o şimdiki gibi biri değildi.
Çocukluğumuz pek güzel geçmedi." "Kulübe hoş geldin," dedi Wendy.
"Nicole bir yaşındayken, büyüdüğünde model ya da onun gibi bir şey olacağını biliyorduk. Annem Nicole doğduktan sonra aldığı kiloları veremedi. Bu yüzden devamlı kendine kızıp durdu. Daha sonra kendine bağırıp çağırmaktan vazgeçerek, Nicole için kaygılanmaya başladı. Kendi artık güzel olamayacaksa, kızının güzel olacağından emin olmak zorundaydı. Anlıyor musun?"
"Anlatmana gerek yok. Daha şimdiden hikâyenin geri kalan kısmını biliyor gibiyim," dedi Wendy.
"Bu konuda şüpheliyim," dedi Carey.
Devam etmeden önce kısa bir süre durakladı.
"Annem Nicole'ü altı yaşındayken güzellik yarışmasına soktu. Bütün o makyaj ve süslü elbiseler olmadan bile çok tatlıydı. Nicole sabahın altısında yatağından kalkıp, bütün o jüri üyelerinin önünde, sahnede hiç düşünmeden yürüyebilirdi. O kadar güzeldi yani. Ve kendi dâhil hepimiz bunu biliyorduk.
Carey kardeşinin yanaklarını okşadı. "Sanırım ondan nefret etmeye o zamanlar başladım. Ama çok ufaktım. On bir ya da on iki falan. Beni nasıl etkilediğini anlıyor musun?
"Herkes kardeşinin çok güzel olduğunu kabul ediyordu," dedi Wendy. "Bu kadar kötü müydü?"
"Sorun onun güzel olması değildi. Annemin ona karşı davranışlarıydı. Bütün ev halkı bu altı yaşındaki güzellik kraliçesinin etrafında dört dönüyordu. Annem onu her gün güzellik kurslarına götürüyordu. Makyaj

kursları, görgü kuralları kursları, dans kursları, moda kursları. İlk burun estetik ameliyatını bile sekiz yaşındayken oldu."
"Ciddi misin?" Wendy loş ışıkta Nicole'ün yüzüne bakabilmek için öne eğildi.
"Nicole, karşı koymak için çok küçüktü. Ben ise onu suçlamamam gerektiğini bilemeyecek kadar ufaktım. Sekiz yaşına geldiğinde devamlı diyet yapmaya başlamıştı. Mükemmel dişleri olması bile annemi tatmin etmediği için dişleri komple değişti. Nadiren evden çıkmasına izin vardı ve de sadece annemle."
"Bu korkunç. Kimse anneni durdurmaya çalışmadı mı?"
"Aile dışında kimse gerçekte olanları bilmiyordu. Babam çok pasif bir adamdı. Nicole de bütün bu olan bitenleri sessizce kabullendi. Ne karşı koydu ne de tartıştı. Ama mutsuz bir kızdı. Üstüne ölü toprağı serpilmiş gibi. Çocukluğunu hiç yaşamadı."
Carey tırnağını yiyordu ve gözleri çok uzakta, görünmeyen bir yere takılmıştı. Çocukluk günlerine geri dönmüş gibiydi.
"Babamın aklı başına gelmeye başladığında Nicole on beş yaşındaydı. Annemi ondan uzak tutmaya başladı. Annemin ilk başta karşı çıktığı tatiller, seyahatler öneriyordu. Sonunda annemin şikâyetleri ve yaygaralarına rağmen birkaç tanesini gerçekleştirebildiler."
"Hangi konuda yaygara yapıyordu?" diye sordu Colt.
Wendy ona baktı. Colt bağdaş kurmuş, dirsekleri dizlerinde, meraktan fazla bir ilgiyle dinliyordu.
"O birkaç gün içinde onun gözünün önünde olmamasından dolayı başına gelebilecekler yüzünden. Neyse, zaten bu babamın değiştiği zamandı. Dediğim gibi babam annemi Nicole'den uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu. Sadece seyahatler değil ufak şeyler de. Akşam yemeğine çıkmak gibi. Her zaman bir Jeep'i olsun isterdi. Ama evimizdeki her kuruş Nicole'ün kariyerine gidiyordu. O yüzden, Jeff Bolton Cumartesi günü için Cip'ini alabileceğini söylediğinde eve çok heyecanlı gelmişti.
Anneme gelmesi için ısrar etti. Sadece ikisi. Sadece bir kaç saat. Annem kabul etti."
Carey gözlerini çevirdi.
"Jeep'in nasıl uçurumdan uçtuğunu kimse tam olarak bilmiyor. Yol dardı ama o kadar da değil. Belki lastiklerden biri kabaktı ve yoldan çıkmışlardı. Araba kırk metre aşağıya düşmüş ve dört lastiğinin üstüne oturmuştu.

Annemin omurgası kırıldığı için anında ölmüş. Babam da kırık bir el ve çürüklerle kurtuldu."
"Uzun bir düşüşmüş," dedi Colt. "Çok üzüldüm."
"Ben değildim," dedi Carey. "Gerçekten değil. Ama kaza Nicole'ün kısır döngüsüne girmesine neden oldu. Tamamen değişti. Yemek yemeyi kesti ve hastanelik oldu. Gittikçe nasıl umutsuz bir hale düştüğünü anlıyordum. O şişko karı olmadan nasıl yaşayacağını bilmiyordu."
"O senin annendi," dedi Colt. "Hiç mi üzülmedin?"
Carey omuz silkti. "Sanırım, zaman geçtikçe, onu biraz özledim. Ama babam için üzgündüm. Annemin ölümü için kendini suçluyordu. Kazadan bir ay sonra intihar ederek hayatına son verdi."
Carey'nin sesi çatallaşmıştı ve yutkunmak zorunda kaldı.
Wendy normal bir kadının şu anda kalkıp onu basit bir dokunuşla teselli etmek isteyeceğini düşündü. O ise sadece o bildik kelimeleri tekrarladı.
"Çok üzüldüm."
Carey'nin gözlerine yaşlar doldu birden. "Ondan sonra ikimiz de deliler gibiydik. Teyzeme taşındık. Müzik okuluna gittim ve kafama göre takıldım. Oldukça sert ve... Neyse, bu başka bir hikâye. Zavallı Nicole günlerini şaşkınlık içinde orada burada dolaşarak ve gecelerini ağlayarak geçiriyordu. Kendi kabuğuna çekilmişti. Daha sonra ortadan kayboldu ve ondan bir sene boyunca haber alamadım."
"Kaç yaşındaydı? On altı?"
"Evet. Ben de bunalıma girmiştim. Ona yardımcı olmadığım için kendimi suçluyordum."
"Nereye gitmişti?" diye sordu Colt.
Carey önce ona sonra Wendy'e baktı. "Bilmiyorum." "Ne demek bilmiyorum. Sana anlatmadı mı?"
Kaşlarını çattı ama soruya cevap vermedi. "Beni müzik okulunda buldu. Amfiye girdiği zaman herkes mükemmel fiziği olan yabancı bir güzel gördü. Ama ben bir melek gördüm. Ve o benim kız kardeşimdi."
Tekrar yutkundu.
"Farklıydı. Dış görünüşünde değil ama iç dünyasında o kadar değişmişti ki. Nereye gittiğini sorduğumda, bana sadece kendini toparlamak için gitmiş olduğunu söyledi. Bütün bildiğim bu. Daha fazlasını anlatmak isterse, anlatacaktır. Dürüst olmam gerekirse, aslında nereye gittiğini umursamıyorum."

Wendy, onu böyle sevebilecek biri için her şeyini verebileceğini düşündü. Bunu şimdi daha fazla hissediyordu.
"Mımm."
"Ne oldu?" diye sordu Wendy'e. "Güzel bir hikâye."
Carey şimdi daha rahat nefes alıyormuş gibi görünen kardeşine baktı. "Bunu uyandığında söylemeyi unutma," dedi.
"Neden söylemeyeyim ki?"
"O..." Carey doğrusunu bulmaya çalıştı. "Eşsizdir," dedi. "Çocuk gibi. Bildiğim en çocuktan daha da çocuk. İçinde bir şeylerin kırılmış olduğu bir çocuk."
Colt uzaklara dalmış gibiydi. Eğer Wendy yanılmıyorsa, Colt şu anda üzgün ve utanmış hissediyordu kendini. Ayağa kalktı ve odada dolaşmaya başladı.
'Neler saklıyorsun Colt?' diye sormak istedi Wendy.
"Eh hepsi geçmişte kalmış," dedi Wendy. "Nicole iyileşecek, göreceksin."
İçgüdüleri bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyordu. Nicole'ün hikâyesinde bir şey canını sıkıyordu. Bir şey, yoksa abartıyor muydu?
Sonraki saati o gece başlarına gelenleri birbirlerine anlatarak geçirdiler.
Carey onlara yandan vurup yoldan çıkaran kamyonetle karşılaşmalarını anlattı. Wendy aynı kamyonete nasıl çarpıp kaza yaptığını, minibüsü keşfedişini ve Summerville'e doğru yolculuklarını anlattı. Colt da, kendine Red diyen katille karşılaşmasını ve daha sonra merkezden, işlediği üçüncü cinayeti haber veren memura cevap verirken, Wendy'nin nasıl yoluna çıktığını anlattı.
"Katil fırtınayla da boğuşmak zorunda," dedi Wendy. "Belki de bunun için minnettar olmalıyız."
"Umarım direk suratına çarpar," dedi Colt. "Tanrının laneti."
"Sabahla birlikte kasabaya kurtarma ekipleri ve gazeteciler dolacak. Gerçek soru, acaba fırtınada kaç kişi yaralandı ve öldü."
Bu konuşmadaki son cümleydi.
Carey uyumalarını öneren ilk kişiydi ve sonra kardeşinin yanına uzandı. Tavan kirişlerine bakmaktan başka bir şey yapmadan, onlar da mümkün olduğunca rahat bir pozisyon almaya çalıştılar.
Nefes alma sesleriyle dolu bir yirmi dakika geçti. Rüzgârın sesi bile duyulmuyordu.
Colt, Wendy'nin sağ tarafında yatmış düzenli olarak nefes alıyordu. Wendy ne tarz bir kadının rahat etmek için onun üstüne yatabileceğini düşündü. Ya da Colt'un böyle bir teklifte bulunup bulunmayacağını. Nazik bir kelime,

üstüne konan bir el, vücudunun sıcaklığı, kırılganlığınla baş edebilecek kadar sabırlı bir erkek.
Göründüğüm gibi değilim, Colt. Mücadeleciyim, doğru, ama derinlerde, hala o çukurdaki, kendine dokunulmasından korkan küçük kızım.
"Colt?"
"Evet?"
Hala uyanıktı. Seslendiğine pişman oldu. "Kurtulacak mıyız sence?"
Duraksadı. "Evet."
Wendy o kadar yalnız, o kadar çaresiz ve kırılgandı ki, aklından geçenleri söyleyemedi.
"Korkuyorum."
Colt bu sefer cevap vermeden bir dakika kadar duraksadı. "Ben de," dedi.

11

Wendy aniden sessizliğin çığlığıyla uyandı. Sanki bir gıcırtıya uyanmıştı. Ama şimdi, uyandıktan sonra nefes seslerinden başka bir şey duyamıyordu.
Sırtüstü yattı ve kirişlere baktı. Akşam yaşadıkları olaylar büyük bir basınçla beynine doldu yeniden. Kapana kısılmışlardı.
Colt'a bakmak için döndü. Hala sağ tarafındaydı uyuyordu. Acaba sabah olmuş muydu? Gece lambalarından başka ışık yoktu hala. Sol tarafta Carey'nin soluğunu duydu.
Kalktı ve gözlerini kırpıştırdı. Kafasından sorular geçip duruyordu.
"Merhaba."
Apar topar sese doğru döndü. Kadın sesine doğru. Nicole Wendy'nin solunda durmuş gülümsüyordu. Belinden aşağı doğru sarkan bir erkek tişörtü giymişti.
"Nicole?"
Carey yerinden sıçradı. "Nicole!" Ayağa fırladı. "Nicole! Sen iyisin! Sen..."
"Elbiseleri nereden buldun?" diye sordu Colt doğrulmaya çalışırken.
"Neler oldu?" Yüzü solgun değildi artık ve saçları kurumuş, şekle sokulmuştu. Wendy'nin gece görmüş olduğu doğal güzellik tamamen hayata dönmüştü.
"Oturmalısın," dedi Carey. "İyi olduğundan emin misin?"
"Ah iyi görünmüyor muyum yoksa?" Nicole odaya baktı. "Burası uyumak için rahat bir yer değil. Ama bir açıklamanız vardır herhalde." Gülümsedi ve Wendy'e doğru yaklaştı. "Seni tanıyor muyum?"
Siyah bir ışık geçti Nicole'ün gözlerinden. Sanki bir uzay gemisi, karanlık uzayda yol alırmış gibi. Onunla ilgili bir şeyler yanlış, diye düşündü Wendy.
Nicole'ün direk bakışları, Wendy'nin kalbine samimiyetten bir ritim yerleştirdi.
"Sanırım hayır," dedi Nicole sonunda.
"Tişörtü nereden buldun?" diye sordu Colt yeniden.
Kadın gözlerini Colt'a dikti. İfadesi kesin bir masumluk taşıyordu. Ama eğer bakışları bir parfüm olmuş olsaydı, içinden ayartıcılık da sızıyor

olurdu. Bu kadında gösterişli bir kemik yokmuş gibi görünüyor, diye düşündü Wendy. Onunla ilgili bir şeyler yanlış olmalı.
"Odaların birinde, bir dolaptan buldum," dedi Nicole tişörtünü incelerken. Colt'a doğru yaklaştı. "Sen kimsin?"
"Colt Jackson," duraksadı. "Ateşin düşmüş."
Kız elini onun omzuna koydu, tozlan silkeledi. "O zaman size de teşekkürlerimi sunuyorum Bay Jackson."
Şimdi utanıyorsun ama sonra seni ısıracak. Wendy Carey'e baktı. Carey gözlerini "Sana ne demiştim?" der gibi kırpıyordu.
Nicole geriye adım attı, gülümsedi ve herkese teker teker baktı. Gülümsemesi yavaşça ilginin renklerini üstüne çekmeye başlamıştı.
"Her... Her şey yolunda mı? Hayalet görmüş gibi bakıyorsunuz."
"Gördük," dedi Carey. "Dün geceye ait hiçbir şey hatırlamıyorsun değil mi?"
"Sadece bir yılan tarafından ısırıldığımı ve birinin bize yardım ettiğini. Neden ki? Ne oldu?"
"Öleceğini düşünüyorduk. Hortum yüzünden doktor bulamadık. Biz de ..."
"Hortum mu?" Nicole telaşlı bir şekilde baktı. "Kimse yaralandı mı?"
"Bilmiyoruz. Ama korkunç bir olaydı. O yüzden burada aşağıdayız."
Colt saatine baktı. "Saat sabahın sekizi. Dışarıdan bir şey duyan oldu mu? İçeri gün ışığı girmemiş." Karşı duvara giderek kulağını duvara dayadı.
Wendy onu izledi, sonra Carey, biraz duraksadıktan sonra da Nicole onlara katıldı.
"Neyi dinliyoruz," diye sordu Nicole. "Hiçbir şey," dedi Wendy.
"Hiçbir şey duymuyorum," dedi Nicole.
Carey elinden tuttu ve onu duvardan uzaklaştırdı. Gece lambaları büyüleyici bir kızarıklık oluşturuyordu üzerlerinde. "Senin için çok kaygılandım. Başka bir şey hatırlıyor musun?"
"Hayır." Nicole göz teması kurmaktan ustaca kaçınan Colt ve Wendy'e baktı.
Wendy, Nicole'e Colt'u rahat bırakmasını söylemek isterdi. Bakışları dokunuş gibiydi sanki ve aynı onun gibi Colt da kendine dokunulmasından hoşlanmıyordu. Nicole duygularını bildiği tek yolla gösteriyordu gerçi ama Wendy buna tamamen yabancıydı. Gerçeği söylemek gerekirse, kıskanmaya başlamıştı.
"Elbiselerim nerede?" diye sordu Nicole.
"Yukarıda, banyoda," dedi Carey. "Islaklar."

"Islak mı? Ama bu şekilde etrafta dolaşamam." Döndü ve merdivenlere yöneldi. "Elbiselerimi kurutucuya koymalıyım."
"Kurutucu mu? Sen... Hayır, bak anlamıyorsun. Burada kapana kısılmış bir durumdayız."
"Neden böyle söylüyorsun?" "Hortum..."
"Ama bu tişörtü yatak odasından aldım," eliyle yukarıyı gösteriyordu.
"Bu imkânsız," dedi Colt.
Bir an için Nicole'ün söyledikleri yüzünden şaşkın bir halde birbirlerine baktılar.
Colt onu geçti ve basamakları ikişer ikişer çıkarak kapıya yüklendi.
Kapı hızla açılarak duvara çarptı. Bodrum katı ışıkla dolmuştu. Colt kapıda durdu. Ters ışıkta bir soyguncu gibi gözüküyordu. Wendy ve Carey aynı anda Nicole'ün yanından merdivenlere doğru atıldılar. Nicole de onları takip etti. "Kapı daha önce kilitli miydi?" diye sordu.
Yukarı çıkmıştı. Yatak odasına girmişti. Demek ki hala bir yatak odası vardı. Wendy merdivenlerden yukarı çıktığı anda Colt da evin içine adım atmıştı.
Evet. Evin içine. Sapasağlam. Ne bir moloz ne de bir şey.
Cuma sabahının sessizliği içindeki bir ev. Cuma'ydı değil mi? "Anlamıyorum," dedi Carey etrafına bakarak. Napolyon'un büyük bir tablosu yerde duruyordu. Öte yandan evde dün akşamki sallantının izlerini görmek zordu.
"Yani sen buraya, yukarı mı çıktın?" diye sordu Colt. "Elbiselerime ne olduğunu merak ederken, bir gülme veya kıkırdama sesi duydum. Yukarı çıktım, bu tişörtü bularak tekrar aşağı indim."
Durdu. "Söylesenize, yoksa evin bir hortum tarafından yerle bir edildiğini mi düşünüyordunuz?"
"Hı hı," dedi Carey. "Burası gece bir savaş..."
"Ama yıkılan bir şey de görmemiştik," diye sözünü kesti Wendy.
"Evet, görmedik," diye onayladı Colt. "Koca bir tren eve çarpmış gibi ses çıktı. Biz de evin paramparça olduğunu sandık." Görevdeki bir polis memuru gibi koridordan hole doğru yürüdü. Rahat ettiği yere dönmüştü, diye düşündü Wendy.
"Kapıyı neden açamadık peki?" diye sordu Wendy. "Belki de tablo engellemiştir," diye cevap verdi Nicole. Colt döndü. "Tablo?"
"Yerde duruyordu," eliyle koridorun sonundaki köpek resmini işaret ediyordu. "Yeniden duvara astım. Ama kapıyı engelleyecek kadar büyüktü."

"Ama kapı bu sabah kapalı değildi," dedi Nicole.
"Son denememizden sonra rüzgâr onu sürüklemiş olabilir," dedi Colt.
"Ne rüzgârı?" dedi Wendy. "Evin içinde rüzgâr mı vardı? Ben hatırlamıyorum."
Holün köşesinden ufak bir esinti Colt'u geçerek yüzlerine çarptı. Bir tek Nicole dışında hepsi, rüzgârın geldiği yöne yürüdüler. Anlaşılan onlarla aynı ilgiyi duymuyordu.
Duyması için nedeni yoktu.
Kapının açılmasını engelleyen bir tablo yüzünden, geceyi bodrumda geçirmiş olmaları gerçekten garipti. Ama Wendy uzunlamasına konan bir tahta parçasının basınca ne kadar dayanabileceğini çok iyi biliyordu. Kaçtığı gün, tarikatın üyelerini kapının arkasına koyduğu sandalyeyle odanın dışında tutmuştu. O banyonun ufacık penceresinden kaçarken, onlar kapıya yüzlerce kez yüklenmiş ama açamamışlardı.
Köşeyi dönerken rüzgâr çarptı yine yüzüne. Tozlar uçuştu. Aralık kalmış olan geniş giriş kapısını gördü. Bu, evin içindeki rüzgârı açıklıyordu.
"Ne karışıklık ama" dedi Carey.
Rüzgâr ayrıca bütün gece boyunca duvarı döven kumu da açıklıyordu. Etraf kum içindeydi. Işık kapının camlarında kırılarak kırmızı ve mavi tonlarda etrafa yayılıyordu. Colt elini kapıya uzattı ama açmadan önce durdu.
Wendy arkasında duruyordu. Onun kokusunu alabiliyordu. Destek olma duygusuyla elini onun sırtına koymak istiyordu başka her kadının yapacağı gibi. Ama o bunun yerine belli bir mesafeden onun omuzu üzerinden bakmayı tercih etti.
Sonra onun donmuş olduğunu fark etti. "Neyin var? Colt?"
Colt kapıyı, ardına kadar açılmasını engelleyen ufak kum tepeceğine doğru itti. Wendy güneş yüzünden gözlerini kısarak kapıya doğru yürüdü.
Başlangıçta tam olarak neye baktığından emin olamadı. Daha önce Summerville'i gündüz gözüyle görmemişti. Çöl kasabası olduğunu biliyordu ama açıkçası kum ve kayalardan daha fazlasını beklerdi. Gece gelirken ne çalı ne de ağaç görmüştü. Ama bu...
İçgüdüsel olarak bir adım geri attı. Önündeki çöl manzarasında yanlış olan bir şeyler vardı. Hem de çok yanlış.
"Kasabadan ne kadar uzaktayız," diye sordu Carey arkasından. "Kasabada olduğumuzu sanıyordum."
"Oradayız," dedi Colt.

"Kasaba nerede?" diye sordu Wendy. Colt kireç gibi bir suratla onlara döndü.
"Kasaba gitmiş."

12

Gitmiş mi? Ne demek istiyorsun?" diye sordu Wendy. "Bu imkânsız. "
Verandanın korkuluklarına doğru yürüdü ve çöle doğru baktı. Kum, kaya ve ufukta göze çarpan kaktüslerden başka bir şey yoktu.
"Demek istediğim gitmiş işte."
Sol taraflarında kalan büyük beyaz bina dışında. Tepedeki iki binadan biri. Wendy yanılmadıysa eğer, kütüphane. Görebildiği başka bir bina yoktu. Burada eskiden bir kasaba olduğuna dair tek iz, yerden çıkan eğilmiş çelik direklerdi.
Sersemlemiş ve ürkek bir halde verandada yan yana dizildiler. Ufuk gün doğumu ya da batımı yüzünden kırmızıydı. Güneş ise tepelerinde parlıyordu.
"Burada kasaba mı vardı?" diye sordu Nicole.
"Gömülmüş," dedi Colt. "Bu ev ve kütüphane, tepenin üstünde kasabadan yukarıda kalıyordu. Kasırga..."
"Bu delice," dedi Carey. "Bir hortum nasıl olur da koca kasabayı kum içine gömebilir. Bir kasaba bu şekilde kaybolabilir mi? Hem, yağmur yağıyordu. Tozları aşağıda tutması gerekmez miydi?"
"Gitmiş işte," basitçe söyledi Colt. "Görmüyor musun?" Cevap gelmedi.
"Açıklayabileceğimi söylemiyorum, ama rüzgârla uçup gitmiş olamaz herhalde değil mi? Bu çok saçma olurdu. Demek ki kumların altında kalmış olmalı."
"Rüzgâr böyle bir şey yapabilir mi?" diye sordu Wendy. Kumdan bir kütlenin koca kasabanın üstüne yığılmasını gözünde canlandırmakta zorlanıyordu.
Bilinen en büyük hortum Wilber, Nebraska’da olmuştu. Radyoda duymuştum. Hortum iki buçuk mil büyüklüğünde tahribat yapmıştı. Bu kasaba ise üç mil genişliğinde. Ben..." Hala sersem gibiydi. " F5'ler saatte 300 milden fazla hızla yol alabiliyorlar sanırım."
"Kısaca önlerine çıkan her şeyi yıkabilirler."
"Şu elektrik direklerinde artık lambalar yok. Rüzgâr için onları koparmak işten değil," dedi Colt verandadan aşağı inerken. Biraz ilerledi ve dizinin

üstüne çökerek kumu kazmaya başladı. Birkaç cm aşağıdan bir şey çıkardı. Çimendi.
Batı tarafındaki ağaç dışında, Wendy'nin gece gördüğü tüm ağaçlar gitmişti. Ev o ağaçları korumuş olmalıydı.
"Bu mümkün değil," dedi Carey.
"Ne kadar büyüktü kasaba?" diye sordu Nicole.
"Yaklaşık 700 tane ev vardı," dedi Colt yavaş adımlarla yürürken. Yıkımın sessizliği içinde onu takip ettiler. Bu adımını alacakaranlık kuşağına atmaya benziyordu.
"Kütüphane neden hala ayakta?" diye sordu Wendy.
"Kaya gibi sağlam yapıldığı için. Doktor ve onun mühendisliği. Ama hala..."
Colt daire çizerek döndü. Sadece o, nelerin kaybolduğunu biliyordu. O, şimdi burada olmayan evlerin, iş yerlerinin, parkların arasında yaşamıştı. Wendy akşam durdukları benzin istasyonunun nerede olabileceğine dair herhangi bir şey görmeye çalışıyordu.
Yıkılmış bir elektrik direği, bir traktöre ait olduğunu sandığı bir tekerlek ve yansı kuma gömülmüş bir çamaşır makinesinden başka bir şey göze çarpmıyordu.
"Burada," dedi Colt kütüphane ve ev arasında bir yerde durarak. "Tam burada, doktorun arazisi üstünde tuğladan bir yapı vardı."
"Tuğla mı?" diye sordu Carey.
"Dediğim gibi, doktor mühendislik konusunda takıntılıydı. Bir şeylerin olacağını biliyor zannederdiniz."
Colt kumu kazmaya başladı. Wendy niyetini anlamıştı. Ona katıldı ve kumu eşeleyerek herhangi bir şeye ait bir iz var mı diye bakmaya başladı.
"Neden bu kadar kuru?"
"Sürüklenen kum ıslak değildi. Yağmur yağmayan bir yerden gelmiş olmalı. Ayrıca çöl, suyu o kadar çabuk emer ki ıslaklığı anlayamazsın. Başka bir şey?"
"Yok." Köpeğin kemik araması gibi eşeliyordu kumu.
"Buradan nasıl kurtulacağımız konusunda konuşmamız gerekmez mi," diye sordu Carey.
"İstersen konuş," dedi Colt. "Ben sadece burada neler olduğunu anlamaya çalışıyorum."
"Ne yani, tüm kasabayı kazarak mı çıkaracaksın?"
Nicole bütün bu olanlar sırasında sessiz ve sersemlemiş bir haldeydi.

"Carey, kaz," dedi Wendy. "Sebep göremiyorum..."
"Sebep, her şeyin gömülmüş mü yoksa uçup gitmiş mi olduğunu öğrenmek. Mesela arabalar."
"Araba mı çıkarmaya çalışıyorsunuz?" Nicole dışarı çıktıklarından beri ilk defa konuşuyordu. "Telsiz falan bulmaya çalışmak daha iyi olmaz mıydı?"
"Olurdu," dedi Colt ona bakarak. "İyi bir fikir. Onların dün gece bozulmuş olması dışında. Ama... "
"Bir şey buldum!" Wendy hareketsiz bir şeye ulaşmıştı. Etrafını kazdı. Etrafı gri harçla çevrili kırmızı bir tuğla belirdi. Ayağa kalktı.
"Gitmiş," dedi Colt Wendy'nin kazdığı çukura doğru eğilirken. "Ama ne kadarı gitmiş acaba?"
Diğerleri seyrederken o daha derin kazdı. Dibe inmesi uzun sürmedi, çünkü beton zemin iki metre aşağıdaydı.
Colt ayağa kalktı, ellerini kot pantolonuna sürerek temizledi. "Bu kadar."
"Tam burada, kasabanın tabanına iki metre kadar kum var.
Daha alçak yerlerde daha da derin olabilir," dedi Wendy.
Colt ufku inceledi. Silahı ve bıçağı hala belindeydi. Ama bunlardan başka polis olduğunu belli edecek hiçbir şey yoktu. Tişörtünden sol kolundaki kırmızı gül motifli dövmenin yarısı görünüyordu. Daha önce görmemişti. "Bir dizi hortum kasabayı tahrip etmiş olmalı. Çok büyük hortumlardan bahsediyorum. Bunlar birleşmiş ve F5 büyüklüğüne ulaşıp üç mil içerisinde ne var ne yoksa koparmışlar yerden. Evler, arabalar, her şey. Hortum onları kim bilir nereye atmıştır. Geriye kalan tek şey çölden gelen kum ve birkaç tane direk."
"Bir de ev ve kütüphane."
Colt arkasını dönerek beyaz iki yapıya baktı. "Nedeni doktorun kütüphaneyi kitapları tutmaktan başka bir şey için yapmış olması.
Aslında orayı bir bomba sığınağı gibi tasarladı. Pek fazla pencere olmamasının nedeni de bu. Olanların da camları çok kalın."
"Doktorun orada olabileceğini mi düşünüyorsun?' diye sordu Wendy.
Colt açıkçası bu ihtimali düşünmemişti. "Belki," dedi. "Ama şüpheliyim. Öyle olmuş olsaydı, Becky'ye telefon açmış olurdu. Sizinle birlikte buraya doğru geldiğimi haber verdiğimde Becky bir şey söylemedi. Ayrıca arabası da garajda değil."
"O zaman evin yıkılmaması, kütüphanenin rüzgârı engellemesi sonucu oldu," dedi Carey.
"Ev de aynı kütüphane gibi inşa edildi. Ama belki biraz engellemiştir."

"Bu bir teori," dedi Wendy.
Colt ufak bir daire çizerek yürüdü. Elleri belindeydi. "Ah... Bu gerçekten inanılmaz."
"O zaman herkes öldü mü?" diye sordu Nicole.
Wendy olan biteni anlamaya o kadar yoğunlaşmıştı ki, insanlara neler olduğunu düşünmek için vakit bulamamıştı.
"Gittiler," dedi Colt.
"Bu... bu çok korkunç," dedi Nicole.
Wendy Nicole’ün ne kadar kendine özgü olduğunu söyleyemedi. Onu yargıladığını biliyordu, evet. Ama bu mükemmel pilicin gözlerini Colt’a dikerek bakması, beynine gereksiz düşüncelerin dolmasına neden oluyordu.
"Kaç kişi," diye sordu Nicole. "Neredeyse iki bin kişi."
"Bu çok korkunç! Yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?
Hayatta kalanlar olabilir mi?
"Çok az evin bodrum katı vardı. Çoğu kalın tahta zemin Aramaya nasıl başlarız, onu bile bilemiyorum."
Nicole’ün üstünde hala sadece tişört vardı ve paçaları bayrak gibi dalgalanıyordu.
"Bir yolu olmalı," diyerek aniden geriye doğru zıpladı, ayakları yerden kesildi ve kalçasının üstüne düştü. "Ah."
Wendy ona doğru koştu. "Ne oldu?"
"Ben... Bilmiyorum. Burada bir şey var." Önüne bakıyordu. "Sanki bir duvara çarpmış gibi oldum."
Carey kardeşinin yanına geldi. Colt da onu takip etti. "İyi misin?" diye sordu Carey. "Ne oldu?"
Nicole ayağa kalktı, üstünü silkeledi. Wendy onun yanından geçti. Üç adım atmıştı ki, ayağına hücum eden elektrik akımını hissetti.
"Elektrik..."
"Geri çekil!" Colt onu yakaladı.
On metre kadar geri çekilip bakmaya başladılar. "Yüksek akım hatlarından biri olmalı. Kuma gömülmüş."
"Elektrik akımı kumdan geçer mi? Bu nasıl mümkün olabilir?" "Elektrikçi değilim, ama seni çarptığına göre demek ki mümkünmüş. Yüksek akım hatları doktorun arazisinin güneyinde karşılıklı ve kasabaya doğru sağa, sonra güneye doğru gidiyor." "Kapana mı kısıldık?" diye sordu Wendy.
"Hayır. Hatları görebilirsin." Eliyle kumda batıya doğru giden alçak çizgiyi gösteriyordu. "Yüksek akım kumları kendine doğru çekmiş olmalı. Ne

yaparsak yapalım, hattın bu tarafında kalmalıyız."
"Kabloları kesemez miyiz?"
"Rüzgâra dayanabilsin diye ince ve güçlü yapılırlar," dedi Colt.
Sessizlik içinde hayatlarını değiştiren bunaltıcı genişliğe bakıyorlardı.
"Ne yapacağız?" diye sordu Carey. "Neden kimse gelmedi hala?"
Colt gözlerini kısarak ufkun doğusuna doğru baktı. "Güzel soru."
"Sence ne kadar bir alan etkilenmiştir?" diye sordu Wendy. Hepsi birbirine baktı.
"Neredeyse hortum değil atom bombası patlamış gibi," dedi. "Söylemek istemiyorum, ama ya tahribat bizim düşündüğümüzden çok daha fazlaysa?"
"Çöldeki diğer kasabalar da dümdüz oldu o halde," dedi Carey. "Olabilir," dedi Wendy. "Bu neden hala yardım gelmediğini de açıklar."
"Sanmıyorum," dedi Colt. "Belki önceliği başka kasabalara vermişlerdir. Kurtarma operasyonlarını düzenlemek zaman alır. Evde yiyeceğimiz ve suyumuz var," dedi. "Sanırım Nicole'ün daha önce önerdiği şeyi yapmak en akıllısı. İletişim kurmanın bir yolunu bulmalıyız."
Wendy bir uğuldama duydu. Ses birkaç saniye devam etti ve durdu.
"Bunu duydunuz mu?"
Uğultu bu sefer daha güçlüydü. "Bu neydi?" diye sordu.
Huummmmmmm...
Ses çok yüksekti bu sefer ve nereden geldiği belli değildi. Wendy eve doğru bakıyordu ve ses o yönden geliyordu. Ya da oraya baktığı için öyle sanıyordu. Her iki halde de tüyleri diken diken olmuştu.
"Bu neydi şimdi?"
"Bu ne?" Carey bir şeyi göstererek sordu.
İnce, siyah bir çubuk. Jet, belki daha hızlı bir uçağın ardında bıraktığı buhar çizgisi gibi. Sadece bir tane değil belki bir düzine. Ama en iyi görebildikleri bu bir tanesiydi.
Huummmmmmm...
Ses tekrar duyuldu. Bu sefer görünüşe göre gökyüzünden geliyordu. Ses Wendy'nin etinden öteye ulaşıp kafatasına doğru ilerledi. Dünya karanlığa gömüldü.
Nefesini tuttu. Sonra kararan şeyin dünya değil, kendi görüşü olduğunu anladı. Işığın iğneleri ufukta süzülüyordu. Görme duyusunu kaybediyordu...
Karanlık soldu. Nabzı neredeyse iki katına çıktı. "Ne oldu?" diye sordu Carey.
"Ben... Her şey karardı birden. Gördünüz mü?" Carey Colt'a baktı. "Hayır."

Siyah çubuklar gitmişti. Ya da orada olsalar bile Wendy onları tanımlayamayacak kadar bitkindi şu anda.
"Buhar izleri," dedi Colt.
"Siyah buhar izleri mi?" dedi Carey. "Sence füze olabilir mi?" "Lütfen, Çin ile nükleer savaşta değiliz," dedi Wendy. "Daha önce söylediğim nükleer patlamayla ilgili şeyi unutun. Bunu yapan çok güçlü bir hortum ve şiddetli bir kasırgaydı. Ses rüzgârdan olabilir ve şu siyah çubuklar... Bilmiyorum. Bildiğim tek şey burada yeterince sorunumuz olduğu."
Bu çok duygusal ve sert bir çıkıştı. Ama Wendy'nin sinirlerine hâkim olabilmesi şu an için mümkün değildi. Yani istediği her şeyi söyleyebilirdi.
"Sanırım haklısın," dedi Colt. "Ufkun kırmızı olması toz yüzünden." Onu geçerek eve yöneldi.
Herkesin uçarcasına açılan kütüphane kapısını görmesinin tek nedeni, o anda bir sonraki adımda ne yapmaları gerektiğini düşünen Colt'a doğru bakıyor olmalarıydı.
Kapı hızla açıldı ve beyaz tişörtlü uzun boylu bir adam dışarı doğru çığlık atarak fırladı. Onlara doğru panik içinde koşmaya başladı. Yaralıymış gibi elini tutuyordu.
Bu formda görünen genç adam onlar uyarmaya fırsat bulamadan yanlarından geçti ve görünmeyen elektrik akımı tarafından yakalandı. Düzensiz bir şekilde titredikten sonra kalçasının üstüne düştü. Çöle doğru şaşkın şaşkın bakıyordu.

13

Adı Jerry idi. Jerry Pinkus. Ve Jerry Pinkus işaret parmağının bir kısmım kaybetmişti

Kütüphaneden çığlık atarak çıkmasının nedeni, uyandığında parmağının kesilmiş ve delice kanıyor olmasıydı.

Bu yüzden şoka girmişti. Kasabanın yerinde olmaması ve yüksek gerilim hattından yediği darbe de tuzu biberi olmuştu.

Onu aceleyle doktorun evine taşırlarken ufak bir tepki vermişti sadece.

Pinkus'un üstünde, kalçalarını sıkıca saran, boru paça kot pantolon vardı. İçine sokulmamış ince ten rengi çizgili tişörtü, ayağındaki siyah botlar ve siyah deriden gümüş tokalı kemeriyle tam şehirli bir tipti.

Saçları çok kısa kesilmiş olmasına rağmen, yoğun bir jöleyle şekle sokulmuştu. Wendy, jölenin kolonyaya benzer keskin kokusunu üç adımdan bile alabiliyordu.

"Orası güvenli mi?" Ağzından çıkan ilk mantıklı kelimelerdi bunlar.

"Elbette güvenli," dedi Wendy.

Colt hala onun parmağına baskı uygulamaya devam ediyordu.

Carey de ona yardımcı oluyordu. "Emin misin, kütüphanede biri var."

"İlaç dolabından sargı bezi alacağım," dedi Nicole. Herkes ona baktı. "Banyoda görmüştüm."

Carey ve Colt adamı mutfağa götürdüler. Wendy de peşlerinden gitti.

Jerry'nin yüzü acıdan kasılıyordu. "Bakın. Onun kütüphanede olduğunu ve hemen buradan gitmezsek hepimizi öldüreceğini söylüyorum."

"Kütüphanedeki kim?" diye sordu Colt.

"Bilmiyorum. Ama her kimse parmağımı kesti. Daha ne olsun.

Herif parmağımı kesti!"

"Dün gece oraya gittik. Neden seslendiğimizde cevap vermedin?"

"Çünkü kendimden geçmiştim! Hadi ama lütfen. Kan kaybediyorum burada."

"Hadi önce parmağını saralım," dedi Wendy.

Elinde oksijenli su, sargı bezi ve merhemle Nicole girdi içeri. "Sargıyı ben yaparım," dedi. Wendy itiraz etmedi.

"Jerry lütfen. Senden istediğim bir saniyeliğine dikkatini toplaman," dedi Colt. "Kendimden geçmiştim de ne demek? Adamı gördün mü?"
"Nakavt oldum işte." Kafasına vurulmuş gibi bir hareket yaptı. "Arkamdan kafama vurdu. Kendime geldiğimde parmağım gitmişti. Buna inanabiliyor musun? Herif ciddi ciddi parmağımı kesmiş!"
"Bunu birinin yaptığını nereden biliyorsun?"
Jerry polisin suratına aptal aptal baktı. "Sence kendi parmağımı kendim mi kestim? Neden keseyim ki? Orada bir adam vardı dostum. Onu duydum. Kendine Red diyor ve bu sefer kimse kaçamayacakmış. Öyle dedi."
"Hani seni bayıltmıştı?"
"Hoparlörden konuşup, bu sefer kimsenin kaçamayacağını söyledikten sonra, evet."
"Bu sefer mi?" diye sordu Wendy. "Bu seferle ne demek istedi acaba?"
"Biliyorsam ne olayım," dedi Pinkus sargıya alınan eline bakarak. "Bunu yaptığına inanabiliyor musun?"
"Jerry," dedi Colt. "Yardımına ihtiyacım var. Canının yandığını biliyorum. Ama bu söylediğin doğruysa..."
"Elbette doğru."
"Kendine Red diyen biri dün gece, iki polis memurunu ve yaşlı bir kadını öldürdü. Eğer kendine Red diyen bu katil kütüphanede ise..."
"Eğer diye bir şey söz konusu değil," dedi Pinkus. "Adam orada ve peşimizde. Bu sefer kimse kaçamayacak. Dediği şey aynen bu."
Colt Carey'e döndü. "Kapıya gitmeni ve kütüphaneyi gözlemeni istiyorum."
"Ciddi misin?" "Evet."
"Ya adamın tüfeği varsa?"
"Gizlenirsin. Oranın gözetlenmesini istiyorum. Bende birazdan geleceğim."
"Ya peki—"
"Yürü!" diye çıkıştı Colt.
Carey başıyla onaylayarak gitti. "Bana her şeyi anlat," dedi Colt.
"Bekle." Nicole banyoya doğru gözden kayboldu ve az sonra elinde pantolonu, tişörtü, ayakkabıları ve bir kutu ağrı kesiciyle dönerek giyinmeye başladı. "Kusura bakma."
Jerry ağrı kesicileri yutarak çabucak anlatmaya başladı. John Potter adında bir adamla, Vegas ve Carson arasında, Summerville'de buluşmayı kabul etmişti. Potter da Pinkus gibi bir bilgisayar oyuncusuydu. Profesyonel bir oyuncu. Hem de dünyanın en iyilerinden. Potter ve Pinkus gibi adamlar yer,

içer, uyur ve oyun oynarlardı. Başka da bir şey yapmazlardı. Normal koşullarda herkese nasip olmayacak bir yaşam tarzını sürüyorlardı.
Pinkus övünmeksizin IQ seviyesinin 150'nin üstünde olduğunu iddia etti. Bilgisayarlar, Play Station gibi şeylerin arasında sütten kesilmişti. Yarasını bu kadar korkunç kılan şeyde buydu ona göre. Katil onun "Mouse" parmağını doğramıştı.
Her neyse. Onunla Summerville'de, kütüphanede buluşacaklardı. Ama fırtına yüzünden oraya ulaşamamış olmalıydı.
Sonra kendine Red diyen bu adam ona hoparlörden konuşmuştu. Her nasılsa bilgisayar oyuncusu olduğunu, hatta ismini bile biliyordu. Ardından Küt! Bundan sonra hatırladığı tek şey, kendine geldiğinde parmağının olmamasıydı. Hem de Mouse parmağı.
Jerry kütüphaneden kaçtığından beri ilk defa sakinleşmişti. "Hepsi bu mu?" diye sordu Colt.
"Hepsi bu mu? Herif benim Mouse parmağımı kesti," dedi Pinkus. "O parmak benim kahrolası hayatımdı!"
"Üzgünüm. Hepsi bu mu derken, hikâye bitti mi demek istemiştim." Colt her iyi polisin yapacağı gibi çaktırmadan baskı yapıyordu aslında.
"Kimse kaçamaz derken neden bahsediyor?" diye sordu Nicole. "Gerçekten bizim peşimizde olduğunu mu düşünüyorsun?"
"Buna ne dersin?" Pinkus hemen kanlanmış sargısını işaret etti. "Ama seni öldürmedi."
Colt silahıyla oynuyordu dalgın. Birkaç adım attı. "Bizimle oyun oynuyor." Onlara bulduğu yazılı mesajı anlatmanın vakti gelmişti. Hesaplaşma zamanı.
"Onun kim olduğu hakkında en ufak bir fikriniz bile yok mu?" diye sordu Wendy. "Ya da neden peşinizde olduğu konusunda?"
"Hayır. Kendi kendime durmadan sorup durdum. En ufak bir fikrim bile yok."
"Benimde," dedi Pinkus.
"Bir şekilde yardım gelene kadar kendimizi korumalıyız," dedi Wendy. "Bu katil fırtınadan nasıl kurtuldu peki? Ne yani, koca kasabada bu arbedeye dayanabilecek tek binayı buldu ve bizimle birlikte hayatta mı kaldı?"
"Gerçekten kasabanın geri kalanı yok mu oldu?" diye sordu Pinkus. "Şok sırasında hayal gördüğümü falan sanmıştım. Ummuştum."
"Bu kasabayı tanıdığı kesin," dedi Colt, Red konusuna geri dönerek. "Belki burada büyümüş biri, ya da yakınlarda. Kütüphaneyi ve dün geceki gibi

koşullarda nereye kapağı atmasını gerektiğini bilecek kadar tanıyor olmalı en azından. Vegas’dan geldiğini söylemiştin," dedi oyuncuya dönerek. "Orada mı yaşıyorsun?"
"Henderson. Kentin güneyinde."
"Ben de orada yaşıyordum. İkimizin de ismini biliyor." "Sanırım buradan hemen gitmeliyiz," dedi Pinkus.
"Gidelim de nereye?" diye sordu Wendy. "Gidecek bir yer yok ki!"
"O burada diyorum!" Pinkus bağırdı. "Ya hala anlamadınız mı?"
Carey mutfağa girdi. "Neler oluyor?" "Kapıyı kapattın mı?' diye sordu Colt.
"Kapıyı kilitledim. Neler oluyor?"
"Bir karar vermeye çalışıyorduk. Acaba bu kendine Red diyen herif bizi gelip uykumuzda mı öldürse daha iyi, yoksa birer tavuk gibi avlasa mı daha iyi diye," dedi Pinkus sinirle ayağa kalkarak. "Tuvalete gitmem lazım."
Oyuncu holün sonunda gözden kayboldu. "Sen ciddi misin?" diye sordu Carey. "Ön tarafta durum ne?" diye sordu Colt.
"Bir şey yok. Kütüphane olduğu yerde duruyor."
Colt mutfak dolaplarından birini açtı. Açmasıyla birkaç tane tabak yere düşerek kırıldı. Colt kapağı kapattı. "Kalemi olan var mı?"
"Kalem mi? Ne için?" diye sordu Carey.
"Eğer buradan ayrılmaya karar verirsek, nereye gideceğinizi bilmelisiniz."
Colt dolabın içinde kalem ararken, Wendy biraz ötesinde duruyordu. Kapalı bir kutu gibiydi ve diğerlerinden daha zeki görünüyordu.
Masanın üstünden kalem alarak ona doğru attı. "Kâğıt?"
"Kalemin olduğu yerde kâğıt da vardır herhalde," dedi Wendy.
Başıyla onaylayarak mutfak masasına doğru gitti. Tezgâhın üstünde duran peçeteyi aldı.
"Buradan ayrılmanın iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim. Ama her ihtimale karşı eğer buradan ayrılmak zorunda kalırsak, çevreyi tanıyor olmanız iyi olur." Silahını peçetenin yanına koydu. "Biz buradayız." Peçetenin üstüne işaretledi. "En yakın iki çiftlik buradalar. Bir tanesi yaklaşık beş mil kadar doğuda, diğeri ise batıda ve hemen hemen aynı mesafede. Biri ufak bir vadi içinde, diğeri ise daha çukurda kalan iki çiftlik. Tabi fırtına ikisini de dümdüz etmiş olabilir. Başımız belaya girerse bunlardan birine gideceğiz. Doğu ya da batı çiftliği. Anladınız mı? Stratford ve Bridges Çiftlikleri."
"Yalnız mı gidilecek?"

"Neye mecbur kalırsanız o şekilde. Eğer kaybolursanız kuzeye doğru gidin. Bir süre sonra otoyola varırsınız."
"Peki sonra?"
"Sonrasını bilemem. Hangi yöne doğru giderseniz gidin, en yakın kasaba yürüyerek birkaç gün mesafede. Umarım birileri tarafından yoldan alınırsınız."
Öyle bir yolculuğun koşullarını düşünürken sessizce ayakta dikildiler. "Peki, bu esnada?" diye sordu Wendy.
Colt silahını eline aldı ve dalgınlıkla silahın horozuyla oynamaya başladı. "Bu esnada biz de bir seçim yapmak zorundayız."
"Beyler?" Jerry Pinkus eşikte duruyordu ve yüzü korkudan bembeyaz kesilmişti.
"Ne oldu?" diye sordu Nicole.
Pinkus sağına baktı. "Kapıyı kilitlediğini söylemiştin değil mi?"
"Evet," dedi Carey.
"Ama şimdi kilitli değil. Açılmış."
Boyunun uzun olmasına rağmen Pinkus ufacık görünüyordu. "O evin içine girmiş."

14

Herkes donmuştu.
Colt silahının horozuyla oynamayı bıraktı. Carey konuşuyordu, sustu.
Wendy nefes almayı kesti.
Biraz evvel onları şoke eden Pinkus'ın ise daha söyleyecek sözü varmış gibiydi. "O..."
Colt eliyle susmasını işaret etti. Hepsi kulak kesilmişlerdi. Derinden bir ses geldi. Nefes alırmış gibi ve kısık bir ses.
Wendy sesin nereden geldiğini anlayamamıştı. "Hesaplaşma zamanı..."
Wendy panik içinde kaçmamak için kendini zor tuttu. Sonra zaten arka kapının bile nerede olduğunu bilmediğini fark etti.
"Colt?" O kadar yavaş fısıldamıştı ki kendi bile zor duymuştu sesini.
Gözleri gözlerine kilitlenmişti. Masmavi havuzlar gibi. Sonra Colt'un dudakları oynadı. Gözlerine o kadar odaklanmıştı ki, ne dediğini kaçırdı. Sonra ona söylediğini diğerlerine tekrarlarken yakaladı ne dediğini.
"Beni takip edin. Sessiz." Yeniden tekrarladı. "Takip edin."
Yürür gibi değil de daha çok kayar gibi mutfak boyunca ilerledi. Ufak kahvaltı masasını geçerek garaja açılan kapıya doğru ilerledi.
Yavaşça diğerlerinin yanından geçmelerine izin verdikten sonra kapıyı dikkatle çok yavaş kapattı. Garajın karanlığında sessiz durdukları o anda evin içinden bir gümbürtü geldi.
"Bu taraftan." Colt onları arka kapıya götürdü ve arkalarından kapattı.
"Tamam. Şimdi hareket etmeliyiz." Kısık sesle ve hızlı konuşmuştu. "Her saniye aleyhimize işliyor. Eğer kaçtığımızı anlarsa ve bizi burada açıkta yakalarsa mahvolduğumuzun resmidir."
Peçeteyi Wendy'e uzattı. "Carey, Wendy, Jerry... Sizin batıya, peçete üstünde işaretlediğim Bridges Çiftliği'ne gitmenizi istiyorum. Batıya, kayalara doğru gidin." Eliyle ufukta kayalıkları işaret etti. "Görebiliyor musunuz?"
"Evet," dedi Wendy.
"Kuzeyde, daha evvel elektrik hatlarının olduğu yerde kalın. Koşmaya başladığınızda açık alanda hedef konumuna düşeceksiniz. O yüzden ne

kadar hızlı hareket ederseniz o kadar iyi. Elektrik hatları kasabanın sonunda, batı tarafında güneye doğru uzanıyor. Oraya geldiğinizde güney batıya dönün. Çiftlik oradan beş mil kadar uzakta."
"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Wendy.
"Nicole ile birlikte doğuya gidiyorum. Bulunma..." "Ayrılıyor muyuz?" diye sordu Carey.
"Evet. Bu kurtulma şansımızı ikiye katlayacaktır." "Neden ben Nicole ile gitmiyorum?"
"Dengeyi sağlamamız lazım. En zayıf, en güçlüyle birlikte. Siz de üçünüz bir arada."
"Neden..."
"Lütfen. Bir şey olursa, kuzeye, otoyola doğru gidin." "Bekle..."
Nicole kardeşinin önüne geçerek onu alnından öptü ve çenesine dokundu. "Sorun değil. Hadi git."
Wendy neredeyse Nicole'e duyduğu güvensizliği dile getirecekti. Ama elinde sezgilerinden başka kanıt olabilecek hiçbir şey yoktu. Nicole'ün Colt'la yalnız gitmesine sinir olmuştu. Hatta kızmıştı.
Kıskanıyorsun Wendy, kıskanıyorsun.
Hayır. Bu çok saçmaydı. Colt'u oldukça iyi tanıyordu.
"Hadi gidelim," dedi Wendy Carey'e. "Bunun için zamanımız yok."
Colt'un onu grup içindeki en zayıf kişi olarak görmemesi bir kayıp değildi. Sorun buna kendinin inandığından emin olamamasıydı. Tarikatın elinden kurtulmuş olması, bu ıssız bucaksız çölde, acımasız bir katil tarafından avlanmasına engel olabileceği anlamına gelmiyordu.
Evin köşesine ulaştılar ve Wendy arkasına dönüp baktı. Colt bekledi ve her şeyin yolunda olduğunu belirten işareti yaptı. Wendy başparmağı ve işaret parmağıyla daire yaparak karşılık verdi.
Nicole iki eliyle Colt'un elini tuttu. Wendy bu sahneye gıptayla içini çekerek baktı. Sonra kütüphaneye doğru köşeyi dönerek kayboldular.
"Hadi gidelim." Wendy harekete geçti. "Ben yapamam," dedi Pinkus.
"Ne? Sanıyordum ki..."
"Çok fazla kan kaybettim. Koşmama imkân yok. Aslında hareket etmekte bile çok zorlanıyorum. Özellikle de dışarıda, bu sıcakta. Bakın," dedi ikisinin de gözüne bakarak. "Hem eğer sizin peşinizden gelirse, burası dışarıdan daha güvenli olacak demektir."
"Haklı," dedi Carey. "Yardım gelmesi durumunda birinin burada kalmış olması daha iyi olur."

Wendy, Pinkus’un bunu başaramayacağını düşünerek çabucak karar verdi. Ayrıca kendi isteği dışında kimseyi Nevada Çölüne sürükleyemezdi.
"Peki," dedi. "İyi şanslar." Batıya doğru döndü. "Hazır mısın Carey?"
"Pek değil," dedi Carey.
Arkalarına bakmadan çölün dümdüz kumlarına attılar kendilerini. Uzun adımlarla koşmaya başladılar.

Colt, beklediğinin tersine sert bir zeminle karşılaşınca şaşırdı. Kum, minik taşlarla sıkışmış, sertleşmişti. Hava sıcaktı ve nereden geldiği belli olmayan yanık bir lastik kokusu vardı havada.
Ona tutunan, güvenen bu kadını düşünmemeye çalışıyordu. Ya da peşindeki, annesini öldürmüş olan bu deli herifi.
Veya kendini bu güvensizlik karmaşasına dönüştüren çocukluğunu. Şu anda tek gerçek, hayatında görmüş olduğu en muhteşem ve en çekici kadının elini sıkıca tutuyor olmasıydı.
Bir kadının elini tutmayalı yıllar olmuştu. Elleri içgüdüsel olarak yakalamıştı elini, duraksamadan. Ona ihtiyacı vardı.
Onun bu inancının temelli olmasını ümit etti. Öyle olmalıydı. Colt’un usta olduğu tek yetenek polis olmaktı. Elindeki işe odaklandığı sürece, işinde iyiydi. Şu an için Red onun işiydi. Red’i durdur, Nicole’ü kurtar. Nicole onun işiydi.
Sızlandı.
"Ne?" diye fısıldadı Nicole.
"Koş," dedi Colt.
Kütüphaneyi, evle aralarında tutmaya gayret ederek çöle doğru koşmaya başladılar. Kafasında, elini bırakırsa ne olacağına dair ufak bir muhakeme yaptı. Nicole bu durumla ilgilenmez gibi duruyordu. Ama Colt boş ellerle daha hızlı koşacaklarını bildiğinden elini açtı. Nicole elini bıraktı ve koşmaya devam etti.
Odaklan Colt.
Evet, Colt odaklan. Başka hangi deli adam, içinde bulundukları bu durumda kız düşünürdü? Colt Jackson. Buna göre kırılmış, yaralanmış, karman çorman olmuş Colt Jackson, sorunuyla yüzleşmekten daha çok mu hayatta kalmayı istiyordu? Evet.
Pinkus’un deyimiyle kokuşmuş bir hilkat garibesi. Vegas’lı iki kokuşmuş hilkat garibesi.
Odaklan!

Tempolarını düşürmeden önce iki yüz metre kadar deli gibi koştular. Kütüphaneden en az bin metre uzaklaşmadan tatmin olamazdı ama bu hızla giderlerse de kesilirlerdi.

"Sen iyi misin?". Nefes nefeseydi. "Evet."

Arkalarına baktı. Ters yöne doğru koşan iki küçük şekli gördü.

İki mi? O halde biri geride kalmıştı.

Nicole onun baktığı yöne doğru baktı. O da nefes nefeseydi. "Sadece iki kişiler. Tamamen açık arazide koşuyorlar."

"Aynı bizim gibi. Büyük ihtimalle Wendy eli yüzünden Pinkus'u geride bırakmıştır. Merak etme. Şu anda güvende olan tek kişi o olabilir. Durmamalıyız. Hadi."

"Sence iyi olacaklar mı? Çok korunmasız görünüyorlar," dedi Nicole.

"Red hala evdeyse şansları var, evet."

"Onu onların peşinden gitmekten alıkoyan şey ne?"

Ya da bizim. Bunu söylemedi. Kafası onlarla meşgul diye tahmin etti Colt. Onlar dışlanmışlardı, kütüphaneyi evle aralarına alamadıkları için dezavantajlı konumdaydılar. Ya da yanlarında silahı olan bir polis yoktu.

"Eve girdi ve kapıyı açık bıraktı," dedi Colt. "Anlamı, onun orada olduğunu bilmemizi istemiş olması. Sessizliğe büründüğümüz anda bizi avucunun içine almış olduğunu biliyordu. Ama aynı zamanda benim silahımın olduğunu da. O yüzden elini kolunu sallayarak içeri giremezdi. Saklambaç oynamayı tercih etti. Aklında başka bir şey var."

Biraz nefeslenmek için durdular. "Ama biz kaçtık. Hem de çok hızlı bir şekilde. Bizim kaçtığımızı bilmediğinden o yavaş hareket etmek zorundaydı. Hızlı koşmamızın nedeni bu."

Nicole bir an için sessiz kaldı. "Kafan gerçekten böyle mi çalışıyor?"

Colt ona baktı, gözlerinin yuvarlak ve bakışlarının içten olduğunu gördü.

"Bütün bunları kaçmadan birkaç saniye önce mi düşündün?"

Bir kadının ona bu şekilde konuşmasına alışık değildi. "Ve daha fazlasını."

Tekrar harekete geçtiler.

"Seni izledim," dedi Nicole. "Güçlü bir adamsın. Ama bu kadar akıllı olduğunu düşünmemiştim. Sanırım onlar iyi olacak."

"Red de güçlü. Daha da önemlisi benden daha hızlı ve büyük ihtimalle benden daha akıllı biri."

Nicole düşündü. "Göreceğiz."

Sonraki bin metreyi daha yavaş koştular ve Colt adımlarını yavaşlatarak hızlı yürümelerine olanak tanıdı. İkisi de nefes nefese kalmıştı. Ter

içindeydiler. Nicole ona çok yakın duruyordu. Etraflarını saran devasal çölü düşününce alışılmadık derecede yakın.
Ama bu Nicole’dü işte. Kendine özgü.
"Jerry Pinkus dışında Red ile karşılaşan oldu mu?" diye sordu Nicole beklenmedik bir şekilde.
"Ben. Niye sordun?"
Ama onun açıklamasına ihtiyacı yoktu. Nicole Red hakkında değil Pinkus hakkında sormuştu.
"Pinkus’un Red olup olamayacağını merak ediyorsun." "Delice bir düşünce işte," dedi Nicole.
"Kendi parmağını mı kesti?"
"Bunu düşünemiyorum bile," diye cevap verdi Nicole. "Ama kapıyı açık bulan kişi Pinkus’du ve görünüşe göre geride kalan kişi de o. Katilin sesini duyduk, ama Pinkus yanımızda değildi, değil mi? Bilemiyorum. Sadece bana..." Sözünü bitirmedi.
"Sanmıyorum." Ama emin değildi. Red’i karanlıkta uzaktan görmüştü. Aynı kişi olabilirdi. Aşağı yukarı aynı boy, tahminine göre Pinkus daha ağırdı. Kütüphane hikâyesi de uydurma olabilirdi. "Öte yandan onu arkada bıraktık, öyle değil mi?"
Kafasını salladı. "Haklısın." Colt bir şekilde varlığının Nicole’ü cevaplarından daha fazla rahatlattığını düşündü.

15

Wendy ve Carey, yarım mil koştuktan sonra, bu tempoya daha fazla dayanamayacaklarını anlayıp yürümeye başladılar.

"Müzik yerine atletizm seçmiş olmayı dilerdim," dedi Carey. "Sence bizi gördü mü?"
"Gördüyse bile arkamızdan ateş etmiyor. Ama peşimizden gelecektir. Batıya ve doğuya giden izleri görüp birini takip edecektir."
Wendy arkasına baktı. Hala bir şey yoktu. Bir an için Colt ve Nicole’ü görmüşlerdi. Ama aralarına kütüphane girince göremez olmuşlardı. Daha sonraysa göremeyecekleri kadar uzaklaşmışlardı.
"Herhangi bir şey göremiyorum. Sanırım kaçmayı başardık," dedi Wendy.

Carey önce etrafa sonra da yukarıya baktı. "İnanamıyorum. Kurtulan var mı diye arama yapan bir tane bile helikopter yok. Nasıl başımıza böyle bir şey gelebilir?"
"Kardeşini yılan sokmuştu, hatırladın mı? Böyle başladı işte."
"Yılan onu sokmamış olsaydı, bütün bu saçmalıktan uzakta, tepelerde olurduk."
"Bende sizi almak zorunda kalmaz, kendi yoluma gidiyor olurdum."
"Bütün suç yılanın."
"Bütün suç yılanın," diye onayladı Wendy.
"Ya Red adındaki psikopata ne demeli? Bir gecede iki olay.
Sence de bu biraz çılgınca değil mi?"
"Koşmaya başla. Çiftliğe ulaşmamız gerek," dedi Wendy. Carey söyleneni yaptı.
"Garip fırtınalar hakkında ne derler bilir misin?" diye sordu Wendy.
"Hayır. Ne derler?"
"Manyakları dışarı çıkartır, derler." "Ciddi misin?"
"Hayır. Ama dolunayda olabilir. Güya. Her iki halde de, bu bizim suçumuz değil."
Wendy'nin yorumunu düşündü. "Yılanın suçu. Yılan ısırığı olmasaydı, doktora bulmak için evine gitmezdik ve fırtınadan manyak bir katille baş başa kalmak için kurtulmazdık."
"Bütün suç yılanın."
"Doğru." Carey sırıttı. "Zaten elmayı sunan da yılan değil miydi?"
Wendy ona baktı. "Dini anlamda mı söylüyorsun?
Bilemiyorum. Çok dindar biri olduğumu söyleyemem." "Nasıl yani?"
Wendy tereddüt etti. "Bir tarikat içinde büyüdüm. Kötü bir deneyimdi."
"Oh. Üzüldüm." "Önemli değil. Atlattım." "Gerçekten mi?"
"Evet. Gerçekten."
"Çünkü çocukluk günlerinde yaşadığımız şeyleri gerçek anlamda atlatabildiğimizi sanmıyorum. Sanki hep oradalar ve dışarı çıkmayı bekliyorlar."
"Yılan gibi," dedi Wendy.
"Aynı yılan gibi." Carey duraksadı. "Nicole kaybolduktan sonra büyücülükle uğraşmıştım. Hem de oldukça ciddi anlamda."
Sanki Carey tarikatla, büyücülüğü birbirine karıştırmışa benziyordu. Ama Wendy onu düzeltme gereğini duymadı.

Colt'un bahsettiği vadiye vardıklarında, çiftliğe yaklaşmış olduklarını anladılar. Vadi şimdi bir çukurdan daha fazla bir şeymiş gibi görünüyordu.
"Ya orası da kuma gömülmüşse?" dedi Carey.
Bütün o olumlu konuşmalarına rağmen Wendy de en az Carey kadar umutsuzdu.
Sonraki on dakika boyunca hızlı yürümeye devam ettiler.
"Beş mil demişti, değil mi?" Wendy'nin pili bitmek üzereydi. Nefes nefese kalmıştı. "Bu mesafeyi koşmak ne kadar zaman alır ki?"
"Bilmiyorum. Bir saat?"
Karanlık yeniden saldırdı Wendy'nin üstüne. Neredeyse dizlerinin üstüne çökecekti. Gözünde yıldızlar uçuşuyordu.
Hava ağırlaştı. Başı dönüyordu.
Sonra bu da daha önceki gibi aniden geçti. "Sen iyi misin?"
Carey'nin ellerini omzuna koymuş olduğunu ancak o an fark edebildi.
Bir an için ne yapacağını bilemedi. Zaten hiçbir zaman bilemezdi.
Carey elini yavaşça boynuna doğru götürerek boyun kaslarını ovdu. "Wendy, iyi misin?"
Kolunu Carey'nin anlayacağı bir kuvvetle itti. "Hadi Wendy koşmaya başladı.
"Hey," dedi Carey. "Bu da ne demekti şimdi?"
Wendy duymamış gibi yaptı. Cevap veremeyecek kadar çok utanıyordu. Onun yerine kum üzerinde onun önünde kalmaya gayret ederek koşmaya devam etti.
Sonunda önce yavaşladı, sonra da durdu. "Bir saatten fazladır koşuyoruz. Ya geçtiysek?"
Carey etrafına baktı. Sonra da güneşin konumuna. "Batı değil mi?" Eliyle batıyı gösteriyordu.
"Ama bu tepelerde birkaç binayı fark etmeden geçmiş olabiliriz."
"Sanırım önemli olan çiftliğin kayalarla çevrili olduğu.
Vadinin içindeydi değil mi?" dedi Carey.
Wendy sağ tarafında bir hareket hissetti. Dikkatini çeken bir hareket. Tepenin üstünde bir şey, tepenin öbür yanına geçivermişti. "Bunu gördün mü?"
"Neyi gördüm mü?"
"Şu kum tepesinin üstünde bir at gördüğüme yemin edebilirim."
"Üstünde kimse var mıydı?"

Tam olarak ne gördüğüne karar verebilmek için gördüğünü yeniden gözden geçirmeye başladı.
"Bilmiyorum. Bir çocuk olabilir. Sadece bir an gözüme çarptı.
Yan gözümle yakaladığım bir anlık bir görüntü. Hadi!" Kalan yirmi metreyi koşarak tepeye çıkmaya başladı.
Wendy hangisinin daha şaşırtıcı olduğunu bilemedi; herhangi bir atın olmayışı mı, yoksa üç yüz metre ileride, vadinin dibinde duran çiftlik evinin görüntüsü mü?
Eve doğru yolun yarısında, bayır aşağı duran tahta bir kulübe vardı. Onun arkasında ise elli metrelik çitle çevrili çiftlik evinin görüntüsü uzanıyordu.
"Kimseyi görüyor musun?
Wendy ıssız duran çiftlik evini inceledi. Ağıl, parmaklıklarla çevriliydi ama hayvan yoktu. Araba da yoktu. Eğer çiftlik fırtınanın yumruğundan kurtulduysa olması gereken yaşam belirtisi neredeydi?
Carey de aynı fikirde olmalıydı. "Burası terk edilmiş."
"Öyle görünüyor. Hiçbir anlamı yok. Atlar korkudan ayaklanmış olmalıydılar."
"Hadi."
Koşmaya başladılar. Tam yolu yarılamışlardı ki Carey tahta kulübeye doğru yöneldi.
"Carey?"
"Sadece bir göz atacağım."
Ambara benzeyen kulübenin etrafından dolaşıp kapısını buldular. "İçeride araç gereçten başka bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi Wendy.
"Çiftçiler böyle yerlere traktörlerini ve araçlarını park ederler genellikle. Bakmaya değer." Kapının tokmağını tuttu ve kapıyı itti.
"Kapı açıkmış," dedi Wendy bir adım geri atarak. "Kumun üzerindeki izlere baksana."
Carey kapıyı yansına kadar açmıştı. Yine de ayağının altındaki sürtünme izlerine bakmak için durdu. Sonra Wendy’nin yüzüne baktı. Demek ki fırtınadan sonra biri gelmişti buraya. Kalp atışları atağa kalktı.
Carey ambara doğru döndü. Kapıyı açtı. İkisi de önlerindeki karanlığa bakıyorlardı.
Carey haklıydı. İçeride, gölgelerin arasında eski, üstü kapalı bir yeşil traktör duruyordu. Wendy emin değildi ama herhalde yazın sıcakta klima kullanılabilsin diye üstü kapalı bir model olmalıydı. Bunun dışında duvarlarda asılı eski püskü alet edevattan başka bir şey yoktu.

"Hadi gidelim."
"Hayır bekle." Carey Wendy’nin omuzu üstünden açılmış gözlerle kapalı olan şoför kabinine baktı. "İçinde kimse var mı?"
Wendy karanlıkta gözlerini kısarak bakarken aklına gelen düşünceyle taş kesildi. Kimse sabahın onunda bir traktör kabininde takılmazdı.
Carey traktöre doğru gitti ve kapıyı çekerek açtı. İçeri bir göz attı ve bir çığlık atarak geriye doğru sıçradı. Bu çığlık Wendy’nin damarlarına kaldırabileceğinden daha fazla adrenalin pompalanmasına sebep oldu.
Wendy çığlık atarak geriye doğru attı kendini.
Carey geriye doğru sıçradığında arkasındaki duvara çarpmıştı. Ama bunu hiç umursamadan karşısındaki traktörün içine bakmaktaydı.
"Ne var?"
"Bu bir adam," dedi Carey.
"Ne demek bir adam?" Wendy’nin kulakları, nabzı yüzünden zonkluyordu.
"Sanırım o ölmüş."
Wendy kendini zorlayarak ilerledi ve kabine baktı. Elleri arkasından bağlanmış bir adam koltuğun üstünde diz çökmüş bir vaziyette duruyordu. Beli zorla bükülmüş gibi eğikti. Başı gayet müstehcen bir şekilde geriye doğru yatmıştı ve saçlarına kıskaca benzer şeyler takılıydı. Âdemelması kocaman bir düğme gibi gırtlağının ortasına duruyordu.
Gözleri açıktı.
Wendy elini adamın çenesine doğru kaldırdı. Bir an için kaldırabileceğini düşündü. Adamın göğsünde beyaz karton parçaları vardı. Katilin üzerine bir şeyler yazdığı karton parçaları.
Wendy’nin başı dönmeye başladı. Bir insanın böyle bir şey yapabilmesi için ne kadar deli olması lazımdı? Hiçbir fikri yoktu. Kim olduğunun önemi yoktu. Hayatında bu kadar rahatsız edici bir durumla karşılaşmamıştı. Şimdi orada durmuş, traktörün içindeki o ikiye katlanmış adama bakarken, hayata dair öğrendiği hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.
"Sence bu Bridges mi?" diye sordu Carey. "Bunu ne zaman yapmış olabilir?"
Katil onların oraya geleceklerini biliyordu. Çiftçiyi gece, fırtınadan sonra öldürmüş olmalı diye düşündü Wendy. Ama sadece düşündü. Dile getiremedi.
Carey ona yaklaştı. "Kâğıtlarda ne yazıyor?"
Ama Wendy yazılanları umursamıyordu. Fırlayarak kendini dışarı, güneşin kollarına attı. Temiz hava ciğerlerine dolmaya başlamıştı.

Ambarda bir şey yere düşerek ses çıkardı. Carey korkudan ölebilirdi. Aceleyle adamın göğsünden notu kaptı. Harfler güneş ışığında parladı. Kırmızı renkteydiler.

Hesaplaşma zamanı bebek Beni hatırladın mı?
Ya kütüphaneye geri dönersin, ya da diğerleri ölür Not: Sizden kaç kişinin benim tarafıma geçtiğini bulabildin mi?

"Onları öldürecek," dedi Carey yutkunarak. "Hesaplaşma mı? Bizden mi bahsediyor?"
Belli belirsiz bir ağlama duyuldu rüzgârın içinde. Kesin olan şey, sesin aşağı taraftan geliyor olmasıydı.
Carey ambarın köşesine doğru koştu ve etrafı inceledi. Sonra aceleyle Wendy'e kendine katılması için işaret etti. Wendy yanına gitti ve aşağıya, çiftlik evine doğru baktı.
Sarı tişört giymiş biri ev ile ambar arasında durmuş, elleri havada bağırıyordu. Adam onları görünce deli gibi ellerini sallayarak gelmeleri için işaret etti.
Döndü ve çiftlik evine doğru koşmaya başladı. "Hayatta kalan biri," dedi Wendy. "Kesinlikle."
"Yardımımıza ihtiyacı var." Wendy hızla koşmaya başladı. "Bekle, ya o adam katilse? "
"Sana katile benzer gibi mi göründü?" "Hiçbiri katile benzemez."
"Bu adam hayatta kalmayı başarmış biri ve bütün bildiğim buradan kurtulmanın bir yolunu biliyor olabilir."
Carey'nin hoşuna gitmedi bu durum ama yine de Wendy'i takip etti. Beraber çiftlik evine doğru uçarcasına koştular.

16

İşte bu kadar," dedi Colt çiftlik evine bakarak. Ev şu an için ufukta bir noktadan ibaretti. "En azından fırtınaya dayanmış." Gözleriyle çölü taradı. Burada, kasabadan birkaç mil uzakta, arazi gözle görülür biçimde değişmişti. Ortada yok edilecek bir kasaba kalmamıştı. Hala karşısına beklediğinden daha fazla değişikliğin çıkmasını umuyordu. Yeni su yatakları, düzleşmiş tepeler gibi.
Bunun yerine, çiftlik evi bile hortumlardan kurtulmuştu. Kasabayı yerle bir etmeden önce yol üstünde ne var ne yoksa yıkıp geçmiş olmalıydılar.
"Peki, bu iyi bir şey, değil mi?" diye sordu Nicole.
"Bu başka kurtulanlar da olabilir anlamına geliyor. Smith'in yeri buradan bir mil kadar güneyde. Eğer bir araç bulabilirsek oraya gitmeyi düşünebiliriz.
Nicole dirseklerine dokundu. "Orası güvenli, değil mi?" "Göreceğiz."
Yürümeye başlarken Colt silahını belinden çekti. Soğuk Çelik baldırına değmeden önce silahı elinde bir kez döndürdü ve kılıfına soktu.
"Güzel." Nicole gülümsedi.
Colt anında yaptığından pişman oldu. Aslında onu, bu karakterine uymayan numarayı yapmaya iten şeyin ne olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Nicole'ü etkilemek için en ufak bir niyeti yoktu. Gerçeği söylemek gerekirse bir kadını etkilemek için kovboylar gibi silahını döndürmektense, bir ağaçtan çıplak bir şekilde sarkmayı tercih ederdi.
Ama şimdi bunu kesin olarak o amaçla yapmış olduğunu anladı.
"Hadi gidelim," dedi Colt yüzü açık kırmızı renge bürünürken.
Harekete geçti. Nicole'ün elini dirseğinde hissettiğinde on adım kadar atmıştı. Bu dikkat dağıtıcı şeyle yaşayabileceğini düşündü. Aslında, eğer Nicole ona dokunmasaydı, bu bir hayal kırıklığı olacaktı onun için.
On dakikalık sıkı bir yürüyüşten sonra çiftlik evine ulaştılar. Ne arabalar vardı, ne hayvanlar, ne de evini nadiren terk eden Gene Stratford'dan bir iz. Tuhaf.
"Gene!" Colt birkaç kez bağırdı. Cevap veren olmadı. "Burada bekle," dedi Colt. Bıçağını Nicole'e uzattı. "Bu ne için?"

"Bu bir silah. Yanında bir silah olsa iyi olur."
Nicole bıçağa baktı. "Nasıl kullanılacağını bilseydim bile yapamazdım."
"Öyleyse biliyor gibi davran. Bilmediğini anlayana kadar yavaşlatacaktır karşındakini."
"Kimi yavaşlatacak?"
"Lütfen sadece al." Nicole omzunu silkerek bıçağı eline aldı.
Colt verandaya çıktı ve elini kapıya koydu. Silahının namlusu sağ kulağının hizasındaydı. Kapı kilitli değildi. Arkasına baktı. Nicole onu bıraktığı yerde, yaklaşık yirmi metre kadar geride çömelmiş ona bakıyordu. Silahı ateşlemeye hazır bir halde kapıyı açtı.
Karanlıktı, ışık yoktu. Her yerde gölgeler vardı. Masada çay fincanı, yerde bir uzaktan kumanda duruyordu. Banyonun kapısı kırılmıştı. Bütün bu ayrıntılar anında bilinçaltı tarafından kaydedilmişti.
Ama şu anda bilinçaltının en yüksek seviyesiyle baktığı şey Gene Stratford'un kendisiydi. Sallanan sandalyesinde oturuyordu ve ağzına küçük bir fener sokulmuştu.
Sağ eli bileğinden koparılmıştı ve ortada yoktu. Göğsünün üstüne kartlar iliştirilmişti.

Hesaplaşma zamanı bebek Beni hatırladın mı?
Ya kütüphaneye geri dönersin, ya da diğerleri ölür Not: Sizden kaç kişinin benim tarafıma geçtiğini bulabildin mi?

Colt geriye döndü ve kapıyı kapatarak dışarı çıktı. Etrafında döndü ve Nicole ile göz göze geldi.
Nicole yavaşça ayağa kalktı. "Ne oldu?"
Olan, her şeyin bir anda değişmiş olmasıydı. Bu Red denen kişi her kimse, kız ya da erkek fark etmez, bu planı müthiş bir titizlikle hazırlamıştı. Ve sadece Colt'un peşinde değildi.
Bütün çabaları önceden tahmin edilmişti.
Colt Nicole'e doğru yürüdü. "Geri dönmek zorundayız." "Neler diyorsun sen? Katil orada."
"Katil çiftçiyi öldürmüş ve arkasında bir not bırakmış. Eğer kütüphaneye geri dönmezsek Wendy ve Carey'i öldürecekmiş."
Durumun ciddiyeti Nicole'ün üstüne çöktü ve ellerini ağzına götürdü. Parmakları titremeye başlamıştı.
"Başları belada," dedi. "Hadi."

Wendy hayatta kalan birini bulma konusunda o kadar umutsuzdu ki, orada o adamı görünce oradan kurtulabilme düşüncesinin arzusuyla, adamın peşinden eve dalmanın, telafi etmek için çok geç kalabileceği bir hata olduğunu düşünemedi.
Ön kapıdan içeri daldı ve o an için nerede olduğunu kestiremeden loş girişte etrafına bakındı. Bu tam da yaptığının bir hata olabileceğini düşündüğü andı. Ama bu düşünce geldiği gibi hızla kayboldu. Çünkü ortada tehlikeli bir durum yokmuş gibiydi. Kahverengi, tüylü bir halı, meşe ağacından yapılmış geniş yemek masasının üstünde asılı duran kehribar rengi bir avize, oda boyunca döşenmiş uzun tahta döşemeler. "Merhaba?"
Carey arkasındaydı ve nefes nefese kalmıştı. "Neredeler?" "Merhaba?" diye seslendi Wendy yeniden. Bu sefer daha yüksek sesle. "Kimse var mı?" Hala cevap yoktu.
"Biraz evvel içeri girdi," dedi Carey. "Burada olması gerekir." "Tamam, telefonları kontrol et. Silah var mı bir bak." Garaj.
Wendy çoktan hareket geçmişti. Duvara asılı telefona sarıldı.
Telefon ölüydü.
"Koridorun aşağısını kontrol ediyorum."
Carey onu, dokunurcasına geçerek mutfağa girdi.
Wendy koridor boyunca koşarak kapılan kontrol etti. Banyo, yatak odası. "Merhaba?"
Evin içinde bir yerlerden bir sızlanma sesi duyduğunu sandı.
"Kimse yok mu?"
Yatak odasındaki banyo ufaktı. Duvarlarında sarı duvar kâğıtları vardı. Garipti ama bu duvar kâğıtlarını daha önce gördüğüne yemin edebilirdi. Tarikattan kaçarken kendini kilitlediği banyoda.
Wendy bir an için bakakaldı. Geçmişin ve korkunun etkisiyle şok olmuştu.
"Wendy!"
Kendini topladı ve geldiği yoldan geriye doğru koştu. "Wendy? Buraya."
Carey'nin sesinden kötü bir şeyler olduğunu anlamıştı. Kurtulmuş olduğunu sandığı kişinin işinin bitmiş olduğunu ve de mutfağa gitmemesi gerektiğini biliyordu.
"Ne var?"
"O... o burada."
Red?

Wendy geri çekildi. Aniden titremeye başlamıştı. Nasıl... "Wendy buraya gel. Hem de hemen!"
Wendy adım attı ve dönerek mutfağa girdi. Birkaç dakika önce gördükleri sarı tişörtlü adam, mutfak masasının üstünde yatıyordu. Boğazı kesilmişti. Masanın üzerinden yere kan damlıyordu ve birikinti oluşturmaya başlamıştı.
Henüz öldürülmüştü. Göğsüne bıçakla bir not iğnelenmişti.
Aynı bıçakla boğazının da kesilmiş olduğu ortadaydı.

Bununla yedi etti. Artık başlayabiliriz.
Bekliyorum.

Wendy dehşet içinde Carey’e baktı. "Yani o burada mıydı?"
Bu yuvarlak gözlerin ardında neler döndüğünü görebiliyordu. Elleri kan içindeydi. Herhalde kanı durdurmaya çalışmış olmalıydı.
"Bu nasıl olabilir?" dedi Wendy. "Onu kasabada bırakmıştık." Carey bir havlu kaptı ve deli gibi ellerini silmeye başladı.
"Bizden daha hızlı gelmiş olmalı ya da bunu başka biri yaptı."
Wendy oturma odasına döndü. Kendini siyah deri kanepenin üstüne atarak alnını ovuşturmaya başladı.
Carey odaya girdi. Hala elindeki kanı temizlemeye devam ediyordu. "Geri dönmek zorundayız!"
Evet, diye düşündü Wendy. Ama durum bundan biraz daha karışıktı.
"Geri dönmek zorundayız. Hemen!" "Bir dakika, biz—"
"Nicole’ü öldürecek," dedi ve kapıya yöneldi.
"Dur dedim!" Ses tonu kendini bile şaşırtmıştı. Ayağa kalktı. "Sakinleşir misin? Bunu tekrar düşünmeliyiz."
"Ne gibi? Onu biraz evvel burada olduğunu ve şu anda dışarıda olabileceğini mi?"
"Başlangıç olarak evet. Ama bizi burada öldürmek isteseydi bunu çoktan yapmıştı. Bizi öldürmek istemiyor. İstediği kütüphaneye geri dönmemiz."
"Ve dönmezsek Nicole’ü öldürecek," dedi Carey.
"O hepimizi kütüphanede istiyor. Bu yüzden Jerry’yi öldürmedi. Bizi canlı olarak kütüphanede istiyor."
"Yedi kişiyi öldürdüğünü mü söylüyor?" diye sordu Carey.
"İki polis, burada iki kişi, son olarak bir de kasabada... Bütün bildiğimiz Colt’un bir şeylere bulaşmış olduğu. Bununla ilgisi olmalı."

"Ama Nicole—"
"Colt ile birlikte. Seninle daha mı güvende olacağını düşünüyorsun?"
Cevap yoktu.
"Sadece biraz rahatlamaya çalış." Bunu ondan çok kendine söylemiş gibiydi ama itiraf edemedi.
Carey bir adım attı. "Burada böylece bekleyemeyiz." "Hayır, bunu iyi karşılamazdı herhalde."
"Büyük ihtimalle birimizi öldürerek, öbürünü istediğini yapması için zorlardı."
"Öyle yapardı herhalde."
"O zaman ya yardım arayacağız ya da geri döneceğiz." "Yardım aramaya çalışırsak daha fazla sinirlenebilir. Ayrıca nereye gideceğimizi bile bilmiyoruz."
"Colt güney dedi. Güneye gidemeyiz. Orada kimse yok. Olsaydı çoktan arama çalışmalarına başlamış ve burada olmuş olurlardı."
Wendy onayladı. "Geri dönmekten başka seçenek kalmıyor." "Kesinlikle."
"Psikopatın bizim için çizdiği yola."
Carey kapıya baktı, sonra girişe. Düşünüyordu. "Şimdiden o yoldayız."
Eğer Wendy haklıysa Red'in onların da tanıdığı bir suç ortağı vardı. Carey'nin Red ile birlikte olması mümkün müydü? Wendy bunu gözünde canlandıramadı. Peki ya Colt? İmkânsız. Nicole? Yapma lütfen. Pinkus? Olası. Ya Red Pinkus ise?
İhtimal vermedi. En azından olmaması için dua etti.
"Tamam." Wendy derin bir nefes aldı. "Silah bulabilecek miyiz bir bakalım. Silahsız geleceksiniz dememiş. Evi arayalım."
"Acele etmemiz lazım."
"O halde aramaya başlasak iyi olur."

17

Wendy’i, dehşetli önsezileri bile, gördüğü adamın ölü gözleri kadar sarsamazdı. Şu anda artık bir kâbusa dönen kaçışlarıyla ilgili aklında sadece, buzlu bir camın ardından seçebildiği sahneler vardı.

O ve Carey bir saatten fazladır yürüyorlardı. Tatlı bir rüzgâr vardı ve sessizliği bozan tek şey nefes alıp verişleriydi. Silah bulamamışlardı. Belki de katil saklamıştı. Doktorun evinde bulamayacakları hiçbir şey yoktu çiftlik evinde.

"Yine göründüler." Carey eliyle gökyüzündeki siyah çubukları gösteriyordu. "Bir çeşit jet olmalılar değil mi? Acaba bizi görmüyorlar mı?"

"Daha önce hiç arkasında siyah buhar izi bırakan uçak görmemiştim," dedi Wendy. "Onlar için ufak birer noktayız."

Rüzgâr ince kum tabakalarını çölde kaldırıp kuzeye doğru savuruyordu. Yüzlerine çarpan yumuşak rüzgâr için Tanrı’ya şükrediyorlardı.

Wendy ufak bir kum tepesinin üstünde durdu ve önlerinde uzanan çöle doğru baktı. Kütüphaneyle doktorun evi, kumdan bir yatak üstünde duran kerpiç bloklara benziyordu.

Elektrik akımı yüzünden oluşmuş çizgiyi gördü. Hattın kuzeyinde kalmak zorundaydılar. Aynı zamanda da kasabanın.

Carey de onunla birlikte ufka doğru bakıyordu. "Bir hata olmalı. Bunlar yaşanıyor olamaz. Katil nasıl bize görünmeden kasabaya dönmüş olabilir? Sence bunu yapmış mıdır?"

"Belki de gördüğümüz kum tozları rüzgâr yüzünden değil de bir kamyonet tarafından olmuştur. Sen ne dersin?"

"Düşündüğün şey bu mu? Neden bir şey söylemedin?"

"Sadece bir düşünce," dedi Wendy. Ve o yalnız çalışmıyor, diye eklemedi. Bu düşünce onu tedirgin ediyordu. Düşününce çılgıncaydı ama ya o Carey ise? Ya gece bodrumdan sıvışıp, traktörde buldukları adamı öldürmüşse? Mümkün değildi ama imkânsız da değildi. Peki ya Wendy banyodayken adamın boğazını kesen de Carey ise? Mümkün değildi ama imkânsız da değildi.

"Hadi."

Kasabaya dönmenin en kötü yanı, Colt'un buna benzer bir not almadıkça kasabaya gelmeyecek olmasını bilmekti. O olmadan bu durumda bir şeyler yapabilmek Wendy için imkânsız gibiydi. Çok korkunç.
Kütüphane ve eve iki yüz metre kala durdular. Şu anda kumun altında, fırtınanın kopardığı evlerin temellerinin olduğunu bilmek Wendy'ye olanaksız geliyordu.
"Kimseyi görebiliyor musun?" diye sordu Carey. "Pinkus?" "Hayır." Tozlar şeytanca uçuşuyordu. "Yavaş konuş."
"Neden?"
"Bence eve gitmeliyiz ve durumu gözden geçirmeye çalışmalıyız."
"Kütüphaneye gidin dedi ama."
"Colt ve Nicole ile gitmiş olmayı tercih ederdim." "Ya onlar da kütüphanedeyseler?"
"Şansımızı deneyeceğiz."
Wendy eve doğru yürüdü. Carey onun sağında ve hemen arkasındaydı.
Kapı onların ya da Red'in bıraktığı şekilde açıktı. Pinkus'dan hala bir iz yoktu. Wendy'nin boğazı düğümlendi. Verandaya adım atmadan önce dikkatlice etrafı kolaçan etti.
"Bu konuda emin misin?" diye fısıldadı Carey. Hayır, emin değildi.
Kapıdan içeri süzüldü ve boş olan eve baktı. "Kimse var mı?"
Hala kimseden bir iz yoktu. Ya Red, Pinkus'u bulup öldürdüyse? Tabi eğer Red, Pinkus ise başkaydı. Kendini öldürmüş olabileceğinden şüphelendi.
Wendy mutfağa yürüdü. "Colt?"
"Burada değiller," dedi Carey. "Bize kütüphaneye gidin dedi.
Nicole orada olabilir. Biz de oraya gitmeliyiz."
"Dur bakalım. Bir katil öyle dedi diye—sanki parmağının kopmasını istermiş gibi—elini kolunu sallaya sallaya oraya gidemezsin. Colt'u beklemeliyiz."
"Parmağımı kopartacağımı da kim söyledi? Ayrıca Colt'un gelip gelmediği konusunda da bir şey bilmiyoruz."
"Colt gelmezse, Nicole de gelmiyor demektir."
Carey tereddüt ederek kapıya doğru baktı. "O zaman sen onlar gelirse diye burada kal. Ben..." Carey durdu. Önermek üzere olduğu şeyi gözden geçiriyor gibiydi.
"Oraya tek başına gidiyorsun."
"Evet." Arkasını döndü ve kapıdan çıkarak uzaklaştı.

Wendy onun kütüphaneye gitme konusundaki maksadını tam anlamamıştı. Ona biraz aptalca gelmişti. Mantıklı olan en son orayı kontrol etmekti. Ama Carey bunu hemen yapmak istiyorsa onu durdurmaya çalışmazdı.
Eve yeniden sessizlik çöktü. Gece bodrumda mahsur kalmalarını sağlayan tablo duvara yaslanmış duruyordu. Napolyon sabırla Wendy'e bakıyordu. Kasabaya geri dönüş nedenlerini düşündü yeniden. Yüzünü bile görmedikleri Red adında bir katil onları bunu yapmaya zorlamıştı. Bunu iki çiftçiyi katlederek yapmıştı.
Ama katil neden öncelikle onların peşindeydi? Ve onlardan kaç kişiyi biliyordu?
Aniden ön kapı tarafından bir çığlık koptu. Carey. Ne dediğini anlayamadı ama bir şeylerin olduğu kesindi.
Wendy fırlayarak evden çıktı, verandadan atlayarak kütüphaneye doğru koştu. Kapısı açıktı. Başka bir çığlık daha koptu.
"Wendy!"
Kapıya doğru yolu yarılamıştı ki, binanın köşesinden iki kişi fırladı. Colt ve Nicole.
Wendy ferahladı. Şu anda karşıdan gelen bu adam dışında başka bir şey düşünemiyordu. Colt geri dönmüştü ve o buna çok minnettardı.
Nefes nefese ön kapıda buluştular. Colt elinde silahıyla içeri ilk giren oldu. Hepsi de neden burada olduklarını, biliyordu. Red onları buraya dönmeye zorlamıştı.
Wendy Nicole'ün önünden kütüphaneye daldı. Geniş oda dışarıdan gelen ışıkla aydınlanmıştı. Vişne ağacı masalar, masaüstü lambalar ve kitap rafları tarafından çevrilmişti.
Jerry Pinkus'u en yakında duran masanın önünde titrerken buldular. Masanın üzerinde bir şey vardı. Bunun geçen gece Red tarafından kesilmiş olan Pinkus'un parmağı olduğunu tahmin etmesi Wendy'nin birkaç saniyesini aldı.
Sonra Pinkus'un ağzındaki kanı gördü ve neler olduğunu anladı. Pinkus kendi parmağından bir ısırık almıştı.
Carey adamı yatıştırabilme amacıyla elini onun omzuna koydu. "Beni çiğnemeye zorladı," dedi Pinkus hüngür hüngür ağlayarak. "Onu ağzıma sokmaya mecbur etti—"
"Ne zaman yaptı?" diye sordu Colt gözüyle odayı tararken.
Şimdi. Daha şimdi dostum. Burada bekliyordum ve o manyak—"
"Onu gördün mü?" "Hayır."

Colt durdu ve karanlıkta kalan köşelerde göz gezdirdi. "Seni, kendi parmağını ağzına sokmaya zorlayan birini nasıl olur da görmezsin?"
"Çünkü arkamdan geldi. Bana inanmıyor musun? O zaman birinin kestiği parmağını bir çiğnemeye çalış bakalım."
"Onu bulduğumda yüzüstü yerde yatıyordu," dedi Carey. Colt ona bir baktıktan sonra silahım indirdi. "Peki, ne dedi?"
Pinkus önce Carey'e sonra diğerlerine döndü. "Onun dediklerine harfiyen uymazsak doğramaya başlayacağım söyledi."
"O zaman konu," dedi Colt. "Doğrayacağı şeyin ne olduğu."

Colt sıska oyuncuyu geçti. Gözleri hala karanlık köşelerdeydi. Carey ve Nicole de geri dönmeye zorlanmışlarsa, bu onların da ceset buldukları anlamına geliyordu.
Katil planını şaşırtıcı bir titizlikle yapmış olmalıydı. Adı Red olan bu katil, onu ölü görmek istiyorsa neden işini Vegas'da bitirmemişti? Silahını rahat bir şekilde tutuyordu ve bu sorunun kafasında aç bir şahin gibi daireler çizerek uçmasına izin vermişti. Görebildiği kadarıyla burada değişen bir şey olmamıştı. Hala kitap raflarının çevrelediği bir düzine kadar masa vardı. Masaların arkasında iki kat yüksekliğinde kalın tahta bloklar destek görevlerini yerine getirmeye devam ediyorlardı. İkinci katın parmaklıkları düzenli aralıklarla dizilmişti. Katilden eser yoktu.
Diğerlerine döndü. "Ceset mi buldunuz?" "İki tane," dedi Wendy.
"Peki ya not?"
"Hesaplaşma zamanı. Beni hatırladın mı? Ya kütüphaneye geri dönersin ya da diğerleri ölür. Not: Sizden kaç kişinin benim tarafıma geçtiğini bulabildin mi?' Buna benzer bir şey işte."
Colt başını salladı. "Hepimizi istediğini artık biliyoruz. Bu bizim bir ortak noktamız olduğu anlamına gelir."
Aniden hoparlörlerden cızırtılı bir ses geldi. "Geldiğiniz için teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Eğer kıpırdarsanız kafanıza kurşunu yersiniz. Lütfen ayrı köşelere gidin ve gözlerinizi kapatın. Gözlerinizi açarsanız, kafanıza kurşunu yersiniz. Silahımın bir ayıya yetecek kadar kurşunla dolu olduğu konusunda sizi temin ederim. Silahlarınızı masanın üstüne koyun." Üç kere nefes aldığı duyuldu. "Hemen dedim."
Hareketsiz kalmışlardı.
"Biz beş kişiyiz," diye fısıldadı Nicole. "O ise sadece tek kişi."

Elini Colt'un eli üstüne koydu. Desteğini istiyordu. Colt diğerlerinin bakışları altında nasıl tepki vermesi gerektiğinden emin olamadı. Çölde gelirken rahatsızlık duymasına rağmen onun bu davranışlarını kabul etmişti. Dr. Hansen'in evine doğru gelirken üç kez durmuşlardı. Her durduklarında Nicole güven duymak için ya ona yaslanmış ya da elini ellerinin içine almıştı.

Her seferinde de duyduğu rahatsızlık azalmıştı. Hatta içinde bulundukları durumu unuttuğunu bile söyleyebilirdi.

"Bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," dedi Colt sessizce. "Onu ateş ederken gördüm." Colt silahını masaya koymak üzere hareket etti. Nicole'ün onu bırakması için çaba harcaması gerekmişti.

"Olamaz," diye fısıldadı Wendy. "Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı."

"Bildiğimiz tek şey, biz şu anda konuşurken sırtımıza bir silah çevrili olduğu. İstediğini yapalım ve doğru zamanı bekleyelim. İsteseydi bizi çoktan öldürürdü."

Sessizlik içinde birbirlerine baktılar. "Tamam, mı?" diye sordu Colt.

Wendy isteksizce başını salladı.

"Öylece gidip bekleyecek miyiz?" diye sordu Nicole korkulu gözlerle etrafa bakarken.

Colt yükselen kitap raflarına doğru baktı. İzleniyorlardı ve sabit bakışları ensesinde hisseder gibiydi. "Sadece gidin ve bekleyin. Şimdi."

Wendy'nin önerisini dikkate alarak bir şeyler yapmaya karar verdiğinden, bunun için en avantajlı olduğunu düşündüğü, girişteki masanın yanında duran kitaplığa doğru gitti.

Bu, ümitsizce silahın önüne atlamak gibiydi. Etrafa saçılmış umutlar arasında kurşun ona ulaşamadan Red'i karşısına alıp teke tek kalmak.

Aynı intihar gibi.

Son kez etrafa baktı ve gözlerini kapattı. Tamamen savunmasız. Küçük düşürülmüş. Başka seçeneği yoktu. Hiçbirinin yoktu.

Sterling Red kütüphanenin etrafında gizlice dolaşmayı düşündü. Onlara yaklaşmayı, koklamayı, kulaklarına üflemeyi düşündü. Hatta onlara dokunup korkudan sıçratmayı.

Sadece hâkimiyetin kimde olduğunu göstermek için, onları çırılçıplak kalana dek soyunmaya zorlamayı düşündü.

Kendi elbiselerini çıkarıp, onların arasında çırılçıplak dolaşarak, onlara gerçek güvenin gücünü göstermeyi düşündü.

Onları dışarı çıkarıp kafalarını içine sokabilecekleri çukurlar kazdırmayı düşündü. Bu fikir özellikle çok cezp ediciydi. Başkalarının bunu çocuksu bulacağından değil, ama bu burada olanları mükemmel derecede temsil ettiği için.

Bütün gece boyunca onlara zorla yaptırabileceği şeyler hakkında düşünmüştü. Ama en sonunda planına sadık kalmaya karar vermişti. Zamanı sonsuz değildi. Hâkimiyet duygusunu ona yapılanlardan sonra tatmıştı Red. Onların yaptıklarından sonra. Kaderleri çoktan çizilmişti tabi ki. Ama onu kaderlerinden çok, kaderlerine vasıta olmak ilgilendiriyordu. Kütüphane tatminkâr bir sessizliğe bürünmüştü. Red kitaplığın arasından yürüdü. Geçerken kitaplara dokunuyordu.

"Colt?" Nicole'ün sesi korku doluydu ve sessizlik içinde yankılandı.

Red cevap vermesine fırsat bırakmadı. "Şşşş... şşşş... şşşş." Kütüphanedeki yankı hoşuna gittiğinden tekrarladı. " Şşşş... şşşş... şşşş." İyi bir ölçü tutsun diye üçüncü kez tekrarladı. "Şşşş... şşşş... şşşş."

Avantajlı olarak belirlediği büyük masaya doğru ilerledi. Cebinden evden aldığı plastik hardal şişesini çıkardı ve kapağı yaladı. Hardalın karşı konulmaz tadı ağzını doldurduktan sonra onu yuttu.

Şişeyi yere bıraktı ve beysbol şapkasını taktı. Megafonu eline alarak konuşma düğmesine bastı. Megafonu tercih etmişti. Çünkü rahatsız edici derecede gürültü çıkarıyordu ve sesini değiştirmeye yarıyordu.

Dudaklarını megafona dayadı. "Teşekkür ederim," dedi ve bir süre bekledi. Kendi nefesinden hardalın kokusunu alabiliyordu. Kolları titremeye başlayınca çok fazla çaba harcamadan titremeyi durdurdu.

"Böyle gruplaşmak nasıl bir his?" "Ne—"

"Kapa çeneni," dedi. "Konuşmak için bol bol vaktiniz oldu bugün. Şimdi sıra bende." Onları izledi. Onunla yüz yüze, dünyaya karşı körleşmiş birer kukla gibiydiler.

Söyleyecekleri için bir dakika yeterdi. Planında yaptığı bu hata yüzünden pişmanlık duydu. Böyle zamanlarda mükemmelliğinin tadını çıkarmaması için hiçbir neden yoktu.

"Güzelliğin seyircinin gözlerinde olduğunu söylerler," diye başladı söze. "Aşkın gözü kördür, saçmalık. Hepimiz bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Beni sevdiğini söyleyen insanlardan çok, çirkin insanlardan nefret ederim. Ve bu konuda tek değilim. Kalbinizin derinliklerine inecek olursanız, siz de çirkin insanlardan nefret ettiğinizi göreceksiniz. Çirkinliğe karşı duyulan nefret. Tabi kendinize itiraf ederseniz."

Şimdilik bu konuyu kenara bıraktı.
"Tahmin ettiğiniz gibi kendi payıma düşeni oynayacağım. Oynamak için doğmuşum. Çok ama çok fazla insan öldüreceğim. Şu ana kadar yedi—kimse kadının barakasına tıktığım ihtiyarı bulamadı. Yedi. Çünkü yedi, mükemmelliğin ve güzelliğin sayısıdır."
Sırtından aşağı bir titreme indi. Durdurdu onu.
"Hesaplaşmak için buradayım. Ve eğer siz aranızdaki en çirkin kişiyi öldürürseniz, hesabımızı tamamen kapatılmış olarak kabul edeceğim."
Pinkus'un olduğu yerden ufak bir hareket geldi.
"Kafamdaki kişiyi seçmeniz için size altı saat vereceğim. Altı şeytanın sayısı. Size göre benim sayım. Başarısız olursanız tekrar öldürmeye başlayacağım."
Hardal şişesini kaldırıp yeniden ağzını doldurdu.
"Bu seçimi yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Bu yüzden size bir çözüm sunuyorum. Her kadın, on beş dakikalık sürelerle bir erkekle yalnız olarak zaman geçirecek. Sonra tercih ettikleri erkeği seçecekler. Tekrar bir araya geleceksiniz ve ortada kalan erkeği size temin edeceğim iple asacaksınız. Takımın en çirkinini."
Red hardal şişesini kavradı. "Ve sonra," dedi bıçağı ve silahı almak için masaya doğru yürürken, "seçtiğiniz kişinin kafamdaki kişi olması için dua etseniz iyi olur."

18

Ter damlacıkları süzülüyordu Wendy'nin alnından. Parmaklarına ısrarcı bir titreme hâkim olmuştu. Gözleri kapalıyken, sesi megafon yüzünden bozuk çıkan birinin seni öldüreceğini söylemesinde, insanın sinirlerini felce uğratan bir şey vardı.
Ama Wendy'nin aklında onun başını ölüm korkusundan daha fazla ağrıtan, hasta eden tek bir düşünce vardı. Delirmiş. Tamamen kafayı yemiş. O kadar derinlere inmiş ki, yeryüzünün var olduğundan bile haberi kalmamış.
Sesinde tanıdık bir ton bulmaya çalıştı. Ama sesin bir erkeğe ait olması dışında bir şey anlayamadı. Onlardan biri olabilir miydi? Carey? Pinkus? Hatta Colt? Megafondan ses gelmeyeli baya olmuştu. Acaba Red neden gözlerini kapamalarını istemişti?
"Gitti mi?" Nicole Wendy'nin aklındaki soruyu sordu.
Diğerleri de aynı Wendy gibi cevap vermekte isteksiz kaldılar bir süre için.
Sonra kütüphane içinde birinin yürüdüğü duyuldu. "Gitmiş," dedi Colt.
Wendy gözlerini açtı ve rafları kontrol ederek ortaya doğru koşmaya başladı.
"Eee silahın?" dedi Pinkus.
"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Carey. "Başlangıç olarak buradan çıkalım."
Nicole Colt'un yanına giderek elini onun dirseğine koydu. Colt'u bir bebek kadar masum olduğuna inandırmış olmalıydı. Wendy'nin öfkesi kabarmıştı ve görünüşe göre git gide büyüyordu.
"Neden yapıyoruz bunu?" diye sordu Nicole Colt'a bakarak.
Colt tereddüt etti. "Çünkü burada kesilmeyi bekleyen mezbahalık hayvanlar gibiyiz."
"Sizden birinin o olmadığını nereden bileceğiz?" diye sordu Carey.
Kartlar masaya açılmıştı artık.
"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Nicole.
"Hepimizin gözleri kapalıydı diyorum. Konuşanın Colt ya da Pinkus olmadığından nasıl emin olabiliriz ki?"

"Hm, çünkü ben katil değilim," dedi Pinkus. "Biz senin hakkında ne biliyoruz?"
"Millet, geliyor musunuz yoksa kalıp zaten ortada olanı tartışmaya devam mı edeceksiniz?" diye sordu Colt.
"Ortada olan neymiş?" diye sordu Nicole.
"Teknik olarak Red'in ya da her kimse onun yalnız çalışmadığı. Aramızdan her hangi biri olabilir. Bizimle oynuyor. Tuzağa düşürdü. Başka bir şeyin peşinde olduğu belli. Dürtüp duruyor bizi. Aynı bir boksörün rakibini ölçmek için attığı hafif yumruklar gibi."
Colt bu sefer onları beklemedi. Kendini Nicole'den kurtardı ve ön kapıdan dışarı çıktı.
Onu takip ederek dışarı çıktılar. Wendy ufukta göz gezdirdi. Gökyüzünün maviliğini bozan tek şey, çöl tabanından yükselen kırmızımsı pustu. Yaşam belirtisi yoktu.
"Hadi bu adam hakkında neler biliyoruz bir bakalım," dedi Colt.
"Ya hakkında neler bildiğimiz konusundaki tartışmamız onun canını sıkarsa?" diye sordu Carey etrafına bakarak. "Saat işliyor değil mi?"
Colt ciddiye almadı. "Ateş etme şeklinden son derece iyi silah kullandığını biliyoruz."
Onun ilk düşündüğü şeyin silah olması doğal diye düşündü Wendy. Nedense bu kendini daha güvende hissetmesine yol açıyordu.
"Dikkat çekmek için öldürmeyi seviyor," dedi Wendy. "Traktörde bulduğumuz çiftçi vahşice öldürülmüştü."
"Güç ve kontrol duygusu tarafından güdülenmiş ve çirkin olanları öldürmeye odaklanmış," dedi Colt.
"Ya da kendini güzel kılmaya," dedi Wendy. "Belki çirkinlikten nefret ediyor. Çünkü güzel olma konusunda o kadar takıntılı ki, çirkin olan her şeyden rahatsız oluyor."
"Güzel," dedi Pinkus. "Ama bunlar bizi bir yere götürmez." "Eğer dediğini yapmazsak sözünü tutacaktır," dedi Colt. "Eğer biz onu daha önce durdurmazsak," dedi Wendy.
"Bu doğru. Ve şu andaki tek seçeneğimiz bu."
"Ne?" diye bağırdı Pinkus. "Delirdiniz mi? Onu durduramazsınız."
Colt Pinkus'a doğru yürüdü ve elini yaralı parmağının çok yakınından tutarak konuştu, "Bunu son kez söylüyorum. Alçak sesle konuş. Hepimizi tehlikeye atıyorsun."
Şoktan gözlerini kırpıştıran oyuncuyu bıraktı.

"İçinizden birini ölüme gönderebileceğimi sanmıyorum." dedi Wendy, Nicole'e bakarak. O da hızlıca aynı fikirde olduğunu göstermek için gözlerini kırptı. Fazlasıyla hızlı diye düşündü Wendy.
"Hayır, tabi ki hayır. Bu çok saçma. Wendy haklı."
"Teknik olarak size ölecek kişiyi seçmenizi söylemedi," dedi Carey. "Bunu hatırlatırım."
"Neden sadece çekip gitmiyoruz?" dedi Wendy. "Cidden, bizi kuzeye gitmekten alıkoyan ne ki? Hep beraber gidersek, geçen seferki gibi bizi zorlayamaz da değil mi?"
Colt hemen cevap veremediğine göre kabul etmemesi için bir neden bulamamış olmalıydı. Gerçekten bu kadar basit olabilir miydi?
"Peşimizden gelecektir," dedi Pinkus sesini alçak tutmaya gayret ederek. "İyi ateş ettiğini söyledin. Atış talimi yapar gibi indirecektir hepimizi."
Colt düşünürken doktorun evini inceliyordu.
Nicole Colt’un yanına geldi ve elini onun sırtına koydu. "Ne oldu? Bir planın varsa anlat bize." Yavaşça sırtını okşadı.
Görünüşe bakılırsa birkaç saat içinde Colt’u sahiplenmişti. Wendy kızmakta haksız mıydı? Hem Tanrı aşkına neden Colt buna tepkisiz kalıyordu?
Çünkü o da onun kadar yaralıydı. Ama yanıltıcı değil, diye düşündü. Geldiklerinde saftı. Ya Nicole? Wendy inanmamıştı. Kendini bu konudaki en nitelikli kişi ilan etmesinde bir zarar yoktu.
Hala bildiği tek şey vardı: Bu kadından hoşlanmıyorum. Hem de hiç.
"Biraz fazla samimi olmaya başlamadınız mı?" Kelimeler ağzından çıktığı anda kendini bunu söylediği için lanetledi.
Şüphesiz diğerleri de her kelimesinden kıskançlık damlayan bu cümleyi duymuşlardı.
Nicole kötü kötü baktıktan sonra elini çekti. Ve tek kelime etmeden o masum görünüşüne büründü. Colt söyleneni duymamış gibi davrandı.
"Bir yolu olabilir," dedi Colt gözlerini doktorun evinden ayırmadan. Onlara döndü ve ustaca Nicole’den uzaklaştı. "Riskli bir şey. Pinkus bu konuda haklı. Hepimizin ölümüne neden olabilir. Ama işe yarayabilir de."
"Nedir?" diye sordu Carey.
Colt gözlerini başka tarafa çevirdi. "Bana güvenmek zorunda kalacaksınız."
"Hangi konuda olduğunu bilmeden sana nasıl güveneceğiz peki?" diye sordu Pinkus.
"Ne yazık ki başka seçeneğim yok."

Çünkü Red'in şu anda burada olabileceğini biliyor, diye düşündü Wendy. Ona avantaj sağlama riskini göze alamaz. Akıllı adam.
"Ben kabul ediyorum," dedi.
Nicole ona baktıktan sonra, "Ben de," diye ekledi.
"Bu kadar basit mi?" diye sordu Carey. "Bu adam bizi, istediği an öldürebileceğini kanıtladı. Eğer istediğini yapmazsak hepimizi öldürebilir. İstediğini yaparsak sadece bir kişi ölür. Bunun kolay bir seçim olduğunu söylemiyorum, ama en nihayetinde bunu düşünmek zorundayız."
"Gönüllü mü oluyorsun?" diye sordu Colt.
"Onun aklındaki adamı seçeceğiz diye bir garantimiz yok," dedi Wendy. "Bu, bu kadar belli mi?" Demek istediğim, en çirkin olan kişi belli mi? Wendy, Colt derdi. Belki Pinkus. Ama Red'in Colt'u öldürmelerini istediğinden şüpheleniyordu. Çünkü hayatta kalabilmeleri için tek umutları Colt'du ve Red'in karşısındaki tek gerçek tehdit oydu.
Düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. "Ve sonra bu kişiyi öldürürüz. Öyle bile bile birini öldüremeyiz. Bunu biraz evvel tespit ettik zaten."
Carey ellerini kaldırdı. "Ben sadece neyin içinde olduğumuzu anladığımızdan emin olmaya çalışıyorum."
"Boşuna zaman kaybediyoruz," dedi Colt. "Hepimiz hemfikir miyiz?
Pinkus onayladı. Doğal olarak olası bir seçim durumunda idam edilmek için iyi bir aday olabileceği sonucuna varmış olmalıydı.
Carey de onayladı. Aralarındaki en yakışıklı adam olmasının farkında olduğundan Carey, biraz itibar görmeyi hak etti, diye düşündü Wendy.
"Eve doğru takip edin beni," dedi Colt. "Ve söylediklerimi aynen yapın."

19

Dün gece fırtına tarafından dövülmüş olan ev, önlerinde duruyordu. Wendy'nin görebildiği kadarıyla yapısal olarak zarar görmemişti. Gerçekten inanılmazdı.
Arkalarında, bir anıt gibi yükselen kütüphane duruyordu.
Wendy Nicole'ün koluna dokundu. "Seninle bir dakikalığına konuşabilir miyiz?"
Nicole'ün gözleri açıldı ama bir taraftan istekli olduğunu gösterir gibi adım attı. "Evet."
Diğerleri ona döndü. Wendy onların meraklı bakışlarından kaçındı. Konuşma uzun sürmeyecekti. "Colt'a ne yapmaya çalışıyorsun?"
"Ne demek istiyorsun?"
"Ne demek istediğimi biliyorsun. Onunla bir kukla gibi oynuyorsun. Ona ihtiyacımız var. Onun sağlıklı düşünebilmesine ihtiyacımız var. Kendini geri çeksen iyi olur belki."
"Geri çekmek mi?" Nicole'ün sesindeki panik belli oluyordu. "Ben... Ben anlamıyorum."
"Ona bir bak," diye fısıldadı Wendy. "Seninle ne yapacağını bilemez bir halde. Onu çok zorluyorsun ve o da çok hızlı düşüyor."
"Öyle mi?"
"Her fırsat bulduğunda ona dokunuyorsun." "Gerçekten mi?"
"Lütfen, bu hiç de komik değil. Hepimizin iyiliği için onu rahat bırak."
"Ama... Onun canını yakmaya çalışmıyorum. Ciddiyim..." Çenesine doğru bir damla gözyaşı aktı.
Wendy kadını tokatlamak istiyordu.
Sonra yeniden, ya Nicole annesinin ölümünden sonra girdiği şoktan çıkamamışsa? Ya aslında aynı Wendy gibiyse, aşk için umutsuz ve kaybettiği güveni dokunuşlarda arıyorsa? Ve Wendy'den bile daha masumsa. Bir kadın vücuduna hapsedilmiş ufak bir kız çocuğu gibi.
Eve yaklaşmışlardı ve konuşmak için fazla zamanları kalmamıştı. Wendy konunun peşini bırakmadı. "Davranışlarında seksüel bir yaklaşım olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır!" diye fısıldadı Nicole. "Elbette yok."

Ne gözlerinde, ne bakışlarında ne de sesinin tonunda içtenlikten uzak bir ipucu yoktu. Son derece samimi gözüküyordu.

"Peki, ondan hoşlanıyor musun?" Duraksadı. "Evet."

Wendy, söylediklerinin tek kelimesine bile inanmamıştı. Ama üstüne gitmektense tek bir şey söyledi. "Peki."

Evin arkasından çıktıkları kapıdan garaja girdiler. Colt neredeyse kendi kadar geniş bir dolabı açtı.

Bu iyi doktor hayatta kalma konusuna aşırı düşkündü. Bu evi ve kütüphaneyi öyle sağlam yapmıştı ki, kasabadaki herhangi bir evden çok daha fazla dayanıklılardı. Ve sevgili doktor bu dolabı konserveler, su ve iki çadır, üç uyku tulumu, kazma, naylon ip, yağmurluk, kahverengi bir sırt çantası ve tırmanma botları dâhil olmak üzere çeşitli kamp malzemeleriyle doldurmuştu.

Ama Colt'u ilgilendiren kamp malzemeleri değildi. İlgilendiği şey, kamuflaj desenli, kurşun geçirmeyen iki adet yelekti.

"Bu kadar mı?" dedi Pinkus. "Ama biz beş kişiyiz." "Wendy, kimsenin silah taşımadığına emin ol," dedi Colt. Onların üstünü aramasını istedi.

"Ben Nicole'ü arayacağım. Sen de Carey ve Pinkus'u ara," dedi Wendy.

Göz göze geldiler ve o bakışlarıyla ona Nicole'e bu kadar yakın durmaktan vazgeçmesini söyledi. Ama Colt bunu anlamadı.

"Sadece ara."

O da aradı. Nicole ile başladı. Sonra Pinkus ve Carey. Hızlı ve düşünmeksizin. Üstünde durma, diye söyledi kendine. Tanrı aşkına, hiçbirine duygusal bir his beslemiyordu nasıl olsa.

"Neden silahımız olmamasını istiyorsun?" dedi Carey, Wendy acemice onun yanlarına vururken.

"İçimizden birinin Red ile çalıştığını düşünürsek, bu gerekli." Wendy aramayı bitirdi ve geri çekildi.

"Yani şimdi silaha hayır politikası mı güdüyoruz?"

Pinkus yeleklerden birini havaya kaldırdı. "Bunlarla ne yapmayı düşünüyorsun? İşe yaramayacak."

"Bu olumsuz tavrınla canımı sıkmaya başladın artık," dedi Nicole dişlerini sıkarak. "Lütfen, yeter artık."

Yürü be kızım.

İki dakika sonra, Colt'un direktifleri doğrultusunda arka girişte önden arkaya sıralandılar. Önce Wendy, sonra Carey ve Pinkus, en arkada Nicole

ve Colt. Colt yeleklerden birini giymişti ve diğerini elinde tutuyordu.
"Mümkün olduğunca yakın durun birbirinize. Hala kütüphanedeyse görüşü engellenecektir. Gittiğimizi anlamadan önce arayı açmış olmalıyız. Tam önümde ve tek sıra şeklinde durun. Böylece kurşunlar bana isabet edecektir. Bu yüzden yelekler bende. Sorusu olan var mı?"
Pinkus yorumda bulundu. "Bu çılgınca."
"Aynı geriye dönmek gibi," dedi Wendy. "Hadi gidelim."
Colt ikinci yeleği başına geçirdi. Bu haliyle başına havlu sarmış birine benziyordu. "Kuzey batıya ilerleyeceğiz Wendy. Evin bizimle kütüphane arasında kalmasına dikkat et."
Wendy onayladı. "Hazır mısınız?" "Gidiyoruz."
Wendy hızla yürümeye başladı. Carey’nin nefesini, doğal olarak tam ensesinde hissediyordu. İlk elli metrede birbirlerinin ayaklarına bastılar, öndekine tosladılar. Hatta birkaç kez tökezlenip düşüyorlardı nerdeyse. Ama en sonunda bir ritim tutturdular.
Zırhlı bir kırkayak misali çöle doğru düzgün bir şekilde devam ettiler.
"Bizi takip ediyorsa ne olacak?" diye sordu Pinkus. "Çeneni kapat ve yürümeye devam et," diye fısıldadı Colt.
Kumun üstünde ayaklarını sürüyorlardı ve yakıcı güneş altında zorlukla nefes alıyorlardı. Tişörtleri terden sırılsıklam olmuştu. Ama izlenmeden yüz metre gitmeyi başarmışlardı. Sonra iki yüz metre oldu.
Sonra üç yüz metreye ulaştılar.
"Yeterince uzaklaştık mı?" Pinkus öğrenmek istemişti.
"Kapa çeneni ve yürümeye devam et dedim," diye yineledi Colt.
Dört yüz metre gitmişlerdi ve hala peşlerine takılan olmamıştı.
Wendy gözlerini ileriye, kumdan tepeye dikmişti. Eğer o tepeyi aşabilirlerse bir şansları olabileceğini düşünüyordu.
Tepeye yüz metreden az kalmıştı ve Wendy yürüyüş temposundan çıkıp depar atmamak için kendini zor tutuyordu. Adımlarını hızlandırdı.
Diğerleri de anlamış olmalıydılar ki şikâyet etmeden ona uydular.
Elli metre.
Başarmak üzereydiler. En azından bu ilk etabı. Otuz metre.
Oradan güney batıya, zırhlı olmaya ihtiyaç duymadan koşarak gidebilirlerdi.
Wendy kalbine umut dolmuş bir şekilde koşmaya başladı. "Koşun!" diye uyardı fısıldayarak.

Kimse itiraz etmedi. Sırayı bozup koşmaya başladılar. Tepenin üstüne sonra da öbür tarafından aşağıya.
Dosdoğru tepenin aşağısında park etmiş siyah kamyonete doğru.
Wendy büyük bir şaşkınlıkla kayarak durdu. Önce bu camları siyah filmle kaplı kamyonetin fırtınadan sağ salim çıktığını düşünerek sevindi. Bu onları özgürlüğe kavuşturabilirdi.
Ama bu düşünce, arabanın egzozundan çıkan belli belirsiz dumanı görünce çabucak kayboldu. Demek ki araba çalışıyordu. Demek ki içinde biri vardı.
Çölün ortasında hiç de iyi bir habere benzemiyordu.
Yan yana durdular. Nefes nefese ileriye doğru bakıyorlardı. "Red," dedi Carey.
"Onun gibi bir şey," dedi Colt.
Kamyonet, parlak jantlarının etrafına sarılı geniş siyah lastikleriyle onlara bakıyordu. Birkaç metre yavaşça ilerledikten sonra durdu. Saldırmaya hazır bir boğa gibi bekliyordu.
Wendy geriye doğru bir adım attı içgüdüsel olarak. "Şimdi ne olacak?"
"Buraya nasıl gelmiş?" diye sordu Pinkus.
Carey yandan bir bakış fırlattı. "Sen bilmiyorsun yani?" "Carey, yeter," dedi Nicole. "Ne yapacağız?"
Pinkus ters ters Carey’e baktı. "Nereden biliyor muşum?
"Bu kamyonet Wendy ile Carey’nin gittiği çiftliğe ait," dedi Colt. "Çiftlikten almışlar ve buraya saklamışlar. Bu noktada artık önemi yok. Geriye dönüyoruz."
"Saklamışlar mı? Onlar?" diye sordu Wendy.
"Eve mi dönüyoruz?" diye sordu inanamıyormuş gibi ince bir ses tonuyla.
"Başka seçeneğimiz yok," dedi Colt. Kamyonetin camı yavaşça birkaç cm açıldı. "Geriye. Çabuk geriye!" diye uyardı Colt.
Nicole çığlık atarak elini yüzüne doğru götürdü. Birkaç kurşun kumu sıçratarak ayaklarının dibinde yere saplandı.
Tepeye doğru yokuş yukarı koşmaya başladılar. Sonra da yokuş aşağı. Eve doğru gidiyorlardı.
Nicole sessizce koşuyordu ama sağ eli hala yüzündeydi. Colt ona baktı ve önüne geçerek geri geri koşmaya başladı.
"Yüzünü göster. Yavaşla. Bize ateş etmeyecek. Göster yüzünü."
Nicole yavaşladı. Diğerleri de öyle. Sonra elini indirdi.
Çenesini sağında kan vardı ama akmıyordu. Kurşun sıyırmıştı sadece. Önemli bir şey değildi.

Colt elini onun yanağına koydu. Hala geri geri koşuyordu. "Sadece bir sıyrık. Merak etme. İyi olacaksın."
Wendy, Colt'un güzelliği az da olsa bozulmuş bu kadına derinden ilgi duyduğunu biliyordu.
Colt eliyle kanı sildi. "Merak etme iyileşecek. Söz veriyorum."
Siyah kamyonet gürledi. Bir gardiyan gibi tepenin üstünde durmuştu.
"Eve geri dönüyoruz," dedi Colt.
Wendy bir somaki kez omzu üstünden geri baktığında kamyonet kaybolmuştu.

20

Colt ilaç dolabına doğru koştu. Pinkus'un eli için kullandıkları gazlı bezle, yarayı temizlemek için kullandıkları ilacı alıp mutfağa doğru koştu. Bu ufacık
şey için çılgınca koşturuyordu. Nicole'ün vurulması onun suçuydu.
Yarı yolda durdu. Wendy elinde bir kâğıtla duruyordu.
Red'den başka bir not daha. "Ne yazıyor?"
Colt okusun diye kâğıdı ona doğru çevirdi.

Şimdi güzel olduğunu düşünüyor musun?

Colt ilacı gazlı beze dökerek Nicole'ün yüzündeki kanı temizledi. Yaranın dikilmesi gerekiyordu. Kurşun yeterince derin sıyırıp geçmişti. Eğer bir doktor tarafından dikilmezse, Nicole bundan sonra yüzünde bir yara iziyle dolaşacak demekti.
"Güzelliğe neden bu kadar takıntılı?" diye sordu Wendy. Red'i kastetmişti. "Bu adamı tanıyor olabilir miyiz?"
"Tanıyor olmalıyız," dedi Colt Nicole'ün çenesine bandaj yaparken. "Bizi birbirimize bağlayan bir şey var. Belki de aramızdan biri tepesini attıracak bir şey yapmıştır. Birimiz, belki de hepimiz."
Wendy gözlerinde üzüntüyle Colt'a baktı. Eğer Red'in istediği şeyi yaparlarsa, kaybedenin Colt olacağını biliyordu. Bunu Colt da diğerleri kadar biliyordu.
"Bunu yapamayız," dedi Nicole yanağını tutarak.
"Yapmak zorundayız," dedi Carey. "Daha biraz evvel ateş etti sana ve buradaki en çirkin kişinin sen olmadığını da hepimiz biliyoruz. Demek ki hala birini seçmemizi istiyor." Telaşlı bir hali vardı. "En azından istediğini yapıyormuş gibi gözükmeliyiz."
Pinkus karakterine uymayan bir şekilde sessizce duruyordu.
Başka bir yol daha olmalıydı ama Colt'un beyni ona başka bir seçenek sunmayı reddediyordu şu anda. Bandajı bitirerek Nicole'den uzaklaştı. Göz göze gelmekten kaçınıyordu. "Zamanımız daralıyor."

Kimse karşı çıkmadı. Hepsi farkındaydı. Dediğini yapmak zorundaydılar. Hem de bir an önce.
Colt arkasını döndü ve evden dışarı çıktı. Arkasına bakmadığı halde seslerinden diğerlerinin de onu kütüphaneye doğru takip ettiklerini anlamıştı. Güneş ufukta alçalmaya başlamıştı bile. Ufuk çizgisi kırmızıya dönüyordu. Fırtınanın Summerville'den fazlasını mahvetmiş olduğu apaçık ortadaydı. Üzerinden bir gün geçmesine rağmen kurtarma ekiplerinin hala ortada görünmemesinin başka bir açıklayıcı sebebi olamazdı.
Daha önce duydukları ses doldu yine kulaklarına. Colt kafasını kaldırdı. O siyah buhar çizgileri gökyüzündeydi yine.
"Bu da neydi?" diye sordu Pinkus.
"Daha önce de duymuştuk," dedi Carey. "Rüzgâr ya da öyle bir şey işte."
Aralarından biri Red'di, diye düşündü Colt. Pinkus ya da Carey onunla çalışıyordu. Daha kötüsü Red'in kendisi bile olabilirlerdi. Parçalar birleşmeye başlamıştı.
Diğer taraftan yanılıyor da olabilirdi. Parçalar uymasına uyuyordu ama mükemmel oturmuyordu. Üzerinde ne kadar düşünürse düşünsün, hala bir takım tutarsızlıkları aklını kurcalamaktaydı. Basit sorulardı. Kim, ne zaman, nerede gibi. Bu gibi tutarsızlıklar, yaratıcı düşünceyle alt edilebilir şeylerdi. Çoğu zaman Red'in çiftlikte bıraktığı not da yazdığı üzere işin içinde suç ortakları olurdu.
Bu tutarsızlıkların başında Red'in kasabayı birbirine kattığı sırada, Wendy ile Summerville'e doğru gelen Carey vardı. Tabi bu onun Red ile çalışmadığı anlamına gelmezdi.
Bir de Pinkus vardı. En güçlü aday.
Ama hala ikisi de masum olabilirdi. Aynı onlar gibi kurban olabilirlerdi. Bütün kanıtlar dağınık bir şekilde ortada duruyordu.
Colt Wendy'e kendisiyle bir köşeye gelmesi için işaret etti. "Eğer istediğini yapacaksak onlarla konuşacaksın. Pinkus'un hikâyesindeki boşlukları, tutarsızlıkları bulmaya çalış. Cinayetlerin işlendiği akşam neredeymiş, ne yapıyormuş gibi. Herhangi bir şey işte."
Wendy aralarına belli bir mesafe koymuştu. Colt onu korkutup korkutmadığını merak etti. Şimdi düşününce başından beri onlardan uzak durduğunu fark etti. Pinkus ve Carey'i araştırmasını söyleyince kaygılanmıştı. Belki de erkeklerle sorunu vardı. Belki Colt'un kadınlarla olan sorunundan farklı olmayan bir problemi vardı.
"Ona güvenmiyorum Colt," dedi Wendy Nicole'e doğru bakarken.

"Red ile beraber değil. Bu konuda eminim." "Belki öyle, ama yine de güvenmiyorum."
Kıskanıyor, diye düşündü Colt. Sonra aniden bugüne kadar hiçbir kadının onu kıskanmamış olduğunun farkına vardı.
"Sadece bir şeyler bulmaya çalış," dedi.
Diğerlerine katıldıklarında, meraklı bakışlar ve Pinkus'un itham dolu sözleriyle karşılaştılar. "Bu da ne demekti böyle?"
Colt adamı umursamadan kütüphaneye girdi. Red'in talimatları kesindi ve aynen uymaları gerektiğini biliyorlardı artık.
İlk masanın önüne gelince durdu. "Tamam, ne dediyse aynen yapacağız. Wendy ve Nicole her birimizle, ayrı odalarda on beşer dakika yalnız kalacaklar."
"Ne yapmak için?" diye sordu Pinkus. "Ne yapmak isterlerse."
"Peki, biz ne yapmalıyız? Orada öylece oturup—"
"Seni hayatta bırakması için ikna etmeye çalışacaksın," dedi Carey. "Bunu yapabilecek bir yeteneğin yok mu?" Çenesinden bahsediyor diye düşündü Colt.
Pinkus cevap vermedi.
Colt kadınlara baktı. "Hayatta kalmasını istediğiniz kişiyi seçmemeniz gerektiğini unutmayın. Red'in aklındaki, onun istediği kişiyi seçmeye çalışacaksınız. Kendi bakış açısına göre en çirkin kişiyi arıyor. Talep ettiği şey bir görece değil. Çünkü ona göre güzellik, seyircinin gözündedir.
"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Wendy.
Colt omuz silkti. "Görüşlerin kişiden kişiye göre değişmemesi anlamına geliyor. Açıklaması bu."
"Çok çocuksu," diye karşılık verdi Wendy.
"Eh, çocuksu olabilir ama Red bunu gerçek kılıyor." "Başka bir yol olmadığına emin misin?" diye sordu Nicole. "Evet, eminim."
Nicole Colt'a yaklaştı. "O halde seninle başlıyorum." "Ve bende Carey ile başlıyorum," dedi Wendy.

Colt kendini kurbanlık koyun gibi hissediyordu. Görebildiği kadarıyla Red'in meydan okuyuşu ona hiç umut bırakmamıştı. Bütün bu olanların nedeni çok açıktı. Red onu ortadan kaldırmak istiyordu ve bu yüzden diğerlerini onu öldürmeleri için zorlamıştı. Eğer yapmazlarsa ya da Pinkus'un dediği gibi yanlış kişiyi seçerlerse ki, Pinkus Colt kadar çirkin değildi, o zaman daha ağır bir bedel ödemek zorunda kalacaklardı.

Nicole onun perişanlığını anlamış olacaktı ki, gülümseyerek elini tuttu ve okşadı.
Ortasında bir masanın ve kumaş kaplı iki sandalyenin olduğu bir odaya girdiler. Odanın penceresi yoktu duvarlar bej, halı yeşildi. Doktorun evindeki lambalara benzeyen bir acil durum lambası kehribar renginde yanıyordu.
Nicole arkasından kapıyı kilitledi ve oturması için sandalyeye buyur etti. "Otur," dedi.
Colt oturdu.
Nicole masadan diğer sandalyeyi çekerek karşısına oturdu yavaşça. Bir süre ikisi de konuşmadılar. Nicole ona bakıyordu ama Colt onun gözlerine uzun süre bakamadı.
"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Nicole.
"Son yemeğini bekleyen idam mahkûmu gibi," diye cevap verdi.
Nicole gülmedi, hatta tebessüm bile etmedi. "Carey bana, hikâyemi size anlattığını söyledi," dedi. "Elbette her şeyi bilmiyor. Ama hakkımda yeterince doğru şey bildiğinden de eminim. Benim için neler hissettin?"
Carey'nin yanlış bildiği şeylerin ne olduğunu merak etti Colt. "Ben... Ağlamak istedim hikâyeni duyunca," dedi
Colt'un dünyası ağzından çıkan bu sözle yıkılmıştı. İçinde bulunduğu durumun ümitsizliği, diğerlerine yardım edemiyor olması, şefin ölümü ve kasabanın yok olması, sayısı belli olmayan ölümler yüzünden boğuluyordu. Ama daha fazlası vardı ve Nicole deşmeye başlamıştı.
Boğazı düğümlenmişti ve ayağa kalkıp Nicole'ü kollarına almamak için bütün gücüyle kendini tutuyordu.
Hissettiği üzüntü dalgası Nicole'ün değil kendi hikâyesi yüzündendi. Uzun zamandır unutmaya çalıştığı, kendi olmaktan çıktığı. Ama şimdi, diğerleri için ne kadar güçlü kalabileceği bilmecesi tarafından sarılmış durumdaydı.
Nicole'ün gözleri doldu. Uzandı ve Colt'un çenesine dokundu. "Seni gördüğüm ilk anda, çok özel biri olduğunu anlamıştım. Birbirimize çok benziyoruz değil mi?"
Colt'un gözlerine yaşlar hücum etti. "Anlat. Hikâyeni anlat bana."
Bin yıl düşünse bir kadının ağzından bu sözleri duyacağına inanmazdı. Bu kilitli odada ona her şeyi anlatabileceği duygusuna kapıldı. Ve aynen öyle yaptı.
"Kötü bir çocukluk geçirdim. Red hakkımdaki her şeyi biliyor olabilir."
"Anlat."

"Yedi yaşındayken annemle babam boşandı," dedi. "Las Vegas'da yaşadık. Babam beni yanına istemişti. Annem beni, New Mexico— Albuquerque için bilet almamı söyleyip otobüs garına bıraktı. Bilet almaya gittiğimde çok küçük olduğumu söyleyip bilet satmadılar. Eve dönmem iki günümü almıştı, çünkü taksinin geldiği yolları hatırlamıyordum. Eve gelmeyi başardığımda annem bana sevgilisinin beni istemediğini söyledi. Sevgilisi aslında onun pezevengiydi."
"Ve annen seni kabul etmedi," dedi Nicole.
"Kapıyı yüzüme kapattı. Erkek arkadaşı beni bir daha oralarda görürse ayaklarımı kıracağım söyledi. Ama nereye gideceğimi bilmediğimden apartmanın dışındaki boşlukta bekledim. Konuşmalarını ve kahkahalarını duyabiliyordum."
"Ne konuşuyorlardı?"
"Annemin sevgilisi benim dünyanın en çirkin çocuğu olduğumu ve beni bir sirke satması gerektiğini söylüyordu. Annemin bu konuda söyleyeceği bir şey yoktu. O gece belki yüz kez çaldım kapıyı. O gece o adam beni öldürebilirdi."
"Ne yaptın? Ne yapabildin?" "Sokaktaydım."
"Yedi yaşında?"
"En sonunda o otobüs biletini almayı başardım. Bir hafta sonra babamı bulduğumda beni kötü bir şekilde dövdü. Anneme, beni onun başına musallat edersem öldürene kadar dayak atacağını söylemiş."
"Bu çok korkunç."
"Her neyse. Aynı otobüsle Vegas'a döndüm. Bu sefer annemin çalıştığı striptiz kulübüne giderek müdürle anlaştım. Eğer bana yiyecek verirse istediği her şeyi yapacağımı söyledim. Kabul etti. Sahnenin arkasındaki yerleri silip, haftada bir kez sahne kostümlerini yıkayacaktım. Bu yaptığım en büyük hataydı. Ama ne yapacağımı bilemez durumdaydım. Anneme yakın olmak istemiştim sadece."
"Buna izin verdi mi peki?"
"Başka seçeneği yoktu ama çok zorluk çıkardı. Bütün kadınlar dalga geçiyordu benimle. Çirkin olduğumu söylüyorlardı. Beni pislik diye çağırıyorlardı."
"Hepsi mi?"
Kafasını salladı. "Güzel bir çocuk değildim."
Nicole parmaklarını dudaklarının üstüne koydu. "Bu ne kadar sürdü?"
"Ergenlik çağına kadar sürdü."

"Sen... Yani sen kadınlar hakkında, başka erkekler tarafından arzulanan ve sonra aranılan kadınlar tarafından aşağılanmaktan başka bir şey bilmiyordun. Seksi kadınların midelerini bulandırdığını düşünerek büyüdün. Hala da öyle hissediyorsun."
Kimse bunu bu kadar açık söylememişti bugüne kadar.
Colt arkasına yaslandı. "Biraz ileri saralım. Vegas'dan ayrılmadan üç ay önce bir adam bana, annemin benden daha çirkin olduğu için onu öldüreceğini söyledi. Onu iki gece sonra bilekleri kesilmiş bir halde buldular. Sanırım bunu bize yapan adamla annemi öldüren adam aynı. Benim ölmemi istiyor."
Bu bulgu Nicole'ü şaşırtmışa benziyordu. "Neden?"
Colt aklından geçenleri söyleyemedi. Bir anlam ifade etmediğinden değil ama bir anda boğazı yanmaya başladığından.
"Çirkin olduğun için mi? Çünkü o çirkin insanlardan nefret ediyor ve sen bir şekilde onun yoluna çıktın."
Karnına ağrılar saplandı ve göğüs kafesi sıkıştı.
"Sen de polis oldun. Çünkü herhangi bir değerin olduğuna inanmıyordun," dedi Nicole yumuşak bir sesle ellerini Colt'un dizleri üstüne koyarken. "Bu yüzden o günden beri, kendi varlığını kanıtlayabilmek için başkalarına yardım ediyorsun."
Ağlamaktan nefret ediyordu ama gözyaşlarını durduramadı. Ve Nicole hala deşmeye devam ediyordu.
"Peki, başkalarına yardım edemediğin durumlarda, meselâ şu anda olduğu gibi bir durum seni ne yapar?"
Değersiz. Nicole doğru noktaya temas etmişti. Ama Colt'un şu anda bile kendine karşı dürüst olabilmesi için cesareti yoktu.
Nicole dizlerini üstüne çöktü ve başını onun göğsüne yasladı. Colt ile birlikte ağlamaya başladı. Sonra ondan daha şiddetli ağlamaya başladı. O kadar şiddetli ağlıyordu ki Colt onun kendi canını acıtmış olabileceğinden şüphelendi.
Nicole ona sıkıca yapıştı ve gözyaşlarıyla onun tişörtünü ıslattı. İşte o zaman Colt, kollarında ona ihtiyaç duyan, onun yanında kendini daha iyi hisseden bir kadın tuttuğunu anladı. Nicole için değersiz biri değildi.
Nicole onun içinde bir şeyleri değiştirmişti.
Colt kollarını beceriksizce onun vücuduna sardı. "Şşş... şşş, tamam," dedi. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.
Nicole yavaşça sakinleşti.

"Sanırım ortak bir yanımız var," dedi hala göğsünde yatarken. Başını geri attı ve Colt'un gözleri içine baktı. "Ben yedi yaşındayken annem bana, benim dünyadaki en güzel kız olduğumu söylerdi." Bir parmağıyla dudağıyla oynuyordu. "Sen de yedi yaşındayken dünyadaki en çirkin insan olduğuna inanıyordun. Zıt şeyler birbirini çeker derler..." Burnunu çekti ve gülümsedi.
"Sen hala dünyadaki en güzel yaratıksın," dedi Colt ve daha önce hayatında sadece iki kez, sonu başarısızlıkla biten bir şey yaptı, öne doğru eğilerek kadını dudaklarından öptü.
Nicole onu sımsıkı sardı ve arzulu bir şekilde o da onu öptü. Onun hakkında ne düşünmüş olursa olsun, dokunmak, platonik bir arzudan çok daha önemliydi. Bu öpücük ise çok romantik ve ateşliydi. Doyuma ulaştıklarını hayal etti.
Önce Nicole kesti öpmeyi. Nefesi hızlanmıştı ve Colt onun nefesini koklayabiliyordu. Misk'e benzer bir koku. Sürmediğini bildiği halde dudak boyası kokusu gibi.
Nicole ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Seçim yapmak zorundayım," dedi.
Colt toparlandı. Elleriyle saçlarını düzeltti. Şapkasını fırtınada kaybetmişti ve saçları karman çormandı. Saçma bir düşünce geçti aklından. Sabah karısının yanında dağınık saçlarıyla uyandığı bir sahne geçti gözlerinin önünden.
Red'in başka fikirleri olduğunu biliyordu ama eğer Nicole kardeşine rağmen onu seçerse onu kurtarmak zorundaydı. Hepsini kurtarmak zorundaydı. Aptalcaydı ama bir anda hayatta kalmak istedi. Hayatta kalma içgüdüsü yüzünden değil. O odada, onu yaşama isteğiyle dolduran bir şey bulmuştu.
"Seç," dedi Colt.
"Sence Wendy kimi seçecek?" diye sordu Nicole kapıya doğru bakarken.
"Carey," dedi eğer Carey'nin Red'in suç ortağı olmadığını anlarsa.
"Seni seçmez mi?"
Soru karşısında afallamıştı. "Sanırım seçebilir."
"Bu durum içinde sıkışmış olmamızdan dolayı rahatsızlık duymuyor musun?"
"Bunu yapmak zorundayız çünkü başka şansımız yok.
Yüzündeki iz bunun kanıtı. Bu durumun... uzun süre… böyle kalacağını sanmıyorum."

"Bu odada her şey o kadar güvenli görünüyor ki," dedi ve ona doğru yürüyerek başını yine göğsüne yasladı. Kollarıyla onu sarmalayıp sarıldı. "O kadar güvenli ki burası."

"Ne demek istediğini biliyorum. Ama bu kapının dışındaki tehlike gerçek. Ve içimde, birkaç dakika sonra daha da gerçek bir hal alacağına dair bir his var."

21

Wendy on beşer dakikalık süreye uyarak önce Carey, sonra da Pinkus ile görüştü. Carey hakkında yeni bir şey öğrenememişti. Pinkus hakkında ise birkaç yenilik dışında önemli bir şey yoktu. Şimdi Colt ile birlikteydi ve oldukça fazla şey öğreniyordu.

Wendy, Red'in neden bu görüşmeleri yapmalarını istediğinden emin değildi. Eğer gerçekten en çirkin kişiyi öldürmelerini istemiş olsa, bunu bütün bu konuşmalar olmadan daha kolay yapabilirlerdi.

Bu konu hakkında düşünebildiği tek şey, Red'in bütün bunları, onları duygusal açıdan iyice karmaşaya sürükleyerek daha fazla acı çekmelerini sağlamak istiyor olmasıydı.

Ve işe yarıyor, diye düşündü,

Carey hakkında fazla bir şey öğrenememişti. Çünkü Carey, o on beş dakikanın neredeyse tamamını, bu olayların mantıklı bir açıklamasını bulabilmek için harcamıştı. Hatta o kadar abartmıştı ki, Wendy onun kendini başka bir tarata yönlendirmeye çabaladığına inanmaya başlamıştı.

Ne kadar inanmak istemekte zorlanıyor olsa da, eğer Carey Red ise ya da onunla çalışıyorsa, aynı şeyi yapmaz mıydı? Red olmadığını onun hakkında atıp tutarak ispatlamaya çalışmaz mıydı?

Carey birkaç dize şiir okumuştu ve şiir şeytan ile iyilik hakkındaydı. Bu Wendy'e tuhaf gelmişti. Sesi derinden geliyordu ve çok güzeldi ama kafasının içinde neler olduğu hakkında en ufak bir fikir bile edinememişti.

Pinkus, konuşma boyunca iddialı yorumlarda bulunmuştu. İkisinin de bildiği üzere, aralarındaki en çirkin kişi Colt'du ve Wendy'nin Pinkus'u seçmesinden başka bir seçeneği olamazdı. Kişisel değildi. Sadece hayatta kalmak ya da kalmamakla ilgiliydi. Eğer Red'in dediklerini yapmazlarsa hepsini, sonu mutlak ölüm olan daha kötü şeyler bekliyordu. Red bunu kanıtlamamış mıydı? Belki Pinkus olaya diğerlerinden daha gerçekçi yaklaşmakta haklıydı.

"Nicole'ün kardeşini seçeceğini biliyorsun. Bırak seçsin. Bu senin de beni seçmen gerektiğin anlamına geliyor. Eğer Colt'u seçersen Red çıldıracaktır.

Eğer bu iç güzellikle ilgili bir seçimse başka fikirlerin olabilir. Ama ikimizde biliyoruz ki bunun iç güzellikle alakası yok."
"Biliyor muyum?"
Ama hakkını teslim etmeliydi ki Pinkus'un yürüttüğü mantık güçlüydü. Pinkus odayı içeri girdiği gibi, biraz şüpheli, biraz oyuncu, mantığı güçlü, anlayışı zayıf ama aynı adam olarak terk etti.
Bir taraftan Colt, Nicole ile geçirdiği o on beş dakikada oldukça anlayış sahibi olmuşa benziyordu. Gözlerinde karşılıklı anlayıştan fazlasına işaret eden bir ışık vardı.
Darağacına gitmekte olan bir adama hiç benzemiyordu.
Wendy'nin boğazındaki tıkanıklık göğsüne doğru indi.
Sonra Colt, Nicole'e anlattığı hikâyenin aynısını ona da anlattı. Wendy onun için çok üzülmüştü. Bir anne nasıl böyle şeyler yapabilirdi çocuğuna, anlayamıyordu. Anlayabilmesinin tek yolu bunu tarikatta geçirdiği hayatla kıyaslamaktı. Annesi gibi çocuklarını kendi bencillikleri uğruna kurban eden insanlarla, tarikatın yüksek ideolojileri uğruna yapılan şeyler aynı sayılırdı.
Colt Nicole ile aralarındaki bağdan söz ettiğinde, Wendy tam ona hikâyelerinin birbirine ne kadar çok benzediğini anlatmak üzereydi.
"Ne bağı?"
"Yedi yaşındayken dünyadaki en güzel kız oymuş. Bende o yaştayken en çirkin çocuktum," dedi sanki onurlu olmanın koşulu itiraf etmekmiş gibi.
"Öyle mi söyledi?"
"Bu doğru. Sonra kollarıma atıldı. Hayal etmenin zor olduğunu biliyorum ama daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti."
"Geçmişini düşününce hayır. Kesinlikle zor değil. Ama burada doğru olmayan bir şey var. Anlayamıyor musun?"
"Ne demek istiyorsun?"
"Bak Colt. Sen yedi yaşındayken dünyanın en çirkin çocuğu değildin. Sadece seni bu yalana inandırdılar."
Değindiği noktayı anlamış göründüğü halde kabul etmek istemedi. "Red aynı fikirde değil ama."
"Gerçekten mi? Nasıl peki?"
"Beni tanıyor." Colt ona yaklaştı. Wendy bir an ona dokunacağını sanarak irkildi. "Bütün hikâyemi biliyor ve bana karşı kullanıyor. Red beni ölü görmek istiyor."
"Ama şimdi Nicole'ün seni seçeceğini düşünüyorsun."

"Öyle sanıyorum. Senin diğerlerinden birini seçmen gerekecek."
"Ya kardeşini seçecek olursa?"
Colt ona baktı. "Öyle yapacağını sanmıyorum." "Kardeşine çok yakın ama."
"Carey çirkin değil. Senin onu seçeceğini biliyor." "Ya seni seçmeyi düşünüyorsam?"
"Artık onun beni seçecek olduğunu biliyorsun," dedi Colt.
Düşünce tarzı kusurluydu. Nicole'ün ona sunduğu yeni duygular yüzünden mantık zincirinde kırılmalar başlamıştı. Ama bu düşünce tarzıyla geldikleri bu noktada kurtulmaları olanaksızdı.
Kapıya vuruldu ve ardından Carey'nin sesi duyuldu. "İşiniz bitti mi?"
"Hadi gidelim," dedi Colt ve beraber odadan çıktılar. Diğerleri masaların arasında ayakta duruyorlardı ve yaklaşırken onları süzdüler. Toz yüzünden etraf kararmıştı. Saçma, diye düşündü Wendy. Olan biten her şey gerçek üstü.
Gerçek üstü ya da değil, Colt ve Wendy masanın başına geldiler. Hâkim, jüri ve idam mangası. Aralarından biri masanın üstüne not defterleri ve kalemler koymuştu.
Carey başıyla onayladı. "Bu kadar. Bunu yapmak zorundayız.
Hepimiz biliyoruz ki altı saatlik süre bitmek üzere."
"Zorunda mıyız?" dedi Wendy. Seçim şansları olduğundan değil, sadece içinde bulundukları durumun gerçek üstünlüğünü kırmak için öyle söylemişti.
"Bildiğimiz tek şey, şu anda üzerimize çevrilmiş bir silah olabileceği," dedi Carey. "Evet, yapmak zorundayız. Cevaplarınızı kâğıtlara yazabilirsiniz." Wendy öfkelendi. "Bu kadar mı?"
"Durumu olduğundan daha fazla zorlaştırma Wendy," dedi Carey. "Daha iyi bir önerin varsa güzel. Eğer yoksa benim önerim bir an evvel bizden istediği şeyi yapmamız. Seçeneğimiz yok." Son kelimeleri üstüne basa basa söylemişti.
Nicole defterlerden biriyle ve bir kalem aldı masadan. Wendy onu takip etti.
Pinkus dua edercesine ellerini birleştirdi. Söyleyecek son bir sözü varmış gibiydi. "Lütfen doğru olan şeyi yapın. Eğer yanlış seçim yaparsanız, o öldürmeye devam edecek. Bunu aklınızda tutun yeter. Ne düşündüğünüzle ilgili değil bu. Bu—"
"Kapa çeneni Jerry," dedi Nicole. Wendy ekledi. "Evet, sus artık Jerry."
Ve sonra Nicole not defterini açarak bir isim yazdı.

Wendy'nin yazmaya başlaması biraz zaman aldı. Elindeki kalem kâğıda değince bir süre durakladı. Daha önce hiç böylesine zalim, korkunç bir şey yapmaya zorlanmamıştı. Daha da kötüsü, bu yaptığı şey ona anlamsızca yapılan antrenman gibi geliyordu. Deftere hangi ismi yazarsa yazsın, birini öldürmek gibi bir niyeti yoktu.
Ama Carey'nin haklı olduğunu biliyordu. Katil onları izliyordu ve çaresizliklerinden zevk alıyordu.
"Bittiyse defterleri masaya koyun," dedi Carey.
Nicole yuvarlak güzel gözleriyle Colt'a baktı. Defterini masaya koydu. Üzerinde tek bir isim yazıyordu.
Carey.
Colt'un gözleri yanıp söndü. Nicole ile göz göze gelmek için bakışlarını fırlatıyordu.
Pinkus gözlerini dikmiş Wendy'e bakıyordu. Colt'un da aynı şeyi yapabilmesi için bir süre geçmesi gerekti. Sonunda bakışlarını Nicole'den ayırıp Wendy'e döndürdü.
Wendy de defterini masaya bıraktı.
Colt
"Ne!" Pinkus ağlıyordu. "Ne!"
Colt anlamak ister gibi bakakalmıştı Wendy'e. Wendy omzunu silkti. Sana anlatmaya çalıştım Colt. Bir kadının kalbinin çalışma şekli hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.
Wendy bununla ne demek istediğini kendi de tam olarak bilmiyordu. Sadece ona inandığını, oyun oynamadığını göstermek istemişti. Şüphesiz, Nicole Wendy'nin Colt'u seçeceğini anlamış ve kardeşini seçmişti.
Pinkus geriye doğru bir adım attı. "Yanıldığını biliyorsun." Bakışları kütüphane içinde dolanıyordu. "Senin canına okuyacak dürüst olmadığın için. Ve Colt'u da öldürecek her nasılsa."
Hepsi ona baktılar.
Wendy'e döndü. "Bunu neden yaptın?"
"Çünkü Nicole'ün kardeşini seçeceğini tahmin ettim," dedi. "Ve ayrıca, ne Carey'nin ne de Colt'un masum bir insanı öldürebileceklerine inanmıyorum. Diğer taraftan, sen yapabilirsin."
Mantığını anlaması için zaman verdi.
"Gördün mü Jerry? Güvendesin. Burada seni öldürebilecek biri olduğunu sanmıyorum."

Carey'e döndü. O kardeşine bakıp durmaktaydı. Onun karakteri hakkında emin değildi ama artık yapabileceği bir şey yoktu. Olan olmuştu.
"Peki... Peki ya hepimizi öldürecek olursa?" diye kekeledi Carey. "Aramızdaki en çirkin kişiyi öldürmezsek yine öldürmeye başlayacağını söyledi. Eğer öldürmezsek, katil bizi öldürecek."
"Eğer Pinkus'u öldürürsen sen de katil olursun," dedi Wendy. Colt seçimden beri ilk defa konuştu. "Dürüst olmam gerekirse, çirkin derken benden bahsediyordu. O yüzden beni öldürün."
Carey afallamış bir halde bir ona bir buna bakıyordu. Wendy haklıydı. Kimseyi öldüremezdi. Ama diğer taraftan av olmak da hoşuna gitmiyordu.
Wendy bir sandalye çekti ve kollarım kavuşturarak oturdu. "O zaman gelsin, öldürecekse hepimizi öldürsün."
"Sen delisin," dedi Pinkus. Ama sesindeki teslimiyet anlaşılıyordu. Yutkunduktan sonra o da bir sandalye çekerek oturdu. Colt, Nicole ve Carey de onu takiben oturdular.
Bir dakika boyunca kimse konuşmadı. Nicole pişmanlık dolu bakışlarla Colt'a bakıyordu ama Colt karşılık vermedi. Tekrar polis Colt olmuştu. Nicole rüyası sona ermişti.
Pinkus ve Carey saldın olasılığına karşı kütüphaneyi süzüyorlardı. Kimsenin gelmediğini görünce konuştu. "Şimdi ne yapıyoruz peki?"
"Bekliyoruz," diye karşılık verdi Colt. "Sadece bekleyeceğiz mi? Altı saat doldu." "O zaman öldür beni."
"Hepimizi öldürmek için gelecek."
"Zaten büyük ihtimalle bizi izliyordur şu anda," dedi Colt. "Bu odada olduğunu hepimiz biliyoruz. Şanssız bir günümüzdeyiz."
Pinkus kapılara baktı. "Karanlık basmaya başladı dışarıda.
Belki tekrar kaçmayı deneyebiliriz."
"Aptal biri değil. Burada iki şey olur; ya sonunda kurtarma ekipleri bizi bulur ve buradan çıkarır ya da Red bir sonraki hamlesini geçer ve biz de ne yapmak zorunda kalırsak onu yaparız. İkisinin arasındaki zamanda ise burada sıkışmış durumdayız."
"Beyler, sanmıyorum ki—"
Colt masaya vurdu. Hepsi sıçradılar. "Çeneni kapatır mısın lütfen? Bekliyoruz işte."
Pinkus arkasını dönerek kapıya baktı. "Başka bir şey söyleyecektim."
"Ne?" diye sordu Colt. "Bize yardımı dokunacak ne söyleyebilirsin ki bize?"

"Karanlık bastırıyor değil mi? Yani, öyle sanıyorum. Aslında karanlık olması gerekir. Ama bana mı öyle geliyor yoksa şu anda daha mı aydınlık?"

Wendy sandalyesinde doğruldu. Camların kararmış olması gerekirdi şu anda, diye düşündü, ama değildiler.

Aslında hepsi ışıkla dolmuştu. Ayağa kalktı.

Colt da onunla birlikte ayağa kalktı. "Karanlık çöküyordu." "Bu nasıl mümkün olabilir?" dedi Carey.

Hepsi ayaktaydı ve kapıya doğru yürüdüler. Uzakta bir köpek havladı. Hepsi donup kaldılar. "Bu bir köpek miydi?"

Önce Colt koştu. Girişteki masayı aşıp ön kapıya doğru atıldı. "Kurtarma köpekleri," dedi Carey ağlayarak. "Buradalar!"

Öyle olmalıydı. Katilin neden hala onları öldürmemiş olduğu da açıklanıyordu böylece. Kurtarma ekiplerinin yaklaşması yüzünden kaçmış olmalıydı.

Colt, kütüphanenin giriş kapısındaki büyük pirinç tokmağa ulaştığında Wendy onun sadece yarım metre arkasındaydı. Colt kapıyı açtı.

İçeri ışık doldu. Hem de çok fazla ışık. Uzaktan köpek havlaması geldi yeniden.

Kütüphaneden çıkarak verandaya doluştular. Karşılarındaki manzara karşısında donmuşlardı.

Kan Wendy'nin yüzünden çekildi. "Nasıl... Bu nasıl olabilir?" "Geri mi gelmiş?" dedi Pinkus. Ama bu bir soru olamazdı,

çünkü cevabı önlerindeki manzarada duruyordu.

Kasaba geri dönmüştü. Her şeyiyle birlikte.

22

Nathan Blair'in masasının üstünde duran kırmızı telefon acı acı çaldı. Durum hakkındaki değişiklikleri bu telefondan öğreniyordu. Olayların diğerleriyle birlikte öğrenmeyi tercih etmezdi. Bir, iki saatlik uyku, kafasını toplamak için iyi olurdu. Ama her saat o kadar çok şey oluyordu ki, kaçırdığı bir telefon her şeyi bozabilirdi.
Longhorn'a uygun olarak, Clifton evde ikinci bir kişinin öldürülüp dışarı taşındığını, Timothy Healy'nin ifadesine göre doğrulamıştı. Cesedi bahçedeki barakada bulmuşlardı. Bir fıçıya tıkılmıştı. Cyrus Healy, yani Timothy'nin babası, bulunmuştu.
Ahizeyi kaldırdı. "Alo?"
"Colt Jackson ve diğerleri polis karakolundalar," dedi Beth Longhorn.
"Clifton mu bulmuş onları?" "Hayır, birden içeri giriverdiler." "Bu da ne demek?"
"Anlamı Clifton ile işbirliği içinde görünüyorlar. Canlarına okumak üzere."
"Bu iyi işte. Red'in kimliği hakkında kesin bir fikirleri yok mu hala?"
"Henüz değil. Ama bu sadece zaman meselesi. Clifton oldukça kararlı. Şansımız yaver giderse Red'in kim olduğunu bulup bu pisliği arkamızda bırakmış olacağız."
"Çok fazla zamanımız yok," dedi Blair. "Red'in ne kadar hızlı çalıştığını gördük. Cyrus Healy'i bir rastlantı sonucu öldürmüş olamaz. Neler olduğunu tam olarak biliyor ve ortalığı temizlemek için Summerville'de. Cinayetlerin devam etmesi durumunda müdahale etmemiz gerektiği kanısındayım. Onlara güvenmiyorum. Ve müdürün de bana her şeyi anlatmadığına dair kesin şüphelerim var."
"Anlıyorum efendim ama müdahale edersek şu ana kadar yaptığımız her şey boşa gidebilir. Tehlikeli... olabilir. Bu rizikoyu göze alıyor musunuz? Ben gerçekten bu konuda Clifton'a bir şans vermemiz gerektiğini düşünüyorum."
Blair iç çekti. "Clifton'a güvenebileceğimiz konusunda emin misin?"
Cevap birkaç saniye boyunca gecikti. "Hayır, ama elimizdeki en iyi adam o. Öyle değil mi?"

23

Tüm kasaba fırtınada yok olmuş da ne demek?" Steve'in sesi cızırdıyordu telsizde.
"Bilmiyorum," dedi Luke. "Onların söylediği buymuş, dedi Becky. Çılgınca değil mi? Colt kafayı yedi herhalde ve sadece o değil. Timothy Healy'i almaya gidiyorum şimdi. Karakolda görüşürüz."
"Anlaşıldı."
Luke telsizi yolcu koltuğuna attı ve gecenin yarısını geçirdiği yere doğru sürmeye başladı. Bu küçük kasaba iki gün içinde, son yirmi yılda görmediği kadar hareket gördü, diye düşündü.
Cyrus ve Helen Healy'nin öldürüldükleri evi geçti. Yaşlı adam, barakadaki bir fıçının içinde bulunmuştu. Katilin neden yaşlı adamın cesedini saklamak için o kadar çabaya girdiği ise hala bir sırdı.
Fırtınadan sonraki sabah iki cesedi de morga götürmüşlerdi. Fırtınada kopan dallar çimenlerin üstüne saçılmıştı. Steve yardımına koşmadan bir iki saniye önce onlardan birini suratına yemiş ve kendinden geçmişti.
Fırtına bir sıfır galip gelmişti. Hortum tamamen yere inmemişti ama tam olarak Healy'nin evinin üstünden geçtiği ortadaydı. Kasabada hasar büyüktü ama kimse yaralanmamıştı. Sadece seri katilleri birilerini öldürmek için çalışıp durmuştu.
Hala yarım düzine polis, katilin tekrar ortaya çıkma olasılığına karşı kasabada devriye geziyordu. Ama sessiz sakin bir gün geçirmişlerdi.
Ne olduğuna dair birden fazla teori vardı. Silahlı bir gezgin manyak fırtınadan faydalanıp ortalığı birbirine katmış, sonra da çekip gitmiş olabilirdi. Fırtınaların manyakları dışarı çıkardığını söylerlerdi.
Luke için biraz fazla tesadüfi görünüyordu. Eğer dedektif Clifton'ın gözlerini doğru okumuşsa, haklıydı. Ayrıca bu Colt'un doktorun evine gittikten sonra neden kaybolduğuna dair bir açıklama da getirmiyordu.
Clifton'ın gözlerinde gördüğü diğer başka bir şey ise, şüphelinin hala kasabada olduğuydu. Belki de tanıdıkları biriydi.
Luke Timothy Healy'nin evinin önünde durdu ve kornaya bastı. Henüz yirmilerinde olan Healy, babasının ve üvey annesinin öldürülmesini oldukça

sakin karşılamıştı. Hem de fazlasıyla sakin. Babasının onu on sekiz yaşına girdiğinde üvey annesinin ısrarlarıyla, engelli olmasına rağmen evden attığını düşününce, bu hiç de şaşırtıcı değildi. Helen ondan hiç hoşlanmamıştı.
Bu Timothy'e bir sebep veriyordu cinayet işlemek için. Ama Clifton onunla geçirdiği bir saatin ardından onu bıraktı. Gözleri onun üzerinde olacaktı ama çocuk dedektife katil gibi gözükmemişti. Daha çok aptal bir dahi gibi gözükmüştü.
Timothy bir dakika sonra dışarı çıktı. Onu sokakta yürürken gören hiç kimse onun engelli olduğunu anlayamazdı. Kuvvetli görünüyordu. Sadece sakat eli normal dışıydı. Ve belki çok dikkatli bakılınca ağzı yamuk duruyordu. Ama bu sadece Luke'un izlenimi de olabilirdi.
Luke yolcu koltuğunu temizledi ve ona oturması için işaret etti. "Teşekkür ederim efendim." Genç adam arabaya bindi.
"Teşekkürler." Sakat elini kendine yakın tutarak saklıyordu. "Geldiğin için teşekkür ederim. Telefonda söylediğim gibi, dedektif seninle birkaç dakika konuşmak istiyor sadece. Sen iyi misin?"
Timothy şişmiş gözlerle ona baktı. "Hayır, sanmıyorum." "Çok üzgünüm. Babanı kaybetmiş—"
"O yüzden değil. Elbette babamın ölümüne üzüldüm. Ama... bildiğin gibi çok yakın sayılmazdık."
"Hâlâ..." Luke zavallı çocuğun tahmininden daha fazla etkilenmiş olduğunu söyleyebilirdi. Büyük olasılıkla şu anda şoktaydı.
"Babam incitecek bir şey yapmazdın değil mi Timothy?
Demek istediğim, yani o sana karşı iyi değildi—"
"Hayır değildi," dedi Timothy arkasını dönerek. "Hiçbir zaman iyi olmadı. Ama insanların canın, sırf seni incittikleri için yakamazsın. Herkes öyle yapsaydı dünya nasıl bir yer olurdu, ha?"
"Doğru. Aynı şekilde düşünüyorum. Dedektif Clifton'ın aynı sorulan sormuş olduğunu biliyorum ama kendim için de sormam gerekiyordu."
"Babam bana çok kötü davranıyordu. Ve ben onu çok sevmedim. Ama nasıl olur da onu incitebilirim?"
"Kesinlikle."
Luke gözünü yoldan ayırarak dikiz aynasına baktı. "Colt Jackson'ı buldular mı?" diye sordu Timothy. "Sen nerden biliyorsun?"
"Biliyordum Luke. Onun geri geldiğini biliyordum."
"Nerden geri gelmiş?"

"Neresi olduğunu bilmiyorum ama gittiğini biliyordum. Ve senin ona ihtiyacın olduğunu biliyorum. Hem de çok."
"Sende bir tür medyumluk falan mı var? Çünkü bu ikinci defa oluyor. Önce babanın evinde, şimdi de Colt'un bir anda kayboluşuyla ilgili."
"Bilmiyorum."
Luke'un en çok ilgisini çeken şey, Timothy'nin normal bir adam gibi konuşurken birden garipleşip engelli gibi konuşmaya başlamasıydı.
"Bunu dedektife anlatmalısın tamam mı?" "Elbette," dedi Timothy. "Tabi anlatırım."
On dakika sonra karakola geldiklerinde, Walton'dan gelen iki polis arabası duruyordu. Steve hala devriyedeydi. Colt'un arabasını doktorun evinin önünden çekmişlerdi bu sabah. Görünüşe göre yıldırım yüzünden elektrik aksamı yanmıştı.

Mark Clifton şefin odasını kullanıyordu. Karakoldaki tek özel oda orasıydı. O sırada masanın köşesinde oturuyordu. Ellerini göğsünde kovuşturmuş, savaştan çıkmışa benzeyen Colt ve dört yabancıya bakıyordu.
Clifton başıyla Timothy'i işaret ederek, "Onun ne işi var burada?" dedi.
"Bana onu getirmemi söylemiştiniz. Soru sormak için"
"Hayal görüyorsun Luke. Soru sormak için değil kanıt için demiştim. Şu anda en son ihtiyaç duyduğum şey dalga geçilmesi. Git ve parmak izlerini al."
"Eğer böyle diyorsanız." Luke'un ona "evet efendim" demesinin yolu yoktu. Özellikle bundan sonra.
Timothy soğuk bakışlarla Colt'u süzüyordu. Oda birdenbire çok sessizleşmişti.
"Hepiniz ölene kadar durmayacak," dedi birden. "Luke?" Clifton ayağa kalktı. "Şimdi. Lütfen." "Hadi Timothy." Luke onu kolundan tuttu. "Gökyüzünde gördün mü onları?"
"Luke!"
"Fazlası var," dedi Timothy. "Ne fazlası?"
"Bütün gökyüzü siyah," dedi Timothy. "Hadi gidelim Timothy," dedi Luke
"Siyah bir deniz gibi." Sonra kapıya doğru döndü ve Luke'un kendisini lobiye götürmesine ve parmak izlerini almasına izin verdi. Luke ona ellerini silmesi için peçete verdi ve konuşmadan arabaya bindirdi.
"Bütün bunlar da ne demekti şimdi? İçeride anlamsızca konuşuyordun."

Timothy ileriye doğru bakıyordu. Gözlerini uzakta bir nesneye dikmiş gibiydi.
"Timothy?"
"Beni kütüphaneye götürebilir misin Luke?" "Bana kalırsa eve gitmelisin."
"Önce kütüphaneye uğrayamaz mıyız peki?"
Luke, Timothy Healy'i ikinci bir sorgulama için evden alıp karakola getirmesi gerektiğini söyleyen telefon konuşmasını düşünmek için durdu. Aslında herhangi biri de aramış olabilirdi. Telefonun ekranında arayan kişinin Clifton olduğunu görmüştü ama emin olamazdı.
"Taksi şoförüne mi benziyorum?"
"Rica ediyorum Luke. Lütfen. Bu çok önemli. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."
"Ne için?"
"Görmem gereken bir şey var. İçeride olan garip bir şey."
Esas garip olan şey burada olabilir evlat. Tuhaf olan Luke'un çocuğu seviyor olmasıydı. Nedeninden emin değildi ama seviyordu işte.
"Bu saçmalık."
Timothy ona baktı. "O tekrar öldürecek," dedi. "O daha uzun bir süre için işini bitirmedi. Ve bu işte yalnız değil. Onlardan, bu kasabayı gırtlaklarından çıkacak tek bir çığlıkla yerinden koparmaya yetecek kadar var. Burada neyle uğraştığını bilmiyorsun."
"Ama sen, biliyor musun? Neden böyle çılgınca konuşuyorsun?"
"Biliyorum."
"Seni dedektifin gözünde şüpheli yapan şeyi. Hadi ama dostum. Bu çılgınca şeylerle beni bile sinirlendiriyorsun ve ben seni severim." Kendi sözlerini düşünmek için duraksadı. Aslında ellerindeki en iyi şüpheli Timothy olabilirdi. Belki de ondan bu kadar hoşlanmamalıydı. Belki de bütün bu nazik görünümünün altında Timothy Healy bir caniydi.
Bir fikir geldi aklına. Fazla dikkat çekmeden belindeki silaha uzandı yavaşça. "Evet, ne diyorsun Timothy? Senden korkmamız için herhangi bir neden yok değil mi?"
"Gerçeklerden korkmalısın."
Luke cevabı çok zor duydu. Çünkü kendi manevrasına o kadar odaklanmıştı ki, emniyetin kapalı olduğunu bilerek silahı kılıfından çekti ve Timothy'e doğru fırlattı. Silah Timothy'nin karnına çarptıktan sonra arabanın döşemesine düştü. Timothy döşemede duran silaha bakıyordu.

Luke yutkundu. "Oh, kusura bakma. Havalı bir hareket olup olmadığından emin olmak istemiştim," dedi. Havalı mı?
Kahretsin. Eğer bunu Steve görmüş olsaydı, şimdi gülmekten yıkılıyor olurdu.
Timothy ona baktıktan sonra silahı alıp ona uzattı. "Kütüphaneye gidebilir miyiz?"
"Tamam. Ama sadece bir dakikalığına."

24

Wendy nedense odadan çıkarılışını izlediği, eli sakat olan Timothy Healy'nin, Colt dışında güvenebileceği tek kişi olduğunu hissediyordu. Kütüphaneden dışarı çıktıklarında kasabayı bir gün önceki gibi yerli yerinde dururken bulmuşlardı. Etrafta fırtına yüzünden kopmuş ağaç dalları olmasına rağmen her şey yerli yerindeydi. Sonra yayan olarak tepeden aşağı inmişler ve Colt'un Stewart diye hitap ettiği birinden, fırtına dindiğinden beri herkesin onları aradığını öğrenmişlerdi. Öldüklerini düşünmüşlerdi

Bir hemşire Nicole'ün yüzündeki yarayı temizlemiş ve antibiyotik ilaçlar vermişti ama Pinkus hala eski sargısıyla duruyordu.

Hiçbiri konuşacak durumda değildi. Sağlam eliyle kafasını tutup, ovuşturan Pinkus bile sessizdi. Yorgundular, açtılar ve her şeyden önemlisi büyük bir şok yaşıyorlardı. Ama daha da önemlisi kafaları son derece karışmıştı.

Diğer taraftan dedektif onların tekrar ortaya çıkışlarını sakinlikle karşılamıştı. Hikâyelerini soru sormadan dinlemişti.

Sadece Colt, annesinin ölümünden ve öncesindeki tehditten bahsederken kaşlarını çatmıştı. Ama en sonunda yine de anlatılanlardan etkilenmişe benzemiyordu.

Anlatmayı bitirdikleri zaman duvardaki yeşil tahtaya doğru yürüdü. "Bana yardım etmek zorundasınız. Çünkü anlamakta güçlük çekiyorum." Tahtaya düz bir çizgi ve ortasına büyük bir daire çizdi. "Bu Summerville, bu da içinden geçen otoyol. Doktorun evi burada." Orayı X ile işaretledi. "Otoyol dâhil her şeyin öylece gitmiş olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Ne gördüysek onu anlatıyoruz," dedi Colt. "Ya da gördüğümüzü sandığımız şeyi, her neyse. Fırtınadan sonraki sabah dışarı çıktık ve her şey gitmişti."

"Doktorun evi ve Jerry'nin geldiği kütüphane hariç," dedi sözünü keserek. "Değil mi?"

"Doğru. Ama gördüğümüz şey gerçekti. Ya da öyle sandık. Uyuşturulmuş olmalıyız. Bize şüpheli gibi davranacağın yerde, kan tahlili yaptırmalısın."

"Şüpheli mi? Bunu da nerden çıkardın?" Clifton kendi kasabasından gelen adamlardan birini yanına çağırdı. "Şu hemşireyi buraya çağır ve onlardan

kan örneği almasını sağla."
"Emredersiniz efendim."
Pinkus bandajlı elini havada salladı. "Sence bu da mı hayalimin bir ürünü? Söylemeye çalıştığın şey bu mu? Bandajı çıkartmamı ister misin dostum? Beni onu çiğnemeye zorladı"
Clifton ona yalancı bir tebessümle baktı. "Eminim bütün olanlar son derece üzücüydü. Ama ben sadece gerçeği bulmak için buradayım. Katili yakalamak için. İndir elini. Sinirlenmene gerek yok Jerry."
Adam Wendy'nin, filmlerde ya da gerçek hayatta gördüğü dedektiflere hiç benzemiyordu. Tüm bildiği o, katildi. Kasabanın ortadan kaybolmamış olduğunu öğrenmenin en kötü tarafı, ortalıkta çok sayıda Red'in dolaşıyor olma ihtimalini beraberinde getirmesiydi.
Diğer taraftan Red diye biri de olmayabilirdi.
"Yeterince adil mi?" diye sordu Clifton Pinkus'a bakarak. "Sargımın değiştirilmesi gerekiyor," dedi Pinkus.
"Bunu bir evet olarak kabul ediyorum." Hepsine bakarak, "Size inanıyorum. Hepinizi kastetmiyorum. Burada birden fazla yalan dolanıyor. Ama bazılarınızın, aynı anlattığınız gibi sabah uyandığında kasabanın gitmiş olduğuna inandığına inanıyorum."
"Neden hepimiz inanmayalım ki?" diye sordu Wendy.
"Çünkü gerçekte neler olduğunu biliyor olsaydınız inanmazdınız."
"Bulmaya çalıştığım şey bu."
"Ama olduğunu düşündüğümüz şey olmadı," dedi Colt. "Bu ortada."
"Bu doğru. Olduğu yer burası." Clifton kafasına tıkladı. "Sizi temin ederim ki kasaba devasal bir hortum tarafından yutulup, kuma gömülmedi. Olan, kendine Red diyen birinin, Colt'un peşinden gelip, bir saat içinde dört kişiyi öldürmüş olmasıdır. Benim işim onu bulmak. Ve sizinle sadece bu bağlamda ilgileniyorum. Bir gündür kayıpsınız. Bir anda kayboldunuz. Sanırım bu iki şey birbiriyle bağlantılı. Sizce de öyle değil mi?"
Hemşire içeri girdi. Onlar izlerken hazırlığını yaptı ve kan almaya Colt ile başladı. Kolunu açmıştı bile.
"Hangi dört kişiyi öldürdü?" diye sordu Wendy. Eğer dün olanlar sadece hayal ürünüyse, çiftçilere bir şey olmamış olabilirdi. "Kamyonet şoförü?"
"Sürücüyü omzundan vurulmuş bir halde, kamyonetinin yakınlarında bulduk. Ama yaşıyor—"
"Bu bizdik," diye ağzından kaçırdı Carey. "Buraya geliş nedenimiz o. Kardeşim bir yılan tarafından ısırılmıştı ve yardım bulmak için gelirken o

kamyonet tarafından yoldan çıkarıldık. Bizi Wendy buldu ve buraya getirdi. Minibüs nerede?"
Clifton, Carey ve Nicole' e baktı. "Onu çektik. Yılan soktu ha?
Isırık izleri hala duruyordur sanırım."
Nicole ayağını kaldırdı ve ayakkabısıyla, çorabını çıkardı. "Burada. Şu iki kırmızı iz, gördün mü?" Geçen gece onca soruna yol açan iki minicik kırmızı noktayı işaret ediyordu.
"Kamp mı yapıyordunuz?" "Evet. Nerden biliyorsunuz?"
"Bazı kampçılar, dün iki kardeşin kaybolduğunu bildir-diler."
Carey ayağa kalktı. "Bob ve Dimitri. Onlara iyi olduğu-muzu haber vermeliyiz."
"Otur yerine. Onlara haber verildi."
"Gitmekte özgür değil miyiz yoksa? Karşı çıkmak istemem ama biz tatilimizi bu çöplükte geçirmek için gelmedik. Buradan ne kadar erken çıkarsak o kadar iyi."
"Sizinle işim ne zaman biterse o zaman gideceksiniz. Otur... yerine!"
Carey yavaşça oturdu.
Carey önemli bir noktayı vurguladı diye düşündü Wendy. Hepsinin bir hayatı vardı. Annesiyle buluşmak için bir değil, iki gün kaybetmişti. Arabasının hala benzin istasyonunda olduğunu söylemişlerdi.
Hemşire Pinkus'a doğru yöneldi.
"Bizi ne kadar tutmak niyetindesiniz?" diye mümkün olduğunca kibarca sormaya çalıştı Wendy. "Bunlar olduğunda Utah'a doğru gitmekteydim. Ailem beni bekliyor."
"O zaman size onları aramanızı tavsiye ederim. Hala sormam gereken birkaç soru var."
"Neden biz?" diye sordu Colt kendi masasına, ya da en azından paylaştığı masaya doğru yürürken. "Ve bizi nasıl ele geçirdi? Her şey bir yana, nasıl olur da hepimiz gerçek olmadığı halde aynı deneyimi paylaştık?
"Oturun, Bay Jackson."
Colt ona baktı. Dedektifin soğuk ses tonuyla geriye adım attı ve masasına yaslandı.
"Teşekkür ederim. Şimdi Red'in kaç kişiyi öldürdüğü sorunuza geri dönelim." Onlara brifing veriyormuş gibi adımladı. "Kamyonete ve Colt'un aracına aynı silahla ateş edilmiş. Adamın kasabaya nasıl geldiğini hala bilmiyoruz." Clifton onlara doğru baktı ve Wendy onun gözünde birer şüpheli olduklarını o zaman anladı. "Birinci caddeye yürüyerek gitmiş ve

kasabada ateş etmiş. Şef karşılık verince de onu öldürmüş. Sonra da Eli'yi. Bay Jackson'la çatışmaya başladıktan sonra girdiği yerin arka kapısından kaçarak Cyrus ve Helen Healy'nin evine gitmiş. İşlediği son cinayeti bildirmek için aradığı eve. Helen Healy, kafasına indirilen birçok darbe sonucu ölmüş olarak bulundu."
"Kafaya darbe mi?" dedi Pinkus. "Ya Cyrus Healy? O nasıl öldürülmüş?"
"Öldürüldüğünü söyledim mi?" Pinkus Colt'a baktı. "Ben sadece—"
"Bu bilgiyi yaymadık. Sen öldürüldüğünü nerden biliyorsun?" "Hepimiz biliyoruz," dedi Colt. "Red bize yaşlı adamı öldürüp cesedini fıçıya sakladığını söyledi."
"Gerçekte dün Red sizle konuşmadı Bay Jackson. Hatırladınız mı? Anlattıklarınızın hiçbiri olmadı. O yüzden kendime sormak zorundayım. Kimsenin bilmediği şeyleri, nasıl oluyor da, hem de hepiniz birden bilebiliyorsunuz?"
"Bununla gerçekten ilgimiz olduğunu düşünmüyorsunuz herhalde," dedi Nicole.
"Bunu bulmak için buradayım." "Bu saçmalık," dedi Colt.
"Esas saçma olan bana anlattığınız hikâye."
Colt'un yüzü gerildi. "Sana kanımızda uyuşturucu bulacağını söylüyorum. Bize bir şeyler oldu. Kasabanın gitmiş olduğu hayal olabilir ama Pinkus parmağını kaybetti ve Nicole'ün yüzünü kurşun sıyırdı. Bunların hiç biri hayal ürünü değil. Red bizi tehdit etti."
"Uyuşturucular. Fentanyl gibi güçlü bir yatıştırıcı belki...
Mantıklı olabilir. Ama gerçekte soruya cevap değil." "Ne sorusu?"
"Kim yaptı? Niye yaptı? Nasıl yapıyor? Başlangıç olarak, size o uyuşturucuyu nasıl verdi mesela?"
Hemşire Wendy ile işini bitirip Nicole'e yöneldi. "Buradan başlamamız gerek", dedi Colt. "Kanımızda bir şeyler bulacağınızı söylüyorum"
"Başlayalım. O zaman ilk ne zaman bir araya geldiniz?" "Evde. Kütüphanede."
"Başka?"
"Çiftlikler," dedi Carey.
Pinkus elini salladı. "İki çiftlikte de bulunmadım." "Ya da benzin istasyonu," diye ekledi Colt. "Doğru," dedi Wendy.
"Bunu tekrar düşünelim. Benzin istasyonunda yanlış olan bir şeyler vardı," dedi Colt. "Garip bir koku vardı."
Wendy hatırlayarak onayladığını belirtti.

Clifton bir takım notlar aldı ve telsize konuştu. "Jim, hemen bir ekip toparla ve Diamond Shamrock istasyonuna git. Havadan, yüzeylerden örnekler topla. Her şeyi getir."
Wendy'nin kafası hala dedektifin ölü sayısına takılı kalmıştı. "Dört ceset var yani."
"Şu ana kadar öyle. Ama işini tamamladığım sanmıyorum."
Colt çaktırmadan Wendy'e baktı. Bu adamın sadece birkaç saat önce Nicole'ün omzunda ağladığına inanmak zordu. Kütüphanede yaşadıklarıyla, gerçekte olanlar arasındaki karanlık fark anlaşılır gibi değildi.
"Dört ceset," dedi Wendy.
"Daha fazlası hakkında bilgi sahibi değilsen eğer, öyle." "Bilgi sahibi misin?"
"Sanırım Stratford çiftliğinden bahsediyor," dedi Colt. "Çiftlikte başka cesetlerin de mi olduğunu söylüyorsunuz? "Bilmiyorum. Her şeyin burada olup olmadığına bağlı tabi."
Colt kafasını tıklıyordu. "Eğer Stratford öldüyse, bir lambayla öldürüldü."
Clifton, Colt'un bakışlarına aynı şekilde cevap verdi. "Diğer çiftlikte de iki ceset daha var," dedi Carey. "İki tane daha mı?"
Ona anlattılar.
"Burada bekleyin." Clifton, Becky'nin çalıştığı danışmaya giderek bir şeyler söyledikten sonra geri geldi.
"Otoyol devriyesi Stratford çiftliğinden bir mil kadar uzakta.
Birkaç dakika içinde haber alırız."
Eğer Clifton, Red olmuş olsaydı bunu yapmazdı diye düşündü Wendy. Diğer taraftan her şüpheli durumla ilgilendiği de açıktı. Eğer dedektifin onu şüpheli görme hakkı varsa, onun da dedektifi şüpheli görme hakkı vardı.
Hemşireye aldığı kan örneklerinin derhal Las Vegas'a gönderilip analiz edilmesi konusunda direktifler verdi. Aradıkları şey hayal gördürebilen cinsten herhangi bir uyuşturucuya dair bulgulardı. Sonuçlan bir saat içinde istediğini ekledi.
"Cesetleri bulurlarsa ne olacak?" diye sordu Pinkus. "Anlamı ne olur? Hayal gördüğümüz şeylerin aslında olmuş olduğu anlamına mı gelir? Bu delilik dostum. Büyük delilik."
"Sana delilik dedim mi Jerry?" diye sordu Clifton. "Hayır.
Hardal sever misin Jerry?" "Sanırım."
"Ya mayonez?"
"Bu da ne demek şimdi dostum?"

"Sadece bir soru. Odaklanmanı sağlamaya çalışıyorum. Konsantre ol artık!" Clifton son kelimeyi bağırarak söylemişti. "Mayonez... se... ver... misin?"
"Elbette," diye çabucak cevap verdi Pinkus. "Bende öyle düşünmüştüm."
"Eee?"
"Bence Pinkus haklı," dedi Wendy. "O cesetleri bulurlarsa ne olacak?"
"O zaman onları kimin öldürmüş olabileceğini sormamız gerekecek kendimize."
Kapı birden hızla açıldı ve aralıkta Becky göründü. "Stratford'u oturma odasında bulmuşlar," dedi. "Ölmüş. Sağ eli kayıpmış."
Clifton başıyla onayladı. "Tamam."
Becky sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi bakmaya devam etti.
"Öbür çiftlikle ilgili bir şey var mı?" diye sordu Clifton. "Ha... Hayır."
"Peki, o zaman."
Kapıyı çekerek arkasından kapattı.
"Söylediğim gibi, şimdi kendimize, bu insanları kimin öldürdüğünü sormak zorundayız."
"Bu işle bir ilgimiz olduğunu düşünüyorsan hata edersin," dedi Wendy. "Fırtına bizi vurduğunda bu çöplükten geçip gitmek üzereydik. Bizi hangi nedenle bu çamurun içine çekmeye çalışıyorsun? Ve sakın bana sakin ol deme!"
"Domuz."
Wendy doğru duyup duymadığından emin değildi. O kelimeyi söyleyen adama, Carey'e baktı. Carey'nin yüzünde söylediği kelimeden dolayı ne tatminkârlığın, ne de pişmanlığın izi görülüyordu ve dedektife bakmaya devam ediyordu. Belki de bir şey söylememişti.
Clifton sırıttı. Buzdolabına doğru gitti ve bir torbayla geri döndü. Aniden torbanın içinden beyaz bir nesne çıkardı. Kafasının üzerinden salladı ve hemen önlerinde duran tahtadan yazı masasının üstüne vurdu.
Pat! Masa ikiye ayrıldı.
Wendy'nin suratına soğuk bir şeyler sıçrayınca irkilerek geriye gitti. Beyaz şey masada boyu kadar bir çatlak meydana getirmişti.
"Bu da nedir?" diye sordu Pinkus. "Tavuk mu?"
"Elimizdeki yedi kişiden ikisinin ölümüne sebep olan şey işte bu dondurulmuş tavuk," dedi Clifton.
"Bunu neden yaptın?" "Tavuk sever misin Jerry?"
"Cesedin üstünde not var mıydı?" diye sordu Colt. Hepsi ona döndü.

"Red bizi kütüphaneye dönmeye zorlamak için bir not bırakmıştı. Ayrıca suç ortakları olduğu konusunda da açıklamaları vardı. Not bulmuşlar mı?"
Kapı açıldı ve siyah takım elbiseli iki kişi girdi odaya. Başlarıyla Clifton'a selam verdikten sonra gözlerini onlara diktiler.
"Bir şey buldunuz mu?" diye sordu Clifton.
"Evet efendim. Doktoru bulduk. Cesedini Bridges çiftliğinde bir traktöre bağlanmış şekilde bulduk."
Clifton öfkeyle Colt'a baktı.
"Daha fazlası var efendim," dedi adamlardan biri. "Bunu kendiniz görseniz daha iyi olur. Belki Bay Pinkus da eşlik etme nezaketini gösterir."
"Ben mi? Neden?"
Ajan Pinkus'a cevap vermeden Clifton'a bakmaya devam ediyordu.
Bu iki adam büyük şehirden gelen iki uzmana benzemelerine rağmen Clifton'a üstleri gibi davranıyorlardı. Belki de ona duydukları saygı yüzündendi.
"FBI ne zaman geldi?" diye sordu Colt.
Clifton soruyu umursamadı. "Yedi kişiye ulaştık. İki olay için de tam bir araştırma grubu istiyorum."
Uzun boylu, koyu renk saçlı adam başıyla onayladı. "Bizi baya zorlayacak."
"O zaman Bill'e daha fazla adam getirmesini söyle. Akşama kadar bitmesini istiyorum." Uzanıp ayağının yanından tavuğu aldı.
"Tamam efendim. Basın—"
"Basına canlarının cehenneme kadar yolu olduğunu söyle." "Sadece gazeteciler değil efendim. Vali'nin bürosundan da arayıp duruyorlar."
"Başka türlü bir şey mi bekliyordun?"
"Konu sadece cinayetler değil," dedi adam. Devam etmesinin doğru olup olmadığına karar veremez bir halde Colt'a ve diğerlerine baktı.
"Devam et," dedi Clifton.
"Cyrus Healy'nin öldürülmesiyle ilgili. Adamın belli bir geçmişi varmış."
"Geçmiş mi?"
"Kimse konuşmuyor."
Clifton bir an için adamlara baktı. Daha sonra elinde tavukla Colt'a doğru yürüdü. "Vücudunda buraya ait olmayan bir şey var mı Colt?"
"Ne gibi?"
"Sadece soruyorum." "Yok."
Tuhaf bir soruydu. Ama Clifton zaten tuhaf bir adamdı. "Arabanı al ve benimle doktorun evinde buluş," dedi dedektif. Wendy, Nicole ve Carey'e

döndü. "Şimdilik serbestsiniz.
Kasabayı terk etmeyin."
Pinkus'a döndü. Colt ile birlikte beni takip edin." "Kasabayı neden terk edemiyoruz?" diye isyan etti Carey.
"Ya çeneni kapatırsın ya da seni içeri tıkarım. Duydun mu beni? Kasabayı. Terk. Etme."
Wendy Clifton'a çıkıştığı için üzülmüştü. Her kimse, herhangi bir kasaba dedektifinin sahip olabileceğinin çok ama çok üstünde bir yetkisi vardı. Güçlü ya da çok akıllı adamların tuhaf yanları olduğu söylenirdi. Bu laf tam da Clifton'a göreydi.
Dedektif uzun boylu adamın yanından geçerken tavuğu adamın eline tutuşturdu. "Bunu Vali'nin bürosuna yollayın. Onlara bunun çok önemli bir kanıt olduğunu ve çok iyi korumaları gerektiğini söyleyin."
Colt onları takip etti.
Diğerlerine bir bakış attıktan soma Wendy de Colt'u takip etti. "Domuz."
Bu sefer ses Nicole'den gelmiş gibiydi. Ya da kapı kapanırken mi çıkmıştı o ses?

25

Pinkus itaat ederek Colt'u izledi. Clifton, Wendy'nin de arabaya binmiş olmasına tepki vermedi. Wendy herhangi bir durumda diğerleriyle gitmektense Colt ile gitmeyi
tercih ederdi.
Clifton onların katil olmadığına karar verince kendi yollarına gideceklerdi. Bunu hepsi biliyordu. Carey ve Nicole garip ilişkilerine devam edebilir, Pinkus Vegas'daki bilgisayarının arkasında kaybolabilir ve Wendy annesiyle buluşmak için yola koyulabilirdi.
Colt arabayı çalıştırdı. Nicole ve Carey ortada yoktular. "Telsiz bozuk ama en azından araba çalışıyor," dedi Colt. "İçeri giren kimdi?" diye sordu Wendy.
"Onun adı Healy. Şahsen tanımıyorum ama onun için bilgin derler. Yavaş ama çok akıllı."
"Bizim gördüğümüz şeylerden bahsediyordu."
"Öyle gibiydi. Beni düşündüren, babasının Red'in kurbanlarından biri olması. Yetkililerde bundan bir anlam çıkarmaya çalışıyor gibiler."
"O fıçı içinde buldukları adam onun babası mıydı?" "Evet."
Wendy bunu neye yorabileceğim bilmiyordu. Red'in kurbanlarından birinin oğlu o siyah çizgileri görmüştü. Başka bir delice düşünce daha beynine yerleşmişti işte.
"Red işini henüz bitirmedi," dedi Pinkus. "Bütün bunlar ona işaret ediyor."
"Parmaklıkların arkasına tıkmadan öyle, evet henüz bitirmedi." "En azından onun da yanılabileceğini öğrendik," dedi Wendy.
"Ona blöf yaptık ve oradan sağ salim kurtulmayı başardık." "Doğru," dedi Colt kaşlarını çatarak.
Konuşmadan kasabanın dışına doğru sürdüler. Binalar Şef ve Eli için yarıya indirilmiş Amerikan bayraklarıyla doluydu. Caddeler çölden gelen otlar ve çalı çırpıyla kaplıydı. Telefon hatları üzerine tünemiş kuşlar, ufak tuğla evlerle sıradan bir batı kasabasıydı Summerville.
Wendy'nin Honda Accord marka arabasının yanından, benzin istasyonunun oradan geçtiler. Carey'nin minibüsü de orada duruyordu artık. Bir kaçı

beyaz kıyafetler giymiş olan araştırma görevlileri de orada işlerini yapıyorlardı. Clifton ve adamları ortada görünmüyordu. Neler olduysa birilerinin canı fena halde sıkılmış olmalıydı ki Red'in peşine çok ciddi bir şekilde düşmüşlerdi.

"İnanılmaz değil mi?" diye sordu Colt.

Wendy ona katıldı. "Bütün bunların dün burada olmadığına yemin edebilirim," dedi. "Yani kafamı bir yere çarpıp uyandığımda Mars'da olsaydım bunu anlayabilirdim. Ama böyle bir şeyi…"

"Biliyorum, biliyorum, ama..." Bitirmedi. Ama ile ne demek istediğini kendi de bilmiyor olmalıydı.

"Beşimiz Colt. Hepimiz aynı şeyi gördük. Bunu nasıl adlandırırsın? Toplu isteri mi?"

"Belki de. Şimdi de kasabayı görüyoruz değil mi? Şimdi bu toplu isteri mi?"

"Şu anda gördüğümüzü binlerce insan da görüyor," dedi Wendy.

"Kesinlikle—bende bunu diyorum işte. Kasabanın gitmiş olduğunu gören sadece bizleriz. Diğer bin kişi kasabanın gitmiş olduğunu görmedi. Bizim aklımıza ne oldu peki? Oynattık mı?"

"Öyle görünüyor." "Haklısın. Hikâyenin sonu."

"Hayır, değil. Gördüğümüz şeyi neden gördüğümüzü öğrenene kadar değil."

"Toplu isteri," dedi Colt. "Hani şu kıyamet günü tarikatlarındaki gibi."

Colt onun tarikatta büyüdüğünü bilmiyordu ama konuyu buraya getirmesinden onun bir şeylerin peşinde olduğunu anlamıştı.

"Aklıma bir şey geldi," dedi Wendy. "Biz eşsiz bir grubuz. Demek istediğim beşimizin de geçmişinde yaşadıkları birbirine benzerlikler gösteriyor."

"Gerçekten mi? Sence ben eşsiz biri miyim?" Colt sırıttı. "Hepimizin berbat birer annesi varmış."

"Kendin için konuş," dedi Pinkus.

"Senin hikâyen ne?" diye sordu Colt Wendy'e.

İşte sıra şimdi ondaydı. Mümkün olabildiğince kısa bir Şekilde anlatmaya karar verdi."

"Benim mi? İzole hayata inanan bir tarikatta büyüdüm. Nedeni ne olmuş olursa olsun, tarikat dışında birilerine dokunduğum için sayısız kere dövüldüm. Temizlik ve inanç yan yanaydı. Ama temiz olmadan Tanrı'ya da ulaşamıyordun. Ah, tabi ki tarikat lideri tanrının ta kendisiydi. Tarikat içinde dokunmanın her türlüsüne izin vardı."

Colt şoka girmiş bir halde ona bakıyordu. "Böyle bir şeye kim müsaade edebilir?"
"Annenin sana yaptıklarına nasıl izin verdiler? Demek istediğim hepimiz şiddetli yöntemlerin ürünüyüz. Şiddetin—aile içi şiddetin—yarattığı kişileriz."
"Yani?"
"Olmayan şeyleri görebilen kişileriz." "Ya da olan şeyleri," dedi Colt.
"Çoğu zaman bütün tarikat üyelerinin kendilerinden geçip bir şeyler gördüklerini hatırlıyorum. Gökten gelen bir ışık, bir güvercin, hatta bir kere bir at bile görmüşlerdi."
"Yani çocuklukları berbat geçmiş bir grup çılgının, toplu isteri sonucu hayal görmüş olduğunu söylüyorsun."
Değinmek istediği nokta buydu ama kulağa doğru olabilirmiş gibi gelmiyordu.
"Çok fazla boşluk var ha?"
"Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilemiyorum. Ama o cesetleri hayal etmedik. Red'i de öyle. Dün her ne olduysa umarım artık geçmiştir."
Doktorun evi uzaktan göründü. Clifton ve FBI ajanlarını taşıyan siyah araç durmak için kenara yanaştı. Dedektif kapıyı açarak dışarı çıktı.
"Şu yabancılar hakkında konuşalım," dedi Wendy. "Colt onun bakışlarını takip etti. "Dedektif mi?" "Bay Tavuk. Belki de o, odur."
"İşte şimdi konuşmaya başladın," dedi Pinkus.
"Şimdilik aleyhinde konuşmayalım," dedi Colt. "Şöhretini düşününce, onun Red olma ihtimali imkânsızmış gibi görünüyor." "Aynı zamanda bu ona mükemmel kamuflaj da sağlar. O..." Wendy'nin gözüne ışıktan iğneler batmaya, dünya yavaş yavaş siyaha gömülmeye başladı. Panik yapmamak için o karanlıkta oturmaya devam ediyordu hala. Nasılsa geçecekti. Bu üçüncü krizdi ve büyük ihtimalle yaşadığı stres yüzünden beyni kendini kapatmaya başlamıştı.
Fakat bu sefer nefes alış verişi direk etkilenmişe benziyordu. Kapalı yer fobisi varmış gibi nefesi tıkanmıştı. Parmakları karıncalanıyordu ve göğsü sıkışmıştı.
Gözünü kırptı. Bu kırpmayla gün geri döndü. Colt ona baktı. "İyi misin?"
"Bu garipti. Her şey karanlığa gömüldü." Sesi çatlıyordu. "Bu sanki... sanki kör oluyor muşum gibiydi."
Bir süre için sessiz kaldılar.

"Hepimiz büyük stres altındayız," dedi Colt. "Evet. Toplu isteriler falan. Aynen öyle."

Arabadan inerek dedektifin peşinden eve girdiler. İnce burunlu bir adam onlara katıldı. Elindeki lastik eldivenleri çıkartarak beyaz laboratuvar pantolonunun cebine koydu.
"Brent Chambers," dedi elini uzatarak. "Bill bu olay için psikolojik desteğe ihtiyaç olabileceğini düşünüp beni buraya getirdi."
Clifton elini tutarak tokalaşmadan bıraktı. "Biliyorum. Ona ben söyledim." Şimdiden evi gözden geçirmeye başlamıştı.
Chambers elini Wendy'e uzattı. O da göz teması kurmadan adamın elini alelacele sıkıp bıraktı. Colt'un gözünden bu kaçmamıştı.
Chambers onlara yolu gösterdi. "Bu taraftan."
Holün tamamı, bodrum katına inen merdivenleri de içine alarak sarı bantlarla çevrilmişti. Bodrum kapısının açılmasını engelleyen tablo artık duvarda asılıydı. Wendy onun aslında hiç düşmemiş olabileceği ihtimalini düşündü.
"İlk bakışta her hangi bir inşaatın tamamlanmamış bodrum katına benziyor." Merdivenlerden aşağıya inerken konuşan Chambers idi. Bir sürü teknisyen, onların solunda kalan duvar kenarında toplanmıştı. Dün gece üzerinde uyudukları battaniye ortalarda gözükmüyordu.
"Dün arama yaparken gözden kaçırmıştık ama bugün klozetlerden birinin kapağını kaldırınca gizli bir kapı bulduk."
Carey'nin fırtına sırasında pencere aramak için girdiği odaya girdiler. Hala pencere yoktu ama klozet açıktı ve duvar içeri girmiş, başka bir odaya kapı açılmıştı. Chambers onları "ofis" diye adlandırdığı odaya soktu.
Pencere yoktu. Siyah panellerle kaplı duvarlara gömülmüş hoparlörler vardı. Duvar kenarında bir masa ve üzerinde bilgisayar monitörü vardı. Koltuk, rahatlığı ön plana çıkarılmış pahalı bir bilgisayar koltuğuydu.
Büyük bir bilgisayar kasasından başka, odada başka bir şey daha yoktu.
"Bilgisayar odası mı?" diye sordu Colt.
"Bir oyun odası," dedi Pinkus. "Doktor bir oyuncu muydu?"
Masanın sağ tarafına doğru bakakaldı. Colt onu neyin durdurduğunu görmüştü.
Mouse tuşuna başarmış gibi yerleştirilmiş bir parmak vardı.
Ama bu parmak artık herhangi bir Mouse'a basamayacaktı. "Bu... bu...?"
"Parmağın mı?" diye Clifton tamamladı. "Bunu sen söyleyeceksin."

Pinkus masaya doğru yürüdü ve yutkunarak durdu. "Bu benim kahrolası parmağım!" Clifton'a koşturdu. "Onu hemen yerine dikmeliyiz!"
"Sanırım bunun için biraz geç kaldık," dedi Chambers. "Senin parmağın olduğundan emin misin?"
Pinkus bandajlı eline baktı. "Öyle olmalı."
Clifton Pinkus'un yanından geçerek bilgisayar masasındaki tek rafta sıralanmış on-on iki kitaptan birini alarak döndü. World of Warcraft oyunu için en iyi el kitabı. Yazar; Jerry Pinkus.
Colt diğer kitaplara göz atınca, en azından yarısının Jerry tarafından yazılmış olan bilgisayar oyun rehberleri olduğunu gördü.
"Bu kitapları sen mi yazdın?" diye sordu Wendy. "O kadar iyisin ha?"
"Oyuncu olduğumu söylemiştim."
"Bilgisayar oyunlarında sözü geçen biri olduğunu söylemedin," dedi Colt.
"Yani?"
"Kesik parmağının Mouse üzerinde bulunmasından, katilin senin hakkında bizden daha fazla bilgisi olduğunu söylemeye çalışıyorum. Bize anlatmadığın ne var?"
"Dedim ya. Dünya klasmanında bir oyuncuyum."
"Neden bir doktor senin gibi bir oyuncuyla ilgilensin ki?" diye sordu Clifton.
"Bilgisayar oyunlarıyla ciddi ilgilenen her kişide benim kitaplarımdan en az birkaç tane vardır," dedi Pinkus. "Bilmiyorum. Belki de tıbbi geçmişimden haberi vardır."
Clifton’ın kaşları havaya kalktı. "Tıbbi geçmiş mi?"
Ama Pinkus ağzındaki baklayı çıkarmak için hevesli görünmüyordu.
"Bunları göz önüne alınca..." Clifton kesik parmak ve Mouse'un durduğu masaya doğru hareket etti. "Artık birinci şüphelimiz sensin. Bu seni direk olarak doktorla ilişkilendiriyor. Sadece bir sebebe ihtiyacımız var ki, onu da bulacağız. Konuşmaya başlasan iyi olur."
Pinkus sargılı elini masaya koydu. "Parmağım orada. Kendi parmağımı kestiğimi mi düşünüyorsun?"
"Olabilir."
Sessizlik, büyük bir sessizlik.
"Peki. Anlatacağım," dedi Pinkus. "Ama bu konuda çenenizi tutsanız iyi olur, çünkü bunun duyulmasını istemiyorum."
Clifton’ın çatık kaşları böyle bir söz vermeyeceğini açıkça belli ediyordu.

"Yedi yıl kadar önce o kadar da iyi bir oyuncu sayılmazdım. Elbette oynuyordum ama şimdi oynadığım düzeylerin yanına bile yaklaşamıyordum. Sara hastasıydım. Tahmin edebildiğiniz gibi iyi bir oyuncu olabilmek için pek uygun bir vasıf değil sara hastası olmak. Ben on sekiz yaşındayken parasal olarak göçmüş olan ailem—ayrıntılarla sizi sıkmayacağım—beni, tıbbi araştırmalar yapan bir laboratuvara, elli bin dolar karşılığında gönüllü denek olarak verdiler. Her neyse, test hastalığıma iyi geldi."
Bitirmiş gibi görünüyordu.
"Sara hastalığı," dedi Clifton. "Bazı durumlarda şizofreniye ve psikolojik değişikliklere sebep olur. Asosyal belirtiler gibi. Şimdi sen bunun, senin oyun oynama yeteneğinle bir ilgisi olduğunu mu söylüyorsun?"
"Belki. Beni dünyanın en gelişmiş interaktif oyun sisteminin önüne oturttular. Kafama elektrotlar takıldı. Üç boyutlu ekranlarla donatılmış bir başlık taktılar. Ve ellerime, onları saran ve her şeyi kontrol etmemi sağlayan, sansasyonel eldivenler geçirdiler. Adını sen koy işte. Öyle şeyler. Sisteme, yani bambaşka bir dünyaya, bütünüyle bağlanmıştım. Burada bahsettiğim şey sanal gerçeklik dostum. Ama beynin ön kısmındaki bölge, mikro dalgalarla uyarılıyor ve bu şekilde sanal gerçeklik fiziksel boyutta yaşanıyor.
"Nasıl yani?" diye sordu Wendy.
"Beni içine soktular. Yani gerçekten içine." Hayatında ilk defa lunaparka gelmiş bir çocuk gibi gözleri kocaman açıldı. "Sara hastalığının iyileşmesini beklemiyorlardı. Denedikleri şey, herhangi bir objenin, bu durumda o ben oluyorum, nasıl tamamen bir bilgisayar oyununun içine adapte, daha doğrusu nasıl entegre edilebileceğiydi. Sadece sarası olanların bu işleme uygun olduklarını keşfetmişlerdi."
"Bu ne zaman oldu?" "Yedi yıl önce."
"Sistem çalıştı mı peki?" diye sordu Colt.
"Demek istediğin buysa, ben ve oyun tek vücut olarak altı gün geçirdik. Bu süre zarfında bana bir şeyler oldu. Çünkü dışarı çıktığımda oyunlar konusunda doğuştan yetenekli biri haline gelmiştim. Ciddiyim. Bu sanki oyunun bir sonraki hamlesini önceden biliyor olmam gibi bir şey." Omzunu silkti. "Sanırım sistem çalıştı."
Clifton kesik parmağa doğru gitti ve yavaşça tırnaktan, ekleme kadar hafif hafif vurdu. "Yani şimdi sen, sarası olan bir çeşit bilgisayar oyunu dâhisi olmandan dolayı temize çıkıyorsun. Hmm. Düşündüğün şey bu mu?"

"Ben öyle bir şey demedim. Bunları anlatmayı ben istemedim. Bütün bildiğim ailemin elli bin dolar para aldığı ve benim bu deneyden bir oyun dâhisi olarak çıkmış olduğumdur."
"Sarasız bir halde," dedi Chambers.
"Evet. Arada sırada çok ufak krizler olsa bile çoğunlukla benim kontrolümde. Açıkçası çok da umurumda değiller. Bana çelişkilerimi hatırlatıyorlar. Hepimizin olduğu gibi."
"Ne çelişkisi?"
Pinkus tereddüt etti. "Bilirsin işte, dünyalar arasında. Her şey. Eski ve yeni, lezzetli olanla olmayan, gerçek olanla olmayan gibi." Teker teker herkese baktı. Artık daha fazla kendini anlatıp anlatmamaktan emin değilmiş gibi görünü-yordu. "Her şey işte."
"Nasıl yemek yedin?" diye sordu Wendy. "Gerçek olmadığını bilmeden bir bilgisayar oyununun içinde miydin sahiden? Hem de altı gün boyunca."
"Damarlarımdan beslediler. Serumla."
"Asosyalliği kolaylaştırmanın ilginç bir yolu," dedi Chambers. Diğerlerinden çok kendine söylemişti. Gözlerinde bir pırıltı vardı. Sanki içinden ışık çıkacakmış gibi. "Paranoyak hayaller, sanrılar gören bir denek bul, mesela bir sara hastası ve beynin sorunlu olan kısmını, aynı dalgalarla uyararak, kontrol altına almak yerine epilepsiyi yani sara hastalığını tetikleyerek kriz yarat. Fiziksel etkilerini, kasılmaları kontrol et ve hayalleri serbest bırak."
Onlara döndü. "İşe yarayabilir."
"Kaç tane epilepsi hastası tanıyorsun?" diye sordu Pinkus. "Bana soracak olursa çok da pratik değil."
"Peki ya yan etkiler?"
Pinkus tereddüt etti. "Yok. Varmış gibi mi görünüyor?" Colt bunun hakkında tartışabileceğini düşündü.
Clifton kitabı masaya bıraktı. "Odada şüphelilere ait herhangi bir ipucu olup olmadığım öğrenmek istiyorum. Kütüphaneden bir şey var mı?"
Chambers kafasını salladı. "Toparlanıyoruz. Birkaç parmak izi, saç ve şüphelilere uyan ayak izlerinden başka bir şey yok. Temiz yani."
"Şüpheli mi?" diye sordu Colt. "Evet, hepiniz şüphelisiniz."
"Beni Las Vegas'da tehdit etmiş olmasına ne demeli?" diye sordu Colt.
"Ne olmuş ki? Vegas'da çirkin olduğun için mi peşine düştü? Anneni bugün için planladığı şeylerin bir göstergesi olarak mı öldürdü? Vardığın sonuç bu

mu? Bu neden sizi istediğine cevap değil. Ve ne yazık ki seni de temize çıkarmıyor."
"Sizin bir çeşit deha falan olduğunuzu anlıyorum Bay Clifton," dedi Wendy bunalmış ve kızmış bir halde. "Ama sizin bu yıpratıcı tavrınızdan yoruldum. Katil olmadığımızı siz de çok iyi biliyorsunuz. Colt haklı. Bu imkânsız!"
"Hayır," dedi Clifton. "Kaybolmuş bir kasabada, çölün ortasında uyandınız. Ne kadar da aptalım, anlayamadım."
Kapıya döndü. "Lütfen teknisyenlerle işbirliği yapın ve kasabayı terk etmeyin. Benim halletmem gereken bir iş var. Öğleden sonra geri dönerim."
Brent Chambers'a işaret edip çıktı. Chambers Pinkus'a birkaç soru sormak için kalmasını söylemişti. "Lütfen hiçbir şeye dokunma. Hemen geri döneceğim." Adam dışarı çıktı.
"Daha iyisi olamazdı," dedi Colt.
"Çok akıllıca değil ha? Kendimi tutmaya çalıştım. Gerçekten uğraştım. Ama o kadar ahmak ki."
Colt parmağı inceledi. "Bunların hiç biri neden hepimizin aynı şeyi gördüğünü açıklamıyor."
"Belki açıklar," dedi Pinkus. "Bahsettiğin şey toplu isteriydi değil mi? Kanıtlanmış bir fenomen aslında. Belki bize psikoterapik bir ilaç vermiştir. Böylece—"
"Bu hepimizin aynı şeyi görmesini açıklamaz," dedi Wendy. "Aslında toplu isteride en önemli nokta isterinin toplu olması.
Herkes aynı şeyi görür. Ve ortak bir durumu paylaşan insanlara verildiğinde aynı hayallerin görülmesini sağlayan uyuşturucular da var."
"Bana bizden çok senin peşindeymiş gibi geliyor," dedi Colt kesik parmağı işaret ederek. "Bilgisayar oyununda yendiğin bir manyaktır belki."
Pinkus tedirgin bir şekilde sallanmasına rağmen Colt'un teorisine karşı çıktığını belirten bir şey yapmadı.
Wendy masaya doğru gitti ve gözlerini siyah duran monitöre dikti. "Sizce mümkün mü?"
"Aynı şeyi görmüş olabileceğimiz mi?" diye sordu Colt. "Sadece mümkün değil aynı zamanda oldu da."
"Hayır, daha kötü. Buranın dışında kötü bir şeyler yapmış olmalıyız."
"Bu noktada her şey mümkün. Biz dışarıdayken bir şeyler oldu. Red'in öldürdüğü cesetleri bulduk. En azından bunun toplu isteri olmadığını biliyoruz."
"Bu konuda emin misin?" "Hem de son derece," dedi Colt.

"Peki, biz nasıl emin olabiliriz?"
"Önce neye bulaşmış olduğumuzu bulacağız," dedi Colt kapıya doğru dönerken. "Sonra da Red'i."

26

Öğlen olmuştu ve Red Sterling tekrar titriyordu. Son seferkinden daha kötüydü. Ama her zaman son seferkinden daha kötü olurdu.

Bu titremeyi durdurması gerekiyordu. Çünkü rastgele seçmiş olduğu bu sarı renkli evin arka kapısından içeri sızıp, onlar onun kim olduğunu anlamadan oradan kaçması lazımdı.

Arka kapıda durdu ve eldiven içindeki parmaklarını sıktı. Sakinleşmelerini istiyordu. Titremeler işemeye benziyordu, sadece insan içindeyken uzun süre tutabiliyordun. Ve en sonunda çişini yapmak için yalnız kaldığında, ne kadar uzun süre tutmuşsan, bitmesi de o kadar zor oluyordu.

Titremeler aynı zamanda cehenneme de benziyor diye düşündü. Herkes biraz hak ediyordu. Ya da fazlasıyla.

İşçi sınıfı teolojisi.

Oyunculardan biri neler olduğunu anlamaya başlamıştı aslında. Bu hem iyi hem de kötüydü tabi. Şaşırtıcı olan diğerlerinin ne kadar budala olmasıydı.

Böyle bir tuzağa yakalanan insanların çoğu, ayrıntılara takıldıklarından, gerçeğin büyük parçalarını gözden kaçırırlardı.

Onları suçlamıyordu. Gerçeği nasıl yaptığını bilselerdi, kesin onlar da aynı şekilde titrerlerdi.

Sterling Red bu yüzden hardal yemesini seviyordu. Hardalın o acı tadı onu yerden yere vuruyor, damağına iğne gibi batıyordu ve ona etrafındaki tembeller gibi olmaması gerektiğini hatırlatıyordu. İnsanlar hakkında bildiği tek şey buydu. Birçoğu gerçeğin acı tadını tatmamak için, kendi küçük, tatlı hayallerini bir kenara
bırakıyorlardı.

Birçok insanın cehennemde kızarması gerektiğini biliyordu.

Tabi ki o hariç. O hepsinin üstündeydi. Kısaca bütün dünya onun bu konumunu kıskanıyordu. Bu yüzden onun türünü dışlamışlar ya da ihtiyaç duyulduğunda mutsuzluklarına konu yapmışlardı. Gerçekte o da bu dünyaya sıkı sıkıya ait değildi artık. Titremelerinin sebebi de buydu. Bu yüzden o kadar sefildi ve bu nedenle aslında nefret ettiği o tutkalımsı, sarı şeyi yiyordu.

Kendi mutsuzluğuna karşı hazır cevap olmasının tek sebebi, gerçeğin acı tadının hiç ama hiç azalmamasıydı.
Ama ona kendi üzüntüleriyle yüzleşmeyerek ihanet eden bu birkaç kişiye yardım ederek biraz olsun ümitlenmişti.
Red son bir şiddetli sarsıntının daha vücudundan geçmesine izin verdi. Sonra ellerini kontrol ederek sakinleşti. Arka kapı kilitliydi ama bu onu ne durdurdu ne de yavaşlattı. Dirseğiyle camı kırarak içeri girdi. Çamaşır odasında bulmuştu kendini.
Biraz heyecan olması açısından alarm vardır diye umdu. Ama evin sahibi her kimdi ise, kendi dünyasına o kadar dalmış olmalıydı ki, bir suça kurban gideceğini hiç hesaba katmamış olmalıydı.
Birinin canını almanın belki bir belki de beş düzine kadar yolu vardı ve Red hepsini biliyordu. Ama önemli olan onun nasıl öldürdüğü değil, neden öldürdüğüydü.
Alarm olmaması gerçekten de çok kötüydü. Eğer alarm olmuş olsaydı, öldürmedeki hızı sayesinde yeteneklerini ortaya koyacaktı.
Red güya alarmı devre dışı bıraktığını düşünerek hareket etmeye karar verdi. Ya da daha da iyisi kafasının içinde alarmın çalmaya başladığını hayal etmekti. Evet. Kalbi hızla atmaya başladı.
Titremeler yok olmuştu.
Saklanma gereği duymadan evin içine daldı. Bu olayların henüz bitmediğini, hatta esas şimdi başladığım göstermek için seçtiği yoldu. Bu çirkin gerçeği onların boğazlarına sokmak istiyordu.
Duvarda eski model bir telefon asılıydı. Sarı bir telefon.
Ahizeyi kaldırdı ve 911'i çevirdi.
"Acil durum merkezi. Yardımcı olabilir miyim?"
"Evet, olabilirsin tatlı şey. Ben Sterling Red. Summerville'de terör estiren kişi benim. Stitches (dikişçi) caddesi üzerindeki sarı renkli bir evdeyim. Bir cadde için ne kadar da berbat bir isim. Bu caddeyi seçtim çünkü birini dikmek için uygun olabileceğim düşündüm. Ama şimdi size haber verdiğim için buna vaktim kalmayacak. Ve onlara yedi tane bulacaklarını söyle. Aynı geçen seferki gibi."
Durdu. Derin bir nefes aldı. Büyük bir ihtimalle alarmın ikinci seviyesindeydi ve bunun heyecanı damarlarına doluyordu.
"Dediklerimin hepsini anladın mı?" "Ben—"
Ahizeyi yerine koydu.

Ev oldukça küçük sayılırdı. Kullanılmayan bir şöminesi olan boş bir oturma odası, eski bir dikiş makinesinin durduğu bir misafir odası, bir yatak odası ve duş kabininde bir kadın ve adamın olduğu banyo.
İkisini de birer darbeyle öldürdü.
Red koşmayı reddederek yürüdü. Ayinini tamamlamadan ayrılamazdı. Kendine her şeyin ne kadar acı olduğunu hatırlatması gerekiyordu.
Hardal cam kavanozdaydı. Plastik şişelerden daha kolay yeniyordu aslında. Ve buzdolabı aşırı soğuktu. Bu yüzden hardalın kıvamı oldukça koyuydu.
Başını arkaya attı ve kavanozu ağzına dayadı ama hardal bir türlü gelmek istemiyordu.
Polisler yoldaydı. Ama o, aynı donmuş hardal gibi uzlaşmayı reddediyordu. O ayrılmadan gelirlerse onları da öldürürdü. Yedi kişiyi öldüreceğini söylemişti, sadece yedi taneyle duracağım değil.
Hardal kavanozdan ayrıldı ve tatminkâr bir biçimde ağzına doldu. Ağzındakileri yuttu ve yeniden doldurdu. Bir an için ağzının kapatıldığını düşündü.
Kavanozu yere fırlattı ve kavanoz parçalandı. Sonra ağzında kalan hardalı tükürdü. Hardal hariç diğer bütün baharatları bırakabilirdi. Hardal dışındakiler sadece zevk sunuyorlardı.
Sert fren yapan lastiklerin sesi ona ulaştı. Gelmişlerdi.
Red arkadan çıktı. Köşeyi döndü ve çitten atlayarak bitişik evin yanından caddeyi gözetledi.
Arabadan koşarak çıkan ilk polis Luke Preston'dı. Arabasını çalışır halde bırakmıştı. Beklenmedik ve güzel bir davranıştı.
Arabaya binip kapıyı kapatır kapatmaz titremeler geri döndü. Camlarda film vardı ve bu yüzden arabanın içi görünmüyordu. Polisler böylece o, sarı evi ardında bırakmadan önce birkaç saniyeliğine kaslarını çalıştırabilirlerdi.
Nicole'ü hallettikten sonra da beş çirkin Summerville vatandaşını daha öldürebilirdi.
Tatlı, yumuşak Nicole.

27

Nicole, elli yaşındaki garson Daisy dışında, cafede tek başına oturuyordu. Daisy beklediğinden daha konuşkan çıkmıştı. Ama bunu gülümseyerek hoşnut karşıladı.
Kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Hayatta karşılaşabileceği en korkunç durumlardan biriyle karşılaşmış ve hayatta kalmayı başarmıştı. Şu anda içtiği şu basit kahve bile ona harika geliyordu. Yaşadığına çok ama çok seviniyordu.
O ve Carey, FBI'ın peşinde dolaşmak yerine, saatler önce bu cafeyi bulmuşlar ve yemeklerini yerken sohbet etmişlerdi.
Bütün sabah boyunca cafeye, onlardan başka sadece iki kişi gelmişti. Daisy kasabada olan çılgın şeylerden bahsetmiş ve insanların dışarı çıkmaya korktuklarını söylemişti. İyi insanların, evlerinin bodrum katlarında saklanmak zorunda kalması çok üzücüydü. Hayatını bir psikopata vermektense daha önceden ölmeyi tercih edeceğini de eklemişti.
Ama Nicole garsonun bahsettiği gibi bir psikopat şu kapıdan içeri girse nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyordu.
Muhtemelen gözyaşlarına boğularak hayatı için yalvarmaya başlayacaktı.
Bundan yaklaşık bir saat önce polis aramış ve Carey'nin kan örnekleriyle ilgili bir sorun yüzünden, laboratuvar görevlisiyle buluşmak üzere oraya gelmesi gerektiğini söylemişti.
Şu sıralar dönmek üzere olmalıydı. "Bir fincan daha ister misin, ufaklık?"
"Hayır, teşekkürler. Bir tane daha içersem kesin boğulurum." "Seni duydum. Sen ve kardeşin kasabadan ne zaman ayrılıyorsunuz? Yollar temizlendi."
"Öğleden sonra diye umuyorum. Ama önce minibüsü tamir ettirmemiz gerekecek."
"O kadar zor olmasa gerek. Mike'ın oto tamir servisini denediniz mi? Bütün hayatı boyunca Badem Mike olarak bilinen Mike."
"Polis, minibüsü Diamond Shamrock istasyonuna çekti. Carey ilgileniyor."
Garsona, yılan sokmasından ve arabanın yandan çarpma sonucu yoldan çıkmasından bahsetmişti. Ama kasabanın yok olması hakkında

konuşmamıştı. Konuşmak bir yana olanlar hakkında düşünmek bile istemiyordu.

"Halledemezlerse, onlara minibüsü Mike'ın yerine götürülmesini istediğini söyle. İstersen Mike'ı arayabilirim."

Arka kapıya vuruldu. Daisy ellerini önlüğüne silerken dışarıdan araba sesi geldi.

"Erzak kamyonu," dedi. "Bu kadar erken beklemiyordum."

Mutfaktan geçerek arka kapıya doğru gitti. O sırada siyah beyaz bir polis arabası ön tarafa yanaşarak kornaya bastı.

Çok şükür Carey geri dönmüştü.

Arabanın ön yolcu koltuğu tarafındaki cam açıldı ve bir el ona gelmesi için işaret etti.

Nicole tezgâhın üstüne Daisy için on dolar bırakarak, yolcu kapısı açık olan polis arabasına binmek üzere alelacele dışarı çıktı. Arabaya binip kapıyı kapatmadan önce düşünmedi. Sadece yaptı.

Daha soma memura baktı ve ikinci defa düşündü. İkincisi yüzüne bir yumruk gibi indi. Direksiyonun ardındaki adam polis memuru değildi eğer bu kasabada polisler yüzlerine külotlu çorap geçirip ayaklarına kot pantolon giymiyorlarsa.

Ama Nicole'ün bunları düşünecek vakti olmadı. Çünkü kendinden geçmesine yetecek bir güçle kafasına darbe almıştı. Dünyası karardı.

Güçlü bir koku Nicole'ü maskeli bir adamla ilgili gördüğü kâbustan uyandırdı. Çorabın arkasındaki yüz belli olmuyordu ve o, onun kim olduğunu anlayamamıştı. Sadece gölgeler arasında deli gibi parlayan bir çift çılgın göz aklındaydı.

Gözlerini açtı ve anında bunun gerçekten bir kâbus olduğunu anlayarak sevindi. Oda sarı ışık altında loştu. Yerinde doğruldu, başı çatlıyordu.

"Carey?" "Merhaba Nicole."

Yumuşak sesin geldiği yöne doğru döndü. Onu kaçıran kişi kumaş kaplı bir sandalyede oturuyordu. Bacak bacak üstüne atmıştı ve hafifçe üstteki ayağını sallıyordu. Elinde bir bıçak vardı ve sallıyordu ama bu ışıkta çorabın ardındaki yüzün kime ait olabileceğini ayırt edemiyordu.

Sonra birden kâbusun gerçek olduğunu anladı. Red onu polis arabasına alarak bayıltmıştı.

Bir anda bütün ağırlığıyla korku üstüne çöktü. Ayağa kalkmaya çalıştı. Fakat başı dönüyordu ve sonra dizlerinin üstünde bile doğrulamayacak

kadar güçsüz olduğunu fark etti.
"Otur aşağı tatlı şey. Bir süreliğine hiçbir yere gitmiyorsun." "Neler oluyor?" diye feryat etti. "Ne yapıyorsun?"
Bıçakla oynamaktan vazgeçti. "Bana hala bilmediğini söyleme."
"Neyi bilmediğimi?" diye bağırdı gözlerinden yaşlar akarak. "Hesaplaşma zamanı. Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum. Ve diğerlerinden daha iyi olduğunu sanma. Beni bile hasta ediyorsun."
Nicole etrafına bakındı. Duvar boyunca kutular sıralanmıştı.
Bir depo mu?
"Kafan hala karışık mı bu konuda?" diye sordu Red. "Ne istiyorsun?"
"Ne istemediğimle başlayalım. Tam olarak ne istediğimi bilmesine rağmen bana ne istediğimi soran mızmız bir kadın istemiyorum."
"Ama ne istediğini bilmiyorum!"
"Nasıl istiyorsan öyle olsun. Oyununu oynamaya devam et bakalım. Diğerlerini aptal yerine koymuş olabilirsin ama Sterling Red'i asla kandıramazsın."
Aniden hırlamaya ve titremeye başladı. "Bana ne yaptığını gördün mü?"
"Kimsin sen?"
"Ben canavarım, hatırladın mı? Ya da fikrini mi değiştirdin?
Hardal sever misin?"
Bir an için sesin tanıdık bir ses olduğunu düşündü. Ama sonra dedektifin de aynı soruyu Pinkus'a sormuş olduğunu hatırladı. Oradan çağrışım yapmış olmalıydı.
"Çok fazla zamanım olmadığı için direk konuya gireceğim. En çirkin olanı öldürmediğiniz için fazladan yedi kişiyi öldürdüm. Bu ikinci yarıyı benim kazandığım anlamına gelir. Birinci yarıyı kazandığınız için hala buradayım. Ama ilk yarıyı kazanmış olmanız sizin akıllı olduğunuz anlamına gelmiyor. Aptalsınız. Buraya kadar her şeyi anladın mı?"
Nicole ne cevap vereceğini bilemedi. "Evet, de."
"Evet."
"Güzel. Eh ikinci yarıyı kazandığımla göre oyuna ben başlayabilirim. Aslında güzelliğine karşı duyduğum saygıyı göstermek istediğimden dolayı sana bir sürprizim var. Sence yeterince adil mi?"
"Bunu neden yapıyorsun?"
"Bu kadar aptal sarışın olma. Bunu neden yaptığımı çok iyi biliyorsun. Belki de ağzını hardalla yıkamalıyım. Yoksa o tatlı, sevimli ailenizde nelerin döndüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Biliyor muydu yoksa?
"Belki sonra," dedi Red. "Onlara söyle, eğer istediklerimi önümüzdeki altı saat içinde yapmazlarsa, vereceğim zarar daha da artacak. Bu tatlı kasabada yaşayan yedi kişiyi daha öldüreceğim. Ve dediklerim yapılana kadar da öldürmeye devam edeceğim."
"Sen... Duyduğun bu kin yüzünden öylece kasabada dolaşıp masum insanları öldüremezsin."
"Kin mi? Oh, bu kin duymaktan daha başka bir şey."
Derin bir nefes aldı. "Bu kadar güzel olduğun için sana izin vermeye karar verdim. Seni işe alıyorum. Benim sadık askerim olarak görevin şu çirkin polisi yok etmek. Çiğne onu, ez, şişle ve ölene kadar orada kalıp izle onu."
"Bu..."
Sözünü kesti. "Benim askerim olmanın verdiği gurur, yapman gereken şey için gerekli motivasyonu sağlayamayacağı için, seni silahlandırmak yerine daha güçlü bir motivasyon sebebi vereceğim. Eğer dediğimi yapmazsan, yüzünü parçalayıp seni adi bir fahişeye dönüştürürüm."
Nicole donup kalmıştı.
"Sanırım bu dikkatini toplamanı sağlayacaktır." Adam ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi.
"Bunu... Bunu yapamazsın," dedi Nicole.
"Yapamayacağım değil, yapmayacağım," dedi Red kapıyı açarken. "Konuşmasını öğren. Yapmayacağım çünkü dediğimi yapacaksın. Ve yapmazsan ben yapacağım. Yüzünü. İşte hepsi bu kadar."
"Yapmayacağım!"
"O zaman ben üstüme düşeni yapacağım," dedi Red. Sonra elindeki bıçağı duvara sapladı ve kapıdan çıkıp kayboldu.

28

Evin camdan kapısı çarparak kapandığında Colt, Cyrus Healy'nin bahçedeki barakasındaydı. Daha önce hiç görmediği, Walton'dan gelen bir polis memuru ona doğru geliyordu
"Colt Jackson?" "Evet."
"Sizi aradılar efendim," diyerek telsizi uzattı. "Luke Preston size ulaşmaya çalıştı."
Colt'un telsizi hala çalışmıyordu ve cep telefonunu almamıştı.
Uzanıp telsizi aldığında kanalın özel frekansa ayarlanmış olduğunu gördü. "Ne var Luke?"
"İki ceset daha bulduk," dedi Luke. "Becky'ye toplam yedi ceset bulacağımızı söylemiş. Neler olup bittiğini bilen birilerine ulaşmaya çalıştım ama sen gitmiştin. Dedektif de girmişti—"
"Yavaş ol. İki ceset daha mı? Emin misin? Neredeler?"
"Elbette eminim. Şu anda o evdeyim. Yarım saat önce halletmiş evdekileri."
"Orası neresi?"
Luke anlattı. Colt, dünyası altüst olmuş gibi hissediyordu.
"FBI orada. Onları aradın değil mi?"
"Dedektif Clifton burada şimdi. Mutfakta yerlere hardal saçılmış. Cinayetleri de katil kendisi arayarak haber vermiş."
"Beş dakika içinde orada olurum," dedi Colt ve yürümeye başladı.
"Seninle konuşmak istiyor," dedi Luke.
Dedektif Mark Clifton Colt'un dikkatini çekmek istermiş gibi kelimeleri uzatarak konuştu. "Bay Jackson?"
"Evet, efendim." "Kiminle berabersiniz?" "Wendy."
"Komple bir tıbbi araştırmadan geçmenizi sağlamak için siz iki aşk kuşuna ihtiyacım var. Hem de hemen."
"Neden? Bir şey mi buldunuz?" "Bir çift ceset daha," dedi Clifton.
"Kanlarımızda demek istemiştim. Ne buldunuz?"
"Yapılan analiz sonucunda kanınızda tıp literatüründe olmayan moleküllere rastlanmış."

"Affedersiniz. Bu da ne anlama geliyor? Hepimizde mi?" "Bütün kan örneklerinde bilinmeyen bir uyuşturucunun izleri bulundu. Hayaller görülmesine sebep olan türden. Moleküller, LSD ile benzerlik gösteriyor."
"Uyuşturucu olan LSD mi?" "Benziyor ama tamamen farklı." "Hangisi ne anlama geliyor?"
"Bu tarz uyuşturucular algılamayı etkileyebiliyor."
"Tamam, işte," dedi Colt Wendy'e bakarak. "Uyuşturulmuşuz." "Tamam, sayılmaz," dedi Clifton. "Bu nasıl hepinizin aynı şeyi gördüğünü açıklamıyor. Uyuşturucunun vücudunuza nasıl girdiğini açıklamıyor. Bize bir neden sunmuyor. Ölenlerin hiç birini de geri getirmiyor."
Colt onun gibileri çok iyi tanıyordu. Söylediklerini duyduğu anda, dedektifin hala onlardan şüphelenmeye devam ettiğini anlamıştı. "Bunu cidden bizim yapmış olabileceğimizi düşünemezsin."
"Ne yazık ki sizi temize de çıkarmıyor. Birini hangi şartlarda daha kolay öldürebilirdiniz? Ayıkken mi, yoksa uyuşturucunun etkisi altodayken mi?"
"Bu çok anlamsız."
"Bizim yaptığımızı mı düşünüyor?" diye sordu Wendy. "Uyuşturulmuş muyduk hepimiz?"
Colt başını salladı. "Öyleyse bizi içeri at ve neler olacağını gör," dedi Clifton'a. "Bu iki ceset Red'in dediklerini yapmamış olmamızın bir sonucu. Bizi hapsedersen daha fazlası ölecek. Biz uyuşturulmuş olabiliriz ama bu adam gerçek, dedektif. Tehditlerini gerçekleştiriyor."
Cevap gelmedi.
Colt derin bir nefes aldı. Ne kadar inanılmaz da olsa, uyuşturulduklarını öğrenmiş olmaları, en azından onlara olanlar konusunda bir çıkış noktası sunmuştu.
"Eee şimdi?"
"Kaynağı arıyoruz. Kütüphane temiz çıktı. Ev de aynen öyle. Şimdilik dikkatimizi çiftlik evleri ve benzin istasyonuna verdik. Bir an önce tıbbi kontrolden geçmelisiniz."
"Peki. İstasyonda buluşuruz." "Olabilir."
Colt bağlantıyı kesti. "Duruma bakılırsa kafayı oynatmışız." "Ben ne gördüğümü biliyorum Colt ve her şey gerçekti." "Öyle mi? Nerede peki şimdi o gerçekler?"
Wendy arkasını döndü. "Hadi gidelim."
Ön kapıdan çıkarak arabaya bindiler. Yola çıkarak ilk kavşaktan sola, Locus caddesine yöneldiler.

"Bizim yüzümüzden başkalarını öldürüyor," dedi Wendy. "Ve de durmayacak."
Anlatmaya çalıştığı şey Colt'un üstüne siyah bir sis gibi çökmüştü. "En çirkin olanı öldürmediğimiz için bizim yerimize başkalarını öldürüyor."
Wendy cevap vermedi. İkisi de aralarında en çirkin olanın Colt olduğunu biliyordu.
Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi. Red'in yaptıklarından ötürü duyduğu intikam duygusu mu yoksa içinde bulundu durumun ümitsizliği mi?
"Colt?"
Hızlı gittiği için uyardığını sandı önce. Ama Colt'un dikkati hemen Wendy'nin çekmek istediği şeye yöneldi. İki blok mesafeden başka bir polis arabası direk onlara doğru geliyordu. Hem de tam üstlerine. Hem de deli gibi bir süratle.
"Colt?"
Oturuşunu düzeltti ve yolun kendine ait olan tarafına geçti.
Diğer araba da aynı şeride geçti. Birbirlerine doğru çarpışmak üzere ilerliyorlardı.
Bu sefer Wendy, bağırdı. "Colt!" "Ne yapıyor bu?"
"Bu o!"
Adamın kafasına çorap geçirmiş olduğunu gördü ve ilk düşündüğü şey hızını arttırmak oldu. Direk üstüne sürmek. Bundan daha fazla istediği bir şey yoktu şu anda.
İkincisi ise tam tersiydi. Wendy'i korumak zorundaydı.
Manyak herif ikisini de tek bir hamleyle öldürmek istiyordu.
Bu iki düşüncenin arasında sıkışıp kalmıştı. "Çekil oradan!" diye bağırdı Wendy. "Çekil!"
Colt kendine geldi. Gaz pedalına biraz daha basmaya devam etti. Aralarında elli metre kalınca direksiyonu sola çevirdi. Diğer araba kaçmadı.
İki araba birbirlerini çok az farkla sıyırıp geçtiler. Geçerken Colt başına çorap geçirmiş adamın onlara baktığını gördü. Sanki her şey ağır çekimde oluyormuş gibiydi.
Colt frenlere asıldı ve araba yolda paralel bir şekilde durmadan evvel yarım blok kadar kaydı. Arkalarında asfaltı kazıyan lastiklerin sesleri duyuluyordu. Red dönüyordu.
"Neden durdun?" diye sordu Wendy.

Tam olarak neden durduğunu açıklayamazdı. Bu adrenalin selinde kontrol Colt'un içgüdülerine geçmişti artık.
Colt direksiyonu kırdı ve araba kendi etrafında dönerken silahını çekti. Yanan lastiklerin kokusu sarmıştı her yanı.
Birden polis telsizi hayata döndü. "Hadi ama çirkin şey.
Yapmak istediğini biliyorsun. Bir kere daha. Hadi."
Red, Luke'un onu beş dakika önce aradığı özel kanaldan konuşuyordu.
İki araba bir blok sonra karşı karşıya gelmişlerdi yine. Üç yüz beygir gücünde iki canavar birbirlerine meydan okuyordu.
"Colt Jackson! Hemen arabayı döndür!" diye emir verdi Wendy. "Yoksa bizi öldürecek."
"Sanmıyorum. Bana güveniyor musun?"
Öyle olduğunu belirten bir işaret yaptı. "Ne yapacaksın?" "Ona bu oyunda iki kişi olduğumuzu göstereceğim."
"Ne oyunu?" "Bana güven."
Bir anda Red lastiklerinden beyaz duman çıkartarak onlara doğru gelmeye başladı.
"Carey için bir mesajım var." Telsiz cızırdayarak çalıştı.
Colt gaza sonuna kadar bastı. Wendy elleriyle yüzünü kapatarak öne doğru eğildi. Titriyordu. Siyah beyaz iki araba gürleyerek birbirlerine doğru ilerliyordu.
"Ona söyle, eğer kız kardeşinin sol yanağında beş santimetrelik bir yara açmazsa ben onun yüzünü tanınmaz hale getireceğim. Kızı bulmak için yedi, operasyonu tamamlamak içinse altmış dakikanız var."
Colt bir anda direksiyonu sağa doğru çevirerek el frenini çekti. Bunu yaptığında aralarında otuz metre kadar kalmıştı. Yanlış bir hareket hepsinin ölümüne yol açabilirdi. Arabanın arka tarafı yolun sol tarafına kaydı. Bu sırada Colt el frenini bırakarak tekrar gaza yüklendi ve araba dönerek yola oturdu. Böylece Red'in gittiği yöne doğru gitmeye başladılar.
Colt gaza bastı. Red onlara yetişti. Onlardan yirmi mil kadar hızlı gidiyor olmalıydı ve iyi bir atış için o kadar da süratli sayılmazdı. Colt diğer arabanın yanlarından geçmesini beklerken silahı elinde hazırdı.
"Kafam kaldırma!"
Wendy'nin bunun söylenmesine ihtiyacı yoktu.
Aynı anda ateş ettiler. O Red'e, Red de ona. İkişer el ateş etmişlerdi—bamm-bamm, bamm-bamm—Red'in çorap altındaki suratı ve siyah beysbol şapkası, tam gözünün önündeydi.

Iskalamışlardı.
Red frenlere asılırken, Colt gaza bastı ve geçerken tekrar ateş etti. Saatte elli mil hızla gidiyorlardı.
Telsiz cızırdadı yine. "Beş dakika çirkin şey. Kütüphanede. Silah yok. Ne başka bir polis ne de FBI. Nicole'de bıçak var. Kardeşi de yolda."
Colt sert bir fren yaparak döndü. Ama diğer araba çoktan iki blok ötedeydi ve gittiği yön onları kütüphaneden uzaklaştırırdı.
Wendy şok içinde oturuyordu yanında.
Colt küfür etti ve arabayı tekrar çevirdi.
"Sana o kadına güvenmediğimi söylemiştim Colt. Bunu dikkate almalıydın."
Colt ona baktı. Belki de düşündüğü kadar şok içinde değildi. "Onu öldürecek," dedi. "Kütüphaneye gitmeliyiz."

29

Summerville halkı cinayetleri duymuş olmalı, diye düşündü Wendy. Çünkü her hangi bir fırtına yaklaşmamasına rağmen sokaklar bomboştu.
"Üç dakikamız kaldı," dedi Colt. Wendy onu daha önce hiç bu kadar yıpranmış görmemişti. Anlaşılabilir bir durumdu. Red'in Nicole'ün yüzünü parçalayacağını söylemesinden en az onun kadar Wendy de etkilenmişti.
"Bu teröristlerle anlaşma yapmaya benzemiyor mu?" diye sordu Wendy. "Carey'nin kardeşini kesmesinin daha iyi olacağını düşünmüyorsundur tabi ki."
"Red'i mi tercih edersin?"
"Hayır. Ama..." Ama ne? İkisi de Red'in sözünü tutacağını biliyordu. Kafasında ne varsa kesikten daha kötü şeyler olduğu kesindi.
"Yani uyuşturulduk ama gördüğümüz her şey gerçekten de oldu. Bunu mu demek istiyorsun?"
"Evet. Yaptığımız her şeyi yaptık. Yalnızca gördüğümüz şekilde değil..." Colt kafasını salladı. "Bilmiyorum. Çılgınca.
Bütün bildiğim Red'in gerçek olduğu ve kestiği zaman gerçekten kestiği."
"En azından kasaba geri döndü." "Evet. Ama Red kısmı hala bitmedi."
Kütüphanenin önünde park etmiş başka bir araç yoktu.
Doktorun evi de öyleydi. Issızdı.
Arka tarafa sürdüler ve arabadan indiler.
"Hep bu kadar ıssız mıdır?" diye sordu Wendy.
"Büyük ihtimalle o yapmıştır. Tanrı bilir nasıl. Merkezden boşaltın emri falan vermiş olmalı. Görünüşe göre ne isterse yapabiliyor."
"Nicole'ün nerede olduğunu da bilmiyoruz." "Hadi gel!"
Ön kapılar kilitliydi ama Colt kuzey kanadına doğru koştu. Merdivenler yeşil renkli metal bir kapıya iniyordu ve kapı açıktı.
Kütüphanenin bodrumu, daha önce birçok kere karşılaştıkları şekilde aydınlatılmıştı. Her tarafta, içi gazetelerle dolu kutular vardı.
O loş ışıkta Carey'i bağırırken buldular. "Nicole!"
Acıklı bir feryat geldi sol taraftan. Onu, ağlama sesi izledi. Ses aşağıdan gelmişti. "Buraya!"

Beton merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve Pinkus koşarak bodruma girdi. Durdu ve onlara baktı. "Buradasınız!"
"Nereden geliyorsun?" diye sordu Colt.
"Red polis arabasıyla tam yanımda durdu ve beş dakika içinde buraya gelmezsem kafama bir kurşun sıkacağını söyledi. Polislerle işim henüz bitmişti."
Colt bu yeni bilgiyi bir kenara bırakarak Nicole'ün sesinin geldiği tarafa doğru aceleyle gitti. "Nicole?"
"Colt!" Kapının arkasından geliyordu ses.
Depo olarak kullanılan odalardan birinin sürgüsünü çekip kapıyı açtı. Nicole dışarı fırlayarak Colt'un kollarına atıldı.
"Her şey yolunda, tamam." Nicole'ün sırtını sıvazlıyordu. "Çok üzgünüm Colt."
"Şşş, tamam."
"İkinci yarıyı onun kazandığını söylememi istedi. Ve bu sefer de dediğini yapmazsak yedi kişiyi daha öldüreceğini ekledi."
Wendy, kanının yüzünden çekildiğini hissetti. "Oh, hayır!" "İkinci yarı mı?" diye şaşırdı Colt.
"İlk yarıyı biz kazanmışız," dedi Nicole. "Ben... Ben ne demek istediğini bilmiyorum ama henüz her şey bitmedi." Perişan haldeydi.
"Bunun olmasına izin veremeyiz," dedi Colt. "Birbirimizden ayrılıp, bu kasabadan mümkün olduğunca uzaklara kaçacağız. Eğer burada olmazsak oyununu bozmuş oluruz. O da oynayamaz."
Wendy bu fikrin gerçekten de işe yarayabileceğini düşündü. Carey, Nicole'ün yüzünü kestikten sonra tabi. Colt'un bunu ne zaman söyleyeceğini merak ediyordu.
"Sen delisin," dedi Pinkus. "Bu heriften kaçabileceğin düşüncesine ne zaman kapıldın? Çiftliğe gittik, pat ölülerle karşılaştık. Şu ceketleri giyip bizi önüne kattın, pat siyah kamyonet. Yapmamızı istediği şeylere karşı çıktın, pat yedi kişi daha öldü. Bu adamdan kaçamazsın!"
"Son pat sendin Pinkus," dedi Wendy. "Seni öldürmeyi reddettik. Şimdi sen, bunun aptalca olduğunu mu söylüyorsun?"
"Hayır, ama tanrı aşkına, kaçmamız gerektiğini söyleyemezsin."
"O zaman ne?" "Bilmiyorum." Teşekkürler, Pinkus.
"Bence başarabiliriz," dedi Colt. "Sanırım yüz yüze daha başarılı. Bizimle kedi-fare oyunu oynamak zorunda değildi, Wendy. Kendini göstermeden

mesajını telsizle iletirdi. Peki, elinden meydan okuma şansını alırsak ne olur?"
"Muhtemelen delirir ve elli kişiyi daha öldürür," dedi Pinkus. "Bence Colt haklı," dedi Wendy. "Bizimle oyuncak gibi oynuyor. Bütün bunlar ceza vermek için, intikam için." "Peki, ama neden?" diye sordu Nicole.
"Çünkü o bir psikopat," diye cevap verdi Pinkus.
"Çünkü aramızdan biri ya da birileri ona bir şey yaptı," dedi Colt.
"Hiç birimizin bilmediği bir şey," diye ekledi Wendy. "Veya açıklamak istemiyoruz. Ama şimdi önemli olan zamanımızın daralıyor olması."
Loş ışıkta Colt'la bakıştılar.
"Altı saatimizin olduğunu söyledi," dedi Nicole.
İşte bu yeni bir şeydi. Ama Wendy şu anda altmış dakika ile daha çok ilgileniyordu.
Colt bildiklerini Nicole'e aktardı. "Bize, eğer Carey Red'in sana bıraktığı bıçakla yüzünde beş santimlik bir yara açmazsa, kendisinin gelip yüzünü paramparça edeceğini söyledi."
Nicole'ün ağzı şok içinde aralandı. "Bıçak?" "Bize altmış dakika zaman tanıdı."
"Bunu yapmayacağım," dedi Carey içeri girerken.
"Yüzümü kesmek?" Gözleri açıldı. Uzandı ve yanağına dokundu. Gözlerinde korku, şok ve şaşkınlık yer değiştirip duruyordu.
Acıyla küfretti. "Bu domuz..." Kendini tuttu, ama onun bu sözleri söylerken kullandığı ton, sesindeki nefret, Wendy'nin kanını titretti.
"Yapmayacağım," diyerek protesto etti Carey ve Nicole'e doğru giderek ona sarıldı. "Yapamam."
Nicole elini onun omzuna koydu. Uzaktan bakıyordu. "Aptal olma Carey. Başka şansın yok."
Bu eziyeti seyretmek Wendy'nin sinirlerini altüst etti. Kendini şiddete maruz kalmış hissediyordu.
"Buna izin veremeyiz, Colt." "Haklısın, ama..."
Yine bu ama. Ama ne? Başka ne seçenekleri vardı ki?
"Neden şimdi kaçmıyoruz? Dışarıda bir arabamız var ve hepimiz iyi durumdayız."
"Bu mantığı en son kullandığımızda insanlar öldü," dedi Pinkus.
"Yeter!" dedi Wendy, ağlayarak. "O zaman sen kal ve onunla yüzleş."
"Ve sende ödlekler gibi kaç."

"Senin cesaretin Colt'un yaşamasına bağlı!" Bunu bağırarak söylemekten nefret etti. Ama artık Red ile beraber olduğuna inandığı bu adama katlanamıyordu. "Bak sana ne söyleyeceğim. Neden başladığımız bu oyunu bitilmiyoruz? Red'in bunu kabul edeceğine eminim. Dün gece seçtiğimiz kişiyi öldürelim. Bu da sen oluyorsun Pinkus. Hala hevesli misin?"
Cevap vermesini beklemedi çünkü veremezdi. Çıkış kapısına doğru yürüdü. Aptal gibi göründüğünü biliyordu ve umurunda değildi. Kapıyı açamadı çünkü kilitliydi.
Arkasına döndü. "Anahtarın var mı Colt?"
"Kilitli mi?" Colt kapıya koştu ve kapıyı denedi. "Kilitli." "Ben ne dedim ki?"
"Kapa çeneni Pinkus!" dedi Colt. Üst kata çıkan merdivenleri uçarcasına çıktı. O kapı da kilitliydi. "Kilitli." "Buradan başka çıkış yok mu?" "Hayır." Colt küfretti.
"Pinkus haklı," dedi Nicole. "Yüzümü kesmek zorundasın Carey."
"Hayır değilim. Yapmayacağım."
"O zaman o yapacak," dedi Nicole. "Bunu mu istiyorsun? Ben istemiyorum."
"Hayatlarımız için savaşıyoruz burada," dedi Wendy. "Onu unutun."
"Bunu daha önce de söyledin," dedi Nicole. "Ama paramparça edilecek olan senin yüzün değil."
Haklıydı ama hala Wendy'i çileden çıkarıyordu. Nicole odaya geri gitti ve elinde bıçakla geri döndü. Bıçağı kardeşine doğru tuttu.
"Yap şunu Carey." "Nicole..."
"Kes beni!" diye çığlık attı. "Daha zamanımız var."
"Ben sinir krizi geçirmeden yap şunu. Sadece deriyi keseceksin. Yap!" Carey titreyen eliyle bıçağı aldı. Wendy arkasını döndü. Colt karanlıkta kayboldu. Pinkus ellerini çenesine dayayarak dizlerinin üstüne çöktü. Uzun bir zaman boyunca kimse konuşmadı.
Wendy arkasını dönüp baktığında, Carey'nin bıçağı eli titreyerek kardeşinin yanağına doğru kaldırdığını gördü.
Nicole sessizce ağlıyordu ve yaşlar yanaklarından süzülürken iç çekiyordu. Wendy arkasını döndü yeniden. Birden iç çekmeler korkunun inlemelerine dönüştü ve Wendy, Nicole'ün yüzünün kesildiğini düşündü.
"Yapamam, yapamam!" Nicole feryat ediyordu. "Çok üzgünüm, yapamam."
Wendy döndü. Nicole duvara doğru gitmişti. "Onun yapmasına izin verme!" Eli yüzünde bağırıyordu. Çığlıkları bodrumda yankılanıyordu ve olduğu

yere duvar boyunca çöktü.
Colt kaybolduğu yerden fırlayarak onun yanında dizlerinin üstüne çöktü. Bir eliyle saçlarını okşarken diğeriyle yanağını tutuyordu.
"Beni dinle Nicole. Derin bir nefes al sadece ve beni dinle. Her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum."
Bu loş ışıkta Wendy, Colt'u sadece arkadan görebiliyordu. Onu böyle konuşurken, ona dokunurken görmek içini acıttı yeniden. Daha önce olduğu gibi.
Nicole arkasına yaslandı ve sakinleşti.
Colt yeniden ve sessizce konuşmaya devam etti. "Kimsenin yüzünü berbat etmesine izin vermeyeceğiz. Senin söylediğin gibi sadece bir kesik ve çabuk iyileşir. Her zaman olduğun gibi güzel olacaksın yine. Bir kesik, canım sadece bir dakika acıtır ve acı giderek kaybolur."
Nicole tepki vermedi.
"Çok üzgünüm Nicole. Çok üzgünüm."
Red bir konuda haklıydı. Güzellik seyircinin gözündeydi. Herkes için evrensel bir standardı vardı ve Nicole bu standartlara uyuyordu. Colt'un bahsettiği güzellik buydu. Ve Colt böyle yapmakla onu onurlandırıyordu.
"Tamam," dedi Nicole. "Tamam mı?"
Başını salladı. "Evet, tamam. Lütfen acele et Carey. Benim için güçlü olmanı istiyorum. Sadece yanağımı kes ve ondan sonra bırak beni, ağlamama karışma."
Carey önce tereddüt etti, sonra Colt'un cesaretlendirmesiyle öne doğru hareket etti. Nicole, bıçak yanağına dayandığında kıpırdamamıştı.
Carey bıçağın ucunu aşağı doğru kaydırarak onun yanağını kesti ve Nicole irkilerek geriye doğru çekildi. Bıçak Carey'nin elinden düştü ve kendini geriye attı.
Colt beyaz bir örtüyle, kanı durdurmak için Nicole'ün yanağına baskı yapıyordu.
Ve böylece olay bitmişti.
Uzun bir süre kimse konuşmadı yine. "Hey çocuklar!"
Pinkus merdivenlerin başında duruyordu. Arkasından ışık geliyordu ve kütüphanenin kapısı açıktı.
"Kilidi açtım. Kilidi kredi kartımla açtım. Yemin ederim." Wendy kalbinin tekrar attığını hissetti. "Hadi gidelim!"
Colt ona baktı. Kabul etmiş görünüyordu. Pinkus önce kapıdan dışarı sonra merdivenlerden aşağı baktı. "Tamam. Nereye gidiyoruz?"

"Vegas'a. Arabama atlayıp, o gittiğimizi anlamadan buradan basıp gidiyoruz." Colt Nicole'e baktı. "Sen ne dersin Nicole? Sen de ayni fikirde misin? Orada yüzünle de ilgilenirler, sorun değil."
"Tamam, hadi gidelim."
"Dedektife ne olacak?" diye sordu Carey. "Kimseye haber vermeyecek miyiz?"
"Hayır, hiç kimseye. Onlardan birinin Red olduğunu biliyoruz.
Sadece gidiyoruz. Kabul mü?"
"Gidelim," dedi Wendy merdivenlere doğru koşarken. Merdivenlerden sessizce, tek sıra halinde çıktılar. Kütüphane
FBI'ın araştırmasının ardından, kehribar rengi sessizliğine bürünmüştü yeniden. Colt onları masaların arasından, geniş giriş kapısına doğru götürdü.
Elini tokmağa koydu ve arkasına baktı. "Tamam, dışarıya bir göz atacağım. Temiz dediğimde hareket edeceğiz. Evde hala polis
olabilir, beklemek zorunda kalabiliriz. Kimseye görünmememiz gerek."
Her ihtimale karşı direktiflerini eliyle de gösteriyordu. Neyle karşılaşacakları belli olmayabilirdi. "Arka taraftan sola doğru koşmadan yürüyün. Nicole, Carey, Wendy arabanın arka tarafına oturun. Pinkus, sen benimle ön tarafa biniyorsun."
Derin bir nefes aldı. "Hazır?" Cevaplarını beklemeden kapıyı açtı. İnce bir ışık süzüldü açılan aralıktan. Kapıyı daha fazla açtı ve olduğu yerde dondu kaldı. Wendy onun güçlükle nefes aldığını duyabiliyordu. Neden diye düşündü. Katil elinde bir silahla arabanın önünde mi bekliyordu? Belki küçük bir FBI ordusuyla birlikte dedektif dışarıdaydı. Her ne idiyse iyi bir şey olmadığı kesindi.
Sessizliği Pinkus bozdu. "Neden durduk?"
Sonra Colt kapıyı ardına kadar açınca, neden durmuş olduklarını kendi gözleriyle gördüler.
Kasaba gitmişti.

30

Luke Preston, Colt'la ortaklaşa kullandıkları masada oturuyordu ve bir kartal gibi dedektifi izliyordu. Steve, Luke'un arabasını almak için Walton'dan bir polisle
birlikte çıkmıştı. Arabayı, kaybolmasından iki saat kadar sonra, Sears binalarının arkasında terk edilmiş bir halde bulmuşlardı. Katil hangi kötü amaçla almıştı Tanrı bilirdi ama katilin kaçırdığı kesindi ve arabayı orada bırakmıştı.
Luke takım elbiselilerle birlikteydi. Bob ve Stacey Wrinkles çiftinin banyodaki cesetlerini o bulmuştu. Eunice ve Mary Ballworth'un cesetleri evlerinin arka bahçesinde bulunmuştu. Bahçıvan Pedro Gonzales ise biraz ileride. July Gray ve Mary Wolmak yaptıkları bir gezi sonrası arabalarında öldürülmüştü. Bu on dört kişi yapardı. Arkasında ne bir parmak izi, ne bir saç teli, hiçbir şey bırakmadan.
İki gün evvel olaylar başladığında Luke tedirgin olmuştu hatta korkmuştu. Ama o parmağı masanın üstünde gördüğünden beri aklı başından gitmiş bir haldeydi.
İki siyah takım elbiseli FBI ajanı ve Vegas'dan gelen Paul Winters, en az Luke kadar tedirgin bir şekilde duruyorlardı. Kimi ayakta, kimiyse oturuyordu.
"Yani yine kaçaklar," dedi Clifton.
"Böyle kayıplara karışamazlar," dedi Winters. "Dediğim gibi Colt'un arabasını arıyoruz. Bir şey çıkacaktır muhakkak."
"Ya kütüphane?"
"Orada değil. Evde de değil. Kasabanın bizim bildiğimiz hiçbir yerinde değil."
"Çiftliklere odaklanın. Hepsini kontrol edin."
Luke gibi kaybolmuş bir halde ona baktılar. Şu uyuşturucu işi yüzünden şaşkındılar.
"Peki uyuşturucu—"
"Unutun," dedi Clifton. "Bütün bunlar, olaylar olduğunda uyuşturucunun etkisinde olduklarından başka bir şey açıklamıyor. Hâlâ cesetlerimiz ve

yakalamak zorunda olduğumuz bir katilimiz var. Kanıtları takip edeceğiz."
Torbayı kaldırarak ışıkta inceledi. "İnsan dişi izleri dediniz değil mi?"
"Evet efendim." "Başka bir ipucu?" "Sadece parmak."
"Jerry Pinkus," dedi Clifton. "Bu parmak en azından hikâyelerinin doğru olduğunu kanıtlar. Eğer buna zorlanmadıysan, kendi parmağını çiğneyebilmek için gerçekten çok kuvvetli bir mideye sahip olman gerekir."
"Buna zorlanmış değil mi?" dedi Luke. "Söylediğiniz bu.
Doğru mu?"
"Onu buna katilin zorla yaptırdığını iddia ettiğini söyledim." "Kesinlikle."
"Eh, eğer Red değilse..." Luke durdu.
Clifton direk ona baktı. "Eğer dedim." "Doğru."
Öyleyse dedektif katilin Pinkus olabileceğini düşünüyordu. Ama aynı zamanda şu anda ortada olmayan diğerleri içinde aynı ihtimal söz konusuydu.
"En önemli nokta, bu olan bitenin birinin kafasındaki hokus pokus numaralan olmadığını biliyor olmamız," dedi Luke. "Bu gerçek."
"Başka bir açıklama ortaya çıkmadığı sürece öyle," dedi ve sonra sararmış parmağı torbadan çıkardı. En azından kan kurumuştu, damlamıyordu. Sanki elinde sosis varmış gibi tutarak parmağı yalandan inceledi. Gerçekten bir insan tarafından ısırılıp ısırılmadığını anlamaya çalışır gibiydi. Parmağı torbaya koydu ve elini silmek için peçeteye uzandı.

Bütün bunları yaparken Clifton'ı izlemişlerdi. Havayı hissediyor, onu kokluyor, tadına bakıyordu. Belki doğru kelime eksantrik idi ama acayip daha iyiydi. Luke, Winters'in bakışlarını yakaladı. O da onunla aynı fikirdeymiş gibi bakıyordu.
Clifton masanın etrafından dolaştı ve solunda duran ajanlardan birine döndü. "İstediğim dosyalara ne oldu?"
"Jackson'ın kalın bir dosyası var. Ama akademiye başlamadan önceki geçmişi hakkında bilgiye ulaşmak çok zor. Diğerleri için de durum farklı değil. Bana soracak olursanız gerçekten garip bir durum."
"İşte bu nokta önemli. Onlara daha derin araştırmalarını söyle. Bu beşinin bize anlattıklarından daha yakın olduklarına dair bir his var içimde."
Charles Manson'ın görüntüsü canlandı Luke'un kafasında. Colt Jackson bir tarikata üye olamazdı.
Etrafına bakmıyordu ama aklında dinle ilgili çılgınlıklar vardı. Hiç bilemezdin. Colt her zaman sessiz biri olmuştu. Genelde en çılgın insanlar

en sessizleri olurdu. Çekingen ve utangaç biri bakmışsın elinde bir M16 tüfekle postaneden içeri dalmış. Ya da bu durumda kafasında beysbol şapkası ve elinde tüfekle caddeden aşağı.
Red ile kapışan tek kişi de Colt idi. İşin içinde başka bir iş olmadığı sürece o Red olamazdı.
"Doktorun evinin bodrumunda, şüphelilere uyan saç örneği bulduk," dedi Clifton.
Winters onayladı. "Duvarın dibinde bulduk. Bu sabah şüphelilerden aldığımız örneklere uyuyor. Orada uyumuş olduklarını söyleyebilirim. Başlarını duvara dayamış olduklarını da ekleyebilirim."
"Mücadeleye ait herhangi bir ipucu var mı?" "Hayır."
"Bilgisayar odasında da bir şey yok," dedi Clifton. Soru sormuyordu. Sadece ayrıntıların üstünden geçiyordu.
"Hayır efendim. O odada bulunduklarına dair herhangi bir kanıt yok."
"Öyleyse bulduklarımız, anlattıkları hikâyeyi destekliyor." "Evet efendim."
"Bu bilgisayar işi kafamı kurcalıyor," dedi. "Biri bizim o odayı bulmamız için gizli kapıyı açık bırakıyor. Cinayetlerle bir ilgisi olduğunu anlatmak ister gibi."
"Görünüşe bakılırsa öyle," dedi Winters.
"Peki, şu parçaları tekrar birleştirelim. Bir yıl öncesine kadar bu beş şüpheliden hiç biri Summerville'de oturmuyordu. Sonra geçmişi muammalı bir polis, muhtemelen annesi bizim şu anda uğraştığımız adam tarafından öldürüldükten sonra Vegas'dan
buraya tayin oluyor. Colt'un en bilinen yanı silahlarla arasının iyi olması. Bizim katil gibi."
"Ve araba sürüşü," diye ekledi Luke. "Arabanın atasını lastiklerinden ayırabilecek kadar iyi."
"Yabancılardan ikisi Carey ve Nicole, bu çevrede büyümüşler. Bir yılan sokması yüzünden en yakın doktora ulaşmak için buraya gelmeden önce, bu yakınlarda kamp yapıyorlarmış."
"Yani birbirleriyle ilgileri var," dedi Luke.
Clifton bu yorumu dikkate almadı. "Aralarında şu anda Vegas'da yaşayan olanı bir bilgisayar oyuncusu. Summerville'e hala ortaya çıkmayan biriyle buluşmak için gelmiş. Geriye, annesinin araması üzerine onunla buluşmaya giderken, yolu bu kasabadan geçen Wendy Davidson kalıyor. Zaman ve mekân birbirleriyle tutarlı. Şimdi bu beşinin yolları burada kesişti ve aynı gece ortadan mı kayboldular? Hiç zannetmiyorum."

"Çok fazla rastlantısal," diye kabul etti Luke. Destek görebilmek için Winters'a bakıyordu. Adam onayladı.
"Hepsi aynı gece kayboldular ve ortaya iki şeye sebep olan ortak bir hikâye ile çıktılar." İşaret parmağını kaldırdı. "Bir, bizim üç ceset daha bulmamızı sağladılar. Ve ikinci olarak, delice bir savunma planının iskeletini oluşturmaya başladılar."
Luke gözlerini kısarak baktı. Bunu ilk defa duyuyordu. "Mümkün," dedi Winters. "Kanıtlayacak hiçbir—"
"Bir şeyi kanıtlamaya çalışmakla ilgilenmiyorum," dedi Clifton. "Ben sadece olayları adım adım izleyerek gözden kaçırmış olabileceğimiz bir ayrıntı, akla yakın bir açıklama arıyorum. Bu akla yakın açıklamalardan biri, ya bu beşinin katil gibi çalışıyor, ya katil ya da katille birlikte çalışıyor olmaları."
"Öyle davranmıyorlar," dedi Luke.
Odadaki diğerleri ona dönüp baktılar. Bu yüzden cümlesini soruyla bitirmek zorunda kaldı. "Değil mi?"
"Doğru. Öyle davranmıyorlar. Bu benim de canımı sıkıyor." Clifton işaret parmağıyla alnının yan tarafına vuruyordu. Luke ilk defa bir işe yaradığını hissetti.
"Katil olduklarını bilmedikleri için katilmiş gibi davranmadıklarını mı söylüyorsun?" diye sordu Winters.
Biraz kafa karıştırıcıydı ama Luke dedektifin bahsettiği bağlantıyı görmeye başladığını düşündü. Geçmişleri birbirine benzeyen beş kişi, bir şekilde bilmedikleri bir şeyin içinde yer almışlardı.
"Uyuşturucular," dedi ajanlardan biri. "Aldatmaca," diye karşılık verdi Clifton.
"O halde burada onların yaptıklarından haberleri olmadığından bahsediyoruz," dedi Luke. "Kafalarında adını Red koydukları bir şeytan yarattılar ama cinayetleri işleyenler onlar ve bunu şuursuzca yapıyorlar. Bütün sorunlarının kaynağında ortak bir düşmanları olmalı."
Herkes ona baktı. Etkilendiler diye düşündü. Bunu da yapabiliyormuş demek ki. Belki de okula geri dönüp FBI için gerekli olan eğitimi almalıydı.
Clifton buzdolabına doğru gitti ve içinde ipuçlarının saklandığı torbalardan birini alarak havaya kaldırdı.
"O ne?" diye sordu Luke.
"Çiftçinin kayıp eli," diye cevap verdi Winters. "Colt'un bagajında bulduk."

Clifton ona döndü. "İşte Luke, onların anlattıklarına inanmamamın nedeni bu."

31

Hayır!" diye bağırdı Carey. "Bunu kabul etmek istemiyorum! Bunlar gerçek değil!" Geri döndü ve kütüphanenin merdivenlerine çöktü.
Wendy farklı davranmadı. Böyle bir durumda başka birilerinin yanında da aynı tepkiyi verirdi. İçine girdikleri çıkmaz yüzünden dibe vurmuşlardı ve öyle ya da böyle umutsuzluklarını, çaresizliklerini benzer şekilde dışa vuruyorlardı. Bundan başka söyleyeceği her şey gereksiz olurdu.
"Ben deli değilim," dedi Carey.
Nicole merdivenlere oturdu ve boş boş kardeşine baktı. Colt kuma çömelmiş çöle bakıyordu. Pinkus bile tepkisiz bir şekilde duruyordu. Bu inanılmazlığın ortasında öylece kalakalmışlardı.
"Aranızda beni dinleyen var mı?" diye ağlayarak konuştu Carey. "Neler olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yok ama bu olanları kabul etmiyorum!"
"Ah evet. Bu gerçekten Red'in ödünü patlatır," dedi Pinkus.
"Ve sen, kapa çeneni! Senin bu alaycı, gıcık tavırlarından bıktım."
"Senin bu harikulade söylemlerine ne demeli?" Wendy Colt'a baktı. "Onlara anlatacak mısın?"
"Neyi? Neden bahsediyorsun? Bize ne anlatacakmış?" dedi Pinkus.
Colt yavaşça içini çekti. "Kanımızda halüsinasyonlara sebep olan bir uyuşturucu bulmuşlar."
Carey baktı. "Ne?"
Colt onlara çok da fazla olmayan bildiklerini anlattı. "Gördüğümüz şeyler gerçek değil mi yani?" dedi Carey kasabanın olması gereken tarafa doğru bakarak.
Pinkus o alışılmış küçümseyen ses tonuyla konuştu. "Eh, bu kadarı gün gibi ortada."
"Sus, Pinkus. Bana şu anda, şu dakikada baktığım her şeyin sadece bir hayal olduğunu söyleyemezsin. Bu saçmalık!"
Nicole bakışlarını çölden çevirdi. "O haklı. Bu olanlar çok anlamsız."
Wendy elektrik tellerinin kumda yaptığı yükseltiye koştu. "Bütün bunlar hayalse nasıl oluyor da geçen sefer gördüğümüz şeylerin aynısını

görüyoruz?"
"Ya da nasıl herkesle beraber aynı şeyi görüyoruz, diye ekledi Colt aceleyle Wendy'nin arkasına gelerek. "Dikkatli ol."
Kabloya on metre kala vücudundaki tüylerin kalkmasıyla akımı hissederek durdu. Bir adım daha atsa akım ona tekrar çarpacaktı.
"Sanki bir duvar," dedi Wendy.
Colt onun yanında durdu ve sonra arkasına döndü. "Geçen seferle tamamen aynı. Bu uyuşturucu değil. Başka bir açıklaması olmalı."
Pinkus da yanlarındaydı ve güneye bakıyordu. Eğer şu anda halüsinasyon görüyorlarsa kasaba hala şu bariyerlerin arkasında duruyor olmalıydı. Bütün binalarıyla birlikte.
"Neredeyse biri bizim şu görünmeyen hattı yarıp, yerlerinde olması gereken binalara ulaşmamızı istemiyormuş gibi," dedi Pinkus düşünceli bir halde.
Şu anda hepsi imkânsızlıkla çevrilmiş bir durumda birbirlerinden farksız duruyorlardı.
Nicole ve Carey de onlara katıldı. "Bizi görebilirler mi?" diye sordu Carey. "Biz onları göremiyoruz ama bir polis arabası buradan geçse bizi görebilir değil mi?"
"Olabilir," dedi Wendy. "Ama buranın kütüphanenin ön bahçesi olduğundan bile emin olamayız. Neyin içinde olduğumuzu bile bilmiyoruz. Yaptığımız şeyler gerçekte bambaşka bir şekilde gerçekleşiyor olabilir."
"Sanal," dedi Pinkus.
Carey kaşlarını çatarak ona baktı. "İşte bu gerçekten çok yardımcı oldu."
"Bir felsefeye göre gördüğümüz hiçbir şeyin gerçek olup olmadığından emin olamayız. Suya sokulmuş bir kaşığa bakarsanız onun eğrilmiş olduğunu görürsünüz. Ama gerçekten öyle midir? Ya da sadece öyle mi görünüyordur? Hayata bakışımızı neyin bozduğunu bilmemizin hiçbir yolu yok."
Sözlerindeki bir şey Wendy'nin korkmasına neden oldu.
Carey döndü ve kütüphaneye doğru yürümeye başladı. "Senin felsefen tutarsız. Red halüsinasyon değil."
"Olduğunu söylemedim."
"O zaman bunun bize bir yararı yok, değil mi?" "Kapa çeneni!"
"Konuyu kapatın," dedi Colt onları takip ederken. "Kimse bu duruma gönüllü olarak düşmedi. Kalan zamanımızı buradan nasıl kurtulacağımız konusunda bir şeyler düşünerek geçirirseniz daha faydalı olacaktır."

"Önerin nedir? Bu rüyadan uyanana kadar el ele tutuşarak bir çember oluşturup meditasyon mu yapalım?" dedi Pinkus. "Günaydın. Hey, buraya bak. Parmağım kesilmemiş. Yüzüm parçalara ayrılmamış ve hayatım deli bir adamın elinde değil."
Kaşlarını çatmış olan Nicole'e baktı. "Tamam, parçalara ayrılmadı ama ne demek istediğimi anladın."
Huummmmmmm...
Tek bir vücut gibi baktılar. Siyah çizgiler yine gökyüzündeydi ama bu sefer düzinelerce vardı. Halüsinasyonlarının bir parçası olabilir miydi?
Wendy ürperdi. Bu siyah buhardan çizgiler bir tehdit unsuru gibi görünmüyordu. Ama bu iyi bir şey oldukları anlamına da gelmiyordu. Ve canını kırmızı ufukta koyulaşan şu gri renkten daha fazla sıkan bir şey vardı. Yavaşça yaklaşan kum fırtınası gibi.
Kirli hava. Colt öyle düşündü ama burası ne Vegas ne de Los Angeles gibi büyük bir şehirdi.
"Şu uzaktaki şey, onu biz mi hayal ediyoruz?" diye sordu Pinkus.
"Ya kasaba gerçekten fırtına yüzünden yok olduysa ve gördüğümüz halüsinasyon bu değil de kasabanın geri döndüğünü görmüş olmamızsa?" dedi Wendy.
"Lütfen," dedi Colt. "Onu cesaretlendirme." Dizinin üstüne çöktü ve yerden bir avuç kum alarak cebine koydu.
"Bu ne için?" diye sordu Pinkus. "Burada olduğuna dair bir kanıt mı? Buradan çıkmış olma ihtimalimize karşı." Ama daha sonra aynı şeyi o da yaparak bir miktar kumu cebine koydu.
Colt merdivenlere doğru yürüdü. "Anlayabildiğim kadarıyla bu gerçek." Ellerindeki kumu temizledi. "Bütün bunlar gerçek. Başka türlü bununla başa çıkamayız. Gerçek kum, gerçek gökyüzü, gerçek et ve kan, gerçek katil. Anlayamıyoruz ama kabullenmeliyiz. Bunun dışında ölümün soğuk nefesi ensemizde ve çok dikkatli olmamız gerek."
Nicole ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Yüzündeki kesik onu bir ucubeye dönüştürmüştü. Güzel bir ucubeye ama yine de bir ucube. Ve bütün bunların altında Nicole o kadar da farklı biri değildi.
Yavaş ol Wendy. Önyargılı davranıyorsun. Belki de doğduğu günkü kadar masum olan yaralı bir kadını yargılıyorsun.
"Kasaba hortumlar yüzünden yok olmuş ve biz onun tekrar geri gelmiş olduğunu da hayal etmiş olabiliriz," dedi Colt. "Şu anda böyle düşünmek, bütün bunların gerçek olmadığını düşünmekten daha iyidir. Red burada

olduğuna göre bizim de burada olmamız gerekiyor." İşaret parmağını alnına götürdü. "Dikkatimizi toplayalım."
Nicole elini onun dirsek kıvrımına soktu ve çöle doğru baktı. İki çiftlik sahibinin, sahibi oldukları toprakları seyretmesine benzer bir görüntü oluşturmuşlardı. Gerçek dışı görünüyorlardı. "Neden gelmedi?" diye sordu.
Kimsenin dile getirmediği soruyu Nicole sormuştu. Polis arabası da Pinkus'un parmağı gibi ortadan kaybolmuştu.
"Çünkü o henüz hazır değil," dedi, Pinkus. "İnanın bana."
Nicole umursamaz bir şekilde elini salladı. "Ama değişen bir şey yok. Bu artık çok açık. Eğer istediğini, bize tanıdığı zaman içinde yapmazsak, yedi kişiyi daha öldürecek.
Sonra bu, on dört olacak. Durdurulmazsa bütün kasabayı öldürecek."
Colt onun yanında bir kukla gibi duruyordu. Hepsi de Red'in ne istediğini biliyordu. En çirkin kişi. Yani Colt.
"Geri kalan parmaklarımı doğramadığı sürece bir sorun yok."
Wendy Pinkus'a baktı. "Bizim yüzümüzden bir sürü masum insan öldürüldü. Daha da fazlasını öldüreceğini söylemesine rağmen umurunda olan tek şey parmakların mı?"
"Senin kendi parmaklarını sunduğunu görmüyorum."
"Dikkatli olmalısın Pinkus," dedi Carey. "Red bir kere bile çirkinliğin boynun üstünde olduğunu söylemedi."
"Ah şimdi de Red konusunda mı uzman oldun?"
"Çocuk gibi didişmeyi bırakın," dedi Wendy. Ama bunu söylediği anda aslında çocukça davrananın onlar değil Red olduğunu anlamıştı. Onları bu duruma sürükleyen oydu. Bu işin sonunda çıldırmış birer kuklaya dönerlerse şaşırmazdı. Gerçekle ilgileri arasında gidip gelen bir yarış içinde kalmışlardı.
En çirkin kişi ölecek. Ama en çirkin kişi de en güçlüleriydi. En iyi adam. En kibar, en hızlı, en iyi... Colt ve Nicole'e hızlı bir bakış fırlattı. Kimse ölmeyi hak etmiyordu ama kendini bir anda illa birinin ölmesi gerekiyorsa bu kişinin Jerry Pinkus olmasını istediğini düşünürken buldu.
Bunu düşündüğüne göre Pinkus'dan hoşlanmıyordu.
Ya da şu anda elini Colt'un omzuna atmış olan Nicole'den.
Nicole Colt'un gözlerinin içine baktı. "Seninle özel konuşabilir miyiz?"
"Eğer bir fikrin varsa neden paylaşmıyorsun?" dedi Pinkus. "Colt lütfen," dedi Nicole. "Bu çok önemli."
Kafasını salladı ve Nicole'ü kütüphaneye götürdü.

Wendy dehşet içinde arkalarından baktı. Korkuyordu. Colt için. Nicole için. Hepsi için.

Colt çözüldüğünü hissederken güçlü olmaya çabalıyordu ve bu saçmalığa daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Diğerleri, hayatları pamuk ipliğine bağlı, olanları tartışmaya
devam ediyordu. Başka ne yapabilirlerdi ki? Oradan kaçmak hakkında konuşmalarına rağmen hepsi de bunun boşuna bir çaba olacağını kabul etmiş durumdaydılar.
Nicole onu elinden tutarak girişteki masanın arkasına götürdü.
Arkasına dönerek kapıya baktı.
"Colt..." Elini onun yanağına götürerek hafifçe okşadı. Gözleri gözleriyle buluşta. Öne doğru eğildi ve dudakları dudaklarına dokundu.
Normal bir erkek gibi hemen karşılık veremediğinden öylece durdu orada. Annesi onu mahvetmişti. Bunu biliyordu.
"Colt. Bir şeyler yapmalıyız."
O da kapıya doğru baktı. "Haklısın. Sonsuza kadar bekleyemeyiz."
"Korkarım ki." Sesi çatladı. "Beni ele geçirdi Colt. Bana vurdu. Kendime geldiğimde orada oturmuş, sanki her şey normalmiş gibi bıçağıyla oynuyordu. Dediğini mutlaka yapacak. Sadece söylediği gibi yapabilecek olması yüzünden öldürecek o insanları. Ve daha sonra da bizi, hepimizi."
"Bizi öldüreceğini düşünmüyorum. Eğer bizi öldürmek isteseydi yüzünü saklamak için bu kadar sıkıntıya girmezdi."
"Hayır! Bizi asla bırakmaz. Sanırım istediği benim. O kadar korkuyorum ki!"
Elini onun sırtına koyma ihtiyacı hissetti. "Bu bir tutku intikamı değil. Bu hastalıklı, saçma sapan bir oyun. Ama böyle hasta oyunlar oynayan kişiler bile belli bir kurala göre oynarlar. Başka türlü hesaplaşma diye bir şey olamaz."
"Colt, sana bir şey söyleyebilir miyim?" Kafasını salladı. "Elbette."
"Daha önce kimseyi gerçekten sevmedim. Yani, demek istediğim sevdiğim insanlar oldu ama hiçbir erkeği, kendimi seve seve ona verebileceğim bir şekilde sevmedim. Hiçbir zaman avuçlarım terlemedi ya da kalbim küt küt atmadı. Hiçbir zaman bir erkekle onu aklımdan çıkaramayacağım bir şekilde ilgilenmedim."
Colt'un yüzüne baktı. Gözleri yaşla dolmuştu. Yüzündeki sargı sadece güzelliğini ön plana çıkarmıştı. Onu bozmamıştı. Ah onu öpen o yuvarlak,

yumuşak dudaklar.
"Birçok kişinin böyle düşünmediğini biliyorum. İstediğim her erkeği elde edeceğimi düşünüyorlar. Belki de öyledir ama istediğim bu değil. Ben kalbi pırlanta gibi olan ve beni, bu ten altındaki beni sevecek bir erkek istiyorum. Başka bir şansı olmadığı için değil, sadece sevdiği için hayatını bana feda edebilecek bir erkek."
"Bu iyi bir şey. Sanırım bu—"
"Şşş..." Onu susturmak için parmağını dudaklarına götürdü. "Hiçbir şey söyleme. Kaderin garip bir cilvesi sonucu bu adamı şimdi bulmuş olduğumu düşünüyorum. Sanırım sana âşık oluyorum."
Colt'un yüzüne sıcak bastı. Bunu o kadar kolay, o kadar çekici, o kadar gerçekçi söylemişti ki, Colt bir anda bunun doğru olabileceğine inandı.
Ve bu yeni durum karşısında ne yapacağını bilemiyordu. "Bana bir şey için söz ver," dedi Nicole.
"Nedir?" diye sessizce cevap verdi.
"Bu durumdan kurtulunca, eğer kurtulursak, bu kasabayı sonsuza kadar terk edeceksin."
"Neden?"
"Çünkü burada yaşayamam. Çok fazla şey oldu burada."
Onun demek istediğini yanlış anlayamazdı. Fazla tepki gösteriyordu. Her zaman öyle olmuştu ama umurunda değildi. Elinin titremesini durdurmaya çalışmadı. Nicole onları kendi ellerinin içine alarak onu bir kez daha öptü.
Colt titremelerin yayıldığını hissetti. Bunun öpücükle hiçbir ilgisi yoktu. Vücudu, sonunda ama en sonunda bir şeyleri kavramış olmasından dolayı tepki veriyordu. Hayatında ilk defa, hep hayalini kurduğu bu kadınla yüz yüzeyken yaşamının amacını, anlamım bulmuştu.
Aşkı ölümün çok kıyısındayken bulmuştu. Nicole'ün, kendi söylediklerindeki derin mesajlardan haberdar olamayacağını biliyordu. Ama en nihayetinde söylediği şeyler saf gerçeğin ta kendisiydi.
Ve bu onun tüm vücudunun titremesine sebep olmuştu.
"Colt!" Wendy'nin sesi ön taraftan geliyordu. Dışarıdan. "Colt!"
"Bir terslik var!" Colt kapıya doğru koştu ve kapıyı hızla açarak dışarı fırladı. Kırmızı ufuk daha da kararmışa benziyordu.
Ufuktan onlara doğru yaklaşan, uzun boylu biri vardı. Bir anda bu yüzü tanıdığını fark etti. Gelen Timothy Healy idi.

Timothy'e göre dünya tuhaf ama basitti. Onlara, tenlerinden öteye adım atarak bu dünyaya geçmiş olduklarını anlattı. Alıştıkları boyutu terk etmişler ve gözlerini gerçeğin öbür tarafında açmışlardı.
"Uyuşturucu yüzünden mi?" diye sordu Pinkus.
"Belki. Ama daha çok Red yüzünden," dedi Timothy. "Bunları görmenizi o sağlıyor."
Colt kafası tamamen karışmış bir halde adama bakıyordu. Diğer taraftan daha bir saat öncesine kadar çimenlik olan kumun üstünde duran bu adamın varlığı da gerçekti.
Adamın henüz olgunlaşmamış kafasının Colt üzerinde yarattığı çaresizlik duygusu da başka bir şeydi. Bazılarının normal insanların göremediği şeyleri gördüğü söylenirdi. Ama onlar normal insanlardı. Aynı Colt ve diğerleri gibi. Şimdi, tavşan deliğinden geçerek harikalar dünyasına gelmiş olduklarını söyleyen bu adama nasıl olurda güvenebilirlerdi?
"Bizi nasıl görebiliyorsun? Diğer insanlarda bizi görebilirler mi?" diye sordu Wendy.
"Sizi, burada olduğum için görebiliyorum." "Sende mi uyuşturucu aldın?"
"Hayır."
"Seni en son ne zaman gördük?" diye sordu Wendy onu test etmek için.
"Polis merkezinde."
"O halde sen gerçeksin. Bütün bunlar da gerçek mi?" "Kesinlikle gerçek."
"Ben inanırım," dedi Carey. "Bütün bunlar ruhani şeyler. Biraz büyücülükle uğraşmıştım. Bunlar gerçekten de gerçek olabilir"
Pinkus alay etti. "Buna kimyasallar neden oldu. Bunu kafana sokabilir misin?"
"Ama bu gerçek," dedi Timothy. "Bunu göremeyen insanların sayısı fazla sadece."
"Peki, Red gerçek mi?" diye sordu Wendy. "Elbette gerçek."
"Her iki boyutta da mı?" "Evet."
"Ama..." Wendy tıkanmışa benziyordu.
"Eğer bu gerçekse," dedi Colt, "Ruhani olmasının bir önemi yok o zaman. Konu, gerçek olması. Sadece görmekle kalmıyoruz değil mi?"
"İşte en önemli nokta bu," dedi Timothy. "Ve en önemlisi sizi buradan çıkarabilirim."
"Nasıl?" diye sordu Pinkus. Bütün dikkatini vermişti şimdi.
"Onu yenmeniz gerek. Sizi bağlayan kurallar onu da bağlıyor değil mi? Kendinizi savaşmadan şeytana teslim etmeye niyetiniz yok değil mi?"

Colt afalladı. Bu son söylediği de neydi şimdi? "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Carey.
"Sanırım bu onun kendini nasıl gördüğüyle ilgili," dedi Timothy. "Red ile aranızda bir bağ var. Olmalı." Issız çöle bakarak göz gezdirdi. "Kasabanın gerçekten var olduğunu mu düşünüyorsunuz?"
"Elbette kasaba var," dedi Wendy. "Daha biraz önce bizi buradan çıkarabileceğini söyledin. Buradan. Kasabadan değil. Eğer bu doğruysa, bizi gerçekten buradan çıkarıp onun daha fazla insan öldürmesini durdurabiliyorsan, nasıl olduğunu da anlat bize."
"Oyun," dedi Timothy ona yumuşakça bakarak. "En çirkin olan ölmeli."
"Tam olarak mı?"
"Kelimesi kelimesine. Red'in düşündüğü şekilde düşünün. Şeytanın düşündüğü şekilde. Bir zamanlar en güzel olanın şeytan olduğu söylenir. Ama daha sonra bu güzellik onun çöküşü olmuş ve cennetten kovulmuş. O da şimdi dünyada dolaşarak bütün ruhları kendiyle birlikte çöküşe sürüklemeye çalışır."
"Nasıl yani?" diye sordu Wendy.
"Bu onun kafasındaki güzellik. Onun birilerini sürüklemeye de ihtiyacı yok. Bunu insanlar zaten kendileri yapıyor. Onun olmadığı kadar çirkin olup, kendilerini olduklarından daha güzel olduğunu zannedip hata yapanlar."
"İç güzelliği saçmalığı," dedi Pinkus.
"Onun bu farkı gördüğünü sanmıyorum. Bir şekilde onun canını sıkmışsınız. O da size, yapabileceğinizi hiç düşünemeyeceğiniz şeyler yaptırmak için geri döndü. Gerçekte ne olduğunuzu göstermek için. Yanlışsam söyleyin."
"Peki, nasıl?" diye üsteledi Wendy. "Bunu nasıl atlatacağız?" "Ya onun kurallarıyla oynayacaksınız ya da Clifton'ın buna bir son vermesini bekleyeceksiniz. Ama çok zamanınız yok." "Tabi eğer Clifton..." Colt fısıldayarak konuştu.
"Red değilse," diye tamamladı Timothy. "Ya da bu durumda aranızdan biri Red değilse veya onunla çalışmıyorsa." Teker teker gözlerinin içine baktı. "En iyisi kurallara uygun şekilde oynamak."
"En çirkin kişi ölmek zorunda," dedi Nicole. "Ben," dedi Colt.
Bu yarısı aptal, yarısı onlardan çok daha akıllı, gizemli adam Colt'a dönerek kurnazca baktı. "On dakika öncesine kadar o sendin."
"Sen misin o zaman?" diye sordu Carey.
"Belki," dedi Timothy. "Banyoya gitmem lazım."

O kadar alakasız bir şey söylemişti ki kimse hemen cevap veremedi.
"Bu harika," diye konuştu Pinkus en sonunda. Kurtarıcımız sıkışmış."
Hep beraber kütüphaneye girdiler. Sonra Timothy ve Pinkus huzura kavuşmak için tuvaletin yolunu tuttular.
"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Wendy onların tuvalete gidişini izlerken.
"Sanırım haklı," dedi Nicole. "En çirkin olan ölmeli. Tek çıkış yolu bu. Senin de söylediğin gibi Colt, onun için bütün bunlar bir oyun ve oyunların da kuralları vardır."
"Sence onu öldürmemizi mi istiyor?" diye sordu Carey.
Ne?
"Başka ne için bizi burada böyle yalnız bıraktı?" dedi Carey. "Sadece dile getirmedi."
"Düşündüğün şey bu mu yani?" dedi Wendy kızarak. "En çirkini bulup onu nasıl öldüreceğimiz mi? Bu tam olarak onun istediği şey!"
"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordu Nicole.
Colt onu doğru duyup duymadığından emin değildi. "Timothy'den bahsetmiyorum Tanrı aşkına ama o haklı. Sona ermesi için—"
Kütüphanenin başka yerinden gelen bir çığlık yüzünden sözünü bitiremedi. Onu başka bir çığlık izledi.
Bir an için hiçbiri yerinden kıpırdayamadı.
Odanın uzak tarafından karanlık bir cisim onlara doğru koştu. Pinkus deli gibi bağırıyordu. Yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu ve ağzı sosluk gibi kocaman açılmıştı.
Yanlarından, sanki onlar orada yokmuş gibi hızla geçerek büyük bir gürültüyle kapıya yüklendi ve aynen geriye tepti. Tekrar abandı ama kapı kilitli olmalıydı.
Colt ancak Pinkus onlara doğru döndüğünde ne olduğunu görmüştü. Bütün dikkati ellerindeydi. Kırmızı eller. Kanlı eller.
Zavallı Pinkus bir parmağını daha kaybetmişti. Nicole'de görmüş olmalıydı çünkü dehşet içindeydi. "Timothy nerede?" diye bağırdı Colt. "Pinkus?" "Öldü! Banyoda. O öldü!"
Colt banyoya doğru atıldı. Silahı elindeydi. Attığı her adımda daha az dikkatli olmaya başlamıştı. Biliyordu. Çünkü ihtiyat öfkeyle yer değiştirmişti.
Banyoya daldı ve silahını önünde tutarak her yere baktı, iki lavabo, iki tuvalet ve bir tane pencere. Yerde kandan bir havuz vardı ve duvar

fayanslarına da bulaşmıştı. Oradan da, şu anda ıssız karanlık çöle doğru açık duran pencereye.
Colt dizinin üstüne çökerek tuvalet kapılarının altından baktı.
Banyo kesinlikle boştu.
Red Timothy Healy'i öldürüp, cesedini pencereden sürükleyerek çıkarmış olmalıydı.
Colt pencerenin eşiğinden dışarıya baktı. Kumun üzerinde cesedin çekildiğine dair kanla karışık ayak izleri vardı. İzler on metre kadar devam ediyordu ve Red'in cesedi kaldırıp kim bilir ne yapmış olduğu yerde sona eriyordu.
Kanlı banyoya doğru döndü. Başı dönüyordu.
Yapabilecekleri sadece bir şey vardı. Eğer Red onlara neyle karşı karşıya olduklarını hatırlatmak istediyse bunda başarılı olmuştu. Tek bir çıkış yolu vardı ve bu çıkış yolu Colt'un ellerindeydi.
Koşarak diğerlerinin yanına gitti. Bir tek Nicole ayakta duruyordu. Onu kapıya doğru itekledi.
"Colt? Ne yapıyorsun?"
Bundan kurtulmanın bir tek yolu vardı. Wendy ve Carey acıdan kıvranan Pinkus'un kanını durdurmak için elbise parçalarıyla elini sarmaya çalışıyorlardı. Bunun için onun tişörtünün kolunu yırtmışlardı.
"O burada!" Pinkus feryat ediyordu. Yüzü bembeyazdı. "Timothy'i öldürdü ve parmağımı doğradı! Buna inanamıyorum. Artık parmaksızım diyebilirim!"
"Red'i gördün mü?" diye sordu Nicole. "Evet, evet. Onu gördüm!"
"Bir planım var," dedi Colt. Kapıyı tekrar denedi ama Red kapıyı kilitlemişti. Her şey anlamsızdı. Oyun tekrar başlamıştı.
"Durdurabilir misin?" Kimse dinlemiyordu. "Kanı durdurabilir misin?" diye tekrarladı Pinkus.
"Sanırım," dedi Wendy. "Seni eve götürmeliyiz." "Kapılar kilitli."
"Mutfakta bir ecza dolabı var," dedi Colt.
Huummmmmmm...
Bir an için gözleri karardı. Bütün görebildiği aynı Wendy'nin dediği gibi saf karanlıktı.
Sonra ışık geri döndü. Garip.
Etrafına bakındı. Bunu yapabilir miydi? Nicole'ün bir hasta bakıcı gibi burada duracağını sanmıştı. Ama o gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. Acaba biliyor muydu?

"Bir planım var," dedi yeniden. Bu sefer herkes ona döndü.
"Red'e istediğini vermek zorundayız." "İstediğini aldı," diye karşılık verdi Wendy.
"Anlaşmanın bu olmadığını biliyorsun. Bizden biri dedi. Çöl gitmiş olurdu yoksa."
"Sen?" dedi Pinkus.
Colt cevap vermeden önce uzun süre bekledi. "Evet. Ben." "Ölmekten mi bahsediyorsun?" dedi Wendy. İnanamıyordu. "Hayır." Nicole ağlıyordu. "Hayır, bu imkânsız!"
Colt, Nicole'ü umursamadan direk Wendy'e konuştu. "Red’i başka insanları öldürmekten alıkoymanın başka bir yolunu biliyor musun?"
"Evet. Durdur onu. Mahvet! Bir yere kilitle ve dilini kes, işkence et ona... Kötü insanların yaptıkları ne varsa yap! Seni öldürmek yerine onun peşinden gitmeliyiz. Bu saçmalık!"
Nicole Colt'un koluna girdi. "Böyle konuşamazsın.
Konuşamazsın böyle!"
"Lütfen Nicole, lütfen." Duygusallığa kapılmamak için gözlerini kapadı. Kararını etkilemelerine izin veremezdi. Nicole'ün yalvaran gözlerine baktı. "Bir şey yapmanı istiyorum. Her şey yoluna girecek; birazdan konuşacağız. Ama şimdi sen ve
Carey'nin Pinkus'u alıp mutfağa gitmenizi istiyorum. Kan kaybından ölmeden önce elini sarmalısınız. Kendi yüzüne de yeniden bandaj yapmalısın. İhtiyacınız olan her şey orada. Lütfen."
Nicole ona baktı.
"Bunu yapabilir misin? Pinkus hala kan kaybediyor." "Neden sen de geliniyorsun?" diye sordu Nicole. "Wendy'le konuşmam lazım."
"Neden?"
"Nedenini söyleyemem. Lütfen—" "Söyle! Neden—"
"Çünkü beni öldürmesi için güvenebileceğim tek kişi o, " dedi.

32

Nicole'ün dizleri titriyordu ve Pinkus'un sızlanmalarına aldırış etmeden mutfağa doğru yürüdü. Colt ona baktıktan sonra arkasını döndü. Ters bir şeyler vardı.
Sanki ayakkabılarına rağmen bastığı yeri ayaklarıyla hissedebiliyordu. Ne anlayabiliyordu ne de bir yere koyabiliyordu ama bunu daha önce de hissetmişti. Carey'nin zorla götürdüğü şu satanist törenlerin birinde. O esnada Carey on dört ve o on yaşındaydılar. Burada görünenden daha fazla şey olduğu duygusu içinde dolaşıp duruyordu.
Colt gerçekten onlar için mi ölmeyi teklif etmişti? Wendy bunu yapabilir miydi? Hepsinin yapabileceğini çoktan anlamıştı ama Wendy? Colt'u öldürmek? Bu düşünülemez gibi görünüyordu.
Ve korkunç derecede umutsuz.
Eğer son derece dürüst olması gerekirse onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. O ve kardeşinin neler yaptıklarını biliyordu. Aklından geçenleri biliyordu ve ikisi de diğer dördünün kanlarında yıkanacak kadar kötü ruhluydular.
Ama Wendy'nin kim olduğunu bilmiyordu. Bu hayat denen pislik içinde acaba satılık biri miydi? Acaba kendini üstüne yıkılmış bu iskambil kâğıdı evden çekip çıkarabilir miydi?
"Eğer bundan kurtulabilirsem..." diye kendi kendine fısıldadı. "Ne?"
Bunu sesli söylediğini kardeşine bakarken anladı ancak. "Bir şey yok. Sargı bezlerini bul. Çabuk!" Hole girerken arkasına dönüp baktı. Colt ve Wendy orada değillerdi.
"Wendy gerçekten bunu yapacak mı?" diye sordu Pinkus. "Bana ağrı kesici bir ilaç vermelisiniz. Acıdan ölüyorum burada."
"Öyle bir şey yapmayacak elbette," dedi Carey. Ama neden yapmayacağı konusunda da bir şey söylemedi. Banyoya doğru yöneldi.
"Carey." Kardeşi köşeden geri döndü. Bir anda yoğun bir panik duygusu üstüne çökmüştü. Gözyaşlarına boğulacağını sandı. Gözyaşlarına engel oldu ama sesinin titremesi halâ devam ediyordu.
Carey önüne gelip durdu. "Neyin var?"

"Sanırım ona istediğini vermezsek acısını benden çıkaracak"
Carey'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Bunun olmasına izin vermem!"
Kapağını açtığı dolabın önünde duruyordu. Ellerini yumruk yapmıştı. "Hiçbir zaman," dedi kendini tutarak. "Bununla yaşayamam." Ama bunu söyledikten sonra olan biteni öğrenmek için geri gitmedi. Döndü ve sargı bezlerine uzandı.
"Kaybediyoruz," dedi Pinkus cılız sesiyle. Evin içinde göz gezdirerek. "Hepimiz kaybediyoruz. Bu çok kötü dostum. Polisler nerede?"
"Bana elini ver," dedi Nicole. "Acıyor," dedi.
"Yeter!" Artık izleyebilecekleri bir yol kalmamış olmasının yarattığı parçalanmış olma duygusuyla, sargıyı çabucak bitirdi.
"Ah, yavaş!" diye sızlandı Pinkus. "Bana yardım etmen gerekiyor, elimi koparman değil."
Pinkus'un eli ve kendi yarasının sargı işlerini bitirmesi sadece birkaç dakika sürmüştü.
Sargı bezi rulosunu masanın üstüne koydu. "Timothy'e ne oldu? Red'in onu öldürdüğünü gördün mü?"
"Ayrıntıları mı istiyorsun? Tuvaletteydim. Timothy'nin çığlık attığını duydum. Tuvaletten çıktığımda Timothy gitmişti ve Red kan banyosunun ortasında duruyordu. Cesedini pencereden dışarı çıkartıp, benim için geri gelmişe benziyordu. Elimi tuttu ve parmağımı kesti. Sonra da gitmemi söyledi. Ben de kaçtım. Ne yapmamı bekliyordun? Onu yumruklamamı mı?"
Acı bir çığlık sessizliği yırttı geçti. "Hayırrrr..."
"Wendy!" dedi Nicole. İlk koşmaya başlayan da oydu.
Nicole onun ağlamalarını duyabiliyordu şimdi. "Yapamam.
Yapamam."
"Yap şunu!" diye bağırdı Colt.
Nicole kütüphanenin geniş odasına doğru koştu. Girişteki vişne ağacı masanın önünde durabilmek için kayması gerekti. Wendy ortadaki masanın orada duruyordu. Elinde silah vardı ve elleri titriyordu. Silahı havaya doğru tutuyordu.
Colt ikinci kata çıkmıştı. Korkulukların ön tarafında duruyordu. Boynunda bir ip vardı ve başları üstündeki kirişlerden birine bağlanmıştı. Colt bir darağacına çıkmıştı ve oda her zamankinden daha büyük görünüyordu.
Nicole'ün kalbi dışarı çıkmak üzereydi. "Colt?"
Colt ona bakmadı. "Wendy, lütfen. Yapmazsan neler olacağını biliyorsun."

Wendy ağlıyordu. Yaşadığı çaresizlik yüzünden okunuyordu. "Yapamam."
"O zaman yavaş yavaş öleceğim," diye bağırdı Colt. "Yap şunu!"
Colt kendini masadan aşağı bırakmak üzereydi.
"Colt! Yapma" dedi. Bir adım attı ve durdu. "Başka bir yol bulacağız." Wendy'e baktı. "Bunu yapamazsın! Soğukkanlılıkla vuramazsın onu!"
Yap Wendy. Çek şu tetiği.
"Yapabilir," dedi Carey. "Yapmak zorunda."
"Yapması gerekiyor," diye fısıldadı Pinkus. "Yapmazsak kasabanın yarısını öldürecek. Yapmak zorunda."
"Eğer yapmazsa senin canını yakacak," dedi Carey kardeşine bakarak.
"Hadi yap," diye kimsenin duyamayacağı bir şekilde fısıldadı Nicole. Ama Wendy gözleri açılmış bir şekilde ona bakıyordu.
"Yap şunu," dedi Colt. "Yap! Şimdi!"
Wendy çığlık attı. Yıldırım gibi bir ses Nicole'ün kulaklarında patladı ve korkarak geriye çekildi. Colt şok içinde iki eliyle göğsünü tutuyordu.
Bir an için yerinde sendeledi. Ellerini kaldırdı. Her ikisi de kan içindeydi. Vücudu bir öne bir arkaya gitti ve içi dolu bir çuval gibi düştü. Kenevirden halat ağırlık yüzünden çatırdadı.
Silah Wendy’nin elinden kayarak yere düştü. O da dizlerinin üstüne. Elleriyle yüzünü kapatmıştı ve sarsılarak ağlıyordu.
Öldü, diye düşündü Nicole. Oh hayır, ne yaptık biz? Gerçekten öldü. Vurması için Wendy'i zorladı. Eğer vurmasaydı kendini asarak daha uzun bir sürede, daha fazla acı çekerek ölecekti.
Nicole, Wendy'e doğru yürüdü. Karmaşık duygular içinde gözlerini üstlerinde asılı duran vücuttan ayıramıyordu. Elini
Wendy'nin omzuna koydu. Sonrada onunla birlikte ağlamaya başladı. "Ben... Ben üzgünüm—"
"Git başımdan," diye tersledi onu Wendy.

Nathan Blair ağır adımlarla temiz ve düzenli bürosuna yürüdü. Kulağında telefon, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Mark Clifton’ın Summerville'de görevi üstlendiğini öğrendiğinden beri bir açıklama geleceğini biliyordu. Ama açıkçası bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemişti. Tuhaf bir katille karşılaşmışlardı ve karşısına tuhaf bir dedektif çıkarmışlardı. Olayın bu kadar çabuk kapanmış olmasının başka bir açıklaması olamazdı.

Başka bir ihtimal daha vardı. Clifton zaten her şeyi bildiği için çabucak bitmişti.
"Size bildiklerimi anlatıyorum. Bu bilgiyi geç paylaşmış olmamı boş verin. Geçerli nedenlerim vardı."
Clifton'ın düzenli nefes alış verişini duyabiliyordu. "Uyuşturucunun izlerini benzin istasyonunda ve şüphelilerin kanlarında bulduğumuzu biliyorsunuz. Benden neden bu bilgiyi sakladığınızı sormamamı bekleyemezsiniz. Bu bir köşe kapmaca oyunu değil."
"Açıkçası parçaları bu kadar süratli birleştirebilmenize şaşırdım. Ve sizin bu garip haliniz beni düşündürüyor."
Bu sözler karşı tarafın durmasını sağlamıştı.
Beynin özel noktalarını etkileyen cazip uyuşturuculardan endişelenen insanların sayısı her geçen gün artıyordu. O korkunç günün gelmesinin sadece bir zaman sorunu olduğu yüksek ihtimalini, bu konuda araştırma yapmış herkes bilirdi.
Bu günün zaten gelmiş olduğunu bilenler ise şu anda onun ofisini doldurmuştu. Ve şimdi Mark Clifton da bu az sayıda insandan biriydi.
"Bu uyuşturucu... nasıl etkiliyor?" diye sordu Clifton. "Lycergitide. Bağımlılar arasında LT olarak biliniyor.
Uyuşturucular aptaldır. Sadece vücudun izin verdiği yerlere giderler. En basit seviyede olanların birçoğu, aklı istenmeyen kimyasallardan koruyan, beyin-kan bariyerini aşamazlar. Daha üst seviyede olanlardan yine bazıları o engeli kolay aşamazlar. Ama belirli molekülleri beyne yapıştırıp, özel yollarla etkileyebilirler. LT yeni, sentetik protein bazlı bir uyuşturucu. Bu uyuşturucu beynin Hippocampus kısmındaki moleküllerle birleşip, ortaya çok değişik bir etkinin çıkmasını sağlıyor. Takip edebiliyor musunuz?"
"Tam olarak değil, hayır. Bana araştırmamla ilgili faydalı bir şey anlatmıyorsunuz. Bana nasıl başladığını, akılda nelere yol açtığını ve nasıl durdurulacağını anlatın. Bunu yapabilir misiniz?" Bir an için Blair konuşanın Red olduğunu sandı. Elbette sesini Red gibi yapmaya çalışmıyordu. Bu daha çok onun nefes alışı ve kelimeleri kullanış şekliyle alakalı bir şeydi. Ya da sadece Blair'in kafasında öyleydi.
"Aklın görme, koklama, duyma, dokunma gibi duyu ve algılama merkezi, beynin arka tarafında yer alır. Burası Limbic Sistemi tarafından kontrol edilir. Hippocampus ise beynin bu kısmını direk olarak etkileyen bir bilgi iletme merkezi gibidir. Akıl değiştirici uyuşturucular asıl olarak bu bilgi

iletişimini tetikler. Bunun sonucu olarak özel etkiler ortaya çıkar. Mesela aklın gördükleri gibi."
"Çok fazla ayrıntı." Azarlama ölçülü olduğu halde Blair şaşırmıştı. "Kısaca eğer sizin teknik anlayışınıza uygun olarak söylemem gerekirse, gördükleri her şey Hippocampus tarafından kontrol ediliyor. Gözün gördüğü her şey beynin ön tarafında yorumlandıktan sonra, hücre bağlantılarıyla beynin arka tarafına iletiliyor. Buna Limbic Sistemi deniyor."
"Bu doğru, evet."
"Ve birisi bu hücre bağlantılarına girerek çok kesin etkiler yaratan çok güçlü bir uyuşturucu geliştirdi."
"Evet. Bu uyuşturucu psikoz deneyimleri taklit edebiliyor." Clifton nefes aldı.
"Daha fazlası olduğunu biliyorsunuz Doktor. Bana her şeyi anlatmıyorsunuz."
"Ben doktor değilim ve size bildiklerimi anlatıyorum." Telefon cızırdadı.
"O halde öldürdüklerini bilmeden öldürüyorlar."
"Muhtemelen öyle," dedi Blair. "Ya da iddia ettikleri gibi bir oyun oynamaya zorlandılar ve Red LT kullanarak onların akıllarını bozuyor."
"Nasıl olduğunu anlatın Doktor," dedi Clifton yavaşça. "Nasıl oluyor da Red gibi çıldırmış, hardal sever bir kasabın elinde, sizin uyuşturucunuz olabiliyor?"
Blair sandalyesine oturdu ve sesinin mümkün olduğunca doğal çıkmasına çalıştı. "Bu bizi ilgilendiren bir sorun, Dedektif. Sizi değil. Sizin göreviniz, çok geç olmadan katili bulmak. Dünya Summerville'de olanları öğrenmeden. Uyuşturucuyu bize bırakın."
İki uzun nefesten sonra telefon kapandı. Kapatan Clifton olmuştu.
Clifton ile ilgili bir şey değişti, diye düşündü Luke. Onlara uyuşturucun ne olduğunun ortaya çıktığını ama hiçbir şeyin değişmediğini anlattı. Alışılmış işe, katile odaklanmaları gerekiyordu. Ne, ne zaman, nerede, neden, nasıl.
Hala ne Colt'dan, ne arabasından ne de diğer dördünden haber vardı. Clifton bütün evlerin tek tek aranmasını emretmişti. Arta kalan bütün imkânlarını da kasabaya giren çıkan bütün yolların ve kasaba içindeki ana caddelerin kontrolü için seferber etmişlerdi. Nerede olduğu belli olmayan Red, yedi kişiyi daha öldürmüştü. Toplam on dört kişi. Bu iş duyulduğunda dünya kurşun gibi hücum edecekti.
Clifton hiçbir şeyin duyulmasını istemiyordu. Özellikle Red veya toplu olarak Red olduklarını düşünmeye başladığı diğer beş şüpheli hakkında.

"Diğer taraftan koparılmış olan el çiftçiye ait. Ve her iki çiftlikten alınan parmak izleriyle, şüphelilerden alınan parmak izlerinin birbirlerine uyduğu doğrulandı. Wendy Davidson ve Carey Swartz batıdaki çiftlik evi ve evin dışındaki barakada bulunmuşlar. Colt Jackson'ın parmak izlerini ise diğer çiftlikte bulduk. Nicole Swartz'a ait bir iz yok ama bu hikâyelerini doğruluyor."
Luke ve Steve onları seyrediyorlardı ve öğreniyorlardı. FBI her gün Summerville'de cirit atmıyor, diye söyledi Luke Steve'e. Her şeyi bir sünger gibi emecek kadar akıllı olmayabilirlerdi. Her şeyi anlamadığını Steve de inkâr etmiyordu. Ama o da aynı şey için buradaydı. Parlak beyinleri çalışırken izlemek.
"Eğer onlar katilse, neden olay yerlerinde olduklarını itiraf etsinler?" diye sordu kendini Fred Olrude diye tanıtan ajan.
"İki şey yüzünden Fred," dedi Clifton dönerek. "Birincisi, sadece bir aptal cesetlerin kısa zaman içinde bulunamayacağını düşünür. Bunu açıklamakla dikkatleri başka yöne çektiler. Ve ikinci olarak, yaptıklarından bütünüyle habersizler."
Clifton beş şüpheli hakkında bilgiler içeren dosyayı almak için dosya dolabına uzandı. Bilgiler Las Vegas bürosu tarafından yeni ulaştırılmıştı. "Burada daha fazlası var."
Luke kafa salladı. Clifton ve o daha önce bunun üzerinden geçmişlerdi.
"Nasıl bu kadar çıldırmış olabileceklerini anlayamıyorum." "Çıldırmaktan kim bahsetti ki?" dedi Clifton.
"Ha... Sen dedin. Şey, ben dedim. Hani uyuşturucular."
Clifton ona bakmaktan başka bir şey yapmadı. "Söylediğim gibi, ortada başka bir şey var. En azından dördünün daha önceden birbirlerini tanıdıkları ortaya çıkıyor. Hala ayrıntıları inceliyoruz. Ama bu şüpheliler hakkında daha fazla tesadüfi şeyler bulacağımızı sanmıyorum. Arkadaşın Colt hakkında bildiğinden daha fazlası var."
Luke Steve ile göz göze geldikten sonra dedektife döndü. "Ne?"
"Esas soru bu, değil mi?"
"Ama sen cevabı biliyorsun. Ne gibi bir ilişkileri var?"
"İlk olarak, benden çok daha üst düzeyde olan kişiler, hayatları buna bağlıymış gibi izlerin peşine düşmüş durumdalar. Onlara göre hiç biri güvende değil. Ben de en az Colt kadar şüpheli durumdayım. Ya da sen Luke. Hardal sever misin, Luke?"
"Tanrım, hayır."

"Elimizde bir güzellik kraliçesi, şüpheli dini bağlantıları olan kıskanç bir ağabey, eski bir tarikat üyesi, dünya klasmanında bir bilgisayar oyuncusu, bir fahişenin oğlu, bir köylü ve bunların arasından seçim yapmak zorunda olan bir geri zekâlı var."

"Köylü olan kim?" diye sordu Luke. "Sensin."

Oh. Geri zekâlı olmaktan iyidir, diye düşündü Luke, onun üstüne geldiğini göz önünde tutarak. Luke içini kemiren bir şey sordu. "Neden onları görmedik?"

"Sen gördün," dedi Clifton.

"Red'in Colt ile çatıştığını gördüm."

"Bu bize, onları görmüş olduğunda Colt'un Red olmadığından başka bir şey söylemez. Her şey bir yana onlardan beş kişi var."

"Tahminimce..."

"Duman üfleyen birine mi benziyorum sence?" "Ha..."

"Gerçekten. Onları neden kasaba civarında görmediğine dönelim. Cinayetlerin işlendiği sıralarda ortada yoktular. Fırtınanın olduğu akşam meselâ."

Clifton ona bakıyordu. Luke onun bir şeyleri su üstüne çıkarmaya çalıştığını mı yoksa söylediği şeyin aptalca olmasından dolayı durumu idare etmeye mi çabaladığını anlayamadı.

"Şu anda onlar için olabilecek en zor şey ya kasabayı terk etmek ya da ana caddeden aşağı doğru yürümek olacaktır. Etraf karanlık. Katilin ya da katillerin ne kadar usta olduğunu düşünecek olursak, bu gece bir düzine insanı öldürecek olsalardı hiç birimiz bir şey görmezdik."

"Bu çok iyi, ha?" "İyiden de iyi."

Clifton askılığa doğru yürüdü ve yağmurluğunu aldı. Sonra kapıya doğru yöneldi. "Kafamı boşaltmak için dışarıya çıkıyorum."

Luke onun gidişini izledi. Ondan daha üst düzeyde kişiler onu şüpheli olarak görüyordu. İşte bu, üzerinde düşünülmesi gereken bir şeydi.

33

Uzaktan gelen ince bir uğultu Wendy'nin gözeneklerinden içeri tatlı bir şekilde giriyordu. Kendini kütüphanedeki odalardan birine kapatmıştı. On beş dakikadır içerideydi çünkü idamın gölgesi altında diğerleriyle bir arada olmayı kaldıramazdı.

Yarım saat geçmişti. On beş dakika önce endişelenmeye başlamıştı. Ya dışarı çıktığında, o aniden bastırıveren karanlığın arkasındaki o çöl hala oradaysa?

Kasaba yok. Red yok.

Timothy yok.

Dışarıdaki merdivenlerin orada kalakalmıştı titremeleriyle savaşırken. Nicole iki kere dışarı bakmış ve tekrar içeri girmişti.

Söylenecek ne vardı ki? Red'in söylediğini yaptıkları halde hala kapana kısılmış durumdaydılar. Değişmiş olan tek şey şu uğuldamaydı. Daha sık duyulmaya başlamıştı. Havalandırma yoluyla bu küçük odaya kadar geliyordu. Her uğultu sanki cehennem zebanileri ellerindeki çatallan kemiklerine batırıyormuş gibi etkiliyordu vücudunu.

Bu ve değişen her şey alnının terlemesine sebep oluyordu, Ayağa kalktı ve ilerledi. Diğerleriyle konuşması gerekiyordu. Çünkü Red yalan söylemişti.

Söylemiş miydi?

Arkasından uzun, sade bir nota duyuldu gecenin havası içinde. Arkasına döndü. Nota kederli bir hale dönüştü. Bu bir şarkıydı. Eğer yanılmıyorsa söyleyen de Carey idi.

Wendy kapıyı açtı ve kütüphanenin içine girdi. Önünde duran şey yüzünden aceleyle girişin orada duran masaya doğru gitti. Sersemlemişti.

Colt'un vücudu boynundan asılmış bir halde hareketsiz sallanıyordu. Hemen altındaki masalar kenara çekilmişti ve Carey'nin kütüphanenin sağından solundan toplamış olduğu beyaz dekoratif mumlar o açılan yere dizilmişti. Kitapları kullanarak yere bir Pentagram yapmıştı. Carey yanan mumların ortasında durmuş, ellerini açmış ve Colt'un cesedine doğru bakarak bir ağıt söylüyordu.

Görüntünün tuhaflığı Wendy'nin yaklaşık otuz saniye boyunca orada durmasına sebep oldu. Pinkus ortalıkta değildi. Nicole kardeşinden otuz metre uzakta bir masada oturuyordu. Bacak bacak üstüne atmıştı ve elleri çenesinin altındaydı.
Yabancı bir dilde söylüyordu. Latinceydi belki. Ama bu mırıldanma, mumlar ve Pentagram yüzünden kaybolmuş hissetti kendini. Carey'nin böyle bir şey yapabileceğini asla düşünemezdi. Satanist geçmişine dair söylediklerinden sonra bile.
Adam açıkça çatlatmıştı.
Sonra birden başka bir şey çatladı. Cennet ve cehennem arasındaki o ince sınırdan çıkabilecek o uğultu, o bütün aksam boyunca duydukları o uğultu artık kütüphanenin içindeydi.
Carey'nin şarkısı boğazında takıldı. Mumlara doğru yürüdü ve durdu. Sessizlik.
Sağına doğru yürüdü ve başka bir şarkıya başladı. Uğultu da başladı.
Durdu ve o kemik titreten uğultu da durdu. Wendy tir tir titriyordu.

Sterling Red' in canı sıkılmıştı. Küçük kütüphanecinin midesi boşaldığında gelip yemek yediği küçük yemek odasındaydı. Ama onun istediği şey yoktu. Evet, mayonez vardı. Bir sürü ketçap vardı. Sosisler, peynirler ve daha bir sürü şey vardı.
Ama kahrolası hardal yoktu.
Titremelerini en aza indirmek için bıçağın sivri ucunu işaret parmağının ucuna batırıp oymaya başladı. Acı, zihnini uyanık tutuyordu. Arkadaşlarının —evet onları arkadaşları gibi görmeye başlamıştı. Çünkü arkadaşlar insanı mutlu ederdi ve Red şu an mutlu olduğu kadar hiçbir zaman bu kadar mutlu olmamıştı— onun kim olduğunu anlayacakları zaman gelecekti. Kim olduğunu, ne olduğunu, neden olduğunu, ne zaman olduğunu. Hayır, ne zaman olduğunu değil çünkü bu kadarını zaten anlamışlardı.
O şimdiydi.
Daha önce ona karşı komplo kuran bu beş kişiyi tuzağa düşürmek için bütün yeteneklerini kullanmak zorunda kalmıştı. Şimdiyse onlara başarıyla, onların da en az Red kadar karanlık olduklarını ispatlıyordu. Öyle değil mi, Timothy
Kırılma noktasına gelmişlerdi. Ve hala onlardan ne istediği konusunda fikirleri yoktu. Onlar nasıl bir tehlikenin içinde olduklarını anlayamadan, Summerville'in caddeleri cesetlerle dolup taşacaktı.

Arkadaşları ne yaptıkları konusunda daha dikkatli düşünmeliydiler. Ama çoğu insan günlük çöplerin arasına gizlenmiş gerçekleri görmekten acizdi. Parçalan bir araya getiremiyorlardı.
Bu insanlar balık gibiydiler. Canını kurtarmak için su fıçısından hardal fıçısına atlamayı reddeden balıklara. Vurulmaktan böylece saklanabilirlerdi. Aptallar.
Bu benzetmenin kendisi de aptalcaydı ama hardal olmaması onun böyle düşünmesine sebep olmuştu.
Ah, şimdi. İşe dönmenin vakti gelmişti.

Üstlerindeki havanın içinden bir şey geçti. Sanki yarasa gibi. Kocaman bir kasap bıçağı uçarak Colt'u tutan halatı kesti. Colt bir çuval taş gibi aşağıya düştü.
Wendy'nin nefesi tutuldu.
O yan yoldayken başka bir şey uçarak halıya çarptı. Büyük bir gürültü çıkarmıştı.
Bu gürültüyle Colt tekrar hayata döndü. Dengeli düşmek için ellerini germiş ve ayaklarını iki yana açmıştı. Direk Pentagram'ın ortasına indi. Düşmenin şiddetini çabucak azalttıktan sonra ayağa kalktı. Yarım saattir boynundan asılı biri için oldukça iyi görünüyordu.
Nicole'ün dili tutulmuştu. Carey ise bakakalmıştı. Colt boynundaki ve ağırlığını taşıması için gizlice kollarına geçirilmiş ilmekleri çıkardı. Halatı yere atarak bıçağı görmek için ikinci katın balkonuna baktı.
"Ne?" diye kekeledi Pinkus. "O ölmedi mi?"
"Ama seni ölürken gördük," dedi Nicole ona doğru aceleyle giderken.
Wendy'e boynuna binecek baskıya dayanabileceğine dair söz vermişti. Kollarından geçen ilmekler ağırlığının yüzde doksanını taşımıştı. İlmekleri tişörtünün altına gizlemişlerdi.
Mutfaktan alınan ketçap ve Wendy'nin silahına kurusıkı kurşun yerleştirmesi sonucu gösteri tamamlanmıştı. En önemi şey diğerlerinin onun nabzını ya da nefesini kontrol etmelerine müsaade etmemekti ve yerden dört buçuk metre yukarıda asılı kalmak bu meseleyi çözmüştü.
Ama Red onun bu yalandan ölümüne kanmamıştı. Biliyordu.
Ama nasıl?
Wendy ona doğru koştu ve boynundaki ize bakmak için çok yakınında durdu. "İyi misin?"
"Yaşayacağım," dedi. "O burada."

"Aldattın mı bizi?" diye çıkıştı Carey. "Artık kesin hepimizi öldürecektir."
"Yaşadığın için Tanrı’ya şükür," dedi Nicole ona yaklaşırken. Colt onun yüzüne dokunmasına izin verdi. Wendy iğrenerek yüzünü buruşturdu.
"Seni duydum," dedi Wendy kısık bir tonla. Nicole ona baktı. "Ne?"
"Bana onu öldürmemi söylediğini duydum."
Colt gözlerini kırptı. "Lütfen." Wendy devam etmek için gerekli gücü bulamadı.
Colt kitap raflarına baktı. "Dinliyor. Burada onunla birlikte kapana kısıldık."
Nicole geriye doğru adım attı ve gözleriyle kütüphaneyi taradı. Hepsi aynı şeyi yaptı. Colt haklıydı. Red şu anda kesinlikle onları dinliyordu. Ama onlar onu arayamayacak kadar aptallardı. Burada patron oydu.
Carey yere düşen diğer şeye bakmak için yürüdü. Bir kitap.
Wendy şimdi görmüştü.
"Bizi öldürecek," dedi Carey yere bakarken. "Etrafta boşuna dolaşmıyor." Carey'nin davranışları, sinirleri gerildikçe daha fazla Pinkus'a benzemeye başlamıştı.
Nicole sinirli bir şekilde adımlamaya başladı. "İstediği nedir?
Al onu Carey."
"Ya bubi tuzağı falansa?"
Nicole bir anda paniğe kapıldı. "Ne istediğini biliyor musun?" Sesi biraz Pinkus'u andırmıştı. "Aç şunu Carey. Aç şunu!"
Red neredeydi? Onları izliyordu değil mi? Colt Nicole'ün yanına giderek yavaşça omzuna dokundu. Colt hala o kadına ilgi duyuyorsa kör olmalıydı diye düşündü Wendy.
Carey eğilerek kitabı yerden aldı. Kitabı inceledi. "Nedir o?" diye sordu Pinkus. "Bir kitap."
"Onu biliyorum. Ama onu attı, değil mi?" diye sordu oyuncu. "Ne yazıyor?"
Carey masaya doğru ilerledi ve kitabı yavaşça masaya bıraktı.
Etrafında toplandılar. "Aç şunu Pinkus."
"Ben mi? Bandajlı iki elim var dostum. Senin sorunun nedir?
Hadi aç şunu."
"Bandajlı iki parmağın var. Diğer parmakların sağlam. "Neden senin açmadığını—"
"Yeter!" diye bağırdı Nicole ağlayarak. "Yeter! Açın şu kitabı artık. Bir şey okumamızı istiyor. Okuyun gitsin işte!"
Carey derin bir nefes aldı ve Colt'a baktı. "Bu senin hatan.

Biliyorsun değil mi?"
Wendy Carey'i geçerek kitabın kapağını açtı. Moby Dick. Eski bir Moby Dick kopyası.
Kitabı eline alarak sayfalan çevirmeye başladı. Kitabın arasına kart sıkıştırılmıştı. Kitabı masaya koydu. Kartı alarak kitabın üstüne koydu. Katilin yazmış olduğunu biliyorlardı.
Nicole yerden bir mum alarak kitabın arkasına doğru koydu. Kitabı herkesin görebileceği bir şekilde ayarladı. Kart üstündeydi.
"Ne diyor?" diye sordu Pinkus. "Okusana." Nicole çatlayan sesiyle yazılanları okudu.

Öldür dediğimde, bu öldür demektir.
Hecelemem mi gerek? O halde yapacağım.
Colt, ya beyaz 6'lı siyah kapıyı ya da siyah 7'li beyaz kapıyı seçecek. Sen birine, acıklı âşık öbürüne girecek. Birinin canı acıyacak, biri de kutlamak için mayonez alacak. Altı saat şu anda altı dakika oldu.

34

Acıklı âşık da kim?" diye sordu Pinkus.
Hepsi, şu anda karta bakan Nicole'e dönmüştü.
"Colt seçecek de ne demek?" diye sordu. "Hangi kapının kötü olduğunu nerden bileceğiz?" Pinkus etrafına bakındı. "Ne kapısı?"
Görünürde üzerine altı veya yedi yazılmış bir kapı yoktu. Magazin bölümünün arkasındaki çalışma odaları hariç. Wendy yüksek kitap raflarının arasında koştu. Diğerleri de onu takip ettiler. Magazin raflarını dolaştığı anda haklı olduğunu anladı.
Daha önce tuzağa düşmelerine sebep olan düz kapıların üstünde siyahla yedi, beyazla altı yazılmıştı.
Pinkus hepsinden önce konuştu. "Ahbap, bu hiç de iyiye benzemiyor."
"Kapa çeneni Pinkus," dedi Colt sertçe. Altı dakikamız var.
Wendy?"
Wendy arkasına geldi ve kısık sesle konuşta Kendin koru Colt.
Ona güvenmiyorum. Duyuyor musun? O sandığın kişi değil." Colt cevap vermedi.
"Colt lütfen. Burada kafamızı karıştıran tek şey uyuşturucu değil."
Colt onun gözlerine baktı.
"Aşkın gözü kördür. Olayları olduğu gibi göremiyorsun. Tanrı aşkına! Lütfen dinle beni."
"Şimdi olmaz Wendy," dedi Colt. Wendy o zaman Colt'un en büyük düşmanının halüsinasyon uyuşturucusu olmadığını anladı. Kendi kalbi tarafından körleşmişti.
Belki de hepsi aynı durumdaydı.
Nicole neler gizlediklerini anlamak istercesine kapılara doğru gitti. "Açabilir miyiz?"
Colt siyah kapıya giderek açtı. Kafasını içeri uzattı. "Masa ve sandalyelerden başka bir şey yok. Ve bir kapı. Belki tuvalettir."
Çabucak diğer odayı da kontrol etti. "Aynı."
"Ne yapacağız o halde?" diye sordu Nicole ince bir sesle.

Carey kapılara yaklaştı. Kırmızı suratı terden sırılsıklamdı. "Bu bir takım oyunu."
"O siyah kapının arkasında," dedi Nicole çatlak bir sesle. "Biliyorum, orada. Bu onun rengi." Yalvaran gözlerle Colt'a bakmak için döndü. "Değil mi?"
"O haklı," dedi Wendy. "Bende öyle düşünüyorum. Beyaz kapı mayonez için. Siyah kapı ise Red."
"Zamanımız daralıyor," dedi Pinkus.
"Sus Pinkus," diye Wendy ve Carey aynı anda konuştu. Colt ve Nicole kapılara bakıyorlardı.
"Colt?" Nicole ona yaslandı ve elini tuttu. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. "Sanırım o biliyor. Sanırım, o benim canımı acıtacak."
"Neyi biliyor?" diye sordu Wendy. "Yaptığım şeyi."
"Ne yaptın?"
Nicole soruyu cevaplamadı. "Bana bir şey yapacak."
"Hepimiz siyah kapının kötü kapı olduğu konusunda hem fikir miyiz?" diye sordu Colt
Carey adım attı. "Ya öyle değilse?"
"Artık daha fazla eğer istemiyorum. Seç birini. Hangisinin kötü olduğunu düşünüyorsun?"
"Siyah olan," dedi Carey biraz tereddüt ettikten sonra.
Colt kötü olan kapıyı seçiyordu, diye düşündü Wendy. Artık onun fikrini değiştiremezdi. Düşündüklerim söylemişti ve yanılıyor olamazdı. Nicole'ü kurtarmış olmak asil bir seçimdi. Ama Wendy, bu masum adamın kendini bu kadın için feda etmesi düşüncesine katlanamazdı. Bu kadın onun yaralı kalbinden faydalanıyordu.
Nicole'den nefret etmemek için zor tuttu kendini. Gözleriyle yalvarıyordu. Colt'un yanına yaklaştı. Şu anda ona dokunmaktan daha fazla istediği bir şey yoktu. Fısıldayarak konuştu.
"Sen iyi bir adamsın Colt." Ağlamak üzere olduğunu biliyordu ve gözyaşlarını durdurmak için çaba sarf etmedi. "Sen çok iyi bir adamsın."
Colt ona üzgün gözlerle baktı. Beceriksizce gülümsemeye çalıştı, olmadı. Sonra döndü ve Nicole'e konuştu.
"Yanlış yapıyor olabiliriz," dedi. "Farkındasın değil mi?" "Evet."
"Hangi kapıya götürmek istiyorsun beni?"
Yüzü ıslaktı ve burnu akmak üzereydi. Ama güzelliği hala göz kamaştırıcıydı, diye düşündü Wendy. Yüzünde ki bandajla bile. Son bir kez kapılara baktı. Burnunu çekti ve Colt' a baktı. "Üzgünüm. Üzgünüm."

"Üzülme. Sadece söyle."
Yaptığı seçimi bir daha düşündü. "Siyah kapıdan kim girerse girsin onu öldürecek," dedi Nicole. "Siyah kapıyı sen alır mısın?"
Colt başını salladı. "Önce sen beyaz kapıdan içeri gir. Sen güvende olduğun zaman bende siyah kapıdan içeri gireceğim."
Nicole başını salladı. Kesilmeyi bekleyen koyunlar gibi kapıların önünde duruyorlardı. "Hadi gir," dedi Colt.
Nicole derin bir nefes aldı. Beyaz kapıyı açtı ve anlaşılan herhangi bir tehlike görmediğinden içeri girdi. Kapı arkasından kapandı.
Colt kapıya doğru yürüdü ve kulağını kapıya dayadı. "İyi misin?"
"Evet"
Siyah kapıya yürüdü, açtı ve içeri adım attı.
"'Bu saçmalık," dedi Pinkus. "Sevgili olduklarını bile bilmiyordum."
"Değiller," dedi Carey yumruklarını sıkarken. "Eğer bu onu altüst ederse bunu kabullenebileceğimi sanmıyorum."
Wendy onun sesindeki şiddeti fark etti.
Şu anda kadar içeriden herhangi bir ses gelmemişti. Colt, sevgili Colt. Lütfen anlat bana...
Bir anda siyah kapı açıldı ve Colt gözleri açık bir şekilde dışarı fırladı. Beyaz kapıya doğru koşarak açmak için tokmağa sarıldı.
"Yanlış bir şey mi var?" diye sordu Carey. Kapı kilitliydi.
Colt avuçlarıyla kapıya vuruyordu. "Nicole!" Cevap yoktu.
"Nicole!"
"Neler oluyor? Söyle bana!" diye çığlık attı Carey. Colt etrafta dört döndü. Sonra yine beyaz kapının önüne geldi. "İçeride bir kavanoz mayonez buldum."
Korkunç bir çığlık kopuverdi. Onu bir diğeri izledi. Her iki çığlık da Nicole'ün odasından gelmişti.

35

Parmaklarını kesiyor," dedi Pinkus. İki eli beyaz sargı beziyle bandajlı bir halde Colt'a bakıyordu.
"Durdur onu!" diyerek kapıya atıldı Carey.
"Arkadan kilitlenmiş," dedi Colt. Ama yine de onunla birlikte kapıya yüklenmeye devam etti. Ne yaptılarsa boşunaydı. Nicole odanın içinde çığlık atmaya devam ediyordu.
Carey'nin gözleri içine kaçmıştı. Dudakları titriyordu. İki eliyle kapıyı yumruklamaya başladı. Bir taraftan da deli gibi haykırıyordu.
Colt gücü tükenmiş bir halde geri çekildi. Polis olarak gerilimi yüksek yüzlerce olayla karşılaşmıştı. Ama daha önce hiç barbar biri tarafından bir intihar oyununun içine atılmamıştı.
Uyguladıkları şey planladıkları gibi gitmemişti. Her şeyden önce yarım saat boyunca asılı kalacağım düşünmemişti. Red ipi kestiğinde Colt çoktan yaşamın sınırına gelmişti bile.
Ama bu otuz dakika ona eşsiz bir bakış açısı sağlamıştı. Hemen altında Carey Pentagram yapıyordu. Wendy dışarı çıkmıştı. Pinkus yine ortadan kaybolmuştu ve Nicole oturmuş, yarı kapalı gözlerle, sessizce kardeşini seyrediyordu. Colt bu sahneyi daha önce görmüş olduğu duygusundan bir türlü kurtulamamıştı.
Burada, bu kütüphanede değil. Bu beş kişiyle de değil. Ama bütün bunlar ona yeniymiş gibi gelmiyordu. Altı ve yedi sayılarıyla ilgili bir şey vardı. Duydukları uğuldamayla ilgili bir şey vardı. Kararan gökyüzüyle ilgili bir şey vardı. Red'in intikamıyla ilgili bir şey vardı. Nicole'ün çığlıkları canını öylesine yakıyordu ki, sanki birileri Colt'un kemiklerine asit dökmekteydi.
Wendy yanında duruyordu. Beyaz kapının ötesine bakar gibiydi ve gözlerinde yaşlar vardı. Sonra bakışları Colt'un gözlerine kaydı ve orada bir şeyler aradı. "Senin hatan değil," dedi yavaşça. Ama Nicole hala çığlık atıyordu ve bu Colt'un kafasına kendi hatası olarak işleniyordu.
Aslında hayatta kalmak istediğinden bile emin değildi. En çirkin oydu. En çirkin olan yaşamayı hak etmiyordu. Bunu ilk defa mı duyuyordu? Hayır. Acısını bu kadar büyük yapan şey şimdi sevgilisinin açışıydı. Bunu Red

yazmıştı. Ve bu sözler Colt'un şimdiye kadar okuduğu en tatlı sözlerdi. Ölümün eşiğinde tuzağa düşmüş olmalarına rağmen.
Colt'un bir sevgilisi var.
Korkuya kapıldı. Ne kadar da yabancı bir duyguydu. Annesinin bir sürü sevgilisi vardı ama hiç biri gerçek sevgili değildi. Nicole gibi değildi yani. Hayır, Nicole bu kirli iç çamaşırlarıyla fırlatılmış oğul için ayrılmıştı.
Colt 'un bir sevgilisi var. Ve şu anda onun çektiği acı için hiçbir şey yapamıyordu. Güçsüzdü.
Dehşet duygusu bir lokomotif gibi beyninde yol alıyordu. En sonunda da ayaklan boşaldı ve dizlerinin üstüne çöktü. Nicole'ün çığlıkları altında eziliyordu. Elleri iki yanına düştü ve titremeye başladı.
Her zaman çok güçlü olmuştu. Ne zaman bir suçlu kaçıyor olsa, aklında ilk sırada o yer alırdı. O her zaman çok güçlü olmuştu. Ama şimdi...
Durumunun sara hastalığıyla hiçbir ilgisi yoktu. Kim olduğunu bilmediğinden şoka girmişti. Bazen gerçeklikler arasındaki çatışma titremelere neden oluyordu. Bunu biliyordu. Nasıl bildiğini bilemiyordu ama biliyordu. Ve basit olan şey, bunun onun insanüstü gücünden kaynaklanmıyor olmasıydı. Uygunsuz zamanlarda bir anda böylesine net düşünebilmek ne kadar da saçmaydı.
Huummmmmmm...
Wendy de onun yanma çöktü ama dokunmadı. "Bu senin hatan değil Colt. Duyuyor musun? Red'in hatası. Kazanmanın bir yolu yok. Bunu sende biliyorsun."
Ama o bunu bilmiyordu.
"Ben," demeyi başardı sesindeki ölüm duygusundan nefret ederek. Daha fazla bir şey söyleyemedi.
Wendy'nin cevap verebilmesi için bir süre geçmesi gerekti. "Bunun onu durdurabileceğini sanmıyorum."
Nicole'ün çığlıkları durmuştu. Carey yavaşça dolanıyordu.
Elleriyle yüzündeki terleri sildi.
"İyi misin?" diye fısıldadı Wendy. "Hayır," dedi bir süre geçtikten sonra.
"Elbette iyi değil," dedi Carey. "Daha biraz önce sevgilisini ölüme yolladı."
"Ama sen de onu kestin!" diye çıkıştı Wendy. "Neden hâlâ onun canını acıtsın ki?"
"Çünkü onun kurallarına uymadık," dedi Pinkus. "En çirkin kişiyi öldürmedik."

Wendy kapıya baktı. "Colt onu kurtarmaya çalışıyordu," dedi. "Tabi," diye parmaklarını şaklattı Carey. "Herkesin ilgisini çeken iyi polis."
"Senin seçtiğin kapıdan girdi seni kalpsiz domuz! Kasaplık koyun gibi girdi içeri."
"Önce siyah kapıyı seçtim. Ama hayır, hepiniz beyaz dediniz," dedi Carey yüzü altüst olmuş bir halde. "O benim kardeşim. Ve senin onun ona neler yaptığı hakkında en ufak—"
Birden beyaz kapı açıldı. Carey etrafında döndü. Colt karanlık kapıdan içeri dalmak için acele etmek istedi ama bacakları buna imkân vermedi.
Güle benzeyen ve çok az ışık veren bir lamba yüzünden kapının gölgesi kapkaranlıktı. Önce aksayarak gelen tenis ayakkabılarını gördüler.
Colt neredeyse üzerine atılacaktı ama bacakları hala pelte gibiydi.
Kot pantolonu. Kalçaları. Sonra Nicole dışarı çıktı ve şok içinde onlara baktı.
Colt önce onun bir maske takmış olduğunu düşündü. Şu aynı deri gibi çok gerçekçi plastik olanlardan. Ama yüzünün sağ tarafım kaplayan damga gerçekti. Alnından başlıyordu ve burnunun yanından, dudaklarının kenarına, oradan da daire çizerek yukarı, kulağına kadar çıkan bir yanık izi.
İkinci düşüncesi bunun kızgın bir demir çubuğu ile yapılan damga olduğu idi. Yakılarak yapılmış bir yara izi. Bir şekilde suratının yarısının biçimi bozulmuştu. Colt onu zar zor tanıyabilmişti.
Nicole sallanarak ağlamaya başladı. Yüzündeki kasların her hareketi ile canı çok yanıyor olmalıydı. Colt koşarak onu koltukaltlarından tuttu.
"İyileşeceksin," dedi. "Söz veriyorum, her şey düzelecek."
Nicole'ün suratı şişmişti ama kanamamıştı. Bunu nasıl yaptıysa zararı az tutmak izi de daha belirgin yapmak için mürekkep kullanmıştı. Damga ile dövme arası bir şeydi.
İz kalıcıydı. Nicole'ün yüzünü eski haline getirebilecek tıbbi bir çözüm yoktu. Red onu çirkinleştirmişti.
"Çok mu kötü?" diye sordu Nicole. "Ne kadar kötü? Gözleri korku içindeydi ve Colt'un omuzlan üstünden Carey'e bakıyordu. Soruyu ona sormuştu.
"Öyle mi?" Ağzı sessizce ağlayarak açılmıştı. Gözlerini kapattı. Cevabını almıştı.
Colt geriye baktı. Carey yıkılmış bir halde arkasına dönüyordu. Nasılda? Colt büyük bir öfke duydu. Nasıl olurda bu sevgili kardeş kendi kanından,

canından olan birine sırtını dönebilirdi? Biraz evvel ölümüne mücadele eden adama ne olmuştu?
"Carey," dedi. "Bana elini ver."
Carey tereddüt etti. Sonra yaklaştı. Şokta diye düşündü Colt.
Yaptıkları için sorumlu tutulamazdı.
"Nicole'ün oturmaya ihtiyacı var," dedi Wendy bir sandalye getirmek için giderken. "Sadece yüzün mü yoksa başka bir yerine de bir şeyler yaptı mı?"
Ama Nicole onu dinlemiyordu. Kardeşine kilitlenmiş durumdaydı. Ve onun çığlık gibi söylenmemiş sözlerini dinler gibiydi.
Colt geriye, Carey'e baktı. "Kes şunu!" diye bağırdı. Carey şaşırdı. Soru soran gözlerle ona baktı. "Yardım et bize."
En sonunda hareket etti ve kardeşinin yanına gelerek elini omzuna koydu. Ama artık çok geçti. Nicole'ün gözleri kapandı ve sessiz hıçkırıklarla omuzları sarsılmaya başladı. Sarsılmaları öyle şiddetlenmeye başlamıştı ki Colt endişelenmeye başlamıştı.
Sonra aniden başladığı gibi bitti.
Nicole onlardan sıyrılarak pencerelerden birinde kendine bakmak için ilerledi. Güçlü görünüyordu. Ama aklı da bu yeni görünüşü kabul etmek zorundaydı. Colt her zaman çirkin olmuştu. Onunki gibi bir hazineyi kaybetmiş olmanın nasıl bir his olduğunu bilemezdi.
Ve sonra Nicole pencerelerden birinde kendi yansımasını buldu. Karşısında saniyeler boyunca hareketsiz durdu ve sonra bütünüyle sessizliğe gömüldü. En azından fiziksel bir acı çekermiş gibi görünmüyordu. Ama hala...
Colt yanına yaklaştı ve yavaşça konuştu. "Her şey yolunda Nicole."
Aniden dönerek arkasındaki sandalyeyi kaptı ve bütün gücüyle cama vurdu. Kurşungeçirmez cama çarpan sandalye elinde parçalanarak halının üstüne dağıldı.
"Hiçbir şey yolunda değil!" diye bağırdı. Colt'a döndü. "Benden uzak dur!"
"Hayır..." Colt öne doğru bir adım attı. "Bunu demek istemedin. Yaralısın, ama—"
"Uzak dur!" Uzaklaştı ve sertçe sandalyenin birine oturdu. "Merhem gibi bir şeyler getirmeliyiz—"
"Bana, eğer tedavi edecek bir şey yaparsam diğer yarısını da yakacağını söyledi," dedi kısık bir sesle.
Colt onun değişmiş olduğunu ancak anlamaya başlamıştı. Ya şok yüzünden ya da daha fazlası. Carey'nin anlattığı gibi, tohumlan annesi tarafından,

Nicole küçükken atılmıştı. Onun teninin altında büyüyorlardı. Güzelliği tarafından gizlenmiş olarak.
Ama şimdi bu surat gitmişti.
Colt'un onu güzel olmasa da seveceğini anlasa bile artık ondan uzak duracaktı. Colt'un onun bunu yapmasına izin vermek gibi bir niyeti yoktu. Ama aynı zamanda onun fikirlerini nasıl değiştireceğine dair en ufak bir fikri de yoktu.
Wendy'e baktı ve onu, ona bakarken yakaladı. Sanki Nicole değil de o çok yaralıymış gibi bakıyordu. Biraz evvel Nicole'ün söylediklerinden sonra, Wendy onun bir aptal olduğunu düşünüyor olmalıydı.
"Burada bekle," dedi ve beyaz kapılı odaya daldı.
Diğer çalışma odalarından farksız görünüyordu ama Colt tuvalet kapısıyla daha çok ilgileniyordu. Tabi eğer o gerçekten tuvalet kapısıysa.
Değildi. Kapı bitmemiş bir koridora açılıyordu. Açık duvarlar pembe yalıtım maddesiyle doldurulmuştu. Tavanda su tesisat boruları görülüyordu.
Yan tarafta ayaklı bir sedye vardı. Yanında, yüksekliği ayarlanabilir bir masa duruyordu.
Colt masaya doğru yürüdü ve masada duran alev makinesini aldı. Red'in onun yüzünü o hale getirirken kullandığı şırınga da orada duruyordu. Ama ne yüzünü yakmakta kullandığı bir demir ne de dövme mürekkebi vardı ortada.
Koridor boyunca ilerlemeye karar verdi ama bunu karanlıkta yapmanın bir işe yaramayacağını düşündü.
Şırıngayı şeffaf naylon torbaya sokarak cebine koydu. Alev makinesini de aldı. Bunlar şu ana kadar bulabildiği elle
Tutulan tek kanıtlardı.
"Bunları mı kullanmış?" diye sordu Wendy, Colt kapının eşiğinde göründüğünde.
Başını salladı ve Nicole'e baktı. "Onu gördün mü?" Nicole bakışlarını makineden Colt'a çevirdi. "Hayır."
Ona işkence aletlerini gösterirken neler düşünüyordu acaba?
Makineyi rafın üstüne bıraktı.
"Başka bir sorunumuz daha var," dedi Pinkus.
Colt son birkaç dakikadır alışılmışın dışında sessiz duran Pinkus'a baktı. Carey hala acıklı gözlerle kardeşine bakıyordu.
Muhtemelen hepsinin aklında olan şeyi Pinkus dile getirdi. "Hala kimseyi öldürmüş değiliz."

"Hatırlattığın için sağ ol Pinkus," dedi Wendy. "Kendini zorladığın zaman ne kadar da düşünceli biri oluyorsun."
"Birini öldürmeliyiz demiyorum. Ama bizi öldürmüyor.
Acısını kasaba halkından çıkarıyor."
"Ne yani bu durumdan rahatsız olmadığını mı söylemek istiyorsun? Eninde sonunda sıranın bize geleceğini biliyorsun."
Pinkus ona baktı. "Haklısın. Kazanmanın tek yolu var. O bir oyuncu. Oyuncular kurallara göre oynar."
Timothy Healy de benzer bir şey söylemişti, diye düşündü Colt. "Başka bir mevzu daha var," dedi Pinkus.
Ona baktılar.
"En çirkinimiz Colt değil artık." Nicole ürkmedi bile.
Colt bağlantıyı kuramadı bir an ama şimdi mutlak gerçek beyninde çığlıklar atıyordu. Red onun sadece güzelliği almamış, onu en çirkin kişi haline de getirmişti. Demek ki Red sadece Colt'un peşinde değildi.
"Nasıl bu kadar düşüncesizce konuşabiliyorsun?" diye çıkıştı Wendy.
"Çünkü sahip olduğumuz şeyler bunlar. Birimiz pratik düşünmek zorunda."
"Peki ya sen en çirkinimiz olsaydın bu kadar pratik düşünebilecek miydin?" diye bağırdı Wendy.
"Çirkin olduğumu sanmıyorum" "İçin öyledir belki Jerry."
"Bak," dedi Pinkus. "Onun fiziksel güzelliğine takıntılı olduğunu hepimiz biliyoruz. Şu anda aramızdaki en çirkin kişinin de o olduğu konusunda eminim hemfikiriz. Bunun başka yolu yok."
Colt'un beyninde bir şeyler oynadı. Serseri haklıydı. Kahretsin!
Hem de son derece haklı.
"Red bizim gerçekten ne düşündüğümüzü ortaya çıkarmak istiyor," dedi Pinkus ve devam etti. "Dünyadaki herkesin düşündüğü gibi. Eh, bunu söyleyeceğim. On dakika öncesine kadar Nicole'ün ateşli bir kadın olduğunu düşünüyordum ama Red bunu değiştirdi." Colt'a baktı ve hemen ekledi. "Ben değil dostum. Red."
Colt ona doğru yürüdü ve yakasından tutarak onu duvara yasladı. "Eğer bu konuda bir kelime daha duyarsam yemin ediyorum seni en çirkin kişi haline getiririm. Ve buradakilerin senin öldürülmene karşı çıkacaklarını sanıyorsan fena halde yanılıyorsun. Birbirimizi anlıyor muyuz?"
"Olan biteni dile getiriyordum sadece," dedi Pinkus.
"Beni ilgilendirmiyor," dedi Colt ve Pinkus'un yakasını bıraktı. "Gerçekle yüzleşmek istemediğin için hepimizi öldürecek," dedi Pinkus. "Kahrolası

konu bundan ibaret işte! Sen söyledin; bizi öldürmek istemiyor diye. Bizim en çirkini seçmemizi ve onu, sadece onu öldürmemizi istiyor." "Kapa çeneni!"
Carey'nin sesi yankılandı birden. Ancak o zaman Colt onun orada olmadığını anladı. Söylediği şarkı daha öncesi gibi hüzünlü ya da dokunaklı değildi. Kütüphanenin ortasından yayılan şarkı buram buram şiddet içeriyordu.
Bir süre birbirlerine baktılar ve Carey'nin duygularını, hepsinin hissettiklerini dile getirmesine izin verdiler. Tuhaf bir biçimde zevkini çıkararak. Ama sonra Carey birden müstehcen bir şekilde bağırmaya başladı. Red'e bağırıyordu. Bu insanlık dışı yaratığa.
"Burada bekleyin," dedi Colt ve Red'in kendini Carey'e göstermiş olma ihtimalini düşünerek oraya doğru koştu.
Onu Pentagram'ın ortasında buldular. Ayaktaydı. Mumların yansı yanıp bitmişti. Diğer yansı ise loş da olsa yüzünü aydınlatmaya yetiyordu. Yüzünü yukarı çevirmişti ve gözleri sımsıkı kapalıydı.
Bağırıyor, çığlıklar atıyor, belalar okuyordu. Belki de şeytana göndermeler yapıyordu. Bütün bu uzun bela okumaların arasında Colt'un odaklandığı tek şey vardı.
Nicole.
Lanetlediği kişi Nicole'dü.
"Durdur onu!" diye bağırdı Nicole. "Onu durdurmalısın!" "Carey!" diye bağırdı Colt.
Ama Carey dinlemiyordu.
"Colt?" Wendy onların yanından ön tarafa doğru yürümeye başladı. Ama Colt bütün dikkatini, içindeki öfkenin esiri olmuş Carey'e vermişti.
"Carey!"
"Colt!"
"Şimdi olmaz Wendy. O—" "Kapı açılmış!" dedi Wendy.
Carey durdu. Son birkaç çığlığı kütüphane içinde yankılandı. Hep bir anda Wendy'e döndüler. Wendy kapının eşiğinde duruyordu ve içerisi gün ışığıyla dolmuştu.
"Bu... ?" diye başladı Pinkus.
Sonra hepsi birden kapıya doğru koştular. Wendy'nin arkasında durdular ve tökezleyerek dışarı çıktılar. Kütüphanenin merdivenlerinde durarak önlerindeki manzaraya baktılar.
Kasaba geri gelmişti.

36

Wendy eliyle plastik iskemleye dokundu. Son derece gerçekti.
Doktoru, bulduklarını göstermesi için beklerken
Clifton'ın yanındaki ışıklı panoya bakıyordu. Summerville kliniği üç odası olan ufak bir klinikti. Bekleme odasında renkleri yeşil olan altı tane iskemle vardı. Bir röntgen cihazının zar zor sığabildiği bir laboratuvar ve şu anda oturdukları bir toplantı odasından ibaretti klinik.
Gerçekti. Hepsi gerçekti. Bunların hayal olabilmesi imkânsızdı. Olamazdı.
Üç saattir kütüphanenin dışında olmalarına rağmen sanki sadece iki dakika geçmiş gibi hissediyordu. Colt'un arabası kasabanın bir mil kadar batısında bir kulübenin önünde bulunmuştu. Oraya nasıl gittiği konusunda kimse bir şey bilmiyordu. Yaptıkları her şeyi uyuşturucunun etkisi altındayken yaptıklarından söz ediliyordu.
Wendy yavaş yavaş damarlarında uyuşturucuyla dolaşığını ve bunun farkına varamadığı gerçeğiyle yüzleşmeye başlamıştı.
Arabadan inip Clifton ile karşılaştıktan anda Colt ve Wendy, röntgenlerinin çekilmesi gerektiği konusunda ısrar etmişlerdi. Bu yaşadıkları deneyiminden uyuşturucunun sorumlu olması imkânsızdı. Kesinlikle olamazdı.
Clifton talep ettikleri şeyi zaten önceden biliyormuşçasına hemen kabul etmişti.
Beşinin de işlemleri iki saat içinde bitmişti. Bu esnada Wendy'nin sol baldırında ve sırtının aşağı kısmındaki hafif kurdeşen ve şimdi öğrenmiş olduğu her iki topuğundaki su toplaması problemleriyle de ilgilenilmişti. Çölde yaptıkları koşu sırasında olduğunu düşünüyordu. Onun dışında sağlık durumu iyiydi. En azından şu ana kadar bütün bildikleri bunlardı.
Son bir saat içinde Clifton'la birlikte ürkütücü bir sessizliğe bürünmüş olan Colt'a baktı. Colt'un onu izlediğinin farkına vardı. Gözleri onun gözlerine takılıp kalmıştı. Bu gözlerde, bir erkeğin gözlerinde görmeyi umduğundan çok daha fazla suçluluk duygusu vardı. Bu konudaki sezgileri halen düzenli olarak çalışmaktaydı.

Yanına gitmek istedi. Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istedi. Olanların hiç biri onun suçu değildi. Ama kendini bu odada mikroskop altındaki bir örnek gibi hissediyordu. Bütün gözler onun üstündeymiş gibi.
Colt'a bakmaya devam etti. Tebessüm ederek onu cesaretlendirmeye çalışıyordu. Ama sırıtıyormuş gibi görünmekten korkarak. Colt boşluğa bakmaktaydı.
Yutkundu ve kapıda ağaç gibi dikilen ajana baktı. Mahkûm muamelesi görüyorlardı. Birileri bir şey söylemeliydi. Kendilerini savunmalıydılar.
Ama Clifton'ı tatmin edecek bir savunmanın olduğunu sanmıyordu. Ona her şeyi olduğu gibi anlatmışlardı. Onun anlattıklarının her kelimesine inandığından kuşkusu olmadığını biliyordu. Ama yine de Red ile bağlantılı olayların tek görgü tanıkları onlardı.
Ansızın kapı açıldı ve ajan Winters'ın eşliğinde Dr. Hurtz içeri girdi. Onların yokluğunda kasabaya gelmişti.
"Efendim?"
Clifton başıyla onayladı. "Devam edin."
Doktor ışıklı panoya doğru gitti ve puslu cam ardındaki florasan lambaları yakmak için düğmesine bastı. Sonra çantasından röntgenleri çıkartarak panonun üstüne yerleştirmeye koyuldu.
Beş negatif, beş kafa. Hepsinden dört farklı açıda çekilmiş toplam yirmi negatif asılmıştı. Negatiflerin köşelerinde isimleri yazıyordu: Jackson, Davidson, Pinkus, N. Swartz, C. Swartz.
Wendy ayağa kalktı ve kafatasının resimlerini inceledi.
Kemikler ve beyin. Gerçeküstüydü.
Dr. Hurtz onları suçlarmış gibi bakarak cebinden teleskopik bir işaret çubuğu çıkardı ve Jackson'a ait olan negatifin üstüne vurdu. Colt'un kafası.
"Dikkatinizi beyin zarına—"
"Teknik terimler istemiyorum Doktor," diye sözünü kesti Clifton. Bakışları Colt'un üstündeydi. "Bize neler bulduğunuzu anlatın. Bütün günümüzü buna ayıramayız."
"Peki efendim." Colt'un beyni üzerinde BB diye işaretlenmiş yeri gösterdi. Wendy o lekeyi görmüş ve negatifin üzerindeki bir işaret zannetmişti. Anatomik gözükmüyordu.
"Her beşinin de kafasında bir çeşit implantasyon diye bulunmakta. Tam olarak Hippocampus'un içinde ve hepsinde de aynı bölgeye yerleştirilmiş." Sırayla bütün negatifleri geçti. "Bunları oradan çıkarmadan etkileri hakkında emin olamayız. Ama görünüşe göre içlerinde elektrikle beslenen

bir verici var." Kendi eseri hakkında düşünüyormuş gibi durdu. "Ya da bir alıcı."

Colt ayağa fırladı birden. "İşte bu!" "Oturun Bay Jackson," dedi Clifton.

Colt oturdu. Bakışları panoya odaklanmıştı. "Bu, değil mi?"

Dedektif bu soruyu umursamadı. "Ne zamandan beri orada olduklarını söyleyebilir misiniz?"

"Bulabildiğim herhangi bir yara ya da ameliyat izi yok. Deri üstünde en ufak bir çizik bile yok. Çok uzun zaman önce yerleştirilmiş olduklarını söyleyebilirim."

"Ne kadar uzun zaman önce?" "Çok uzun."

"Lütfen daha kesin konuşun."

Doktor çubukla kafasına vuruyordu. Tereddüt etti. "Bunun mantıksız geleceğini biliyorum ve herhangi bir mantığa da uymadığını kabul ediyorum. Ama bana kalırsa onlar hep oradaymış."

"Doğduklarından beri mi yani?" "Onun gibi bir şey, evet."

Kimse konuşmadı. Wendy boğuluyormuş gibi hissetti. Bir hata olmalıydı. Duyduğu ufak bir şüphenin dışında bütün bildiği buydu.

Kafasının arkasına dokundu. Ne bir şişlik, ne bir yara izi, ne de bir acı vardı. Hiçbir şey yoktu.

Pinkus ayağa fırladı birden. "O zaman kesip çıkartın," dedi. "Otur—"

"Çıkartmak zorundasınız! Neler olduğunu görmüyor musunuz? Bizi bu şekilde kontrol ediyor! Onları çıkarırsanız bize dokunamaz! Çıkartın şunları!"

"İmkânsız," dedi doktor. "Çok ciddi bir tıbbi müdahale gerekiyor. Ona rağmen yine de çok riskli."

Wendy kalktı ve panoya doğru yürüdü. Clifton onu durmaya yönelik bir şey yapmadı. Film üstündeki o küçük beyaz noktanın içinin dolu olmadığını gördü. İnce çizgilerin belli belirsiz hatları kıvrılarak merkeze doğru gidiyordu.

"Bunun uyuşturucunun işi olduğunu söylediğinizi sanmıştım," dedi. Bu implantasyonları kafasından çıkarmak için bir yol arar gibiydi.

Dosdoğru Clifton'a bakıyordu ama cevap doktordan geldi. "Daha önce böyle bir şey görmedim. Ama akla yakın olan, eğer doğru uyuşturucu verilirse, bu cihazın sensörleri bunu algılayabilir ve yaşam deneyimlerini taklit edecek belirtileri. ..." diyerek durdu. Teorik ve pratik arasında bağlantı kurmakta zorlanıyor olmalı diye düşündü Wendy.

Wendy gözünü kırptı ve onun mavi gözlerine baktı. "Ama bu anlattıklarınızın mümkün olabileceğini söylüyorsunuz."
"Teorik olarak." Pinkus'un beynindeki implantasyona bakıyordu. "Belki bundan on yıl sonra. Ne şimdi ne de daha önce. Sıradan bir algılama gerçekleşmeden önce, yaşanmış bir tecrübenin kesin olarak taklit edilebileceğini herkes bilir. Bu sadece bir zaman meselesi. Beyaz bir duvara bakarken kırmızı bir Mustang araba gördüğünüzü zannedersiniz." Çok hızlı konuşuyordu. Neredeyse kendi kendine anlatır gibiydi.
"Uyuşturucular da aynı şeyi çok başka bir düzlemde yapar. Beyindeki hücrelere yapışan sentetik protein ortaya arzulu etkilerin çıkmasına neden olur. Renkler ve resimler bile görebilirsiniz. Algılama elektrik akımları ve kimyasal etkileşimler tarafından kontrol edilir. Bizim bu akımlara verdiğimiz tepki yaşam deneyimlerimize göre farklılık gösterir. Her şey mümkün elbette. Ama..."
"Neden biz?" diye sordu Carey. Hala sersemlemiş gibi görünüyordu. "Demek istediğim... Altüst olmuş durumdayız." Elleri titriyordu.
"Bu bizim şahane bir biçimde üşüttüğümüz anlamına geliyor," dedi Pinkus.
Nicole ayağa kalkarak sandalyesini duvara itti. Sandalye büyük bir gürültü çıkararak duvara çarptı. "Hastaneye götürün bizi!" Çığırından çıkmıştı. "Düzeltin bunu! Kesikler içindeki yüzünü gösteriyordu. "Düzeltin!" Sonra sandalyeye vurdu. "Bütün bunları düzeltin, seni adi domuz! Hemen!"
Clifton son derece sakin duruyordu. "Teşekkürler Doktor.
Çıkabilirsiniz." "Bu filmleri—"
"Çıkın!" Gözleri sinirden hala kıpkırmızı bir halde kırpmaksızın ona dikmiş olan Nicole'ün üstündeydi.
Doktor aceleyle kapıyı kapatarak toplantı salonunu terk etti.
Clifton Wendy'nin yanında duruyordu. Bir ajan da kapıda.
Wendy odanın diğer ucuna giderek arkasını döndü. Ellerini göğsünde kavuşturdu.
"İki seçeneğiniz var Bayan Swartz." Sözler Clifton'ın dilinde zevk alırmışçasına dönüyordu. Gözleri parlamaktaydı. "Ya söylediklerimi itiraz etmeksizin harfiyen yerine getirirsiniz ya da bana karşı gelirsiniz. Size birinciyi yapmanızı öneririm. Bana karşı gelirseniz yaşama şansınız dramatik bir biçimde azalacaktır."
"Beni tehdit mi ediyorsun?"
"Hayır. Durumu izah ediyorum. Bu tatlı doktor konuşması kendinizi kurban gibi hissetmenize yol açmış olabilir. Ama durum şu ki Red hala dışarıda bir

yerlerde. Ya da burada. Planını başarıyla uygulamaya devam ediyor. Durmayı tasarladığından kuşku duyarım çünkü hepinizin kafasında şu BB'yi bulduk."

"Yavaş ol," diye çıkıştı Colt. "Herhangi bir insanoğlunun yaşadığından daha fazlasını—"

"Orada öylece oturup bana zorbalık etmesine izin mi vereceksin?" diye Colt'un lafını kesti Nicole. "Durdur onu!"

Bu kadarı yetmişti. Wendy öne geldi. "Geri çekil! Senin sorunun nedir? Bu adam senin için hayatım feda etti!"

"Evet, sonucu da bu!" Nicole eliyle yanmış yüzünü gösteriyordu. "Olması gereken bu değildi!"

"Hepiniz oturun!"

Wendy elini silahına atmış olan Clifton'a döndü. Silah elindeydi ve namlusu yere bakıyordu.

Wendy oturdu. Nicole küfür etti ve devrilmiş olan sandalyesini düzeltti. Wendy'nin üstüne karanlık çöktü yeniden ve dünya birkaç saniyeliğine karardıktan sonra eski haline geldi. Her şey daha da kötüleşiyordu.

"Teşekkür ederim. Duygusuz biri olduğumu düşündüğünüzün farkındayım. Ama bağrına basılacak biri olmak yaptığım şeyin bir parçası değil. Gerçeklerle ilgileniyorum. En çirkin haliyle adaletsizliği durdurmak. Her şey bununla ilgili değil mi? En çirkin olanla?"

Wendy bir an için konuşanın Clifton değil de Red olduğunu sandı. Bu düşünceyi aklından çıkardı.

"Benimle aynı fikirde olmayabilirsiniz," dedi. "Bütün bildiğim gerçeğin saklandığı."

Nicole'ün çıkışı yeterli gelmiş olmalıydı ki Colt dikkatini yeniden odaya vermişti. "Bunu düşünmene sebep olan şey nedir?" Clifton masanın etrafında yürüdü. "Bulduğumuz kanıtlar, anlattığınız hikâyeye uymamaya başladı."

"Ne kanıtı?" diye sordu Wendy bu olan biteni en az onun kadar anlamaya hevesli olarak. "Sadece bizi temize çıkaran kanıtlar bulduk."

"Geçmişleriniz. Bütün cinayetler biriniz ya da birden fazlanızın ortada olmadığı zamanlarda işlendi. Aslında hepinizin de ortadan kaybolduğu o fırtına gecesi. Bizim zamanımızla. Daha sonra ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi ortaya çıktınız. Aynı Red gibi."

"Bu röntgenler neden öyle davrandığımızı açıklıyor," dedi. "Onlar sizin neden öyle yaptığınızı açıklıyor. Ne yaptığınızı değil. Uyuşturucunun sizin

deyiminizle değişiminizde bir rol oynadığını sanmıyorum. Sadece algılamanızı değiştirdi. Gördüğünüz şeylerin tenini, konuştuklarını. Yaptığınız seçimleri değil. İlginç. Tahminimce bu iş bittiğinde hepimiz psikoloji dergilerinde çıkacağız. Ama bunların hiç biri bana Red'i durdurmam konusunda yardımcı olmuyor."
Clifton silahını Wendy'nin kafasına doğrulttu. "Aynı zorlamayı burada ve şimdi ben de yapabilirim. Diyebilirdim ki, "En çirkin kişiyi öldür. Yoksa kafana sıkarım." Bu odada ya da çölde olmuş olmanızın bir önemi yok. Etrafınızda gördükleriniz hakkında ne düşündüğünüzün bir önemi yok. Esas soru kötü adamın kim olduğu ve onu nasıl yeneceğiniz."
Wendy kafaya kurşun yemenin nasıl bir şey olduğunu merak ederek namlunun ucundaki siyah deliğe bakıyordu.
"Ne demek istediğini anladık," dedi Colt. "Şimdi silahını aşağı indir."
Clifton'ın sol gözünden aşağı bir ter damlası aktı. "Clifton..." diye uyardı Colt.
Dedektif silahını indirerek belindeki kılıfına soktu. "Gerçek Red ayağa kalksın lütfen."
"Senin kulağını koparacağı ya da benzer bir şey yapacağı an da gelecek," dedi Pinkus. "İşte o zaman bize inanacaksın. Bizim delirmiş olduğumuzu düşünüyorsun ama sen daha delisin!"
Clifton boş gözlerle ona baktı. "Bu gibi yorumlar güven kazanmanızı sağlamıyor. Sadece başkaldırı."
"Kütüphane tuvaletindeki kanı kontrol ettin mi?" diye sordu Colt.
"Timothy Healy'nin. Ayakkabılarınızdaki kanla aynı. Kan var ama ceset yok. Ceset nerede Colt?"
"Red aldı bildiğimiz kadarıyla. Bana diğer cesetleri söylediğimiz yerde bulamadığını söyle. Bana anlattıklarımıza ters düşen herhangi bir kanıt bulmuş olduğunuzu söyle."
"Ama bana şimdi cesetler hakkında bir şey anlatmadınız, değil mi?"
"Elbette anlattık," dedi Wendy. "Hepsini. En son olanları da mı?"
"Bu sabah bulduğunuz beş kişiyi mi söylüyorsun?" diye sordu Colt.
"Çok iyi Bay Jackson. O zaman bulduğumuz beş cesetle siz gitmeden evvelki iki kişiyi biliyordunuz. Toplamda on dört kişi. İhtiyacım olan aranızdan birinin, sizin bu bilgiye nasıl ulaşmış olduğunuzu anlatması. Bu bilgiyi açıklamadık."
"Tahmin ediyordum," dedi Colt. "Yedi kişiyi daha öldüreceğini söyledi. Demek ki yapmış."

"Doğru tahmin. Ama hala bu odanın dışında bir Red olduğuna dair bir kanıtımız yok."
"Kütüphaneden getirdiğim şırıngaya ne oldu?" "Yakında öğreniriz."
"Cesetleri nerede buldunuz?" diye sordu Colt.
"Bilmiyor musun? Bu odadakilerden biri biliyor." Clifton dikkatlice izliyordu onları. "İki yaşlı çifti doğu tarafında, bir bahçıvanı başka bir evi arka bahçesinde bulduk Hepsi de siz kütüphanede oynadığınız sırada, iki saat kadar önce öldürüldü. Neden bize bagajında bulduğumuz el hakkında bir şey söylemedin? Kurbanlardan birine aitti. Bay Stratford'a."
Bu yeni bir şeydi işte. "Bu kadar aptal olabileceğime gerçekten inanıyor musun?"
"Duruma bağlı. Mesela neden doktorun evinin arkasındaki barakanın orada çukur kazıyordunuz?"
"Sana anlattık. Kasabanın kum altında kalıp kalmadığını öğrenmek için kazmıştık."
"Gerçekten mi? Cesetleri gömmek isteyen kişiler yapar böyle şeyleri. Bu yarısı bile değil Colt. Elimizde daha fazlası var. Hem de çok daha fazlası."
Kimse tepki vermedi.
"Bilmelisiniz ki şu anda bu büyüklükte bir kasabanın hayal bile edemeyeceği kadar çok kanun adamı araştırma yapıyor. Elimizde Amerika Birleşik Devletleri'nin tarihindeki bütün seri katilleri bile amatör durumuna düşürecek bir katil var. Eyalet Başkanı FBI içinde özel bir birim kurulmasını ve buraya gönderilmesini emretti. Yirmi dört saat içinde burada olacaklar. FBI'ın burada şu anda beş ajanı var ve bu sayı çok yakında ikiye katlanacak. Medyayı oyalıyoruz ama muhabirin biri dün gece içeri sızmış ve ortalığı ayağa kaldıracak kadar bilgi edinmiş. Aranızda bunun nasıl bir şey olduğu konusunda fikir sahibi olan var mı?"
Görünüşe göre yoktu.
"İşte bu, medya köpeklerinin ne olduğuna bakmaksızın her şeye saldırıp, aralarında porsiyon porsiyon parçalayıp paylaştıkları bölümdür. Las Vegas'da her yıl binlerce insan ölüyor. Ama bu bütün dünyanın çığlık atmaması için gece ve gündüz saklamaya karar verdikleri bir durum. Şu anda yaşadığımız şeyse görebileceğimiz en büyük patlama olacak ve onlar bunu paylaşmakta oldukça zorlanacaklar."
Omzunu silkti. "Bu Red denen herifin kim olduğu umurumda değil. Nasılsa yarın kılını bile kıpırdatmaya imkânı olmayacak. Eliniz kolunuz bu haber

bültenleriyle bağlanmadan önce yapacağınız bir itiraf, hâkimin karşısına daha rahat çıkmanızı sağlar."
"Pinkus'un Red olduğunu düşünüyorum," dedi Carey. "Peki, neden Bay Swartz?"
"Başlangıç olarak size güvenmemizi söyledi."
"Gerçekten mi? Bunu neden söylemiş olabilirsiniz ki Bay Pinkus?"
"Çünkü sizin gerçek olmadığınızı söylüyor," dedi Carey.
"Öyle mi?" Clifton Pinkus'a doğru gitti ve suratına bir tokat attı. Pinkus'un yanağı kıpkırmızı oldu birden. "Gerçek gibi geldi mi Jerry?"
Kapıya vuruldu. "Gel."
Bir teknisyen içeri girerek Clifton'ı kenara çekti. Bir şeyler fısıldadıktan sonra ufak bir kutu vererek dışarı çıktı.
"Size bu sabahki kurbanların nasıl öldürüldüğünü anlattım mı?"
"Hayır," dedi Wendy.
"Zehirlenerek. Siyanür gibi tipik bir zehirle değil. Ama çok etkili bir zehir. Adamlarımız tarafından inceleniyor. Yarım saat kadar önce bir örneği helikopterle Vegas'a yolladık. Zehir'in kurbanların kaslarını felce uğrattığını biliyoruz. En son etkilenen kas da kalp oluyor. Katil kurbanlarını zehirledikten sonra saçlarını bir alev makinesiyle yakmış, o aleti Colt'un söylediği gibi kütüphanenin içindeki bir rafta bulduk."
Clifton ne anlatıyordu?
"Zehir'in nasıl verildiğini anlatmış mıydım? Bir şırınga ile enjekte edilmiş." Colt'un bulduğu şırıngayı çıkardı cebinden. "Bu şırınga. Kurbanların iğne yaralarına uyuyor. Ne yazık ki Red Sterling'e ait herhangi bir parmak izi bulamadık. Bulduğumuz tek parmak izi Colt Jackson'a ait. Suçlamaya yetecek kadar iyi bir kanıt. Sizce de öyle değil mi?"
"Bu saçmalık—"
"Olayları bu şekilde çarpıtıyorsunuz."
Clifton kapıya vurdu. İki üniformalı polis içeri girdi.
"Onları içeri atın. Ben söyleyene kadar orada kilitli kalacaklar."
"Emredersiniz efendim."

37

İşte şimdi işimiz bitti," dedi Pinkus saçlarını sıvazlarken. Eli hala bandajlıydı. "Tamamen. Geri zekâlı bana vurdu. Gördünüz değil mi?"
"Burada dışarıda olduğundan daha güvendesin Pinkus," dedi Colt. "Sakin ol."
"Delirdin mi? Ne zamandan beri birkaç parmaklık Red'i durdurur oldu?"
Nicole köşede yerde oturuyordu. Dizlerini karnına çekmişti. Hıçkırarak ağlamaya başladı. Carey ona doğru baktıktan sonra sırtını döndü. Bir şeyler mırıldanıyordu.
Wendy onları izliyordu. Yaklaşık kırk sekiz saat önce fırtına yüzünden yollarının kesiştiği insanlardaki değişimden dolayı iyice kafası karışmıştı. Hepsi değişmişti. Pinkus dışında. Ama o da parmağı kesildikten sonra katılmıştı gruba. Belki o da parmağı kesildikten sonra değişip gruba katılmıştı.
Elbette hepsi değişmişti. Yoksa yanılıyor muydu? Aynı hücreyi paylaştığı bu dört kişinin geçmişleri hakkında ne biliyordu ki? Clifton geçmişlerindeki bir şeyle ilgileniyordu.
Olan bitenin dışında hepsinin kafasında birer sır küpü var gibiydi.
Colt bir Nicole'e bir Wendy'e bakmaya devam ediyordu. Colt kadar sadık, anlayışlı bir adama rastlayabileceğini düşünmemişti. Bundan daha da fazlası, ona âşık olmaya başladığını düşünmekten alamıyordu kendini.
Ölümün kıyısında olmak bütün gerçeklerin ortaya çıkmasına sebep olmuştu.
Peki ya sen Wendy? Kalbindeki gerçeği açtın mı? Korkuların, arzuların, her gün karşılaştığın şeytanların?
Wendy Colt'un yanına gitti ve baktığı tarafa doğru baktı. "İyi misin?"
Örümcek ağına yakalanmış gibi sallanıyordu. Başını salladı. "Evet."
"Evet, mi?" dedi Pinkus. "İyi olduğunu mu söylüyorsun? Hiç birimiz iyi değiliz. İstediğini elde edene kadar bir son bulmayacak bu. Hepiniz biliyorsunuz. İstediğini yapmak zorundayız."
"Ona parmağını bile sürecek olursan hayatının geri kalanını hapiste geçirirsin," dedi Colt. "Tabi eğer benden kurtulacak kadar şanslı olursan."
"Onun başkalarını öldürmesiyle ilgili bir sorunun yok mu? Günah kadar çirkin olan için, günahtan daha çirkin olanın ihtiyaçlarını karşıladığı sürece sorun yok demek ki."
Wendy Colt'un onu dövme ihtimaline karşın son derece dikkatliydi.
Colt onu umursamadı. "Kaçırdığımız bir şey var."
"İstediğini yapmak zorundayız," dedi Nicole yavaşça. "Hala yapmadık."
Yeterince haklıydı.

"Timothy haklıydı belki de," dedi Wendy. "Belki o da aynı bizim gibi kurallar tarafından bağlanmıştır."
"Haklısın," dedi Colt. "Buradan çıkmalı ve oyunu oynamak zorundayız. Ve onu yenmenin bir yolunu bulmalıyız. Kendi oyununda."
"O halde en çirkin kişinin, yüzüne çorap geçirmiş olan Red olduğunu düşünüyorsun. Öyle mi?" diye sordu Pinkus. "Onu mu öldürmemizi istiyor? Büyük şans."
Colt kafasını iki yana salladı. "Öyle zannetmiyorum. Hayır, bundan daha karmaşık."
"O zaman ne?"
"Red'in intikamım alana kadar duracağım sanmıyorum."
Wendy nasıl bir intikam olduğunu anlayamıyordu. O bir şey yapmamıştı kesinlikle. Ve sadece Colt da değildi, çünkü Nicole de Red'in görüş alanındaydı artık.
Anlaşılmaz bir biçimde dünyasını karartan o karanlık korkunç bir uğuldamayla geldi ve Wendy dondu. Ama bu sefer ki daha kötüydü. Çok daha kötü. Ve hemen sona ermedi.
Wendy ağır bir şeyin altında kalmış gibi hissediyordu. Ya da sıcak bir battaniye ile sarmalanmış gibi. Zar zor nefes alabiliyordu ve tamamen elden ayaktan kesilmiş gibiydi. Aynı daha öncekiler gibi.
Çevresindeki belli belirsiz ışık yeni bir şeydi. Grimsi bir daire vardı ve ona canlıymış gibi geldi. Ve hareket ediyordu. Dairenin içinde hareket eden bir şey vardı.
Ve sonra kayboldu.
Colt elini onun omzuna koymuştu. Sonra çekti. Wendy'nin bir yanı elini çekmemiş olmasını dilerdi.

Sterling Red. Bu ismi sevmişti. Normalde Sterling gibi bir kelimeden sonra Silver gibi bir sözcüğün gelmesi beklenirdi.
Sterling Silver. Ve doğruydu da. Ama Red sıradan şeylerle ilgilenmezdi. İliklerine kadar anormaldi. Kahretsin, evet.
Ve olay sadece titreyişlerle çok uzun zaman önce yaptığı anlaşma değildi. Ne zaman olduğunu bile hatırlayamıyordu şimdi. Sara hastalığı gibi.
Sadece onun inanılmaz dehası ya da hareket halindeki gücü değildi. Bu iki şey yüzünden çoğu normal insan inanılmaz baş ağrıları nedeniyle hastaneye yatardı.

Kendine olan güveni, ters taktığı beysbol şapkası ya da yüzüne geçirdiği çorap veya hardala olan düşkünlüğü, nefreti. İlginçti hepsi. Evet, hakkını vermeliydi.
Ama bunların hiçbiri Sterling Red'i alışılmadık biri yapmazdı. Onu farklı biri yapan daha çok öldürmeye karşı duyduğu aşırı tutkuydu. Gümüş (Silver), bir silah gibi. Kırmızı (Red), kan gibi. Aynı iyi pazarlanmış bir roman gibi. Sadece gerçek, gerçek, gerçek.
Sterling Red. Gümüş katil.
Bir sonraki karşılaşmalarında takmaya karar verdiği maskeye bakıyordu. Gerçekten de her şey maskelerle ilgiliydi. Biliyordu. Hepsi maske takıyordu. Sadece o değil. Ne yazık ki çok çabuk kavrayabilen tipler değillerdi. Belki bu maske sayesinde bir fikirleri olurdu.
Maalesef kasabada dolaşan yeni kanun güçleri hem işi zorlaştırıyor hem de daha önce olmadığı kadar kolaylaştırıyorlardı. Firarda olan bir katil için çok zordu. Ama polis kıyafetiyle dolaşan bir katil için de çok kolay. Red direksiyonun arkasındaki adamın deli gibi titrediğini görmemeleri için polis arabasını hızlı sürüyordu. Polis şapkası da takmıştı tabi ki. Yakında onun kim olduğunu anlayacaklardı. Ama o çoktan gitmiş olacaktı.
Arabayı rıhtım yoluna soktu. Rıhtım yolu. Bu büyük bir saçmalıktı, çünkü binlerce mil içinde gerçek anlamda bir rıhtım yoktu. Arabayı parka soktu. Arabadan inerek bagaja doğru gitti. Kapağını açtı ve her biri on litrelik iki teneke kutu çıkardı.
Kasabanın batı tarafındaki rıhtım yoluna gelmesinin sebebi rüzgârın batıya doğru esiyor olmasındandı. Normal insanların yapacakları can sıkıcı derecede önceden tahmin edilebilirken, Red gibi aykırı insanlar arabalarını intihara sürerlerdi. Bu yüzden normal insanları öldürmekten hoşlanıyordu. Normal insanlar başlatmıştı bütün bunları. İlk tepkisi de hesaplaşmak olmuşta.
Çoğu normal insanın tehlikeyle karşılaştıklarında verdiği ilk tepki kaçmak olurdu. Ne kadar da sıkıcı ve çileden çıkarıcıydı. Ama Red bugün bu zayıflığı kullanabilirdi. Hatta enayiler kanuna sığınarak kendi zamanlarını daraltmışlardı!
Tenekelerdeki kimyasalları dökmeye başladı. O andan itibaren zehirli gaz, batıya esen rüzgâr tarafından emilip kasabanın tam içine doğru yol almaya başlayacaktı. Kanunun kendisi bu gaz yüzünden kasabayı boşaltmak zorunda kalacaktı. Yasaya göre zehirli gazlar ancak öngörülen şartlar uygun

tankerler tarafından taşınabilirdi. Ama bu yaptığı da kabul edilebilir olmalıydı.
Red rüzgâra karşı durdu ve ciğerlerini temiz havayla doldurdu. Normal insanlar hakkında yeni bir şey daha işte. Genelde insanlar, hatta seri katiller bile alışkanlıkları yüzünden ölürlerdi. Ted Bundy gibi. Bu iyi görünümlü adam kırk kadar yaşlı kadını öldürdüğünde Red henüz dünyada değildi. Onu kahramanı gibi görmüştü. Ama Ted Bundy bile yakalanmıştı çünkü hala o eski, hurda Volkswagen arabasını kullanıyordu. Arabanın, "Bana yardım eder misin?" gibi sesler çıkardığını hayal etti.
Diğer taraftan Red cümbüşüne başlangıcını otoyolda tüfek kullanarak yapmıştı. Sonra tabancaya geçerek şerifi daha sonraki kurbanlarını donmuş tavukla öldürmüştü. Sonra yumruk, bıçak, iğne ve şimdi de gaz kullanıyordu. Bu seferki amacı öldürmek değildi ama kullandığı teknikler hala çok yönlülük gösteriyordu.
Bunları düşününce canı hardal yemek istedi.
Rüzgâra döndü ve titreyen kaslarını sakinleştirdi. Hepsi aklındaydı ve o şimdiden zaferini hissetmeye başlamıştı. Şiddetli bir titremeyi sakinleştirdi ve derin bir nefes daha alarak tenekeleri yan yatırdı. Sıvı hızla tenekelerden boşalmaya başladı. Lık lık lık.
Red arabaya koşarak içine atladı. Caddeyi yarılamadan polise haber vermişti bile.
Telsizi dinlerken gülümsüyordu. Ve sonra beklediği anons geldi. Onları normal olarak paniğe sürüklediğini bildiği anons.
"Bütün ekipler, bütün ekipler batı tarafına." "Hepsi mi? Bu da nedir? Demek istediğin—"
"Sen de demek istiyorum Steve. Bütün Walton polisi. Arabalı herkes. Hemen orayı boşaltmalıyız. Yoksa kahrolası kasabada yaşayan kimse kalmayacak."
"Ya polis merkezi?" Frank bilmek istiyordu. "Orası güvende mi?"
"Rüzgâra bağlı. Denileni yap Frank. O insanların oradan çıkması lazım! Bu Clifton'ın emri."
"Clifton’ın da bununla ne ilgisi var?" "Arabaya bin artık. Beni duyuyor musun?" Uzun bir sessizlik. "Yola çıkıyorum."
"Elbette çıkacaksın," dedi Red yavaşça. "Hepiniz yolda olacaksınız."

38

Colt duygusal olarak hiç şu andaki kadar tükenmemişti. Hatırlamıyordu. Her şey imkânsız gibiydi ve tek damla ümitsizlikle yok olması an meselesiydi sadece. Son yirmi dört saattir uyumamış olması yardımcı olmamıştı. Ama kafa oyunları içindeki fiziksel meydan okumaları ne zaman olursa olsun kabul ederdi.
Şartlar ne olursa olsun, iyi ya da kötü bir çözüm üretirdi. Öyle bir adamdı ve bu yüzden kendisiyle gurur duyardı. Striptiz kulübünün sahibiyle geçirdiği çocukluk yılları mesela. Sonunda, şartlar ne olursa olsun hayatta kalabileceğini herkese göstermişti.
Son görüşmeden beri dedektifi görmemişlerdi. Colt adamın hepsiyle teker teker görüşeceğini sanmıştı. Tabi dedektif katille işbirliği yapmıyorsa ya da daha da kötüsü katilin kendisi değilse.
Onun bu kayboluş anlarında Wendy onu teselli etmişti ve Colt bundan zevk alıyordu.
Kayboluş? Evet. Hepsi de Nicole'ün nasıl değiştiğini görmüşlerdi. İlk başlardaki Nicole kaybolmuş gibi görünüyordu.
Wendy yavaşça konuştu. Yanında oturuyordu. "Düşünüyordum da."
"Ne düşünüyordun?"
"Bütün bunlar gelecekten daha çok geçmişle ilgili." "Nasıl yani?"
Kapı bir anda çarparak açıldı. Bam. Hepsi bir anda irkildiler.
Ama içeri kimse girmedi.
İlk konuşan Pinkus'du. "Merhaba?"
Işıklar söndü ve Colt yine gözlerinin karardığını sandı. Daha önce üç kere olmuştu. Ama Wendy yanındaydı ve sadece gözlerinin beyazı seçilebiliyordu.
"Becky?" diye seslendi Colt.
Belli belirsiz bir ağlamayla cevap geldi. Ardından bir tokat ve ses kesildi.
"Becky? Yanlış olan ne? " Ama o neyin yanlış olduğunu biliyordu. Yanlış olan Red idi.
Kapının eşiğinde bir cisim belirdi yavaşça. Dışarıdan gelen acil durum lambalarının çok az ışığı adamın arkasından odaya doluyordu. Adam iki eli

yanında kapının iç tarafında durdu. Yüzünde bir maske vardı ve direk onlara bakıyordu. Kot pantolon ve siyah tişört giymişti ve kafasında beysbol şapkası vardı.
Belinde asılı iki tane de tabanca vardı.
"Tekrar merhaba," dedi Red ve titredi. "Neden burada olduğumu anladınız mı?"
Nicole yüzünü dönerek saklanmaya çalışıyordu. Wendy'nin tırnakları Colt'un bileğine batıyordu. Ama Colt bunun korkudan çok öfke yüzünden olduğunu düşündü. Carey ve Pinkus, Colt'un arkasında duruyorlardı ve onların düzenli nefes alış verişlerinden başka bir şey duymuyordu.
"Hayır," dedi Colt.
"İşte bu çok kötü. Sabrım taşmaya başladı. Sizden daha fazlasını beklerdim. Bunu yerine neden bu kadar dikkatli davranmam gerektiğini hatırlamaya çalışıyorum."
"Hayal kırıklığı için özür dilerim," dedi Colt
Red tekrar şiddetli bir şekilde titredi. "Gerek yok. Polisler yaklaşıyor ve altıncı günün sonuna geldik. Yani bu müsabakanın sonunun gelmesi gerek artık."
Altı gün mü? Altı'nın anlamı ne?
"Hastasın sen," dedi Wendy.
"Sanırım önemli olan konu bu. Ya siz? Zamanımızın kısa olması ve sizin oynamaya pek istekli olmamanız yüzünden öldüreceğim insan sayısını yediden, yetmişe yükseltiyorum."
"Ne istiyorsun?" diye bağırdı Nicole.
"Sizi ölü istiyorum," dedi Red soğuk bir sesle. "Ama önce sizi tekrar oyuna dâhil ederek başlayalım. Colt silahtan hoşlandığına göre en iyisi o olmalı."
"Ne için en iyi?
"Becky ile düello yapmak için tabi ki."
Red geriye giderek kapının yanında durdu. Oradan nerede olduğu belli olmayan kadını çağırdı. Colt o loş ışıkta tam seçemiyordu ama hatları Becky'nin hatlarına uyuyor gibiydi. Elleri arkadan bağlanmıştı. Red ellerim çözdü onu ileri doğru itti.
Becky odanın içine doğru ayağını sürüyerek girdi. Colt simdi kadının dehşet içindeki yüzünü görebiliyordu. Gözlerinde bütün bunların bir hata olması gerektiğine dair bir bakış vardı. Koli bandıyla ağzı kapatılmıştı. Hücrenin anahtarları elindeydi.
"Merak etme Becky," dedi Colt yavaşça "Her şey yoluna girecek."

"Onu dinleme Becky," dedi Red. "Her şey daha korkunç olacak. Bana güvenebilirsin."
Colt hücrenin kilidini açmakta olan Becky'nin yanına doğru gitti. Yeniden net düşünebilmeye başlamıştı. Nicole ve kendiyle ilgili düşünceler, şu anda yaklaşık beş metre ilerisinde duran adam sayesinde bir anda yok olmuştu.
Becky'e fısıldadı. "Seni vurunca bırak kendini. Sakın karşılık vermeye çalışma."
Kilidi açmayı bıraktı. Burnundan verdiği nefesinin sesi hücreye dolmuştu.
"Daha kolay olacak, inan bana." Red'in onu duyduğunu biliyordu. Bu yüzden kelimelerini dikkatli seçiyordu. "Kilidi aç."
Kilidi açtı ve geriye çekildi.
"Sadece Colt. Geriye kalanlarınız ölmek için sırasını beklemek zorunda. Bana geri gel tatlı şey."
Becky titreyerek olduğu yerde durdu. Gitmemek için direniyordu.
"Seçme şansın yok Becky," dedi Colt yavaşça hücreden çıkarken.
Katille arasında beş, altı metre vardı. Başka bir durumda olsa hiç düşünmez şansını denerdi. Ama adamın nasıl hızlı hareket ettiğini daha önce görmüştü. Becky Red'e doğru yürüdü. Red belinin sol tarafındaki tabancayı çekti ve elinde bir tur döndürdükten sonra avucuyla kavradı.
"Merak etme Becky. Bana kalırsa onu yenersin. Senin tarafındayım." Belindeki silah kayışlarından birini çözerek yere attı ve tekmeyle Colt'a doğru yolladı. "Ben yılanım. Nicole'ün yılan hakkında bilgisi var, değil mi tatlı şey? Nicole hakkında düşünme şimdi. Artık tiksindirici şekilde çirkin biri o. Becky'i düşün. Red, Becky'nin içine süzülerek onu bir yılan kadar hızlı yapacak."
Yerdeki kayışı göstererek Colt'a konuştu. "Dolu ve ateş etmeye hazır. Al onu yerden."
Colt deri kayışı yerden alarak beline taktı. Biraz sonra düello yapacaktı. Neden zamanını modası geçmiş bir şey için harcıyordu? Hem de polis merkezinde. Telsizler ötüp duruyordu. Yeni bir acil durum söz konusu olmalıydı. Colt ne olabileceği hakkında bir fikir yürütemedi. Ama eninde sonunda biri Becky'nin bu kadar uzun zaman tuvalette kalmış olamayacağını anlayıp merkeze birini yollayacaktı.
"Eller başının üstüne," dedi Red, Colt silahı ön cebinin üstünde duracak şekilde ayarlarken.
Sağ elini başının üstüne koyarken diğerini yanında sarkıttı.

Red Colt'a baktı ve silahını kaldırarak Becky'nin arkasına geçti. Becky korkudan titriyordu. Arkasında dururken silahını kılıfına soktu.
"Tamam, tatlı şey. Arkaya uzan ve elini silahımın üstüne koy.
Hadi."
Becky'nin dudakları ağzına yapıştırılmış bandın arkasında titriyordu.
"Hadi," dedi Colt yavaşça.
"Hadi ama tatlım, uzan şu silaha." Red elini kemerinin çevresinde dolaştırdı ve Becky'i kendine çekti.
Becky elini arkasına uzattı. Eli önce Red'in baldırına dokundu sonra da tabancaya. Vücuduyla onu neredeyse tamamen kapatıyordu ama kafası Becky'nin kafasından yukarıdaydı. Bu mesafeden oldukça basit bir hedef sayılırdı.
Colt, Red'in kendini bu kadar kolay bir hedef olarak sunmasından kuşkulandı. Colt tetiğe bastığı anda eğilebilir ve mermi doğrudan Becky'nin kafasına girebilirdi.
Adam aptal değildi. Zaten büyük bir ihtimalle Colt'un neler planladığını biliyordu. Atın kafasının önünde sallandırılan havuç gibi. Bu duruma at kafasının yerinde Becky ile birlikte kendi başı vardı.
Red sağ elini yavaşça başına doğru götürdü. "Elin silahımın üstünde durmaya devam etsin tatlı şey. Zamanı geldiğinde silahı çekip şu yaşlı Colt'a ateş edip öldüreceksin. Duydun mu beni? Onu öldüremezsen bana ateş edecek. Ama beni vuramayacak, çünkü sen bensin. Ve eğer seni ya da beni vurmazsa onu gözlerinden vurmadan önce arkadan seni vuracağım."
Colt'un avuç içleri terlemiş, kasları yay gibi gerilmişti. Daha öncede hedeflerle karşı karşıya gelmişti. Ama ilk defa karşısında bir danışma memuru ve bir yılan oluyordu.
"Kimsede hardal var mı?" diye sordu Red. Hardal mı?
"Üç deyince," dedi Colt.
Becky yalvarırmış gibi sesler çıkartmaya başladı. Red uzandı ve hafifçe yanağında vurdu. "Dikkatini ver!"
Colt, dikkatini derken Red'e doğru fırladı. Kafasına koyduğu sağ elini silahı almak için kullanmadı. Çünkü zaman kaybına sebep olurdu. O yüzden sol eliyle sağ tarafına uzandı ve yolu yarılamadan silahı kılıfından çekmişti. Red daha hareket etmemişti.
Ama Red hareket ettiğinde Colt'un daha önce hiç görmediği bir hızla davrandı. Elini Becky'nin elinin üstüne koydu.
Red silahı kılıfından çekerken Becky'nin kırılan parmağının sesi duyuldu.

Colt silahını adamın kafasına doğrulttuğu sırada, adam daha önceden tahmin ettiği gibi eğiliyordu. Kafadan vurmak diye bir durum kalmamıştı ortada ve Colt'un zamanı da kalmamıştı.
Namluyu biraz aşağı doğru indirdi ve tetiğe bastı. İkisi de aynı anda ateş etmişti.
Colt'un mermisi Becky'nin vücudunun üst kısmına girdi.
Red'in kuşunu ise Colt'un tabancasına geldi ve silahın elinden uçmasına neden oldu. Silah yerde oda boyunca kaydı ve duvarın kenarında durdu.
Colt elini tutarak tek dizi üstüne düştü. Bir an boyunca kimse kıpırdamadı. Ve sonra Red Becky'i bıraktı ve kadın yere yığıldı.
"Onu öldürdün!" diye bağırdı Pinkus.
"Doğru değil," dedi Red. "Ama kötü de değil. Sizin ve bir dolu kasabalının gün sonunda hayatta kalabilmesinin sadece bir yolu var. Başladığınız oyunu bitirmek üzere kütüphaneye gitmeniz için tam altı dakikanız var."
Red geriye doğru yürüdü ve kapıdan çıkarak kayboldu.
Yerde yatan Becky'nin yanına hücreden çıkarak ilk koşan Wendy oldu. Işıkları açtı önce. Becky'nin beyaz bluzu kırmızıya dönmeye başlamıştı. Sanki gerçekten Red içine girmişti ve şimdi de yavaş yavaş dışarıya çıkıyordu.
Colt duvar kenarında duran silaha baktı ve tamamen parçalanmış olduğunu gördü. "Kanamayı durdurun," dedi ilk yardım çantasını almak için yan odaya doğru koşarken. Çok kısa bir süre sonra elinde çanta geri döndü.
Diğer üçü de hücreden çıkmış yerde yatan Becky'e bakıyorlardı. Wendy Becky'nin bluzunu yırtarak sağ omzundaki kurşun yarasını ortaya çıkarttı.
"Eğer yanılmıyorsam sadece et yarası," dedi Colt. "Mermi kemiğe saplanmamış." Gazlı bezle yaraya bastırdı. "Acı yüzünden bayıldı ama iyileşecek. Bunları yaraya bastırın. Çabuk olun."
"Ne yapacağız?" diye sordu Pinkus. "Bizden ne istediyse onu."
"Çıldırdın mı? Ben oraya geri gitmiyorum."
"Sen bilirsin," dedi Colt. "Ama sana garanti ederim, gelip kafana bir tane sıktıktan sonra ölü bedenini sürükleyerek kütüphaneye getirecektir. Ve daha sonra bizimle devam edecektir."
Hepsi ona baktı. Doğrudan başka bir söz çıkmamıştı ağzından. Colt döndü ve polis merkezinin içine doğru yöneldi.
Wendy karşı koymak üzereydi. "Bekle..." "Hemen geleceğim," dedi.
"Nereye gidiyorsun?"
"Biraz ateş gücü toplamaya."

39

Polis merkezinden Colt'un önderliğinde çıktılar. Colt cephanelikten beş tane silah almıştı. Kullanmasını bilmeyen ellerde hiçbir işe yaramazlardı ama onun başka bir fikri vardı.
Wendy'nin elinde silah olması kötü değildi. Riskler vardı elbette. Pinkus bir an delirip Nicole'ü vurabilirdi mesela. Ama Colt bu rizikoyla yaşayabiliyorsa, o da yaşayabilirdi.
Carey ve Nicole rahatsızlık duymadan almışlardı silahları. Pinkus sadece ateşleme mekanizmasına bakmıştı o kadar. Kısa bir dersten sonra sadece Wendy silahla ne yapacağını biliyormuş gibi görünüyordu.
Red merkezdeki telsizi parçalamıştı. Colt'un arabasındaki dâhil. Garajda başka araba da yoktu.
"Herkese nerede?" diye sordu Wendy. "Hiç bu kadar boş görmemiştim burayı."
"Bir şeyler oluyor," dedi Colt arabayı çalıştırırken. Caddeden aşağı bir adam koşuyordu. Colt camını indirerek bağırdı.
"Dur bir dakika. Nereye koşuyorsun böyle?'
Adam arabaya yaklaşırken yavaşladı. "Kasabayı boşalıyorlar.
Haberin yok mu?" "Neden?"
"Rıhtım yolundan buraya doğru kimyasal bir gaz bulutu geliyor." Arabadakilere baktı. "Yoksa bilmiyor musunuz?"
"Ne?" dedi Pinkus sesi panikle.
"Telsizim bozuk," dedi Colt. Adam batıya doğru bakıyordu. "Senden hemen bir polis memuru bulup ona Becky'nin vurulmuş olduğunu ve şu anda polis merkezinde baygın halde yatıyor olduğunu söylemeni istiyorum."
"Vurulmuş mu? Siz ne yapıyorsunuz?"
Colt tereddüt etti. "Kasabayı kurtarmaya gidiyoruz," dedi ve arabayı hareket ettirdi.
Colt boş caddelerden geçerken sessiz durdular. Söylenecek bir şey yoktu. Ölümün kıyısına ilk defa gitmiyorlardı. Ama bu sefer her şeyin son bulacağını bilerek gidiyorlardı.
"Bunun bizim geçmişimizle ilgisi var," dedi Wendy en sonunda.

"Neden kütüphaneye gitmek zorunda olduğumuzu anlamıyorum," dedi Pinkus. "Kütüphaneye ne zaman gitsem bir parmağımdan oluyorum. Neden bunu hemen dışarıda halletmiyoruz?"
"Çünkü oraya gitmemizi istedi," dedi Colt. Nicole ve Carey tekrar kasabaya döndüklerinden beri büründükleri sessizliği koruyorlardı. "Orası onun çöplüğü. Her şeyin kontrolü altında olduğu tek yer."
"Ve bizde kontrol edilmek istiyoruz, öyle mi?" Neden polise gitmiyoruz?"
"Ben bir polisim!" diye çıkıştı Colt. "Bildiğimiz kadarıyla, o da bir polis!"
Köşeyi dönüp kütüphanenin arkasına sürdüler. Bir Walton polis arabası binanın yanında park etmiş duruyordu. Direksiyonun ardında duran polis memurunu görebiliyorlardı, polis ileriye bakıyordu. Colt polis arabasının arkasına park etti ve Wendy ile birlikte arabadan indiler.
Polis memurunun kıpırdamamış olması Wendy'nin tekrar arabaya dönmek istemesine yol açmıştı. Ama son birkaç gün içinde Wendy oldukça değişmişti. Polis memurunun ölü olma ihtimali onu eskisi kadar çok korkutmamıştı.
Eliyle arabanın camını sildi ve içeri baktı. Polis memuru alnının ortasından vurulmuştu. Mermi ön camdan girerek kafasına saplanmış olmalıydı.
Wendy bir anda irkildi. Belki de içindeki değişimi çok ciddiye almıştı. "Ölmüş," dedi.
"Telsiz de parçalanmış," dedi Colt. Diğerlerine arabadan inmelerini işaret etti ve bagajdan silahları alarak onlara dağıttı.
Kütüphanenin arka kapısına doğru gittiler. Kapı açıktı. "Tamam, neler olacağını biliyoruz," dedi bir eli kapının tokmağında. "Ama bu sefer biz onu avlayacağız. Hazır—" "Nasıl?" diye mızmızlandı Pinkus.
"Şimdi söylüyorum işte. Silahların emniyetini açın." Gösterdi. "Silahlarınızı yere doğru tutun. Onu haklayabilecek tek kişi benim. O nedenle silahında gerçek mermi olan tek kişi de benim. Ama kurusıkı silahla birini yüzünden vuracak olursanız gözünü çıkarabilirsiniz."
"Ne?" diye zırladı Pinkus. "Bunların içinde kurusıkı kurşun mu var?"
"Evet. Onlara talim kurşunu deriz. Yoksa size gerçek mermi mi vereceğimi sanıyordun?"
Wendy için sürpriz olmamıştı, güldü. Onları buraya silahlar hakkında gerçeği söylemeyerek rahatça getirmişti. Bu da onun Red ile sıradan bir çatışmadan daha başka bir planı var demekti.
"Bunun akıllıca olduğunu düşünüyorum," dedi Wendy. "Bizim yapmamız gereken nedir?"

"Birbirimizi öldüreceğiz," dedi Colt. "Hepimiz. Hepimizin yerde ölü olmasını istiyorum."
"Ölü taklidi yapın demek istiyorsun," diye düzeltti Wendy. "Evet. Beş metrelik aralıklarla yatın."
"Neden?" diye sordu Carey. Merkezden ayrıldıklarından beri söylediği ilk kelimeydi. "Daha önce denedin ve felaketle sonuçlandı."
"Ciddi bir çatışmadan sonra yerde ölü gibi yatarsak, gelip gerçekten ölü olup olmadığımızı kontrol etmekten başka bir seçim şansı olmayacağını düşünüyorum."
"Bu bizim kabul etmemiz gereken bir şey değil mi?" dedi Pinkus. "Ortaya çılgınca bir plan atıp birbirimizi vurmamızı isteyemezsin. Hem neden arabada bir şey söylemedin?"
"Arabaya güvenmiyorum. Polislere de güvenmiyorum. Neye güvenebileceğimi bilemiyorum."
"Mantıklı geliyor," dedi Wendy. "işe yarayabilir. Eğer adam akıllı bir gösteri sunabilirsek en azından bizi kontrol etmek zorunda kalabilir. Peki, gerçek silah ne zaman oyuna dâhil olacak Colt? Bizi kontrol edeceği esnada mı?"
Başım salladı. "Fikir olarak evet." "Herifi haklayabilir misin?"
Yüzüne gölgeler düştü birden. "O hızlı."
Pinkus açıkça konuştu. "Senden daha hızlı. Öyle değil mi?" "Eğer sürpriz bir saldırı yapabilirsem hayır."
"Red faka basmaz."
"Her şeyin bir ilki vardır."
Ama sesi kendini bile ikna edebilecek bir tonda çıkmamıştı.
Kapının orada durmuşlar birbirlerine bakmaktaydılar. "Daha iyi bir fikri olan var mı?"

Carey'nin kütüphanenin ortasına çizdiği Pentagram'ın çevresinde sıralanıp beklemeye başladılar. Bunu yapmaya nasıl ikna oldular, Wendy için hala bir sırdı. Havaya girmiş olabilirler miydi?
Colt'un kısa sürede yapılmış plânı tam olarak usta işiydi çünkü buna benzer bir şeyi Colt'un uydurma asılmasında uygulamışlardı. Kim aynı şeyi iki defa denerdi ki? Red buna hayret edebilir ve ne olursa olsun onları yaşayıp yaşamadıklarını anlamak için kontrol edebilirdi.
Planda büyük açıklar da yok değildi elbette. Red hepsine birer tane sıkarak da kontrol işlemini gerçekleştirebilir diye anlatmıştı Colt. Eğer öyle bir şey olursa bu duruma göğüs gerip hareket etmemeye gayret etmeliydiler.

Ve ortada son derece açık olan bir gerçek vardı. Red hızlıydı, çok hızlı, göz kamaştırıcı bir biçimde hızlı, Colt için çok hızlı.
Ama ya oyunu oynayacaklar ya da daha büyük sonuçlara katlanacaklardı. Colt'un planı çok az da olsa en azından umut vaat ediyordu.
Sonunda kayıp beş ruh halinde Carey'nin geriye çekmiş olduğu masaların önünde durmuş birbirlerine bakıyorlardı. Ne olacağından emin değillerdi ama kavgaya hazırlardı.
"Tamam," dedi Colt sahneye çıkmış birinin mikrofon olmadan sesini duyurabileceği bir sesle. Çok doğaldı. Gözleri üst katın balkonunda geziniyordu. "Elimiz kolumuz bağlı. Kaçınılmaz gerçek şu ki, Red'in istediğini yapmazsak daha fazla insan ölecek."
"Bu kadar basit mi?" diye çıkıştı Wendy. Daha fazla duygu göstermelilerdi. Ne kadar fazla o kadar iyi. "Bütün prensiplerimizi, ahlak duygularımızı öylece camdan dışarı mı atacağız? Tetiği kim çekecek peki? Sen mi Colt?"
"Kime karşı? Nicole mü?" dedi Pinkus. "Peki, Colt'u kim öldürecek?"
Ona döndüler.
"En çirkini öldürmeme riskini göze alamayız değil mi? Burada sadece iki çirkin insan var. Ve evet, kabul etmek zorundayım ki Nicole bu doğranmış, yanmış yüzüyle berbat görünüyor ama Colt da bir star değil. Gerçek, Nicole'ün sahip olduğu şeylerin yüzünden daha fazla olduğudur. O bir kadın ve Red bir erkek. Bu kadarını biliyoruz."
Wendy olaya hiç bu açıdan bakmamıştı. "Red'in çirkin derken, fiziksel güzellikten bahsedip etmediğini bile bilmiyoruz," dedi. "Eğer istiyorsan—"
"Elbette biliyoruz," dedi Pinkus. "Bize güzelliğin seyircinin gözlerinde olduğunu söyledi. Ben anlıyorum, sen anlıyorsun. Güzel birini gördüğümüz zaman onun güzel olduğunu biliyoruz. Tenin altındaki güzellik saçmalıklarını bir kenara at."
"Bu hala bir varsayım," dedi Colt. "Kabul ediyorum. Aramızda içi en çirkin kişiyi bulmak imkânsız. Onu tahrik eden şeyin bu olduğunu da sanmıyorum. Ama teknik olarak konuşacak olursak Wendy haklı."
"Önemli olan nokta," dedi Pinkus. "Bence Red hala seni en çirkinimiz olarak görüyor. Bu bal gibi ortada."
"Bu duyduğum en saçma şey!" diye feryat etti Wendy. "Burada insan hayatlarıyla oynuyorsunuz. Onun hakkında böyle konuşmayı bırakın artık."
Öfkesine kendi bile şaşırmıştı. Belki ahlaki öfkeden daha derinlere inmişti.
Ondan hoşlanıyorsun Wendy. Ondan çok hoşlanıyorsun. Sevgimi hak ediyor, diye kendi kendine cevap verdi.

"Bak söylemeye devam ediyorum," dedi Pinkus. "Bu görünenle alakalı bir şey, görünmeyenle değil. Gözlerimizle gördüğümüz. Çöl, kasaba—hepsi yüzeyde olan şeyler. Yüzey. Red bizden onun için en çirkin olabilecek kişileri tahmin etmemizi istiyor. Ve onları öldürmemizi. Periyodik olarak"
Wendy şimdi o kadar çok sinirlenmişti ki, fiziksel olmayan hiçbir cevap onu tatmin edemezdi.
"Geçmiş halimizden konuşmalıyız," dedi Pinkus. "Red Nicole'ü hangi zamanda olursa olsun Colt'dan daha çekici bulacaktır. Yüzleşin artık bununla. Colt bir cadı kadar çirkin."
"Yeter artık!" diye bağırdı Nicole. Sonra Wendy'i şaşırtan bir şekilde Colt'un yanma koşarak ona sıkı sıkıya yapıştı. "Beni öldürmesine izin verme."
Colt utangaç bir halde elini onun eli üstüne koymaktan başka ne yapabileceğini bilmez bir halde görünüyordu. "Tamam. Merak etme. Onu yeneceğiz bu oyunda."
"Kardeşim," diye sözünü kesti. "Carey beni öldürmek istiyor.
Onun beni öldürmesine izin verme."
Colt afalladı. Pinkus, Carey'e bakıyordu. Carey başını kaldırmış tavana bakmaktaydı. Dudakları kıpırdıyordu ama sessiz.
"Ben... ben buna müsaade etmem," dedi Colt.
"Deneyecek," dedi Nicole ısrar ederek. "Sen Red'in peşinden gittiğin zaman." Gruba dönerek yüzlerine baktı. "Bana inanmıyorsunuz, değil mi?" Sonra Colt'a döndü. "Onu tanımıyorsun Colt. Beni öldürecek."
"Hayır," dedi Colt. "Dinle beni. Onun bunu yapmasına izin vermeyeceğim."
"Bu konuda fena halde yanılıyorsun domuzcuk," dedi Carey. Kafasını indirdi ve silahı kulağının yanında tutarak yürümeye başladı. "Bütün bu sevgi sözcükleri en romantik aşk romanlarını bile gölgede bırakırdı. Gerçek, buradaki en çirkin kişiyi öldürmezsek Red'in hepimizi teker teker öldürecek olmasıdır."
Carey'nin sesindeki değişim Wendy'i endişelendirmişti. "Dur.
Kimin—"
"Kapa çeneni," diye bağırdı Carey silahıyla birlikte Wendy'e dönerek. Wendy onun gözlerine baktığı anda Carey'nin kendini felaketin kıyısına getirmiş olduğunu anladı. "Sadece gaganı kapalı tut ve bu aptal oyunu bitir."
"Senin sorunun ne adamım?" dedi Pinkus.

Carey silahını Pinkus'a çevirdi ve yukarıdan aşağı, aşağıdan yukarı sallamaya başladı. "Kapat çeneni! Kapat, kapat, kapat çeneni!"
O silahta gerçek kurşun olmadığını unutmuş muydu? Colt'a sıkı sıkıya tutunmuş olan Nicole'e döndü. Konuşmaya başladığında sesi, onun kırılma noktasında olduğunu gösteriyordu.
"Burada içi ve dışı en çirkin olan kişi o. Her şey onun yüzünden oldu. Red'in kim olduğunu bilmiyorsunuz değil mi? Ben anlatayım. Büyük ihtimalle hayatı mahvolmuş, yüzüstü bırakılmış eski bir sevgilisi. Onun canını almak için ant içmiş."
"Böyle konuşamazsın," dedi Colt. "Bu senin kız kardeşin, Carey."
"Ona baksana!" diye bağırdı Carey. "Yüzüne bak!"
"Beni öldürecek," dedi Nicole titreyerek. İki eliyle Colt'un yüzünü tutmuştu. "Onu öldürmelisin."
Gerçek olmayan bir an için Wendy, bütün bunların Colt, Nicole ve Carey arasında önceden konuşulmuş bir oyun olduğunu düşündü. Red'i kandırmak için oynanan bir sahne. Uydurma ölümlerini gerçek göstermek için bir yol.
Ama ne Carey ne de Nicole oyun oynamıyordu.
"Öldürmek mi?" dedi Colt. En az Wendy kadar aklı karışmış görünüyordu bu yeni durum karşısında.
"Bunu yapabilirsin, lütfen," diye yalvardı yumuşak bir sesle. "Silah sende."
"Aynı sende de olduğu gibi Nicole," dedi Wendy yüksek sesle Red'i düşünerek. "Hepimizin silahı var. Bize nasıl bir kadın olduğunu göster hadi. Git ve kardeşini vur." Nasılsa kurusıkı kurşunla doldurulmuştu.
Pinkus donmuştu ve Colt gerçekten de korkmuş görünüyordu.
Nicole döndü. "Domuz!" diye bağırdı. Öfkeyle Wendy'e bakıyordu.
"Domuz olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu Wendy. "Hepimiz öyle değil miyiz? Burada kellemizi kurtarmaya çalışıyorum! Git kendi yüzünü yak. Kimin domuz olduğunu görürüz ondan sonra."
"Yanılıyordum," dedi Carey. "Ben çocukken yüzüme tükürürdü, çünkü benden nefret ediyordu. Hiç değişmedi. Onun güzelliği ve kendi suçluluk duygum yüzünden bunu hiç anlayamadım. Kör olmuştum. Ama burada, bu çemberin içinde havanın doğal gücünü çağırdım ve o bana söyledi. O her zaman en çirkin kişi olmuştu ve artık yüzü de bunu kanıtlıyor."
"Sen çocukken beni tanımıyordun bile," dedi Nicole. "Beş yaşına gelene kadar bizim mutlu, çılgın şovumuza bile katılmamıştın."
"Sen neler diyorsun? Elbette oradaydım."

"Sen evlat edinildin Carey. Annemin, güzellik okulunun masraflarını karşılamak için yaptığı dâhice bir plandı. Büyük bir çocuğu evlatlık edin ve devletin bunun için ödediği parayı al. Ama senin hepimizden deli olabileceğini hesap edemedi. Ortada bir neden yokken yaprak gibi titrerdin. Saralı gibi. Defolu.
Yoksul. Bütün ilgiyi üstüne çekmeye başladın. Tabi ki bende senden nefret ettim. Hepinizden nefret ettim!"
"Yalan söylüyorsun! Yalan söylüyor! Eğer hayatımın beş yılını başka bir yerde geçirmiş olsaydım bunu hatırlamaz mıydım?"
"Sen kardeşim değilsin. Sen bir hiç kimsesin. Bu yüzden senin ruhunu sattılar sevgili kardeşim. Seni bilimsel araştırmalar için verdiler."
"Hayatı o kadar yalan dolu ki bir türlü gerçeği söyleyemiyor. Gerçeği söylemek konusunda o kadar aciz ki, Colt'un çirkinliği yüzünden suratına tükürmek isterken bile, gerçeği söyleyemeyecek kadar zavallı. Onu öldürmek zorundasın. Yemin ederim ki Red de onun ölmesini istiyor."
Wendy hangi hikâyeye inanacağını şaşırmıştı. Ama görebildiği kadarıyla gerçek bir çatışma için gereken şartlar oluşmuşta. Colt'un istediği gibi. Wendy tekrar kuşkulandı. Acaba olan bitenler Colt'un planının bir parçası olabilir miydi? Ama esas konu bütün bu konuşmalar esnasında Carey'nin kardeşini vurmamış olmasıydı.
Colt titreyen eliyle silahını Carey'e doğrulttu. "Hadi o zaman, dene. Kaldır silahını. Ama yüzüme karşı yalan söylemeyi kes."
Nicole yatışmıştı. Colt'dan bir adım uzaklaştı. Şu anda tam ikisinin arasında duruyordu. "Tamamen dürüst olmamı mı istiyorsun? İstediğin bu mu Carey? Bunun bütün yaralarını iyileştireceğini mi sanıyorsun? Tamam. Senden nefret ettim. Hala da nefret ediyorum çünkü onları öldürdüğüm için beni hiç affetmedin. Ne onları öldürmemi engellemek içinden geldi ne de bunu kabullenmek. Sanırım bu seni en az benim kadar suçlu kılar."
İtirafı odadaki bütün havayı emmişti. İlk kendine gelen Pinkus oldu.
"Babanı mı öldürdün?" diye sordu.
Nicole soruyu umursamadan Carey'e bakmaya devam ediyordu. Sırıtıyordu. Sanki onlardan başka kimse yokmuş gibiydi. İki kardeş kendi aralarında özel konuşuyorlardı.
"Ve haklısın. Colt beni hasta ediyor. Hasta annemin içime yerleştirdiği o küçük kız, Colt'un annesini, oğluna yaptıkları yüzünden tebrik etmek istiyor. Çocukken iğrendiğim her şey Colt'da var." Sonra küçümseyerek

Wendy'e baktı. "Bu beni senden daha kötü biri mi yapar seni yüreksiz domuz seni?"
Wendy bir kere daha sağlam bir yumruk yemiş gibi hissetti. Colt toparlamaya çalışıyordu ama sesi titremekteydi. "Hayır, bunu demek—"
"Kapa çeneni Colt. Yoksa ben kapatacağım," dedi Nicole soğuk bir sesle. Hala Carey'e bakıyordu. "Ve sana söylediğimi aynen yapacaksın. Bugün ölmeye hiç mi hiç niyetim yok."
Wendy Colt'un yüzünden onun darmadağın olduğunu anlamıştı. Bu planlanmış bir oyun değildi. Aklı karışmıştı ve sanki rüzgâr ağlamaması için ciğerlerindeki bütün havayı çekmiş gibiydi.
Diğer taraftan Carey duyduğu öfke yüzünden deli gibi bir çığlık atmıştı. Birden fırladı ve Colt'un elinden silahı kaparak Nicole'ün başına dayadı. Sonra da tetiğe bastı.
Bamm!
Silah elinde geri tepti. Nicole'ün kafası geriye doğru uçmuştu.
Gözleri şok içindeydi ve kocaman olmuşlardı.
Bamm, bamm, bamm! Silahı onun göğsüne boşalttı.
Nicole, Carey ve Colt'un yanında kalçasının üstüne düştü. Ve Wendy gördüğü tahribatın boyutunu anlayamadan yüzüstü düşerek çırpınmaya başladı.
"Nicole?" Colt onun yanında dizlerinin üstüne düştü. "Nicole?" Onu sırtüstü çevirdi. Bedeninin altından kan yayılıyordu.
Gerçek kan.
Aşağı doğru bakmaya devam ederek yavaşça ayağa kalktı. Yüzü bembeyazdı. Geriye doğru sendeledi. Sonra arkasını döndü ve kütüphanenin içine doğru kaçtı. Kaçarken sandalyelere çarpıp iki tanesini devirdi.
Nicole ölmüştü. En çirkini ya da en güzeli. Nicole gerçekten ölmüştü.
Ve Colt'un ifadesi. Wendy onun kendi hayatını alıp almayacağından emin değildi. Pinkus, silahı yere çevrilmiş bir halde, şok içinde ayakta duruyordu. Carey öldürdüğü kadının arkasında yavaşça dizlerinin üstüne çökmüştü. Wendy Colt'un arkasından koştu.
"Colt! Bekle! Colt!" Holden koşarak ön kapı kapanmadan evvel dışarı çıktı. "Colt, lütfen..."
Kapı kapandığında Colt ile arasında az bir mesafe vardı. Colt dışarıda arazi üstünde duruyordu. Bahçeye inen merdivenler oradaydı ama gerisindeki kasaba gitmişti. Ufukta toz bulutları görünüyordu. Gerçek olsun ya da

olmasın, onları öldürebilecek olan yüksek akım hatları da yine kumun altında duruyorlardı.
Ve kırmızı gökyüzü yüzlerce siyah çizgilerle dolmuştu ve tabi ki uğultularıyla beraber.
Huummmmmmm...

40

Nathan Blair bir telefon konuşması yapmaya karar vererek bürosunu terk etti. Daha yetkili birinin burada neler olduğunu, neden olduğunu bilmesi gerekiyordu. Önemli olan olayın ortasındakilerin bir an evvel geri getirilmesi gerektiğiydi.
Müdür operasyonu iptal etmeyi reddetmişti. Hepsinin ölmesi gerektiği konusunda diretmişti. Red çok güçlüydü, çok akıllı. Müdür Clifton'a bile güvenmemişti. Açık konuşmak gerekirse Blair da öyle. Pinkus için ne kadar şüpheli kanıt varsa Clifton için de o kadar kanıt vardı.
Ama bunların hiç birinin önemi yoktu. Blair'in bildiklerini bu bina dışındaki birilerinin de bilmesi gerekiyordu. Çok dikkatli olmalıydı, çünkü bu hayatına mal olabilirdi. Aramayı yapacak ve bildiği her şeyi anlatacaktı ve o geldiği zaman birinin ilgilenmesi için dua edecekti. Çünkü o çok sert gelecekti.

41

Luke Preston arabasına atladı ve çalıştırarak yola koyuldu. Clifton onu merkezde görmek istiyordu. İlginç bir durumdu. Bildiği kadarıyla orası zaten boşaltılmıştı.

Yirmi dakikadan fazladır Becky'den de hiç ses seda çıkmamıştı.

İçi boş kimyasal sıvı tenekelerini buldukları yerden itibaren Rıhtım yolu boyunca kırmızı bant çekmişlerdi. Şans eseri kasabanın büyük bir kısmı işlenen cinayetler nedeniyle bölgeyi daha önceden terk etmişlerdi. Geriye kimyasalların etkilerinden korunmaları için başka yere nakledilmesi gereken dört yüz kadar yerel halk kalmıştı.

Summerville hayalet kasaba gibi olmuştu. Üç blok boyunca sadece iki kişi görmüştü. İkisine de orada uzaklaşmalarını söylemişti. Açıkçası bu gazın kimseyi öldürebileceğine inanmıyordu ama emir emirdi. Yaşlı bunaklar evlerini terk etmek istememişlerdi ama sabah kurdeşen kaşıntılarıyla uyandıklarında ilk koşacak olanların da, onlar olacağına adı gibi emindi.

Peki ya rüzgâr yön değiştirirse? Bu göze almak zorunda kaldıkları bir riskti. Rüzgâr yön değiştirse bile hareket edecek zamanları mutlaka olurdu. Esas konu zehirli gazın ince bir tabaka halinde şehrin büyük bir kısmına yayılmış olmasıydı. Bu nedenle artık bir şey fark etmezdi.

Luke birinci caddeden aşağı doğru sürdü arabayı. Arada sırada yolcu koltuğundaki gaz maskesine takılıyordu gözü. O şeyi yüzüne takmaktan nefret ediyordu. Annesinin her zaman dediği gibi kızgın görünmek için burnunu kesmezsin. Bu durumda burun maske oluyordu.

Direksiyonu dizleriyle tutarak zamazingoyu kafasına geçirdi. Darth Vader gibi çıkıyordu sesi. Dışarıdan da şüphesiz öyle göründüğüne emindi.

Yanından hızla bir ambulans geçti. Aynı yöne doğru gidiyorlardı ve sürücüler maske takmamışlardı. Birisi mi yaralandı acaba? Belki de daha kötüsü. Son günlerde işler o kadar kötüye gitmişti ki artık hiçbir şeye şaşırabileceğini sanmıyordu.

Bu aptallar neden maske takmıyordu? Belki o da maskesini çıkarmalıydı. Sonra yine son bir saattir herkese gazın tehlikesinden bahsetmiş olduğu, gaz

maskelerinin mutlaka takılması gerektiğini bağırıp çağırarak anlatmaya çalıştığı aklına gelince vazgeçti. Kötü örnek olmak istemezdi.
Ambulansın sağına park etti ve arabadan inerek merkeze doğru yürüdü. Clifton’dan gelen çağrıyı düşünüyordu yine. Luke'u istemişti, kendi adamlarından birini değil.
Yürürken dikkatini çeken ilk şey danışmadaki telsizin paramparça edilmiş olduğuydu. Birisi aleti ufak parçalara ayırmış ve arkasından çıkan kabloları sökmüştü.
Çalışma odasına doğru gitti. Clifton faks makinesinin başında yeni gelmiş olan fakslara bakıyordu. Luke odaya girince ona baktı. İki sağlık görevlisi arka kapının önünden yerde yatan bir bedenin yanına çökmüşlerdi.
Becky sırtüstü yatıyordu ve üstüne battaniye örtülmüştü.
"Çıkar şu şeyi suratından," dedi Clifton. "Uzay filmlerinden fırlamışa benziyorsun."
Luke maskeyi çıkardı. Hala afallamış bir haldeydi. "Neler oldu? Tanrı... Neler oldu?"
"Çok kan kaybetmiş ama iyileşecek. Sokaktan geçen biri Colt ve arkadaşlarını olay yerinden uzaklaşırken gördüğünü rapor etti."
"Bunu onlar mı yapmış?"
Clifton elindeki kâğıdı önünde duran dosyanın içine koydu. "İşte cevaplanması gereken soru bu, öyle değil mi? Bizim beş arkadaştan fazlası varmış gibi görünüyor. Geldiğimiz noktada işler tahmin ettiğimizden farklı gelişti."
"Öyle mi?"
Clifton dosyayı kapattı ve eline aldı. Gözleri ateş gibi parlıyordu.
"Bu ne?" diye sordu Luke. Onun dosya olduğunu biliyordu elbette. Soru aptal bir şekilde havada kalmıştı. Luke düzeltmeye çalıştı. "Onlar hakkında öyle değil mi?"
"Quantico'dan gelen ve birkaç boşluğun dolmasını sağlayacak ilginç ayrıntılar, evet. Senin Steve'i bulmam ve buraya getirmeni istiyorum."
"Steve mi? Onu görmedim. Telsizle ulaşılamıyor mu?" diye yanıtladı Luke.
"Bul onu."
"Neden istiyorsun ki?"
"Onu bul ve kütüphaneye getir. Sadece dediğimi yap."
Luke aptalca sorular sormakla şansını zorladığının farkındaydı. Ama Clifton'ın üstüne gidilmediği sürece ayrıntıları paylaşmadığının farkına

varmıştı. Ve ilginç olan dedektifin garip bir şekilde zorlanmaktan hoşlanıyor olmasıydı.
"Sen nereye gidiyorsun?"
"Red'in peşinden gidiyorum," dedi Clifton ve odadan çıktı.

42

Dışarıda gökyüzü uğuldamaktaydı ama ufku daraltan, gökyüzünün kararmasına yol açan kafalarının içindeki korkunç çığlıklarla mukayese bile edilemezdi, diye düşündü Wendy.

Zaten birkaç tane olan pencerelerin birinden dışarıya, gerçekliğe sığmayan çöle doğru baktı. Çizgiler daha öncekilerin aksine daha alçaktaydılar ve siyah bir sisin yarı saydam battaniyelerine benziyorlardı. Wendy geriye döndü ve Colt'un kendini yere bıraktığı duvar kenarına doğru ilerledi. Pinkus dışarıda dolaşıyordu ve hala her şeyin bitmemiş olduğu hakkında bir şeyler mırıldanıyordu. En çirkin kişiyi öldürmüşlerdi ve hala bitmemişti. Pinkus'un onu en çirkin olarak suçlamaya başlamaması için Wendy Colt'u oradan çıkarmıştı.

Carey perişan bir halde kardeşinin yanında duruyordu. Gökyüzüne bir kere baktıktan sonra kendi ıstırabına geri dönmüştü.

Wendy çok düşünmüyor. Su an için onu ilgilendiren tek şey Colt'un durumuydu. Colt parça parça bölünmekteydi.

Karşısına oturdu. Colt başını iki dizinin arasına öylece oturuyordu.

Tüm benliğiyle ona doğru uzanıp ona dokunmak istiyordu. "Colt."

Nefes alıyordu ama sadece o kadar, içinden dışına doğru donmuş gibiydi. Onun için kalbi acıdı. Parmaklarının ucuna kadar titredi.

Duygularını bir kenara bırakıp, tarikattan kaçtıktan sonra Louise ve Rachel ona nasıl yardım ettilerse, onun da Colt'a aynı şekilde yardım etmesi gerekiyordu. Ölümle aynı şekilde yüz yüze gelmiş olsalar da güçlü olabilmesi için ona yardım etmeliydi. Çünkü geriye kalan süre içinde kendi akıl sağlığını koruyabilmesi bir şekilde ona bağlıydı.

Derin bir nefes aldı. "Colt. Hayatımın, hayatlarımızın sana bağlı olduğunu söylemek istemezdim ama gerçek şu ki Red'e karşı koyabilecek kadar güçlü bir tek sen varsın."

Cevap vermedi. Zaten Wendy bir cevap gelmesini beklememişti.

"Senin, annesi tarafından itilip kakılmış o çocuğa geri dönmüş olduğunu biliyorum. Bir erkek gibi düşünemiyorsun ama senin tekrar bir erkek olmanı istiyorum."

Bu sefer cevap bir iç çekme şeklinde geldi. Wendy'nin kalbi sanki her çarptığında gözyaşlarında boğuluyormuş gibiydi. Kelime seçimleri yüzünden kendi de afallamıştı.

Peki ya sen Wendy? Sen bir kadın olabilir misin?

Wendy ileri doğru uzandı ve onun kolunu tuttu.

"Colt." Parmaklarının altında onun sıcak tenini, kolu boyunca uzanan güçlü kaslarını hissedebiliyordu.

Şaşırtıcı bir biçimde bu düşünce onu korkutmadı. Panik yapmadı. Farkına varmadan elini Colt'un kolundan omzuna koydu. Aynı Rachel Lords'un dediği gibi kendi korkularına değil, başkalarının düşüncelerine ve ihtiyaçlarına odaklanması gerektiği geldi aklına.

Tanıdığın bütün kadınlar tarafından ihanete uğradın Colt. Onlara inanmaya devam ederken kendine nasıl yardım edebilirsin ki? O kadar yıldan sonra annenin hatalı olduğunu söyleyip durdun kendi kendine. Nicole tarafından aldatılınca annenin senin çok çirkin olduğu konusunda söylediklerinin doğru olduğunu sandın."

Colt duygularını bastırmaya çalışıyordu.

"Gözyaşların senin için akmalı, Nicole için değil. Ve seni hissettiklerin için suçlamıyorum. Aşkın gözü kördür. Algılarımız gelişiyor. Seni hiçbir konuda suçlamıyorum."

Yorum yapmadı. Nasıl yapabilirdi ki?

"Nicole'ün nasıl biri olduğunu biliyoruz artık Carey haklıydı. Görünüş aldatıcı olabilir. Her şeyden önce güzellik içtedir. Ama bu sana yardımcı olmuyor, öyle değil mi? Hala güzel olmak istiyorsun."

"Hayır, öyle değil," dedi yavaşça. "Sadece o değil—"

"Hayır, öyle Colt. Sadece seninle ilgili. Şu anda kaybının yasını tutuyorsun. Sana umut vermiş olan tek kadının yasını. Ve o da hiç göründüğü gibi değildi. Seni mahvetti."

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırdı. "Haklısın..."

Cesaretlendirmeye çalışarak devam etti. Ama bir yandan da artık Colt'a değil de kendine konuşuyor olmaktan çekinerek.

"Kendini suçlu olarak görmeye devam etmen her şeyi daha da kötüleştirecek. Hem de çok daha kötü. Kendini işe yaramaz görüyorsun değil mi?"

Colt kafasını kaldırıp duvara yasladı. Hıçkırarak ağlıyordu. Gözyaşları Wendy'nin gözüne hücum etti ve o da ağlamaya başladı. O anda Colt'a baktığında kendini gördü. İkisi de birdi. Şiddete maruz kalmış, dışlanmış.

Sevgi ve kabullenilmek konusunda umutsuz. İkisi de diğerinin dokunuşlarına muhtaç.
Wendy'nin kendi omuzları da sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. Ama elini Colt'un omzundan çekmedi. Aksine yumuşakça, onun acısını almak ister gibi okşadı.
Eğer kendi hapishanelerinden kaçmak istiyorlarsa çirkin gerçekle yüzleşmek zorundaydılar.
Wendy'nin beyninde bir şey çaktı. Çirkin gerçek.
"Colt. Sana bir şey anlatabilir miyim? Kendim hakkında bir gerçek. Neden çirkin olduğum hakkında."
Bunu boğazına tıkanmış yumruğun gerisinden söylemişti. Bulanık bakışları arasında Colt'un başını kaldırdığını gördü. Bir an için ikisi de konuşmadı.
"Çocukken tarikat lideri tarafından kötüye kullanıldım. On sekiz yaşıma girdiğimde onun karısı olacaktım. Oradan kaçmamın sebebi buydu. O tarikat lideri, on üç yaşımdayken başka bir çocuğa dokunduğum için parmaklarımı kırmıştı."
Colt sessizce dinliyordu.
"Kaçtım ama hala onun hapishanesindeyim Colt. Kendimi başka bir erkeğe sunamıyorum. Beynime kilit vurulmuş gibi. Bu şekilde aşkı bulmam mümkün değil."
"Hayır," dedi sinirli tıknaz bir ses tonuyla. "Sevgiyi hepimizden daha iyi biliyorsun. Bunu nasıl söylersin? Sen—
"Çirkinim. Parça parçayım. Beni dinle Colt." Elini indirdi ve kütüphanedeki cam panellerden birine baktı. "Erkeklerden korkuyorum."
"Ne demek istiyorsun?" Sesi titriyordu. "Onlara dokunmaktan korkuyorum."
Sessizlik sardı ikisini de. Daha fazla şey söylemek isterdi ama Colt'un şu anda boşluktan doldurduğunu biliyordu. Kafasını kaldırdığında Colt’un ona üzgün gözlerle baktığını gördü.
"Nasıl herhangi bir şeyden korkuyor olabilirsin ki?" diye sordu. "O kadar cesursun ki."
Herhangi bir şey söylemiş olabilirdi ama bu bakaç basit kelime Wendy’nin içinde kendini onun kollarına bırakma isteğinin uyanmasını sağlamıştı.
Bunun yerine duygularını derin bir nefeste bastırdı. "Evet, aynı senin gibi. Tanıdığım en cesur adam sensin!"
Cam gibi gözlerinin ardından aklini görebiliyordu sanki. Colt ona farklı bakıyordu artık. Yeni bir anlayışla. Beki de saygıyla.

"Bu seni güzel yapar." dedi Wendy duvara bakarak. "Ne gerçek ne değil? Kim güzel kim değil? Bakış açılarımız değişebilir."
Colt sessizce bakıyordu. Ne söyleyebilirdi? Kim ne söyleyebilirdi?
Konunun üstüne gitmeye devam etti. Çünkü anlamak için konuşmaya devam etmesi gerekiyordu. "Kimin gerçeği algılayış şeklini karıştırmak için uyuşturucu aldığını söyleme hakkı var? Hitler koca bir ulusu nasıl aldatabildi? Nasıl bir grup insan dünyaya bakıp da bir şey görürken başkaları tamamen farklı bir şey görebiliyor? Biri kasaba diğeri çöl. Biri güzellik diğeri karmaşa görüyor."
"Ten. Dünyanın teni," dedi Colt sessizce.
"Eğer aşk gözünü kör edebiliyorsa, diğer duyguların yapamayacağını kim söyleyebilir?"
"Gördüklerimiz bizi aldatabilir. Ten yanıltıcı olabilir ama ortada tek bir gerçeğin olması gerek, öyle değil mi? Her şey algılarımızın karmaşıklığından oluyor olamaz. O halde gördüklerimizden başka gerçek olan ne var dışarıda?
Gördüklerimizin yüzeyselliğine o kadar bağımlıyız ki. Ama eğer bu dünyanın teninin arkasına bakabilirsek..." Colt'un sesinin canlılığı azaldı.
Wendy uzaklara baktı. "Başka bir şey söylemek istiyorum," dedi. "İnanmak istemeyeceksin, çünkü böyle bir düşünce aklını bin parçaya bölebilir. Ama hayatın söyleyeceğim şeye bağlı olduğundan yine de söyleyeceğim."
Çirkin gerçek. Bu iki kelimeyi düşündüğü anda bile aklında bir şeyler oluyordu. Bu kelimelerle ilgili bir şey var gibiydi.
"Bunu sana söyleyebilecek kadar yetkin olmadığımı düşüneceksindir ama yine de dinleyecek misin?"
"Evet."
"Ben Nicole'ün o parçalanmış yüzüyle bile çirkin olduğunu düşünmedim. Ve senin de çirkin olduğunu düşünmüyorum."
Aynı fikirde olduğunu gösterecek bir şey yapmadı.
"Benim dünyamda sen güzel bir adamsın. Geldiğim yerde yüzün güzel bir yüz. Benim gibi herhangi bir kadın seninle birlikte olabilmek için deli olurdu."
Colt başını eğdi. Sessizdi. Ona inanacak durumda değildi. Wendy biliyordu, çünkü aynı durumda kendi olsa ve Colt ona aynı şeyleri söylemiş olsa o da inanmazdı.
O da aynı şekilde hissediyordu, çünkü her ikisi için konuşmuştu.

Elini tekrar koluna koydu ve hafifçe sıktı. Yeniden kaslarını hissetmişti. "Gerçek şu ki, sen hem içinde hem de dışında güzel bir insansın," dedi.
Wendy son söylediklerinin bütün konuşması içindeki en etkileyici sözler olduğunun bilincindeydi.
"Ne yüksekten atıp tutuyorum ne de yüzleşmek zorunda kaldığın korkunç karanlığında bir ışık olmaya çalışıyorum. Ve bu konuda yetkili olmadığımı da—"
Colt elini elinin üstüne koydu. Gözleri buluştu. Wendy korkmuyordu.
"Ve sen de hem içinde hem de dışında güzelsin," dedi yavaşça.
Wendy ne demek istediğini biliyordu ve bu onun için her şey demekti.
Colt diğer eliyle onun yanağına dokundu. Wendy hiç yapmayacağı bir şey yaptı. Kalbinin atışı gibi, hızlıca. Aklıyla değil kalbiyle.
Colt'un elini öptü.
Ve korku duymadı. O ana kadar hep endişe duyduğu duyguların hiç biri ortaya çıkmadı.
Onun yerine sıcaklık, mutluluk ve huzur vardı. Colt'un neler hissettiğini bilmiyordu. Bildiği tek şey bu adamı hayatından çıkarmak istemeyeceğiydi. Hiçbir zaman. Ona bu durumdan kurtulması için yardım etmeliydi.
"Senden hoşlanıyorum Colt."
Colt başparmağıyla dudağına dokunarak cevap verdi. Wendy onu öpmeyi istiyordu. Neden olmasın ki? Tanrı aşkına ölümle burun buruna gelmişlerdi. Neden bir adım daha atıp Colt'u öpmüyordu? Onu kendine çek ve dudaklarından, çenesinden öp. Tehlikeli olurdu. Harika olurdu. Gurur duyulacak bir şey olurdu.
Daha da önemlisi Wendy bunu yapabileceğini biliyordu.
Yapabilirdi. Korkunç derecede yapmak istiyordu. "Çocuklar?"
Wendy iki raf arasında duran Pinkus'a dönüp baktı. Colt elini indirdi.
"Sanırım bir sorunumuz olabilir," dedi.
"Şaka yapma," dedi Colt. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" "Hayır, yani... Dedektif geçmişimizle ilgili bir şeyin şüpheli olduğunu söylemişti. İlişkili olan. Sanırım biz... yani tahmin ettiğimizden daha çok ortak yanımız olmalı. Geçmişimizde demek istiyorum."
Pinkus da mı?
"Timothy'nin öldürülmeden söylediği gibi. Belki de katil geçmişimizdeki çirkin bir şeyin peşindedir."
"Kafamızda implantasyonlar var," dedi Wendy. "Geçmişte bir bağlantımız olduğu son derece açık."

"Bu Nicole'ün Carey hakkında söyledikleri ile ilgili. Sara hastasıymış. Ama bunların hiçbirini hatırlamıyormuş gibi görünüyor."
"Doğru olduğunu kim bilebilir?" dedi Wendy. "Carey bile bilmiyorsa."
"Yalanlamadı. Ve ikimizin de sara hastası olma ihtimali nedir?"
"Bilmiyoruz ama—"
"Ve her ikimiz de araştırmalar için verilmişiz," dedi Pinkus. "Nicole ailesinin Carey'nin ruhunu satmış olduklarını söylemişti. Bana sanki daha çok denek olması karşılığında elli bin dolar almışlar gibi geliyor."
Wendy'nin kafası yeniden çalışmaya başlamıştı.
"Bunun Red'le ne gibi bir ilgisi olabilir?" diye sordu Colt. "Bilmiyorum. Ama bana yaptıkları testin içeriğinde, tedavi sırasında bazı uyuşturucular kullanarak hafızamın belirli kısımlarım olayın dışında tutmuş olduklarını biliyorum."
"Anılarımızın kontrol altında olduğunu mu söylüyorsun?'
Pinkus derin bir nefes aldı. "Ya eğer her ikimizde de sara hastalığı olduğu için çocukken bizi almış ve beynimizi karıştıracak testlerin bir parçası yapmışlarsa? Ya bu testin içeriğinde Red'in üstümüzde kullandığı her neyse o vardıysa? Ve ya bu test kötü sonuçlanmış ve aynı teknikle hafızamızdaki o teste ait kötü anılan silmişlerse?"
"Colt ve ben sara hastası değildik."
Pinkus arkasını döndü ve elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ama bu iş geçmişimizle bağlantılıysa belki ben Carey ile bağlantılıdır bir şekilde. Ya eğer... katil Carey ise ve bunu bilmiyorsa? Ya da ben?"
Sesine panik dolmuştu. Wendy nedenini anlayabiliyordu. Colt karşı çıkmamıştı.
"Bu delice," dedi Wendy.
"Dışarıda hepimizi öldürmek isteyen bir manyak var ve gökyüzünde şeytanlar görüyoruz. Ayrıca kasaba da hala görünmemekte direniyor. Demek istediğim—"
"Şeytanlar mı?"
"Lafın gelişi. Ama başka kimselerin göremediği şeyleri görüyoruz. Buna hayır diyemezsiniz. Sanırım haklıydınız. Red'in anlatmaya çalıştığı çirkinlik içimizdeki, dışımızdaki değil."
"Ama onun fiziksel güzellikten bahsettiğine emindim," dedi Colt.
"Güzelliğin seyircinin gözlerinde olduğu şeklinde bir saçmalıktan bahsetmişti," dedi Pinkus.

"Güzelliğin göreceli olmadığı anlamına gelir," dedi Wendy. "En çirkin olan kişiyi kolayca bilmemiz gerektiği anlamına gelir." "Ya da güzelliğin seyircinin gözlerinde olmadığı anlamına gelebilir, çünkü güzellik içtedir. Tenin altında," dedi Pinkus.
"O halde neden fiziksel güzelliği düzeltmek ihtiyacını duydu?" diye sordu Colt.
"Belki de bize güzel olan bir şeyin nasıl kolayca çirkin hale getirilebileceğini göstermek istemiştir," dedi Wendy. "Yüzü değil—onun Nicole'ün yüzünü yakarken söylediği bir şey. O teninin altında çirkin ve hep öyleydi."
"Tamam, öyleyse Carey de en çirkin kişiyi öldürdü," dedi Colt. "Nicole'ü öldürdü. Bu her şeyin bitmiş olması gerektiği anlamına gelmiyor mu?"
"Eğer öyleyse şu gökyüzündeki uğultular bu bilgiyi alamıyor demektir." Pinkus sağlam kalan parmaklarından birinin tırnağını ısırdı. "Bunları ortaya çıkardığımı söylemiyorum. Söylediğim belki—sadece belki—Red çocukken başımıza gelen bir şey yüzünden peşimizde. Bu iyi ve kötüyle alakalı, güzellikle değil. Ve bu sadece birimizi, ikimizi değil hepimizi kapsıyor."
"Aramızda dindar olan biri bile yok," dedi Wendy. "Son yedi yılımı dinden kaçarak geçirdim ben."
"Din değil. Bu dış güzelliğe benziyor değil mi? Bu içsel şey işte. Zihnimizin arkasında saklanan bir şey."
Kan dondurucu bir çığlık kütüphanenin sessizliğini bozdu ve Wendy'nin ilk düşüncesi Pinkus'un bahsettiği şeytanlardan birinin gökyüzünden koparak kütüphanenin içine girmiş olması oldu.
"İmdat! Ne yapıyorsun? İmdat!" "Carey," diye fısıldadı Colt.
"Hayır! Lütfen, hayır. Yapamam, yapamam!" diye çığlık attı Carey.
Bu son çığlıkla birlikte karanlık bütün gücüyle Wendy'nin üstüne çöktü. Bu seferki panik atak o kadar güçlüydü ki Wendy yön duygusunu bile tamamen kaybetti. Nefes almaya çalıştı ama hava ciğerlerine gidemiyordu.
Elleri ve ayaklan mengeneye sıkışmış gibi hissediyordu. Bütün tüyleri diken diken olmuştu. Dünyasını daire içine alan ışık parladı ve panik duygusu hafifledi. Dikkatini bu ışıktan daireye yoğunlaştırdı.
Hareket vardı. Duman içinde beyaz hayaletler hareket ediyordu.
Etrafında hayaletlerin dolaşıyor olması düşüncesi panik duygusunun artmasına sebep oldu. Gözlerini sımsıkı kapadı.
O belli belirsiz ışıktan daire yavaşça gözden kayboldu.

Gözlerini tekrar açtığında atak geçmişti. Carey'nin ağlama sesine doğru donmuş bir şekilde kilitlenmiş olan Colt ve Pinkus'a bakıyordu.
Anılar. Ya o ışık tekrar su yüzüne çıkmaya çalışan anılarıysa?
Ya tarikatta geçirdiği o berbat geçmişine ait acı dolu anılarsa? "Yapamam!" diye bağırdı Carey. "Yapamam!"
Neyi yapamaz? Öfke ve kızgınlık içinde yalvarıyordu. Wendy, Colt'a doğru sığınırken, Red'in içeride Carey ile birlikte olduğunu düşündü. Eğer yanılmıyorsa Red şu anda Carey ile birlikte Pentagram'ın ortasında olmalıydı.
Ve sonra yanılmadığını anladı. Red'in sesi duyulmuştu.
"Ortaya çıkın, ortaya çıkın. Neredeyseniz ortaya çıkın. Sizi Carey'nin iğrenç şeytan savaş bilmem neysinin ortasında görmek istiyorum. Acilen. Beşe kadar sayacağım. Bir... İki..."
Colt Wendy'nin elini yakaladı ve koştu. "Hadi!"
"Çocuklar? Ama Pinkus Red'in sabrını zorlamayı düşünmüyordu. O da koşmaya başladı.
"Üç... Dört..."
Pentagram'ı yapmak için alelacele çekilmiş vişne ağacı masaların önüne geldiklerinde tek sıra halinde durdular. Carey düşecekmiş gibi duruyordu sandalyede. Boynuna bir ilmek geçirilmişti ve diğer ucu Colt'un daha önce kendini asmakta kullandığı tahta kirişe bağlanmıştı. Red ortada yoktu—sadece sesi vardı.
Colt öne doğru fırladı.
Yolunu açmak için kenara çekmek üzere olduğu sandalye bir kurşun tarafından parçalandı. Salonun içinde şimşek çakmış gibi bir ses çıkmıştı. Silah sesi.
"Dur," dedi Red kitap rafının arkasından çıkarak. Yüzünde maske olmasaydı bile gölgeler kim olduğu konusunda bir ayrıntı seçebilmeyi mümkün kılmazdı. Ama elinde doğrulttuğu şeyin bir silah olduğu şüphesizdi.
Colt durdu.
"Teşekkür ederim Colt. Bu konuda bazı şüphelerim olmuş olmasına rağmen kesinlikle göründüğünden daha akıllısın. Şimdi. Carey uslu bir çocuk ol ve atla."

43

Steve'in dedektiften hoşlanmadığını ya da ona güvenmediğini söylemiş olmasının çok basit bir nedeni vardı. Dedektif sürekli ortadan kayboluyordu. Aynı şu anda olduğu gibi—telsizi kapalıydı. Telefonu açık olabilirdi ama telsizi neden kapalıydı?
Luke en sonunda Steve'i yaşlı bir adam olan Jacobs ile anlamsız bir politik tartışmanın ortasında buldu.
"O halde ona söyle," dedi Luke. "Ne yapacağını düşünüyorsun ki? Kafanı mı koparacak?"
"Onun üstüne gitmek istediğimden emin değilim."
Steve kaşlarını çatarak baktı. "Öyle mi? Sen ve Clifton bugünlerde iyi anlaşıyorsunuz, öyle değil mi? İki kafadar."
"Kafadar demedim. Onun bu olanlardan zerre kadar etkilenmediğine eminim. Sanki buraları onun yeriymiş gibi dolanıp duruyor. Onun dışında herkes şehirli gibi. O ise kot pantolonu ve tişörtüyle etrafta cirit atıyor."
"Yapabildiği için."
"Buraya sahiplenmekle mi?"
"Bütün bu ajanların saygısını kazanabilmekte. Baksana onlar için bir Tanrı gibi. Ortalıkta iç çamaşırlarıyla dolaşsa bile ona selam dururlar."
"İlgilendiği tek şey şu katil. Onun dışındaki her şey harcanabilir."
"Onu Tanrı yapan şey de bu," dedi Luke.
"Bütün bildiğim onun söylediği kişi olmadığıdır."
Luke bunun üzerine omzunu silkti. "Hadi gidelim," dedi. "Nereye?"
"Kütüphaneye," dedi Luke. "Red'in peşine."

Colt' un ilk içgüdüsel düşüncesi silahına davranmak oldu. Ama silah Carey'nin kardeşini vurduktan sonra düşürdüğü yerde duruyordu.
"Sağır mısın?" Red'in sesi çınladı. "Atla. Yoksa gerçekten rezil derecede çirkin olduğunu kabul etmiyor musun?"
Red, Carey'nin en çirkin olduğunu mu söylüyordu? Ama bu kadar basit olamazdı. Tamam, Carey boynuna geçirilmiş bir ilmekle sandalyenin üstüne çıkarılmıştı. Ama o kirişe ucunda ilmek olan üç halat daha bağlanmıştı.

Wendy güçlükle nefes alınca Colt onun da aynı şeyi düşünmüş olduğunu anladı.
"Biliyordum," dedi Pinkus panik içinde. "Biliyordum."
"Bravo Pinkus," dedi Red. "Ama doğruyu söylemem gerekirse senin bunu daha önceden anladığını sanmıyorum. Sizi beklerken bunu bilebilecek kadar yaşlandım."
"Hepimizi öldürmek istiyorsun değil mi?" dedi Pinkus.
"Ayna, ayna duvarda, kim en çirkin aralarında?" dedi Red.
Şiddetli bir biçimde titredikten sonra yeniden sakinleşti.
Colt denemesine rağmen bu maskenin arkasındaki adamın Clifton olup olmadığını anlayamadı. Pinkus ya da Carey olmadığı apaçık ortadaydı.
"Hepimiz," dedi Wendy. "Hepimiz içimizde en çirkin olanız."
Bu sefer Red cevap vermedi. Hoparlörden soluk alış verişi duyuluyordu.
"Hepimizin intihar etmesini istiyorsun değil mi?" diye sordu Wendy.
Bu basit iddia Red'in kafasına bir kızak gibi çarpmıştı. Bu kadardı! Wendy onun niyetini ortaya çıkarmıştı. Red bir anda çırılçıplak kalmış gibiydi.
Red bu oyunu onlar aralarındaki en çirkini öldürsünler diye oynamak istemişti. Ama aslında hepsi de çirkin olduğundan onun amacı onların teker teker intihar etmelerini sağlamaktı.
"Bu delilik," dedi Pinkus. "Nasıl hepimiz en çirkin olabilir?" "İçinde senden daha çirkin olan birini daha tanıyor musun?" diye sordu Red. "Nicole," dedi Pinkus.
"Seni ondan daha iyi yapan şey ne peki?" Oyuncu cevap vermedi.
"Neden ölmemizi istiyorsun?" diye sordu Wendy sesindeki çaresizliği saklayamadan.
"Çünkü ölmeyi hak ettiğinizi düşünmüyorsunuz."
Carey elleriyle boynundaki ilmeği çıkartmaya çalıştı ama ilmek çok sıkı atılmıştı. "Lütfen.
Red onu duymazdan geldi. "Hiç cehennemi gördün mü Colt?" "Hayır."
"İnan bana anlatılanlardan daha iğrenç bir yer. Yetişkin bir insanı titretmeye yetecek kadar. Ayni cehennem gibi bu oyun da başından beri bir kazan-kaybet oyunu değildi. Eğer kendinizi öldürmezseniz o zaman ölürsünüz. Eğer kendinizi öldürürseniz o zaman da ölürsünüz. İki halde de müzikle yüzleşme zamanı."
"Çık dışarı seni hasta herif!" diye meydan okudu Pinkus. "Göster kendini."
"Hasta olduğumu kabul ediyorum. Ama senin gibi değil. Ben başladığımı bitiririm."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Wendy. "Neyi bitirmek?" "Şeytan olduğumdan o kadar emindiniz ki hepiniz ben öldürmeye çalıştınız. Ama hepimizin ne kadar acıklı olduğu konusundaki muhteşem bilgileri, sadece ben bilerek öleceğim. Buna sende dâhilsin tatlı şey."
"Seni öldürmeye çalışmak mı?" diye ağlayarak konuştu Wendy. "Sen neden bahsediyorsun?"
"İçine bak—orada, hepsi orada. Bağrına bas, kucakla onu benim sevdiğim gibi. Ölmeyi hak ediyorsun."
"Peki, neden öylece öldürmüyorsun bizi?" diye sordu Colt. "Mecbur kalırsam öldüreceğim. İnan bana. Ama size sunduğum bu hediyeyi kabul etmenizi öneririm. Size ölümünüzün anlamını seçme şansını sunuyorum. Eğer kabul etmezseniz hepinizi doğrayacağım ve sözünü verdiğim yetmişi tamamlayacağım."
Panik duygusu Colt'un beynine doldu ve onu oradan çıkartmak için savaşmak zorunda kaldı. Pinkus zar zor nefes alıyordu. Wendy hala mükemmel gözüküyordu ama gözlerinde yaşlar birikmişti.
Ölmek üzereydiler. Öleceklerdi. Bir çıkış yolu yoktu.
"Eve gidip kendime bir fincan çay hazırlayacağım. Belki biraz da hardal yerim. Yaklaşık altı dakikamı alır, daha fazlasını değil. Sonra tekrar buraya geleceğim ve eğer sallanan dört ceset bulamazsam neşemi kaybederim. Beni o halde görmek istemezsiniz. O zaman oyun benim istediğim şekilde biter."
Kimse cevap vermedi. "Güzel."
Red Colt'un silahını alarak uzun adımlarla kapıya doğru yürüdü. Ama Carey'nin durduğu sandalyenin yanından geçerken, sandalyenin ayağına tekme attı. Sandalye Carey'nin ayaklan altından uçtu ve o hazırlıksız bir şekilde aşağı doğru düştü.
Halatın gerilmesiyle boynundan gelen çatırtı kütüphanenin içinde yankılandı.
"İşte bu şekilde yapacaksınız," dedi Red. Sonra onları orada bırakarak kütüphaneyi terk etti.

44

Luke ve Steve kütüphanenin arka tarafına geldiler. Etraf yeterince ıssız görünüyordu. Walton'a ait bir polis arabası park etmişti ve içinde uykuya dalmış gibi duran bir polis memuru oturuyordu. Camdaki koca delik Luke'un görüş alanına girmediğinden önce fark edemedi.
Ama sonra kurşun deliğini gördü. "Bu... Gözlerim yanılıyor olabilir mi yoksa bu gerçekten bir kurşun deliği mi?"
Steve telsizine uzandığı sırada Luke Clifton'ın arabasını gördü. Araba kütüphanenin yan sokağına park edilmişti. "Dur biraz. Bak oraya. Clifton burada."
Luke arabayı durdurdu ve telsiz elinde düşündü. Dedektif neden arabasını sokağa park etmiş olsun ki?
Bakışlarını siyah beyaz olan Walton polis arabasına çevirdi. Clifton sokağa park etmişti, çünkü arabayı görmüş ve katilin yakınlarda olduğunu düşünmüş olmalıydı. Ya da o deliği açan Clifton'ın ta kendisiydi.
Luke kütüphanenin arkasındaki araziyi araştırdı. Clifton onu izliyor olabilirdi. Belki. Veya elinde telsiz Luke'nin arayıp ölü polisi haber vermesini bekliyor olabilirdi.
Bir ter damlası sağ şakağından aşağı doğru süzüldü. Telsizi koltuğun üstüne bıraktı ve iki eliyle direksiyonu kavradı.
"O içeride," dedi Steve kırık bodrum kapısını işaret ederek. Luke kafasını salladı. Clifton, Red değildi. Bunu biliyordu.
Peki, gerçekten bundan emin miydi? Gerçek, şef öldüğünden beri Clifton'ın her istediğini yapıyor olmasıydı. Steve'in söylediği gibi.
"Hadi gidelim."
Luke daha ihtiyatsız davranarak içgüdüleriyle hareket etti. Arabadan inerek silahını kontrol etti. Doluydu ve emniyeti kapalıydı. Arka kapıya doğru koştu.
"Geliyor musun?"
"Hemen arkandayım," dedi Steve.
Luke adrenalinin etkisiyle terliyordu. Arka kapıya ulaştı ve kapıyı itti. Kapı yavaşça karanlık koridora doğru açıldı. Koridorun sonunda bir adam

duruyordu ve arkası dönüktü.
Luke kaskatı kesildi. O Red olabilir miydi?
Luke uzun ve derin bir nefes aldı. Silahı elinde eşikten içeri adımını attı. "Kıpırdama!"
Adam yavaşça döndü. Elinde silah vardı ve karanlıktan yavaşça çıktı. "İndir silahını," dedi.
Clifton.
Luke silahını indirirken kendini biraz aptal gibi hisse-diyordu. "Özür dilerim. Pardon... Steve, silahını indir."
Steve de aynı şeyi yaptı. "Özür dilerim efendim."
Clifton kabul ettiğini belirten bir hareket yaptı. Dedektif bir an için onu inceledi. Sonra silahını kovboylar gibi çevirerek belindeki kılıfa soktu.
Clifton'ın bakışları odada geziniyordu. "George'u gördünüz mü dışarıda?'"
Ölü polis diye içinden geçirdi Luke. Clifton Luke'dan önce gelmiş, polisi görmüş ve bu kapıdan içeri girmiş olmalıydı.
"O burada Luke," dedi Clifton. "Onun kokusunu alabiliyorum."
"Gerçekten alabiliyor musunuz?" diye sordu Steve aptal aptal. "Evet. Burnumla değil. Koklamanın bir sürü farklı şekli vardır.
Polis sezgilerimle kokluyorum havayı. Bu kütüphanedeki bir şey Colt ve arkadaşlarını gençlik yıllarına döndürüyor."
"Nasıl olur ki?"
"Daha yeni anlamaya başlıyorum. Beni takip edin."
Yan taraftaki kapıyı işaret etti. Muhtemelen depo olarak kullanılan kısımlara açılan bir kapıydı. "Bu duvarların arkasında boşluk var Luke. Çok dikkatli bakmadığın sürece kimsenin tahmin bile edemeyeceği bir boşluk. İki tanesine baktım, boştu. Gelin."
Arkasındaki kapıya doğru yöneldi. Kapı yarı açıktı ve karanlığa bakıyordu. Belki de Luke geldiğinde Clifton orayı kontrol ediyordu.
Duvar kenarından binanın temeline açılan koridora girdiler. Clifton koridorun sonuna sağ tarafa doğru gitti. Bir an tereddüt ettikten sonra duvardaki tuğlalardan birini itti.
Duvar hareket etti. Ardında bir kapı belirdi. Luke'un içi ürperdi. "Ben..."
Clifton odanın içine girdi duvardaki görünmeyen bir düğmeye bastı. Tavandaki yarım düzine kadar florasan lamba yavaş yavaş yanarak odayı aydınlattılar. Basit bir laboratuvara benziyordu.
"Burası nedir?" diye sordu Steve. Masanın üstünde birkaç tane fiberglas tüp vardı. On cm çapında ve altmış cm uzunluğundaydılar ve gümüş renkli

kutuların üstünde duruyorlardı.
"Taşınabilir mikro dalga vericileri," dedi Clifton.
Bir sürü cam sürahi vardı ve üzerlerinde kurukafa resimleri bulunuyordu. Sağ taraflarındaki raflara dizilmişlerdi. Sol taraflarında soğutucu özellikli ilaç dolapları vardı. İki tane.
"Bu benim düşündüğüm şey mi?" diye sordu Luke. "Ne olduğunu düşünüyorsun?"
"Aslında emin değilim. Buraya ait olmayan bir şey."
"Onların, yani beşinin zihinlerini tekrar oyuna girmeye zorladı. Yedi yıl evvel oynamış oldukları oyuna," dedi Clifton beyaz tüplere doğru ilerlerken.
"Ne oyunu?"

Anılar. Wendy hatırlamaya çalıştı ve yeni bir boşlukla karşılaştı.
"Bu sefer oyun benim istediğim gibi bitecek, " demişti Red.
Bu sefer.
Eğer yanılmıyorsa dünyası bir kez daha kapandı. Ama bu sefer değişime karşı koymak için hiçbir şey yapmadı. Karanlık geldi, ışıklı daire geldi, elleri ve ayaklarındaki mengeneler sıkmaya başladı ve hayaletler hareket etmeye başladılar.
Artık emin olmuştu. Aklı daha önceden olmuş bir şeyi geri çağırmaya çalışıyordu.
Işığın içindeki gölgeler hayalet değil insanlardı. Anıları içinde bastırılmış görüntüler. Elleri ve ayaklan bir kıyafet içindeydiler. Karanlık da kafasına geçirmiş oldukları kask gibi bir şeyden ötürü olmalıydı.
Şu ana kadar anlamlı olan tek şey buydu. Hatırlamaya başlamıştı. Neden bir anda, bilmiyordu ama Pinkus haklıydı.
Onun bahsettiği testin bir parçası olduğuna emindi artık Wendy de o testte yer almıştı.
Kütüphane görüşünü doldurdu yeniden. Güçlükle soluk aldı.
Carey'nin bedeni halatın ucunda sallanıyordu. Ölmüştü. "İşimiz bitti," dedi Pinkus.
Wendy ona baktı. "Haklıydın."
"Hangi konuda? Hem ne önemi var ki? Buraya kadar işte!" "Sanırım sen haklıydın. Ve sadece sen ve Carey değildiniz.
Hepimiz oradaydık. Yıllar önce oynadığınız oyunda hepimiz yer aldık. Red dâhil. İşte hepimizin ortak noktası bu."

Colt karşı çıkacaktı. "Sen nasıl—"
"Şu kararmalar," dedi Wendy. "Aklımız oyuna geri dönüyor.
Hatırlıyoruz."
Pinkus bir şey demeden Wendy'e bakıyordu. Zeki gözlerinin arkasında bulmacanın eksik taşlan yerlerine oturuyor olmalıydı.
"Sana el ve ayak bileklerine doğru sıkılaşan bir kıyafet giydirmişlerdi değil mi?" diye sordu Wendy. Başında da kask gibi bir şey vardı. Kaskın içinden bakabildiysen eğer, içinde teknisyenlerin olduğu beyaz bir oda görmüş olmalıydın."
"Evet, bu doğru."
"Ama oyunda neler olup bittiğini hatırlamıyorsun." "Hayır," dedi Pinkus.
"O oyunda bir şey oldu," dedi Wendy. "Red'i kızdıran bir şey." Colt’un alnı ter içinde kalmıştı. "Bu neden bizim peşimizde olduğunu açıklayabilir ama şu anda işimize yaramıyor. Onu halletmeliyiz."

45

Clifton Luke ve Steve'e baktı. "Dosyaya göre oynadıkları oyuna Ten adını vermişler. Uyuşturucu ve şu beyinlerindeki aletler yüzünden oyuna ait anılan su üstüne çıkmaya zorlanmış."
Masanın üstünden operasyon kitabını alarak inceledi. Sonra masanın üstüne attı. Kitap masanın üstüne düşerek ses çıkarttı. Clifton rafa doğru yürüdü ve cam sürahilerden birini eline aldı. Üstünde Fentanyl yazıyordu. Sonra raftaki diğer şişelere baktı.
"Lycergitide. En iyi tahminle katil onları değişik yerlerde, değişik şekillerde uyuşturmuş olmalı. Benzin istasyonu, Colt'un arabası, burası. Sonra beyinlerindeki cihazlara sinyal göndermiş olmalı. Belirli imgeler göndermesine gerek yok—Blair böyle bir teknolojinin olmadığını söylüyor. Şimdilik. Red'in bütün yaptığı belli bazı anıları tetiklemek oldu. Gerçek olup olmadığı ayırt edilemeyecek olan anıları. Yedi yıl evvel sanal bir çölde oynamış oldukları bir bilgisayar oyununun anıları. Ten."
Clifton her zamankinden daha soğuk konuşuyor, diye düşündü Luke. "O halde o şeyi kapatabilirsin. O zaman o neyse ondan dışarı çıkabilirler."
"Belki... Ama bunlar açık değil. Sinyali başka bir yerden yolluyor sanırım. Öyle gözüküyor."
Tüplerin etrafında dolaştı. "Bundan yaklaşık yedi yıl kadar önce Cyber Tech çalışanlarından biri olan araştırmacı Dr. Cyrus Healy herhangi bir nesneyi sanal gerçekliğin içine mükemmel bir şekilde adapte edebilmenin bir yolunu buldu. Summerville'in şanssızlığı Red'in üç gün önceki kurbanlarından biri olan Dr. Cyrus Healy'nin emekliliğini burada geçiriyor olmasıydı. Gerisi Colt'a kaldı. Tabi eğer Red, Colt değilse."
"Biraz karmaşık değil mi?"
Clifton sanki onu duymamış gibi konuşmaya devam etti. "Cyber Tech'in araştırmaları askeri alanda inanılmaz kullanım alanları sununca doğal olarak Savunma Bakanlığı tarafından özel araştırmalar için finanse edildiler."
Steve mikro dalga vericilere bakıyordu. "Bu gerçek değil— alacakaranlık kuşağındayız."

"Aslına bakarsanız çocuklar, bu olabileceği kadar gerçek. Amaçlan bu teknolojiyi üst kademe personeli üstünde kullanmaktı. Pilotlar. Bir uçağı ya da bir tankı uzaktan bir kumanda kolu ile kontrol etmek başka bir şey. Ama düşünün ki aynı şeyi o uçakta olmadığınızı bile bilmeden güvenli bir odada yapıyorsunuz. Böyle bir deneyim yeteneklerinizin inanılmaz derecede yükselmesini sağlayacaktır. Dr. Cyrus Healy'nin üstünde çalıştığı şey buydu."
"Peki, gerçekten işe yaradı mı? Bunun gerçek olduğunu söylüyorsun. Biz de oyuna dâhil olabilir miyiz?"
"Tam olarak değil. Sara hastalığı olmadan mümkün değil. Dr. Healy sadece dış etkenlerden çok çabuk etkilenen beyinlerin buna uygun olduğunu ortaya çıkardı. Sara hastalığına sahip beyinler gibi. Uyuşturucuya, elektronik tetikleyiciye ve kablo çekilmiş bir beyne ihtiyacınız var. Aynı sara hastalığının beyindeki çalışma şekli gibi."
İmkânsız değil, diye düşündü Luke. Kanser tedavisindeki yanılgı gibi. Doğru beyine doğru şeyi yap, doğru sonuç al.
"Cyber Tech sara hastalığı olan beş tane gönüllü genç buldu ve hepsine elli bin dolarlık ödeme teklifinde bulundu. Adlan Pinkus, Carey, Nicole, Colt ve Wendy idi. İşler sarpa sarmadan önce tam altı gün boyunca o makineye bağlanıp Ten adlı oyunu oynadılar." "Fiziksel olarak ilişki kurmadan," dedi Steve. "Bunun Gene Stratford'un kesilmiş eliyle ne ilgisi var?
Clifton ona kaşlarını çatarak baktı.
Steve açıkladı. "Elimizde şu anda morgda olan gerçek kesik bir el var. Bir bilgisayar simülasyonu değil, değil mi?"
Clifton başka tarafa baktı. "Beşinin de zihinleri özel tasarlanmış bir seri mikrodalga patlamalarla taklit edildi." Vericilere dokundu. "Aynı sinyalleri kullanarak psikolojilerini yedi yıl evvel oynadıkları oyunla ilgili parlak anılarla doldurmuş olabilir. En azından oyunun geçtiği ortamla. Çöl gerçekliği."
Steve bunların hiç birine inanmamıştı hala. "Bu gerçekten mümkün mü? Gerçekten bir çölde değilken bir çölde olduğunu düşünebilir misin? Bu kadar basit mi?"
"Bu kadar basit değil. Zihin karmaşık bir yer ve biri onu kontrol etmeye çalışırken hata yaptı."
"Dr. Healy'nin bu işle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Luke.
"Hayır, Red onu öldürdü, hatırladın mı? Düz düşünmeye çalış Luke. Yedi yıl evvel oyunda işler kötüye gittiğinde Dr. Cyrus Healy fişi çekti ama

denekler dışarı çıkmayı reddettiler. Uyuşturucu ilaçlar ve hipnotik tedaviler sonunda dışarı çıkmalarını sağladılar. Daha sonra anılarını kontrol altına almak için beyinlerine o aletleri yerleştirdiler. En azından plan buydu. Evlerine sara hastalığından kurtulmuş olarak ceplerinde elli bin dolarla döndüler. Hafızalarındaki bir haftalık kayıpla birlikte. Pinkus dışında. O oyun ustası olmasını sağlayan bir şeyleri de beraberinde getirmişti."

Clifton vericilere elektrik sağlayan gri renkli kutuya vurdu. "Neden hiçbirinde o implantasyonların yerleştirilmiş olduğuna dair bir iz yok, anlayamıyorum. Hala yanlış olan bir şeyler var. Gözümüzden kaçırdığımız bir şey."

Steve Luke'la bakıştı. "Bütün bunlar şu anda oynadıktan bir oyun mu yani? Nasıl düşünebildiklerini hala—"

"O oyunu oynamıyorlar Steve. O oyunu yedi yıl evvel oynadılar ve bir şeyler ters gitti. Şimdiyse o oyundaki çöl gerçekliğine geri dönmeye zorlandılar. Oyunun kendisine değil. Öyle olsaydı en çirkin kişiyi öldürmeye zorlanmazlardı. Kasabadaki insanlar birer birer öldürülmezlerdi. Katil onların oyuna ait anılarını sadece onların çevrelerini kontrol etmek için kullanıyor."

Luke olanları anlamaya başladığını düşündü. Olan bitenler en sonunda anlam kazanmaya başlamıştı. "Bu onları görüp durdukları çölü açıklar ama Red'i değil."

"Dosyadaki bilgilere göre Ten çölde geçen bir oyun. Şeytanın fiziksel olarak var olduğu bir çölde geçiyor. Onların bu durumu düzeltmesi gerekiyor. Güzelleştirmesi. Tenlerine şeytan kazınmış bir takım savaşçılarla ilgili. Onlara sürü adını takmışlar. Oyun, oyuncuların şeytanı bularak onu kaynağında yok etmesini istiyor. Sanal gerçekliğe bağlanmışlardı, serumla besleniyorlardı ve yedi günleri vardı. İşler kötüye gitmeden önce altı günlerini orada, o sanal gerçeklikte geçirdiler. Beş kişi olduklarını mı söylemiştim?"

"Beş," dedi Luke.

"Yalandı. Altı kişilerdi. Ve bu oynanan oyun içinde altıncı kişi içlerindeki en iyisi oldu. Hem de çok çabuk. Altı günün sonunda olanlar sadece diğerlerinin onun yanında ezik kalmış olması değildi. Onlardan çok daha fazla güçlenmişti. Şeytanı yok etmek yerine şeytanın kendisi oldu. Onları kontrol etmeye başladı—ve bilgisayar tarafından yapılmış diğer karakterleri. Suni karakterleri asmaya başladığında her şey daha da

kötüleşti. Onlara muhalifler diyordu. Diğer beş oyuncu, altıncı oyuncunun ölmesi gerektiğine karar verdiler."
"Onları da şeytan haline getirecek olan bir karar," dedi Luke. "Kesinlikle. Onu oyunun içinde asarak öldürmeye çalıştılar.
Dosyada böyle yazıyor. Ama plan işe yaramamış ve her şey çığırından çıkmış. Dr. Healy'nin fişi çekmesine neden olan da bu olmuş."
"Peki ya altıncı?" diye sordu Steve gözleri açılmış bir halde.
Etrafa bakmıyordu ve endişeli olduğu her halinden belliydi. "Altıncının ismi Silver idi. Sterling Red. Onu öldüremediler.
Diğer oyuncular oyundan çıkarılarak her şeyden bihaber evlerine yollandı. Ama Red değil. Tarihin görebileceği en azılı katil haline geldi. Ve şimdi eski takım arkadaşlarının peşine düşmüş durumda. Gerçek dünyada. İşte uğraştığımız adam böyle biri çocuklar. Onu yedi yıl evvel yok etmek isteyen bu beş kişiyi öldürmek için her şeyi yapacaktır."
"Altı," dedi Luke. "Bu rakamı birden fazla kere kullandı."
Steve kaşlarını çattı. "Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini anlamıyor musunuz?"
"Morgdaki kesik el gerçek mi değil mi?" Clifton soruyu direk ona sormuştu.
"Gerçek."
"O halde bu da gerçek."
Sessizlik içinde birbirlerine baktılar.
"Yedi yıl önce. Bu onların olaylar olduğunda on sekiz, on dokuz yaşlarında olduğu anlamına gelir," dedi Luke.
"Bunları gerçekten yaşamadıklarını mı söylüyorsun?" diye sordu Steve.
Tamam, Luke'un olanlar hakkında düşünecek daha fazla zamanı olmuştu ama Steve de gerçekten bir geri zekâlı gibi davranıyordu.
Açıkçası Clifton da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. "Seninle onlar arasındaki tek fark, zekâdan başka tabi, sen dışarı baktığında çimenler ve binalar görürken onlar çöl görüyor. Bu her kaybolduklarında oluyor. Ve göreceli olarak kısa zamanlarda. Bizim bütün dikkatimizi çiftliklere ve benzin istasyonuna verdiğimiz sıralarda, onların zamanlarının çoğunu kütüphanenin içinde ya da çevresinde geçirdikleri ortaya çıkacak diye düşünüyorum. Bütün bildiğim bunun dikkat dağıtmak için planlanmış olduğu." Daha sonra bunların sadece birer tahmin olduğunu vurgulamak istermiş gibi ekledi. "Bildiğimiz kadarıyla." "Ve tüm bu zaman boyunca, savaşa katılmış bir askerin, savaş bittikten sonraki geriye dönüşleri gibi geçmişe döndüler," dedi Luke. Post travmatik stres sendromu. Joe

Goodman'da vardı. Alice'in yerinde birden masanın üstüne fırlayıp ketçap şişesini savurarak herkesin yüreğini ağzına getirmişti. Helikopterlerin geldiğini sanmış, hatta seslerini bile duymuş." Clifton ona bakıyordu.
"Bu adamlarda sadece hafızalarındaki manzarada kısılıp kalmışlar—Ten adlı oyundaki," diye sözlerini tamamladı Luke.
"Eve, ama sadece Red istediği zaman." Clifton bakışlarını vericinin üstüne dikti. "En azından herkesin düşünmesini istediği şey bu. Bu oyuna biz de bulaştık. Bize karşı oynuyor. Bu onun kedi fare oyunu." Clifton Luke'a bakarak sırıttı.
"Eğer çölde ölecek olurlarsa, burada da ölürler mi?" diye sordu Luke.
"Öyle zannediyorum ki bunu bulmanın zamanı geldi." Clifton kapıya doğru yürüdü. "Gözlerinizi dört açın ve arkamı kollayın."
Luke dedektifin arkasındaydı. Steve de öyle. Ama bu şeref, dedektifin arkasındaki iki kişiden birinin, kasabada bir düzineden fazla kişiyi öldürmüş olan katille beraber olabileceği düşüncesiyle uzlaşmıyordu.
Clifton bir hayalet gibi kütüphanenin dışındaki merdivenlere yöneldi. Silahını çekti, kapıyı açtı ve içeri süzüldü. Sessizce. Eliyle diğerlerine işaret etti ve ortadaki kitap raflarının olduğu yere doğru yöneldi. Ayakkabılarının zeminde çıkardığı sesten ve kalplerinin küt küt atmasından başka ses yoktu kütüphanede.
İlk dikkatlerini çeken şey halatlar oldu. Luke ilk bakışta kitapların üstünde duran halatı gördü. Sessizce yaklaşınca masaların üstünde sallanan diğer halatları da gördü.
Her türlü garipti. Colt da kendini dün burada asmaya çalışmıştı. Bu yerin asmak ve asılmakla ne gibi bir ilişkisi vardı acaba?
Luke halatlara bakmakta olan Clifton'ın arkasında durdu. Üç halatın ilmeklerinde bir şey yoktu. Dördüncü her nasılsa boş değildi.
Carey'nin kafası doldurmuştu dördüncü ilmeği. Taş kadar ölü bir halde sallanıyordu.
Clifton balkona baktı. "Colt?" Sesi kütüphane içinde yankılandı.
Luke bakışlarını cesetten ayırmadan ilerledi. Carey'nin yüzü mosmordu ve dili dışarı sarkmıştı. "Onu Colt'un öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"
"Red yaptı," dedi Clifton masalara doğru yürürken. Sonra dikkatini çeken bir şey yüzünden durdu.
Luke o zaman Nicole'ün cesedini gördü. Gözleri açık tavana bakıyordu. Ölüydü. Belki Carey'den bile daha fazla ölüydü. Yani zaman olarak. Böylesine güzel bir yaratığın ölümü Luke'a, Carey'nin ölümünden daha

trajik geliyordu. Ne kadar yazık. Onun için özel bir şey hissetmemesine rağmen yine de... çok yazık. Aynı duyguları onu yüzünde yanıkla gördüğünde de hissetmişti.
Clifton cesetlere doğru gitti. Carey'nin külçe gibi vücudunu dürterek onun sallanışını izledi. "Kendilerini öldürmelerini istiyor," dedi. "Çünkü en çirkin olan hepsi. İşte yaptığı şey bu."
Nasıl oluyor da Clifton bu kadar fazla şey biliyordu. Dosyadan mı? Dedektif içgüdüleri mi? Yoksa daha mı fazlası vardı?
Luke'un teni karıncalanmaya başlamıştı. Steve'in de burada olması iyi bir şeydi.
"Beş kişiden ikisini öldürmüş bile," dedi Luke etrafa bakarak. Ya katil Clifton değilse ve gölgelerin arasından onları izliyor ve sırıtıyorsa? Rafların arasına baktı. "Sence katil burada mı?"
"Ceset hala sıcak," dedi Clifton. Ön kapıya doğru baktı. "En iyi tahminle evdedir. Burada değilse büyük ihtimalle oradadır."
"Destek istemeliyiz," dedi Luke.
"Red'in karşısına çıkacak her polisin öleceğinden emin olabilirsin," dedi Clifton. "O çok fazla güçlü."
"O halde biz ne yapıyoruz burada? Bu tam anlamıyla delilik o zaman. Elimizi kolumuzu sallaya sallaya gidemeyiz oraya. Kafamızı uçurur. Bir plana ihtiyacımız var. Bir planın var değil mi?"
"Açıkçası yok, hayır. Sadece burnumu takip ediyorum Luke.
Sen de seninkini takip et."
"Dur bir dakika. Sadece bir dakika. Red'e burunlarımızı izleyerek gidemeyiz. Önce o bizi bulacaktır ve bunu bir kurşunla yapacaktır dostum. Bu konu hakkında tekrar düşünmeliyiz."
"Red değil Luke, Colt. Colt içeride olan ve onun Red olmadığını biliyoruz. Onlardan hiç biri Red değil. Red intikam için geri dönmüş olan altıncı oyuncu." Dedektif düşünmek için durdu. Hep düşünüyordu. "Arabanda tüfek var mı?"
"Var."
"Tamam. Tüfeği al ve Steve ile birlikte evi kontrol edin Bir şey duyarsanız ateş açın."
"Ya sen?"
"Ayrılıyoruz. Onu dışarı çıkarın." Silahını iki kere çevirerek kılıfına soktu. "Onu çektiği ıstıraptan kurtaracağım."
Ayrılmak mı? Neden? Clifton yalnız kalmak istediği için mi?

Elleri uyuştu bir an için. Bu adamın onun Red olabileceğinden şüphelendiğini anlaması her şeyi bitirirdi. Böyle bir hatayı hayatıyla öderdi.
"Bu adamın karşısına tek başımıza çıkmamızı mı bekliyorsun?" diye sordu. "Daha biraz önce onun karşısına çıkacak her polisin öleceğini söylemiştin."
"Onları kütüphaneye dönmeye zorlayacak." "Nerden biliyorsun?" diye sordu Steve.
Clifton ilmeklere baktı. "Bu ilmeklerin senin için bir anlamı var mı?"
Steve yukarı baktı. "Evet."
"İyi düşünce. Yani büyük ihtimalle onları kullanmak için geri gelecekler." Kemikli uzun parmağıyla kafasına tıkladı. "Bunu çalıştırmalısın Steve."
"Gerçekten Colt'un o evde olduğunu mu düşünüyorsun?" Oynamaya devam etmek zorundaydı. Clifton'ın Red olduğunu bildiğinden değil. Bu öneriye başkaları bile gülerdi. Hala...
"Kendine gel Luke," dedi Clifton. "Burada yalnız mıyım?" Luke onu izleyen Steve'e baktı. Onlar yemin etmiş polislerdi.
"Tamam. Hadi gidelim." Arka girişe doğru giden merdivenlere yöneldi. Tüfek elinde olduğu zaman kendini daha iyi hissedecekti. Tüfekle Clifton gibi nokta atışı yapmak zorunda kalmazdı insan.

46

Colt onları garaj boyunca evin yan tarafına doğru götürdü. Adımlarını sakin ama sanki mayın tarlasındaymışlar gibi dikkatlice atıyorlardı. Colt durdu ve arkasını dönüp

Wendy ve Pinkus'a baktı. İkisinin de gözlerini korku bürümüştü. Colt'un bir mucize yaratmasını umut ediyorlarmış gibi bakıyorlardı.

Ama bir mucize yaratamayacaktı. Bunu şimdi biliyordu. Kütüphaneden çıkıp Red'le yüz yüze kapışmayı önermişti. Orada kalırlarsa kendilerini asmak zorunda kalmaktan başka şansları kalmayacaktı. Ayrıca Red'le yüz yüze kapışmak da bir nevi intihar sayılırdı. Bunu ona açıkladıktan sonra onu öldürmeye çalışacaktı. Eğer Red onları öldürürse, kasabayı terk etmek zorunda kalacaktı, çünkü onun istediği gibi intihar etmiş ve içlerindeki çirkini öldürmüş olacaklardı.

Ama Wendy ve Pinkus'a anlattığı bu değildi. Nasıl anlatabilirdi ki? Onlara bir planı olduğunu da söylememişti ama kabadayı hareketler ve düşünceli haliyle bir planı varmış gibi göstermişti. Oysa bu bir yalandı.

Wendy ile göz göze geldi. Şu anda kendi gözlerindeki korkunun onu ele verdiğinden emindi. Kütüphanedeki yakınlaşmaları, içinde bir şeylerin değişmesine yol açmıştı ama şu içinde bulundukları çıkmazda bu değişimin ne ise yarayabileceğini bilmiyordu.

"Ne?" diye sordu Wendy. "Ne? Bilmiyorum ne."

"Plan nedir yani?" diye sordu Pinkus korkulu gözlerle etrafı kolaçan ederken. "Seviyeyi yükseltip kıçına tekme mi atacağız?"

"Seviyeyi yükseltmek?"

"Bir oyun terimi. Kötü adamı yenmek için güçlenmen gerekir. Güçlenmen için de seviyeyi yükseltmen lazım. Her üst seviyeye geçtiğinde daha da güçlenirsin. Yoksa ölen sen olursun." Colt'a bakmayı kesti. "Buradan çıkamıyoruz. Belki de geri dönmeliyiz."

"Kendimizi mi asalım?" dedi Wendy.

"Bunu yapmayacağız," dedi Colt. "Söylediğim gibi onun beklediği en son şey onun peşinden gitmemiz. Onunla yüz yüze kapışmalıyız. Bu bizim tek şansımız."

"Ama nasıl?" dedi Pinkus. "Burada pantolonlarımızı indirmiş bir halde gidiyoruz. Nasıl olurda bu adamla yüz yüze kapışabiliriz?"
"Yapacağım," dedi Colt. "Ama bunu yapmadan önce onunla silahsız olarak konuşmam lazım."
"Bu çılgınlık, dostum."
"Sus artık Pinkus," Colt elinden geldiği kadar fısıldayarak bağırdı. "Bütün bunları intikam almak için yapıyor. Bu oyunu oynayabilirim."
"Neden ben ve Wendy geride kalamıyoruz peki? Elektrik hatlarını geçemiyoruz ama etrafta dolaşıp yardım arayabiliriz."
"Bu saatler alabilir. Tabi eğer hayatta kalırsanız. En son böyle bir şey yapmaya kalkıştığımızda Nicole'ü hedef tahtası olarak kullanmıştı."
"Ben geri gitmek istemiyorum," dedi Wendy. "Colt haklı.
Aşağı gelip öldürecek bizi."
Colt sağından soluna kadar evi kontrol etti. "Ayrıca size burada yanımda olmanıza ihtiyacım var."
"Ne için?" diye sordu Pinkus. "Yem olarak."
"Ben yem olmak istemiyorum. Deli misin?"
"Daha iyi bir fikrin var mı? Eğer varsa kulaklarımı dört açtım dinliyorum dostum. O zamana kadar şu mızmızlanmalarını frenlemeye çalış. Burada düşünmeye çalışıyorum."
"Ne kadar zamanımız kaldı?" diye sordu Wendy.
"O aşağı geri dönmeden belki beş dakika." Colt derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve düşünmeye çalıştı. Ama işe yarar hiçbir şey gelmiyordu aklına.
Huummmmmmm...
Wendy kararan gökyüzüne baktı. "Bizi izole ediyor," dedi Colt
"Bunu geçmemiş miydik?" diye sordu Pinkus. "Adamım, eğer bir kavga için bizi yem olarak kullanmaktan başka bir fikrin yoksa—"
"Kapat çeneni Pinkus," diye çıkıştı Wendy. Hızla yanından geçti ve arka kapıya doğru gitti.
"Wendy? Nereye gidiyorsun?"
"Red'i bulmaya," dedi. "Bunu bitirmek için."

Luke Steve'e kütüphanenin arkasından, çimenli yoldan duvar kenarına doğru götürdü. İkisinin de elinde tüfek vardı. Luke doktorun evini görebiliyordu şimdi. Güneşin altında sessiz ve tek başına duruyordu.

Sonuna kadar oynamak zorundaydı. Bunu biliyordu ve destek çağırmadan dayanması gerekiyordu. Ya da Steve'e Clifton'dan şüphelendiğini söylemeden.
Bu sefer Clifton'ın Steve'e söylediği gibi Luke'un da kendini toparlaması gerekiyordu. Clifton kendini gösterdiğinde karşısında o olacaktı. Düşüncesi bile onu korkudan hasta etmeye yetiyordu.
Bir ağacın arkasına saklanarak Steve'e baktı. "Kimseyi görüyor musun?"
"Hayır. Ama sanırım biz deliyiz dostum."
Luke kafasını kaldırıp gökyüzüne doğru baktı. "Sence bizim gördüklerimizi onlar görebiliyor mu?"
"Sanırım bu yaptığımız koca bir delilik dostum. Neden destek istemiyoruz ki?"
"Onu duydun. Ve bu katil nasıl ortadan kaybolunacağını iyi biliyor. Buraya bir sürü adamla geliriz ve ortadan kaybolmuş olur kesinlikle."
Luke dikkatini tekrar evin üstüne çevirdi. "Hazır?"
"Hazır."
"Bahçeyi çok çabuk geçmemiz gerek, tamam mı? Uzun süre açıkta kalmamalıyız. Eğilerek garaja doğru koş. Oraya vardığımızda arkaya doğru git ama yavaşça ses çıkarmadan."
Luke batı ufkuna baktı. "Hadi gidelim." Saçmalık.

47

Onu görüyor musun?" diye sordu Wendy, Colt'un kulağına fısıldayarak.
Sessiz olmaları için elini kaldırdı. Wendy mutfağa açılan kapıya ulaşmadan Colt ona yetişmişti. Eğer Red'e karşı koyabilecek fiziksel yeterliliğe sahip biri varsa o da Colt'dan başkası olamazdı. Ama Colt kötü bir biçimde terliyordu. Kendine olan güvenini uzun zaman önce kaybetmişti. Ve Wendy doğru düşünemeyecek kadar aklı karışık bir haldeydi.
Ona doğru değil, ondan kaçmaları gerekiyordu. Ama kaçmaları Tanrı bilir daha kaç tane masum insanın hayatına mal olacaktı. Bunu göze alarak kaçmalarının bir yolu olamazdı.
Tam o sırada, Colt'a yaklaşmış, sinirleri bir gitar teli gibi gerilmişken sağ taraflarında siyah bir at gördü. Doktorun evinin arkasındaki tepenin zirvesinde. Atları pekiyi tanımazdı ama üstündeki eyerin farklı olduğunu anlayacak kadar bilgisi vardı. Eskiydi.
"Colt?"
Onun omzundan baktı; mutfak boştu. "Colt, sanırım bunu görmelisin."
"Neyi?"
"Bu bir at," dedi Pinkus. "Bir atın ne işi var burada?"
Colt onun bakışlarını izledi ve pencereden uzaklaştı. "Bir at," dedi bir süre sonra. "Kılıcı da var."
Haklıydı. Deri kayışa tutturulmuş eski bir kılıç asılıydı. At onlara baktı ve kişnedi.
"Hareket etmeyin," dedi Colt. "Sabit durun."
İtiraz etmeden gitmesine izin verdiler. Tepeye doğru koştu. Eliyle atı çağırır gibi hareketler yapıyordu. Neredeyse başarmıştı ama son anda at geri kaçarak tepenin ardında kayboldu.
Colt tepenin üstünde durdu, atın ardından baktı ve tepenin arkasında kayboldu.
"Nereye gidiyor?" dedi Pinkus. "Kılıcın peşinden mi?"
Wendy eliyle suratının önünde vızıldayan bir sineği kovdu. Ev gıcırdadı ve kapıdan uzaklaştı. Bitmeyecekmiş gibi duran birkaç saniye sonunda hiçbir şey olmadı.

Pinkus sızlanmaya başlamıştı. "Nerede o?"
Bu soru onun da canını sıkmaya başlamıştı. Elbette Colt çöle atın peşinden gitmemişti. Şu ana kadar ya atı yakalayıp kılıçla dönüyor olmalı ya da peşini bırakmış olmalıydı.
"Yanlış giden bir şeyler var," dedi Pinkus. "Geri dönmeliyiz."
Colt tekrar tepenin üstünde göründü. Bir an için onlara baktıktan sonra hızla yanlarına geldi. Yüzü kıpkırmızı ve terden sırılsıklamdı. Gözleri sanki hayalet görmüş gibi delice bakıyordu.
"Neler oldu?" diye sordu Wendy. "O...o gitti."
"Bu kadar uzun süren neydi?" "Hiçbir şey."
"Hiçbir şey olmamış gibi durmuyorsun," dedi Pinkus. "Bir şeyler yanlış. Biliyorum."
"Dikkatini çekmemiş olduğunu düşünerek söylüyorum Pinkus, burada her şey yanlış!" diye bağırdı Colt. "Her şey! Bahsettiğim sadece uyuşturucu ya da şu kafamızdaki zımbırtılar değil. Şu at öylece gözlerimin önünde kayboldu." Derin bir nefes aldı, elini kapının tokmağına koydu ve sakinleşmeye çalıştı. "Önemi yok. Red gerçek ve hayatımın geri kalanında kâbuslar görmemi sağlayacak kadar çok kişiyi öldürdü. Zamanımız daralıyor."
"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu Wendy sakin görünmeye çalışarak.
Colt tokmağı çevirdi, kapıyı iterek yavaşça açtı ve içeri adımım attı.
"Red!" diye bağırdı. "Sana bir teklifim var."
Wendy kapının dışında yere çöktü. Ev hala sessizdi. "Red!"
Colt yavaşça uzaklaşıyordu ve Wendy kendini kapana kısılmış gibi hissetti. Colt'un arkasından koştu. Pinkus da onu takip etti. Kendi kendine konuşuyordu. "Kahretsin. Bu hoşuma gitmiyor..."
"Bizden ne istediğini biliyorum ve bu belki bunu bitirmenin tek yoludur ama sana bir teklifim var." Colt holde yürürken sesinde yavaş yavaş bir meydan okuma belirmeye başlamıştı. "Kendimizi öldürmemizi istiyorsun, tamam. Ama sen dışarı çıkıp karşımıza dikilene kadar sana bu zevki tattırmayacağız."
Ama hala bir cevap yoktu.
"Ya burada değilse?" diye fısıldadı Pinkus.
Birbirlerine baktılar. Wendy kapıdan çıkıp kaçmamak kasabayı kendi kaderiyle baş başa bırakmamak için zor tutuyordu kendini. Ama yapamazdı.

Colt küfretti ve evin içinde koşmaya başladı. Deli gibi koşuşturuyordu şimdi. Wendy ve Pinkus bu durum karşısında donup kalmışlardı. Bir planı olmalı, diye düşündü Wendy. Ya öyleydi ya da Colt paniğe kapılmıştı. Artık şaşırtma fırsatları kalmamıştı. Kalan tek şey Colt'un Red'i ikna ederek yaptığı planı uygulamaya çalışmasıydı—nasıl bir plandı acaba?
Colt nefes nefese mutfağa geldi. "Burada değil." "Bu iyi," dedi Pinkus.
"Hayır, bu iyi olamaz." Colt ön kapıya doğru baktı. "Zaman doldu. Zaman doldu işte! Öldürmeye başlayacak yine."
Ön kapıya doğru holden aşağı koşarak köşeden kayboldu. Uzun bir süre boyunca ne Wendy ne de Pinkus yerlerinden kıpırdayamadılar.
Wendy toparlandı ve koşmaya başladı. Ardından gelen Pinkus'u duyabiliyordu. Colt ön kapıyı açmış ve eşikte durmuş bir halde çöle doğru bakıyordu. Yoksa Red mi açık bırakmıştı kapıyı? Dışarıda mıydı acaba? Wendy, Colt'un arkasında durdu.
"Ne oluyor?"
Siyah gökyüzünden sıcak bir rüzgâr esti.
Huummmmmmm...
"Nedir o Colt?" diye fısıldadı.
Colt merdivenlere doğru ilerledi. Ufukta baktığı yere doğru baktılar. Görebildiği değişen bir şey yoktu. Ne Red vardı, ne kasaba ne de onları kurtarmaya gelmiş bir süvari birliği.
"Colt?"
Colt ilerlemeye devam etti. Yerden bir avuç kum aldı ve parmaklarının arasından dökülmesine izin verdi. "Ya Red gerçek değilse?"
Wendy yanına koştu. Bir taraftan da her hangi bir hareket var mı diye kütüphaneye bakıyordu. "Bunu halletmiştik Colt. Nasıl— "
"Ya Red biz isek? Clifton'ın düşündüğü de bu değil mi? Ya haklıysa?
"Kendini kaybetmeye başladın dostum," dedi Pinkus.
"Sen kaybetmiyor musun?" diye çıkıştı Colt arkasını dönerek. "Bu kumu görmüyor musun? Kasabanın yerine çöle bakmıyor musun? Belki de hepimiz hasta geçmişimiz yüzünden birer deliyizdir. Söylediğin şey bu değil mi?"
"Bunu konuşmak için doğru zaman değil adamım," dedi Pinkus. "Nicole ve Carey'nin gerçekten ölmediğini mi düşünüyorsun? Carey'nin üstünde durduğu sandalyeyi bizim mi tekmelediğimizi söylüyorsun? Ya Nicole'ün yüzü? Hepimiz biraz kafadan kontak olabiliriz ama Red değiliz."

Colt'un yüzü yaşadığı düş kırıklığı yüzünden kıpkırmızı olmuştu. "İmkânsız. Bunların hiçbirine inanmıyorum. Reddediyorum!"
Çöl bu sözlerle çınladı.

Luke ve Steve arka kapının açık olduğunu gördüler. O esnada hala evin köşesinde, duvara yapışmış bir halde duruyorlardı. En azından Luke arkasını duvara yaslamıştı. Steve gizlenmek kelimesinin ne olduğunu anlamamış gibi görünüyordu.
Luke'u geçmek isteyince Luke onu eliyle engelledi. "Geride kal!" diye fısıldadı.
Ne Colt'dan ne de diğerlerinden en ufak bir iz bile yoktu. Bu eve girmek zorunda olmaları ya da en azından bir göz atmaları gerektiği anlamına geliyordu ve Luke beş dakika öncesinden daha fazla hevesli değildi.
Bir ambulans sesi geldi. Becky ile ilgiliydi belki. Şu anda kasabanın sınırındaydılar. Etrafta başka bina yoktu. Sadece otlar, kayalar.
Yavaşça açık kapıya doğru yaklaştı. Açık kapıdan evin içini görebiliyordu. Mutfak. Boş görünüyordu.
Sonraki kapıya doğru yaklaşarak penceresinden içeri doğru baktı.
Hiçbir şey yoktu.
Herhangi bir yaz sabahında, herhangi bir mutfak gibiydi.
Tüfeğini doğrulttu. Parmağı tetikte kapıdan içeri doğru ilerledi.
Hiçbir şey yoktu. Boştu. Elinde altı patlar olan bir katil köşeden sırıtmıyordu.
Birden sessizliği yırtan bir çığlık koptu. Luke neredeyse tetiğe basıyordu. Hızla atan kalbi kulaklarına basınç yapmıştı. "Bu da neydi?"
Ses tekrar geldi. Evin ön tarafından geliyordu."...reddediyorum! "
Sesin Colt'un sesi olması Luke'un içindeki korkunun bastırılmasını sağladı. Ve ses evin ön tarafından gelmiş gibiydi, evin içinden değil.
Başka birinin, oyuncunun sesi Colt'a cevap veriyordu Red'in orada olmadığına dair bir şeyler söylüyordu. Mutfaktan hole doğru koştu. Oradan da ön kapıya doğru.
"Dursana!" Steve nefes nefese arkasındaydı. Luke kapıyı hızla açtı. Colt ve ekibi ön tarafta çimenlerin üstünde durmuş birbirleriyle konuşuyorlardı.
"Gökyüzünün siyah ya da bastığımız yerin kum olduğuna inanmayı reddediyorum," dedi Colt. "Ama inanmak zorundayım, çünkü gördüğüm şey bu. Bunu uyuşturucuyla açıklayamazsın. Bir bilgisayar çipinin kum yaratabileceğini mi sanıyorsun?" Bir avuç dolusuna yere attı.

"Evet, yapabilir," dedi Pinkus.
Colt inanmıyordu. "Anlamı olan tek şey hepimizin delirmiş olduğudur ve sen de Clifton'ın dediklerine inanmaya başlasan iyi olur. Yedi yıl önce başımıza çılgınca bir şey geldi ve biz de delirdik. Bütün olanları üstümüze yıkacaklar!"
"Öldürülürsek!' bunun ne gibi bir önemi olur ki?" diye cevap verdi Pinkus. "Zaten senin yaptığın da bu değil mi— bizi ölüme götürmek Ha bu arada, ben Clifton'ın Red olduğuna inanıyorum." "Kesinlikle ve bizi dümdüz ettikten sonra elini kolunu sallayarak buradan uzaklaşacak."
Luke kapıdan verandaya doğru ilerledi. "Colt?"
Wendy ona doğru döndü. Bakışları onu geçip arkasındaki kapıya doğru yönelmişti. "Bir şey duydum sanırım," dedi. "Siz de duydunuz mu?"
Diğer ikisi de aynı Wendy gibi kapıya doğru baktılar.
"Elbette bir şey duydun," dedi Luke. "Sen... sen beni görebiliyorsun değil mi?"
"Bizi nasıl olur da göremezler?" diye sordu Steve. "Tabi ki bizi görüyorlar."
Ama Wendy'nin bakışları ufka doğru yönelince Luke göremediklerini anladı. Onlardan yaklaşık otuz metre kadar mesafede duruyorlardı ve Clifton'ın anlattıklarıyla doğru orantılı olarak ne Steve'i ne Luke'u ne de kasabayı göremiyorlardı. Clifton haklıydı. Akılları Ten adlı oyunun dünyasına gönderilmişti. Çimenlik üstünde olmalarına rağmen onlar çölün kumları üstünde durduklarını sanıyorlardı.
"Hiçte öyle görünmüyor Steve. Sanırım onlar çölde olduklarını sanıyorlar."
"Gerçekten bizi göremiyorlar mı? Peki ya duyabilirler mi?" "Hayır."
"Kahretsin."
Bir süre için orada durup üçünü izlediler. Görünmez adam olarak neler yapabileceklerini düşünüyorlardı.
"Merhaba?" diye bağırdı Steve. "Hey Colt!"
"Yavaş ol dostum!" Luke ona sessiz olmasını işaret etti. "Bütün dünya duyacak!"
"Kötü mü işte?"
"Olabilirdi. Ya haklılarsa? Clifton'ın bizi duymasını ister miydin?"
Pinkus güneye baktı ve sonra döndü. "Ben derim ki, güneye doğru gidelim ve buradan olabildiğince uzaklaşalım. Unutun oyunu."
"Elektrik hatlarını geçemeyiz," dedi Colt. "Seni öldürür. Ve Red'in masum insanları öldürmesine de izin veremeyiz. Bittik. İşimiz bitti. Tamamen. Hikâyenin sonu."

"Ben elektrik hattında denemek isterim şansımı. Asılmaktansa elektrik çarpmasıyla ölmeyi tercih ederim."
"Ne? Elektrik kablolarını mı geçemiyorlar?" diye sordu Steve.
Luke çimenliğin güney kanadı boyunca uzanan elektrik hattına baktı. Colt'un elektrik kablolarının yere düşerek onları kasabanın kuzeyine hapsetmiş olduklarını anlattığını hatırladı.
"Bir şeyler hissedebilirler," dedi. "Eğer güneye gidebilselerdi iddiaya girerim hemen binalara dalarlardı."
"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Steve.
Luke bir anda kolunu havaya savurdu. "Bu olmalı! Kasabanın burada olduğuna dair bir kanıt olmadığı için çölde olduklarına inanıyorlar. Red onları binalardan uzak tutuyor. Çünkü eğer binalara girerlerse kafalarında canlandırdıkları her şey, gerçeğin kanıtları altında kaybolacak."
Steve anlamaya çalışıyordu. "Öyle mi?" "Bu demek oluyor ki hissedebilirler."
"O zaman neden kum almak için eğildiklerinde çimenleri görmüyorlar?"
"Ayakkabılar? Belki bu... bilirsin işte kontrast falan olabilir. Çimen ve kum, aradaki farkı anlayabilmek için çok fazla birbirine benziyor olabilir. Beynin nasıl çalıştığını ben nerden bileyim?"
Yerden bir çakıl taşı alarak kadına fırlattı. Taş kadının kafasına çarparak yere düştü.
Wendy kafasını tuttu. "Ah!" Gözlerini açmış Luke'a bakıyordu. "Bu da neydi?"
"Ne neydi?" diye sordu Colt "Kafama bir şey çarptı! Sert bir şey."
"Sen de delirmeye başladın," dedi Pinkus.
"Gördün mü?" dedi Luke. "Tanrı aşkına şunu gördün mü?" Steve kocaman bir taş alıp atmak için elini kaldırdı.
"Yuh! Onları öldürmeye mi çalışıyorsun?" "Öldürür mü?"
"Elbette öldürebilir. Koy onu yerine." Steve taşı bıraktı.
"Ama bu bana bir fikir verdi."

Wendy bir şeyin kafasına çarpmış olduğundan emindi. Kafasındaki ufak şişlik bunun gerçek kanıtıydı. Ufaktı ama gerçek olması için yeterliydi. Gökyüzüne baktı.
"Oradaki her neyse kafana bir şey atmış olabileceğini mi düşünüyorsun?"
"Evet, tabi ki," diye alay etti Pinkus. "Şeytanlar şimdi de kafamıza taş atmaya başladılar. Neyse ki onları göremiyorsun. Eğer görebilseydin ölene

kadar taşlarlardı seni."
Wendy'nin omzuna bir şey dokundu ve onu okşadı. Çığlık atarak yana zıpladı.
"Colt! Burada bir şey var."
Colt hemen onun yanına geldi. "Nedir? Bir şey göremiyorum." "Bir şey dokundu bana. Omzumu okşadı."
İki el yanaklarına dokundu. Her biri bir yanağına. Panikle görünmeyen elleri savuşturdu yüzünden. Hiçbiri, Wendy elleri uzaklaştırırken vurduğu elden çıkan şaplak sesini inkâr edemezdi.
"Burada biri var!"
Colt boşluğa bakıp duruyordu.
"Bu nedir?" diye ağlayarak konuştu Wendy.
Pinkus sessizce duruyordu. Alaycılığından eser kalmamıştı. "Canını yakmadılar," dedi Colt. "Eğer isteselerdi çoktan yaparlardı."
"Bana bir şey attılar!"
Colt sağ elini kaldırdı ve havayı yokladı. İleri doğru bir adım attı. Kör biri gibi elini öne uzatmıştı ve birden ani bir hareketle geri çekti.
"Colt?"
Eliyle bir şeyi kavradı. Sanki biriyle el sıkışıyordu. "Ben... ben birinin elini tutuyorum."
Bir an kimse konuşmadı. "Luke?"
Wendy Colt'un açıkça bir şey gördüğünü biliyordu. Aynı onun da hissettiği gibi. Ve işte o anda kafasında bir şey çaktı. Etrafındaki dünya değişti. Aniden Colt'un boş elini polis memuru Luke doldurdu. Adam elini sallıyordu ve koltuğunun altında bir tüfek vardı.
"Selam Colt."
Luke kumların üstünde durmuyordu. Ayaklarının altında çimenler vardı.
Wendy eve doğru baktı. Gökyüzü mavi renge bürünmüştü.
Kasaba geri gelmişti.
Pinkus soluk soluğa yanında duruyordu.
"Geri geldi!" dedi Colt Luke'un elini bırakırken. "Kasaba geri geldi."
Orada öylece sessizce durdular uzun saniyeler boyunca Demek ki her şey zihinlerindeymiş. Tamamen zihinlerinde.
"Şimdi beni görebiliyor musun?" diye sordu Luke.
"Seni görüyoruz," dedi Colt etrafına bakarak "Neler olduğunu biliyor musun?"

"Bodrumda bir oda bulduk. İçinde mikrodalga vericiler ve kafa karıştırıcı uyuşturucular vardı. Clifton Red'in Silver adında biri olduğunu ve sizin onu yedi yıl öncesinden tanıdığınızı söyledi. Jerry Pinkus'un katıldığı deneye siz de katılmışsınız. Bu deneyde size bir şeyler olmuş ve şimdi Red bu uyuşturucuları ve vericileri kullanarak hafızanızı zorlayıp sizi oyuna geri sokuyormuş. Daha doğrusu oyunun yüzeyine. Hepinizde de sara hastalığı varmış."
Colt önce Wendy'e baktı daha sonra Luke' döndü "Öyle mi?" "Evet. Bu teknik sadece bu tip insanlarda işe yarıyormuş.
Bilirsin işte sara."
"Tamam, bu yedi yıl önceydi," dedi Wendy onun açıklamasını ve kendi ikilemini dikkate almayarak. "Neden çöl görüyorduk peki?"
Luke neden olduğunu anlattı. Onlara altı kişinin şeytanı yenmesi gereken Ten adlı oyundan bahsetti. Onlar oyunun içine adapte edilmişlerdi. Ama altıncı oyuncu olan Silver kendisi bir şeytan haline gelince diğerleri onu asarak öldürmeyi denemişlerdi. İşler sarpa sarınca oyunun yaratıcısı olan Dr. Healy fişi çekmişti. Luke'un teorisine göre doktor ve oğlu bu nedenle öldürülmüşlerdi. İntikam cinayetleri. Büyük ihtimalle Timothy'nin sanal çöl gerçekliğine bakabilmiş olması da bu yüzdendi. Babasının yaratığı oyunla zaman geçirmiş olmalıydı. Oyuna Ten deniyordu.
İki halde de, oyundaki Silver şimdiki Sterling Red idi.
Bir anda Red'in oyun nedeni çok mantıklı gelmeye başladı Wendy'e. Oyundaki en güzel kişi kendini beğenmişlik yüzünden en çirkin kişi haline gelmişti. Bozguna uğradığı için onu bu hale getirenleri yok etmek istiyordu. Red'in oyunu buydu işte!
Luke'un anlattıkları oldukça gerçekçi gelmesine rağmen Wendy bunu henüz kabullenmeye hazır değildi.
"Beyinlerimiz bu kadar kırılgan mı?" diye sordu Colt. "Kırılgan değil adamım," dedi Pinkus. Gözleri her zaman açıktı ama bu sefer korkunun yerini heyecan almıştı. Anlamlı geldiği için anlatılanlara inanmıştı. Hayatını hafızasındaki bir haftalık boşlukla yaşamıştı şimdiye kadar. "Siz de aynı benim gibisiniz. Beyinlerimiz özel olduğu için elli bin dolar ödediler, kırılgan olduğu için değil. Normal insanların bizim bağlandığımız gibi bağlanmaları mümkün değil."
"Bağlantı mı?" dedi Colt. "Oyun cihazlarına."
"Bu yedi yıl önceydi," dedi Wendy. "Eğer bizi bu kadar kolay o oyunun içine sokabiliyorsa, yeni doğmuş bebekler kadar kırılganız demektir. Daha

kolay bir deyişle geri zekâlıyız."
"Belki çatlamış ama kırılgan değil," dedi Pinkus. Turnuvalarda bana karşı oynayan herhangi birine sor—ben geri zekâlı değilim. Öncelikle, sara hastalığı olan birisini, bir takım uyuşturucular ve mikrodalga vericiler yardımıyla sanal dünyanın içine entegre edebilecek bir buluş için basit demezdim. Ayrıca beynimizde hala implantasyonlar var ve o bunları kullanıyor. Yapılabilir. Tamamen akla yatkın."
Önemli noktayı yakalamıştı.
"Böylece bu deneye ait anılarımızı baskı altında tutarak, o bir haftayı hatırlamamamızı sağladılar. Ve şimdi kafamızın içindeki şu şeyleri harekete geçirerek bizim çölde olduğumuzu sanmamızı sağlıyor," dedi Colt. "Neden? Eğer istediği sadece intikamsa neden işimizi bitirmek yerine çöle dönmemiz için kıçlarımıza tekme atmakla uğraşıyor? Çöl olmadan da bu oyunu oynayabilir, öyle değil mi?"
"Şiirsel adalet, adamım," dedi Pinkus. "Güven bana. Ben bir oyuncuyum. Bizi sadece öldürmek istemiyor. Burunlarımızın kendi acınası yenilgimizde sürtülmesini istiyor. Her birimizin dizlerine kapanmasını, yalvarmasını ve sonra da intihar etmemizi istiyor. Sefil hayatlarımızın fişini kendi ellerimizle çekeceğiz. Mükemmel bir oyun."
"İntikam," dedi Wendy. "Artı, tamamen aklını kaçırmış biri." Pinkus başını salladı.
"Peki, bütün bu kâbus gibi şeyler kafamızdaki şeylerin bir takım sinyallerle uyarılması sonucunda oluyorsa, o halde kasaba nasıl geri geldi?" diye sordu Wendy.
"Uyuşturucunun etkisinin bitmesiyle." Pinkus iki elini kafasına götürerek başını ovdu. "Biliyordum adamım. Bu oyun tam bir çılgınlıktı."
"O halde gerçek değil," dedi Wendy daha çok kendi kendine. "Çöl gerçek değildi. Ve o istediği için kütüphaneyi ve evi görebildik. Oyunun bir parçası olarak. Bu yapılanma ya da her neyse çiftlikler de içindeydi."
"Çocuk da," dedi Colt. "Çocuk?"
Eve doğru baktı. "Gördüğümüz atla birlikte bir çocuk vardı. Sürü, su ve kaybolmayla ilgili delice şeyler söyledi. Sonra gözümün önünde yavaş yavaş kayboldu. Oynadığımız oyunun yapısına benziyor. Hafızamız bize oyun oynuyor."
"Sürü mü?" dedi Luke. "Ten, yani oyunda sürü ile ilgili bir şeyler vardı."
Wendy, birkaç gün önce Carey ile birlikte çiftliğe gittiklerinde gördüğü atı anımsadı. Atın üstünde bir çocuk gördüğünü sanmıştı.

"Hatırladığım kadarıyla Ten'in çöl gerçekliğinde her türlü karakter vardı," dedi Pinkus. "Hafızan seni geri götürüyor adamım."
Colt kütüphaneye döndü. "Her durumda da Red oyuna ait bir karakter değil. O gerçek ve şu anda kadar yerine getirmediği bir söz vermedi. Hala bizi öldürmek istiyor ve öldürecek de. Bu iş daha bitmedi."
Luke endişeli gözlerle etrafa bakıyordu. Tüfeğini ateş etmeye hazır bir halde tutmaya başlamıştı. "Red'in kim olduğunu bildiğimi sanıyorum," dedi.
"Clifton," dedi Colt.
Steve kafasını iki yana salladı. "Şansı yok."
Luke ona baktı. "Clifton. Sana sonra anlatının, güven bana." "Clifton nerede?" diye sordu Colt.
"Kütüphanede."
Hepsi kütüphaneye baktı. "Avantajını kaybetti," dedi Colt.
"Ya yine bizi oyunun içine sokarsa?" diye sordu Wendy.
Pinkus kaşlarını çattı. Kütüphaneyi inceliyordu. "Artık bildiğimiz için yapabileceğini sanmıyorum. Ama bunun bir önemi yok. Colt haklı. Çöl olsun olmasın oyun devam ediyor. O da hala oynamaya devam ediyor. Şu anda bizi izlediğine eminim. Oyunu oynamayıp hiçbir şey yapmazsak bizi patlatır, işimiz biter."
"Clifton çok iyi," diye uyardı Luke. "Hem de çok iyi."
"Başka seçeneğimiz yok," dedi Colt. "Oyunun sonunu getirmeliyiz."
Kimse itiraz etmedi.

48

Buraya gelsen iyi olur." Beth Longhorn'un sesi çığlık atıyormuşçasına yüksek çıkmıştı. "Artık biliyorlar." Blair koltuğundan öyle bir sıçradı ki, tekerlikti sandalye kayarak duvara çarpmıştı.
"Onun peşinden gidiyorlar," dedi Longhorn. "Hemen ekibi oraya gönder!"
"Bunu yapamayacağımızı biliyorsun."
"Sonuçlan ne olursa olsun umurumda değil—durdurulmasını istiyorum!"
"O Colt, Wendy ve Jerry'i öldürecek" "Ona ulaşmak zorundayız."
"Clifton'a mı?"
"Başka kim olacaktı ki? Tabi ki Clifton!" diye çıkıştı. Sessizlik.
"Ya Clifton oysa?"

49

Hardal hoş olabilirdi. Çay da öyle. Ama hepsi burnundan gelmişti ve artık şimdi oyunu mükemmel oynaması gerekiyordu. Heyecanı son noktadaydı ve titremeleri dışarı çıkabilmek için çığlıklar atıyordu. Ama zaferle yüz yüze gelmişken bunların olmasına izin veremezdi. Titreyen kaslar amacım bozabilirdi
Sterling Red hepsinden nefret ediyordu. Titremeleri olmamasından dolayı değil, titremelerin ne kadar kötü olduğunu bildiklerinden ya da anlamış olduklarındım dolayı nefret ediyordu. Birçok aptal insanın yaptığı gibi, kendi kendilerine yalan söylemişlerdi. Kendi kendileriyle bir çatışma içinde olmadıklarına inanmışlardı. Lale bahçelerinde dolaşan mutlu insanlar gibiydiler. Bütün bunlar sadece onlardan ne kadar nefret ettiğini hatırlatıyordu.
Red bu kritik noktada tembellik ettiği için kendi kendine kızdı.
İşi henüz bitmemişti. Bu onun en güzel saatiydi.
Diğer beşiyle birlikte şeytanı yok etmek için girdikleri oyunda Red şeytanı içine almıştı. Bu da onu şeytanın arızalı bir versiyonu haline getirmekten başka bir işe yaramamıştı.
Titremelerinin sebebi içindeki bu çatışmaydı işte. Çoğu kereler kendine bu görev bittikten sonra yatıp ölmesi gerektiğini söylemişti. Ama bunu yapamamıştı, çünkü zaten değişik biçimlerde çok kez ölmüştü.
Bunun yerine ruhları kara başka grupların peşine düşebilirdi. Politikacılar belki. Ya da şu rol yapan vaizler. Veya herhangi biri çünkü henüz kendisi kadar şeytan olan biriyle hiç karşılaşmamıştı.
Ama önce, bu oyun.
Bana gelin çocuklarım. Oyun zamanı geldi. Ve hardalı uzatın.

Colt çok dikkatli bir şekilde kütüphaneye yaklaştı. Çok tehlikeli bir tahmin oyununun içinde olduklarını biliyordu ve bu oyun kendi içinde hiçbir çıkış kapısı sunmamıştı. Bu yüzden çok dikkatliydi. Bir şeyler öğrenmişlerdi ama Red'in sonunu getirecek bir çözümleri hala yoktu.
Silahtan başka.

Luke'un tabancasını almıştı. Daha önce avucunda çeliğin soğukluğunu hissettiğinde hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Dokuz kurşunu vardı. Luke elinde tüfekle onu izliyordu. Sonra elinde tabancayla Steve geliyordu.

"Biz içeri girince, içeride ne olduğunu anlayana kadar geride kalın ve saklanın."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Steve fısıldayarak. "Bu doğru olamaz. Bunların hiçbiri doğru olamaz."

Colt kapıya doğru dayandı. Silahı ateşlenmeye hazırdı. Her ne kadar diğerlerine dışarıda beklemeleri gerektiğini söylemeyi düşündüyse de, korumasız kalacaklarını hesap ettiğinden bundan vazgeçmişti.

"Hazır olun."

Kütüphane tüyler ürpertici derecede sessiz ve loştu. Hafif adımlarla ilerledi. Sinirleri gerilmişti ama kolları rahat ve elleri silahın üstünde kaybolmuşta. Bütün çıkış yolları birer birer kazınıyordu zihnine: sağ tarafına, girişteki tezgâhın önüne doğru yuvarlanıp, oradan gizlenerek ateş edebilir, oradan solundaki kitap rafının etrafından dolaşarak sıraların arasından ve sonrada hedefe yaklaşmak için bir atış daha yapabilirdi.

Ama bütün bunlar gölgelerin arasından gelecek basit bir kurşunla mahvolabilirdi. Eğer Red şu anda ona nişan almışsa onları hiç bir şey kurtaramazdı.

Ama tahmin ettikleri şeyler doğruysa Red kafalarına birer kurşun sıkmak için burada değildi. Öyle olsa bunu zaten iki gün önce yapmış olurdu.

Hayır. Red'in peşinde olduğu şey yıllarca hazırlanmış olduğu bir kan davasıydı. Basit birer kurşunla bitiremezdi bu işi. Bu amaç uğruna bütün kemiklerini kırmak zorunda kalsa dahi onları intihar etmeye zorlamayı koymuştu kafasına bir kere.

Vişne ağacı masaların yuvarlaklarını gördü. Sonra da içi boş üç ilmeği. Dördüncüde Carey'nin cansız vücudu sallanıyordu. Colt çabucak balkonu taradı gözleriyle ama kitaplardan ve gölgelerden başka bir şey yoktu.

"Nerede o?" diye sordu Luke fısıldayarak. İyi soruydu. Kendi kendine cevap verdi. "Belki aşağıda odadadır."

Colt geriye baktı ve Wendy ile diğer ikisinin kitap rafları arasında olduklarını gördü. Yavaşça kütüphanenin ortasına doğru ilerliyorlardı. Pentagram hala oradaydı ve bozulmamıştı. Carey oldukça ölüydü. Bütün bunlar gerçekten daha da gerçekti.

"Luke senin Pinkus ve Steve ile burada kalmanı istiyorum. Onları arkanda tut ve tüfeğin her an ateş etmeye hazır olsun. Wendy ve ben bodrumu

kontrol edeceğiz. Onun dikkatini ikiye bölmeye çalışacağız. Bunu yapabilir misin?"
"Colt o çok iyi; çok hızlı ve çok iyi." "Sanırım anlaştık—"
Arkasındaki gürültü yüzünden Colt bir an için durdu. Sonra o gürültüyü bir başkası izledi. Sese döndü ama Steve'in arkasında duruyor olması gerektiği kitap rafları ve boşluktan başka bir şey göremedi.
"Ne?" Luke silahını doğrulttu ve bulundukları katı araştırdı gözleriyle.
Girişteki tezgâh, yüksekliği yüzünden Colt'un görüşünü engelliyordu. Geriye doğru sıçradı. Silahı iki eliyle tutuyordu. Steve yüzükoyun yerdeydi. Ya ölüydü ya da kendinden geçmişti.
Luke zar zor nefes alıyordu. "Oh, dostum..."
"Geri çekilin! Koruyun kendinizi!" Hepsi Steve'in arka tarafından gelecek bir atıştan korunmak için Colt'un arkasına geçtiler.
Kütüphane sessizliğe büründü. "Dedektif Clifton?"
Ses yoktu.
Colt arkaya dönerek yere çömelmiş olan Wendy ve Pinkus'a baktı. Luke elinde tüfek yaklaşık altı metre mesafedeki kitap rafının orada bekliyordu. Colt'a bakıyordu.
Wendy Colt'un tişörtünü tuttu ve Colt'u kendine doğru çekti. Colt onun kokusunu alabiliyor, nefesini yanağında hissedebiliyordu. Koşan birinin ayak sesleri duyuldu ve sonra kayboldu.
Red.
Colt'un elleri titriyordu. Red onları sıkıştırabilmek için yerini değiştirmeden önce harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. Ama ördekler gibi kalakalmışlardı.
Bamm! Kütüphanenin uzak tarafından ateş edildi. Luke'un tüfeği yere düştü. Ateşleme mekanizması paramparça olmuştu.
"Kahretsin! Kahretsin!" Luke, Colt'a doğru yuvarlanırken kanayan elini tutuyordu. Şimdi her üçü de tezgâhın arkasındaydılar. Pinkus ise tezgâhın diğer ucunda duruyordu.
"Burada kalın," diye fısıldadı Colt "Hareket etmeyin!" Wendy Colt'un tişörtüne asıldı. "Colt?"
"Hareketsiz bekleyin sadece." Tezgâhın çevresinden koştu ve Steve'in önünde yattığı rafa doğru yuvarlanarak kitapların orada dizlerinin üstünde durdu. İki parmağını yerde yatan polisin boğazına dayadı ve nabzını buldu. Başındaki yara kanıyordu ama dayanırdı.

Silahlı bir çatışmada önceden düşünebilmek, hayatta kalmanın altın anahtarıydı. Ama bu hesaplar saniyeler içinde yapılırdı ve o şimdiden dört ya da beş saniye kaybetmişti.
Colt kalktı ve kitapların çevresinden son atışın yapılmış olduğu yere doğru koştu.
Hala bir hedef yoktu.
Bamm! Pat!
Colt geriye baktı. Carey'nin vücudu yere düşmüştü. Kurşun halatı koparmıştı ve bu sefer Colt atışın nereden yapıldığını kestiremedi. Kurşun odanın içinde sekerek bir pinpon topu gibi sağa sola çarptı.
"Colt..." Red'in fısıltısı yankılanarak kayboldu. Sonra daha yüksek soğukkanlı sesiyle konuştu "Hardal isteyen var mı?"
Hala sesin nereden geldiğini anlayamamıştı. Ama sesin Clifton'a ait olduğunu söyleyebilirdi. Yeterince benziyordu. Kötü bir durumda yakalanmışlardı. Red isterse her birini teker teker halledebilirdi. Yapmadığına göre Colt teorisinde haklı olduğunu düşündü. Her şey Red'in kan davasıyla alakalıydı.
Colt sırtını arkasındaki tahta kitaplığa dayayarak seçeneklerini gözden geçirdi. Bir hedef görebilse en azından ateş edebilirdi. Ama Red'in böyle bir niyeti olmadığı apaçık ortaydı. Acaba balkona çıkmış olabilir miydi? Mümkündü. Adam rüzgâr gibi hareket ediyordu nasılsa.
Kütüphaneden çıkarak Red'i şaşırtabilirdi. Bu kısa zaman içerisinde bile diğerlerini yanına alabilirdi. Red balkondaysa koruma ateşi ederek diğerlerini de dışarı çıkarabilirdi.
"Colt," dedi Wendy ağlayarak.
"Üzgünüm tatlım. Colt çok yavaş," dedi Red.
Colt tezgâha bakabilmek için süründü. Tezgâh solunda kalıyordu.
"Dikkat," diye fısıldadı Pinkus sanki artık çok geç olduğunu bilerek.
Colt o zaman Wendy ve Pinkus'un ilerisinde duran maskeli adamı gördü. İki kitap rafının arasında, yarısı gölgeler içinde duruyordu. Bir elinde silah, diğer elinde avcı bıçağı tutuyordu ve direk Colt'a bakıyordu.
Pinkus'un başı hedefle arasında olduğu için ateş etmek riskliydi ama Colt buna rağmen tetiği çekti. Hedefe doğru ateş etti.
Pinkus çığlık atarak kafasını eğdi. Red geri çekildi.
"Koş, Wendy! Dışarı çık—"
"Hayır, Wendy, hayır. Dışarı değil," dedi Red'in sesi. "İlmeklere Wendy, ilmeklere. Yoksa kuş beyinlinin suratında koca bir delik açarım."

Kuş beyinli olan kendiydi.
"Colt?"
"Hadi!" diye bağırdı Red.
Wendy ve Pinkus sendeleyerek Pentagram'a doğru ilerlediler. "Başlarınızı ilmeklere sokun ve birinizin yaşamasına izin vereceğim. Kara ruhum adına yemin ederim." "Colt?" Wendy titriyordu.
Köşeye sıkışmışlardı. Colt düşünmeye çalışıyordu ama beyni korku denizinde yolunu kaybetmiş bir tekne gibi savruluyordu. Bu sefer sonları gelmişti. Luke hala bir şeyler yapmayı düşünüyormuş gibi pozisyonunu koruyordu. Ama hepsi Red'e gerçek tehdit oluşturabilecek her türlü kaynağın yok edilmiş olduğunu biliyorlardı.
"Colt?"
"Sorun yok Wendy."
"Kafamızı ilmeklere geçirmemizi kabul mü ediyorsun?" dedi Pinkus ağlayarak. "Yapama—"
Bamm!
"Aaaahhhhhh! Aaahhhh, aaaahhhh!"
Colt atıştan kurtulmak için başını kenara çekti. Pinkus yeniden kanayan sağ elini tutuyordu.
Bamm! İkinci mermi hemen yanında yere saplandı. Pinkus dehşet içinde sıçradı.
"Sabrımı test etmeye devam edersen bütün kurşunları üstlerine boşaltırım," dedi Red.
Colt çekilen masa ve sandalyenin sesini, Pinkus'un küfredişini duyabiliyordu. Gözleri kararır gibi oldu. Bir şeyler yapmalıydı. Herhangi bir şey. Belki de kendi kafasına bir kurşun sıkmalıydı. Bir şey yapmalıydı işte.
"Şimdi sen, Colt. Silah başının üstünde dışarı çık. Silahı indirirsen kolundan vururum. Dışarı çıkmazsan kadını ayağından vuracağım."
Derin bir nefes aldı. Silah başının üstünde duracak şekilde elini kaldırdı ve olduğu yerden çıktı.
Adam görünmüyordu ama gölgelerin arasında bir yerdeydi. Wendy ve Pinkus masanın üstüne çıkmışlardı. Kafaları ilmeklerle aynı hizada duruyordu.
Colt Carey'nin Pentagram'a yer açmak için kenara çektiği masaları geçerek ortaya doğru ilerledi.
"Ölmeye hevesli misin Colt? Silahı yere bırak."

Silahı yere bırakmadı ama Luke'a doğru attı. Silah birkaç metre yerde kayarak durdu.
"Diğerlerinin yanına çık bakalım."
Luke duvar kenarında oturmuş deli gibi onun nerede olduğunu bulmaya çalışıyordu. Afallamış gibiydi. "Bu o değil," diye fısıldadı titreyerek. "Üzerinde başka bir kıyafet var."
Clifton değil miydi? Ama Clifton üstünü kolayca değiştirmiş olabilirdi.
Colt masalara doğru giderek masanın üstüne çıktı. Wendy'nin yanında durdu. Wendy hemen tişörtüne yapışmıştı.
"Sakin ol," diye fısıldadı.
"Hepimiz en çirkiniz," dedi Wendy.
Sterling Red siyah tişörtü, kot pantolonu ve beysbol şapkasının altındaki maskesiyle dışarı çıktı. Uzun adımlarla ortaya gelerek onlara bakmaya başladı. Luke onun arkasındaydı. İleri doğru hareket edecekken bir anda sanki bir şey görmüş gibi kendini geri çekti.
"Bütün bunları mutlu sona ulaştırabilmek için yedi yıl bekledim. Oldukça uzun bir zaman," dedi Red. "Ama şimdi hepimizi oyundan atılmış olduğuna eminim."
"Timothy Healy, senin hakkında bir şeyler anlattı," dedi Wendy.
"Kimin ne söylediği umurumda değil. Ve lafı tekrar değiştirmeye çalışırsan neşemi kaybetmeye başlayacağım."
"Nasıl olsa bizi öldüreceksin," dedi Pinkus. "Ne fark eder ki?"
Red silkindi ve silahını çevirdi. "Haklısın. Zamanımız bitmek üzere ve ben bütün umutlarınızı, seçeneklerinizi elinizden alarak acı bir son hazırladım. Bütün bunları aslında ne kadar çirkin olduğunuzu anlamanız için yaptım. Kibir, kibir, hep kibir. Ama bu oyunu bitirmeden önce size göstermek istediğim hala bir numara var."
"Kıpırdama!"
Bu Red'den gelmemişti. Red silah kulağının hizasında donup kalmıştı. Ses şimdi elinde silah Red'in geldiği kitap raflarının arasından çıkan adama aitti. Dedektif Clifton.
"Kılın bile kıpırdamasın," dedi dedektif.
Clifton hızla gelerek silahını arkadan Red'in kafasına dayadı. "Yere bırak onu!"
Colt'un kanı damarlarına hücum etti. Luke Red'in Clifton olmadığını, Red ortaya çıktığında anlamış olmalıydı.

"Öyle mi?" diye sordu Red. "Neden tetiğe basmıyorsun, Dedektif? Benim ne kadar tehlikeli biri olduğumu biliyor olman gerekir."
"Kapat çeneni ve silahını indir!"
Red silahını indirdi. "Bilmek istiyorsun değil mi? Hepiniz bilmek istiyorsunuz. Red kim? Bu göz kamaştırıcı derecede hızlı, sizi sizden daha iyi tanıyan katil kim?
Avcı bıçağını yere attı ve sol elini yüzüne doğru götürerek maskesini çıkardı.
Timothy Healy'nin suratına bakıyorlardı ve o haince sırıtıyordu.
"Selam Colt. Selam Wendy. Merhaba Pinkus. Şimdi söyleyin bakalım hangimiz en çirkin?"
Sağ elinde herhangi bir deformasyon yoktu. Bunca zaman boyunca çok iyi rol yapmıştı.
"Silver," dedi Wendy.
"Ta kendisi," dedi Sterling Red. "Bundan tam yedi yıl önce kendi küçük dünyanız için çirkin olduğuma karar verip, öldürmeye çalıştığınız kişi."
"O bir oyundu," diye feryat etti Pinkus.
"Gerçekten mi? Birisi bunu babama söylemeyi unutmuş olmalı. Oyuna girebilmem için beni sara hastası yaptı. Oyun sadece hilkat garibelerinde çalışıyordu ve o da beni bir hilkat garibesine dönüştürdü. Aynı sizin gibi. En iyi olunca da diğer hilkat garibeleri beni öldürmeye çalıştılar. Upps."
Demek ki Luke'un, Clifton'dan duyduğu her şey gerçekti. Silver kafayı oynatmıştı. Muhtemelen bu oyuna girmeden önce olmuştu. Oyundan da hiçbir zaman çıkamamıştı. Onu oyunda dışlayanlardan intikamını gerçek dünyada almaya çalışıyordu.
Timothy çöl gerçekliğine girerek kendini yalandan öldürmüş ve böylece gerçek kimliğini saklamıştı. Timothy'nin cesedini bulamamışlardı. Sadece kan vardı.
Onu Silver, yani altıncı oyuncu yapan kendi öz babasını öldürmüştü. Ten adlı oyunda, en güzel en çirkin haline gelmişti.
Taşları yerlerine oturturken uzun saniyeler boyunca Red'e bakmaya devam ettiler.
"Silahını bırak ve ellerini yavaşça arkaya uzat," dedi Clifton. "Beni böyle soğukkanlılıkla vuramazsın, Dedektif," dedi Red.
"Kurşun beynimi dağıtır ve arkadan giren kurşunu açıklamak biraz zor olur."
"Bu yaptıklarından sonra mı? Bir sorun olacağını sanmıyorum."

"Ve bundan sonra da yapamazsın," dedi Red.
Sağına doğru sıçradı. Kayarak değil ama o kadar hızlı hareket etti ki, sanki hiç hareket etmemiş gibiydi. Bir an sonra Colt Clifton'ın silahının namlu deliğiyle yüz yüze gelmişti. Red'in kafasının olması gereken yerde hava vardı.
Clifton ateş ettiğinde namlunun ucundan çıkan ateş ince havayı yuttu.
Red silahını kaldırarak çok yakından dedektifin göğsüne ateş etti. Mesafenin az olması yüzünden silahın sesi boğuk çıkmıştı.
Clifton'ın yüzü bembeyaz oldu.
Red arkasına dolandı ve ayağıyla sert bir şekilde dedektife vurdu. Clifton sallandı, içindekileri dışarı çıkardıktan sonra durdu ve kesilmiş ağaç gibi hareketsiz sırtüstü düştü.
Red onlara döndü. "Onun hızlı olduğunu duymuştum. Daha fazla parmak uçurmaya başlamadan önce başlarınızı şu ilmeklere geçirin."
Adamın hızını yeniden gördükten sonra Colt, Red'i yenmenin hiçbir yolu olamayacağını anlamıştı. Adam şimşek gibiydi.
"Çirkin olduğumuz için," dedi Wendy. "Çirkin olduğumuz için ölmemiz gerektiğini söyledin."
"Artık çok geç tatlım—oyun bitti."
"Ama bütün bunların nedeni bu demiştin, şeytan çirkindir ve bizde birer şeytanız. Çıkış noktan bu değil mi?"
Red cevap vermedi. Onun dünyasında bu evet demekti.
"En çirkin ölmek zorunda," diye bastırdı Wendy. "Oyunun kuralı bu ve sende hala oyundasın. Bu kurallar seni de bağlıyor. Biz şeytan olduğumuz için iliklerimize kadar çirkiniz. Buna dâhil olan biri daha var. Sen"

50

Sterling Red onun dediklerini duydu. Bu kelimeler beynini herhangi başka kelimeler gibi etkilemeliydi. Ama bu kelimeler durmadı. Derinlere inmeye başladılar. Derinlere.
Ta titremelerinin ana kaynağına kadar indiler. Bir an için Red ilgi odağını kaybetti ama hemen toparlandı.
"Doğru," dedi.
Bütün söyleyeceği bu muydu? Doğru? "Biz de senin gibiyiz," dedi kadın.
"Evet," diye cevap verdi Red. Ama planladığı şey bu değildi. "Ve sen de bizim gibisin."
Şu kadının ağzının ortasına bir kurşun sıksa ne olurdu acaba diye düşündü. Ama o tartışılmaz olan gerçeklere bağlı bir adamdı ve kadın o gerçeğe doğru yönelmişe benziyordu. O yüzden parmağını tetikten uzak tuttu.
Kafası yeniden yavaşlamışa benziyordu.
"Çirkin olabiliriz ama sen de bizim kadar çirkinsin," dedi Wendy.
Ayaklarında titremeler başladı ve oradan dizlerine çıktılar. Aniden onları durdurup durduramayacağından emin olamadı. Ama henüz vücudunun üst kısmına ulaşmamışlardı. Kollarına, kafasına. Silahına.
"Ten bir oyundu," dedi Wendy cesaretlenerek. "Kendi boktan geçmişinde tuzağa düştün değil mi?"
"Sinirlerimi bozuyorsun," dedi Red. "Neden Nicole'ün yüzünü parçaladın?"
"Hak ettiği şeyi aldı. Sen de alacaksın."
"Çünkü çirkinlik nefret edilmeyi hak ediyor," dedi Wendy. "Çirkinlik öldürülmeyi hak ediyor. Onu çirkinleştirdin. Ama dış çirkinlik değildi gerçekten, içteki çirkinlikti. Ve biz, hepimiz de baştan aşağı çirkiniz ve öldürülmeyi, nefret edilmeyi hak ediyoruz. Ten oyununda yok etmeye çalıştığımız sürüden daha iyi değiliz. Aslında onlar gibi olduk. Hem dışarıda hem de içeride çirkin. Ten'in kanıtladığı, ortaya koyduğu şey de bu değil mi?"
O kadar kısa ve öz konuşmuştu ki Red bir an için onun canını bağışlamayı düşündü. Ama tadını çıkaramadan kayboldu bu duygu.

"Ve şimdi anladım ki seninle aynı fikirdeyim," dedi Wendy. "Baştan aşağı çirkiniz ve ölmeyi hak ediyoruz. Ama çirkini güzelleştirmek için bir şey yapılamaz mı?"
"Hayır," dedi Red.
"Şeytanı öylece öldürmek bir anlam ifade etmiyor. Bir zamanlar güzel olanı tekrar güzel yapabilmenin bir yolu olmalı."
Titremeler öylesine şiddetlenmişti ki, dikkatini kadından alıp kendi vücuduna vermesi gerekiyordu. Sallanmayı kontrol altına aldı. Her zaman kendini beğenmişliği yüzünden hata yapabilme ihtimalinin olduğunu biliyordu. Ama ilk defa titremelerinin nedeninin kendi amaçları dışında olabileceği gerçeği karşısında şaşırdı. Eğer öyleyse solucanların arasında yaşamaya layık biriydi.
Belki de kuralları değiştirmeliydi. Yeniden.
"Ne yazık ki bir sorunun var," dedi, Wendy. "Sen de çirkinlerden biri olduğuna göre bizimle birlikte sen de kendini öldürmek zorundasın."
Onun konuyu bu noktaya getirmek istediğini biliyordu. Ama Red'in içi bunu duymak istermiş gibi görünmüyordu. Bütün dikkatini sakinleşmek için harcıyor olmasına rağmen kasları bu dikkati umursamadı ve titremeye başladılar. Vücudu hep hayalini kurduğu şeytan tarafından ele geçirilmişti sanki. Red güçlü bir depremin yıkıcı etkisiyle sallanan bir gökdelen gibi zangır zangır titremeye başlamıştı.
Bu üçüne karşı duyduğu aşağılık nefret duygusuyla, onlarla aynı kaderi paylaşıyor olmanın karşı konulmaz gerçekliği arasında ikilemde kalmıştı. Şu kadının çenesini kapatmak istiyordu sadece.
Canı hiç şu andaki kadar çok hardal yemek istememişti.

Wendy, Red'in titremeye başlamasıyla geriye doğru bir adım attı. Sarası mı vardı? Onun dışında hepsi oyundan sonra hastalığı atlatmışa benziyordu ama görünüşe göre Silver o kadar şanslı değildi. Gözleri şişti, yüzü kızardı. Sterling Red, Silver kontrolünü kaybetmeye başlamıştı.
Colt, Wendy'nin yanına doğru bir adım attı. Dudakları oynuyordu ama Wendy ona bakmak istemedi, çünkü Red üzerinde işe yarayan sözlerinin etkisini kaybetmelerinden korkuyordu.
"Hepiniz ölmek zorundasınız," dedi Red.
Luke bir kedi gibi sessiz, kurnaz bir şekilde Red'in arkasına doğru süzülmeye başlamıştı yavaşça.

"Wendy haklı," dedi Colt önündeki halatı tutup kenara iterken. Sonra masanın ucuna doğru ilerledi. "O haklı; sen bir fahişenin hasta ve çirkin oğlusun. Ve bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi bilirim. Şimdi sana bir şey söyleyeceğim dostum. Kafanı şu ilmeklerden birine geçirmeye ne dersin? Çünkü sende bizimle birlikte gelmek zorundasın."

Red şimdi o kadar şiddetli titremeye başlamıştı ki, Wendy onun kesinlikle bir sara nöbeti geçirmeye başlamış olduğunu anladı. Ama buna rağmen silahını doğrultmaya başlamıştı.

Luke daha da düşünerek hareket etti. Daha hızlı. Gözlerini açmış bir şekilde.

"Kendimizi öldürmeyi reddetmediğimiz sürece bizi vuramazsın," dedi Colt. "Seninle birlikte öleceğiz. Hep beraber."

Luke silaha ulaştı ve onu aldı. Colt parmağını katile doğru tutup dikkatini dağıtmak için bağırdı. "Duydun mu? Seninle birlikte!"

Ama Red harekete geçmişti bile. Düştü, döndü ve Luke'a geri ateş etti. Kurşun polis memurunun omzuna saplandı ve onun atışını bozdu.

Colt ona arkadan saldırdı ve üstüne çullandı. Luke'un olduğu yere doğru birlikte yuvarlandılar.

Wendy farkında olmadan masanın ucuna gelmişti ve dengesini kaybedip düştü. Ama kafasındaki çığlıkları kimse durduramamıştı.

Öldür onu Colt! Bamm!

Sağ kolunun üstüne düştü. Acı bütün vücuduna yayıldı. Kurşundan mı, düşmesinden dolayı mı anlayamadı ama çığlık atmaya başlamıştı.

Onun arkasında Pinkus can havliyle feryat ediyordu Red'in olduğu taraftan bir çığlık geldi. Red ya da Colt.

Bamm!

Pinkus birdenbire sessizleşti.

Wendy mumyalanmış biri gibi yuvarlanmaya başladı. Önce bir kere, sonra iki. Vücudunun herhangi bir yerine kurşun isabet etmesin diye umarak. Red'in olduğu taraftan gelen feryatlar o kadar iğrenç, o kadar boğazdan çıkıyordu ki, Wendy onların gırtlak gırtlağa olduklarından emindi.

Bamm! Bamm! Bamm! Bamm!

Wendy son bir kez yuvarlandı ve içgüdüsel olarak kollarıyla kafasını korumaya çalıştı.

Kütüphaneye sessizlik çökmüştü. Kimse konuşmuyordu. Kimse ateş etmiyordu. Kimse onun yaşayıp yaşamadığını anlamak için tekmelemiyordu.

Red herkesi öldürmüş müydü? Colt'u gerçekten tanıma imkânını yakalayamadan? Bu hiç de adil görünmüyordu. Bu—

Wendy kafasını geri attı. Kanına yeniden oksijen dolarken kütüphane kendi etrafında bir kere döndü. Her şeyi bir bakışta görmüştü.

Red ve Colt iki silahşor gibi birbirlerinin karşısına dikilmişlerdi. Aralarında on metre kadar vardı. İkisinin de yarasından kan akıyordu: Red sol ayağından, Colt'un sol kolunun üstünden.

İkisi de silahlan birbirlerine doğrultmuşlardı. Red kendi silahını Colt'a, Colt da Luke'un silahını Red'e.

Ateş etmiyorlardı.

"Öldür onu!" diye bağırdı Pinkus. "Vur şunu!"

Colt'un yanağından bir ter damlası süzüldü. Wendy neden sadece tetiği çekmediğini merak ediyordu. Kendisiyle aynı tarz bir çocukluk geçiren birini öldürmek konusunda kafası mı karışmıştı? Ya da korkuyor muydu?

Cevap çabuk geldi. Silahlar diğer adamın gövdesine doğrultulmuştu. Saplanacak bir kurşunla hemen ölmeleri pek mümkün gözükmüyordu. Bu vurulan kişinin geri ateş edebileceği anlamına geliyordu. Nedeni ikisinin de sadece öldürmekle ilgilenmiyor olmasıydı.

Colt silahını kaldırıp Red'i suratından vurabilirdi ama katilin ufak bir hareketle kurşundan kaçabilecek kadar hızlı olduğunu biliyordu.

Red'in dudakları sırıtmaya başlayınca aralandı. "Peki, peki, peki. İşte buradayız."

"Yaparsan, yapacağım," dedi Colt.

Neyi yapacak?

"O zaman öleceksin," dedi Red. "Bu riski göze alıyorum."

"Hayır!" diye bağırdı Wendy kendini tutamadan. Çünkü Red onu öldürecekti. Daha hızlı olan Red idi. Colt bunu biliyordu. Ne sanıyordu ki?

"Aynı anda," dedi Colt.

"Colt, lütfen!" diye yalvardı Wendy.

Koskoca bir on saniye boyunca, düello için kendine meydan okuyan bu adama, Colt'a baktı Red. Bütün bunlar gerçek dışı gibiydi. İki adam, bir kütüphanenin içinde, kovboy filmlerindeki gibi silahlarım çekmiş, düelloya tutuşmak üzereydiler. Zemin vücutlarla kaplıydı. Luke omzundan yaralanmıştı. Baygındı ama yaşıyordu. Steve de hayattaydı. Ama Nicole, Carey ve Clifton ölmüşlerdi.

Pinkus, Wendy'nin sağ tarafındaydı ve zor nefes alıyordu.

Kendi nefesini bile duyamaz gibiydi.

Red ve Colt göz kırpmaksızın birbirlerine bakıyorlardı.
Wendy'nin hayatında görmediği kadar gergin ve sakin iki adam.
Sonra Colt yavaşça silahını düello pozisyonu almak için indirmeye başladı.
"Sen koca bir aptalsın," dedi Red ama o da silahını indirdi.
İkisi de silahlarını bellerine sokmuşlardı.
"Bu delilik!" dedi Wendy. "Bunu unutamaz mıyız? Yedi yıl geçti! Yedi yıl! Hepimizin yeni hayatları var. Yedi yıl önce aptal bir oyunda olmuş hataları düzeltemezsin."
"Yapabilirim," dedi Red. "Yapacağım. Yapıyorum. Ve bu beni gerçekten mutlu ediyor."
"Onu öldürecek misin? O bir polis!" "Evet, öldüreceğim," dedi Red.
Wendy'nin kendinden geçmesinden bu yana yirmi dakika geçmişti. Şu anda ise dünyası ağır bir biçimde üstüne yıkılmaktaydı. Yavaşça çöken karanlık, yüzünde, ellerinde ve ayaklarındaki karıncalanma. Anılar tekrar yüzeye gelmek istiyordu. Wendy kendini yere bıraktı.
Kafası gürültüyle yere çarpınca aklı patlayan bir ışıkla doldu.
Tekrar karanlığa bakıyordu ve ışıklı daireye. Hayaletler hareket ediyordu. Ama bu sefer daha fazlası vardı.
Kendi nefesini duyabiliyordu. Havanın düzenli olarak alınıp verilmesinin sesini. Alnı terlemişti ve ter yanaklarından aşağı doğru akıyordu.
Wendy bu silah düellosunda Colt'un kendini bile bile kurban etmesini önleyebileceğini düşünerek, şu anda kendinden geçmiş olmasından dolayı perişan bir haldeydi.
Planı buydu. Bu sefer gerçekten kendini öldürtmek üzereydi.
Karanlığın içinden direk gözlerine doğru gelen bir çubuk belirdi. Yeteri kadar garipti. Gökyüzünü siyaha çeviren çubuklara benziyordu.
Zayıf bir uğultu doldu kulaklarına. Çöl dünyasındaki gibi bir uğultuydu.
Gözlerini kapatıp açtı yeniden. Sanki bir camın ardından bakıyordu ve cam çubuklara benzeyen gölgelerle kararmıştı.
Parmaklarını oynattı. Metalik bir eldiven giymiş olmalıydı.
Wendy bir anda nerede olduğu konusundaki düşüncenin zihnine dolmasıyla, panik içinde donup kaldı.
Kıyafetin içindesin, dedi düşünce.
Afallamıştı. Gözlerini birçok kere kırptı. Ya bu karanlığın gelmesiyle kendinden geçişleri hafızanın yerine gelmesiyle ilgili değilse? Ya yoksa sadece uyanıyorsa?
Şimdi.

Kafasında kaskla.
Kalbi küt küt atmaya başladı.

51

Nathan Blair beyaz odanın içine daldı. Cyber Tech çalışanları kapıyı onun ardından kapattılar. Kapı duvarın içinde kayboldu. Onu yüzlerce kez görmüştü ama yine de her gördüğünde tüyleri diken diken oluyordu. Feryatlar dışında değişen bir şey yoktu.
Beth Longhorn anlamlı anlamlı ona baktı. Açıkça bir şeylerin değiştiğini biliyordu ve normalden daha solgun görünüyordu.
Kontrol masasında beyaz önlükler içinde yedi teknisyen oturuyordu. Kalın cam ardındaki odaya bakıyorlardı. Elleri yumruk şeklini almıştı. Onlardan ikisi Blair’e yaklaştı. Gri saçlı doktor sağ taraflarında eğilmez yaşlı bir ağaç gibi dikiliyordu.
"Bunu durdurmalıyız!" diye haykırdı proje müdürü olan Nancy Rengald. "Diğerleri de ölmeden. Şimdi!"
"O da ne?" diye meraklandı Nathan. Yeşil ve beyaz çizgilerin olduğu monitörlere baktı. Altı taneydiler. Monitörlerden ikisindeki çizgiler düzdü.
Yaşam belirtisi yok.
Görüntüye göre Nicole ve Carey ölüydü.
Diğer monitörlere doğru döndü. Bu monitörlerde teker teker bütün oyuncuların gördüklerini görebiliyorlardı. Duvarda tam yirmi iki tane ekran vardı. Ekranlarda beş oyuncu dışında, bilgisayar tarafından tasarlanmış diğer karakterleri de izleyebiliyorlardı.
Clifton'ın ekranı simsiyahtı. Ölü. Ama o bilgisayar tarafından tasarlanmış bir karakterdi ve Nathan için önemi yoktu. Önemli olan oyunu oynayan altı gerçek insandı…
Carey'nin ekranına baktı. Siyah. Onun üstünde Nicole. O da siyah. "Durdur şunu!" diye bağırdı Nathan.
"Yapamayacağımızı biliyorsun," dedi Müdür Healy. Sesi tırnakla çalınan basgitar teli gibi çıkmıştı. Açıklayıcı ama tamamen başı belada. Altı kişiden biri olan Timothy Healy onun öz oğluydu. "Çıkarma işlemi en az bir saat sürer. Oyunu yedi gün için programladık. Daha önce iptal edersen onların ölümüne neden olabilirsin. Bunu biliyorsun."

"Dr. Healy, bunu geri döndürmek zorundasınız," dedi Nancy. "Daha şimdiden iki kişiyi öldürdü. Hepsi ölecek!"
"Onları zamanından önce çıkarırsan da ölecekler."
Nathan öne doğru koştu. Oluyordu. En kötü kâbusu gerçekleşiyordu. Onları olacaklar hakkında uyardığı şey işte buydu. Ordu Cyber Tech araştırmalarını finanse etmek için bir ön koşul şart koşmuştu. Projeyi kapatma yetkisinin sadece içeriden birine verilmesi koşulu.
İnsan hayatlarıyla oynuyorlardı. Genç insanların hayatlarıyla. Her yaştan ama oynadıkları kumarın ne kadar tehlikeli olabileceğini hesap edemeyecek kadar genç olan insanların hayatlarıyla.
Blair camın önüne yaklaşırken monitörlerden biri ötmeye başladı. Ses iliklerine işlemişti.
Camın önüne koştu ve camdan içeri baktı.
"Wendy dışarı çıkıyor!" diye fısıldadı Rengald. "Kendi kendine mi?"
Wendy sırtüstü yatıyordu. Göğsünün inip kalkması dışında hareket etmiyordu. Yüzü, oyunun dünyasını gördüğü kaskla kapalıydı. Monitörün, onun kendini oyun dışına çıkarttığını söylemesinden başka bir değişiklik görünmüyordu.
Ten, devasal beyaz bir disk tarafından sunuluyordu. Sunucu diskin çapı yaklaşık yedi metreydi. Etrafına simetrik olarak yerleştirilmiş altı tane dişçi koltuğu vardı.
Denekler, üzerlerinde beyaz kıyafetleriyle bu koltuklara yerleştirilmişti. Elleri ve ayaklarında algılayıcılar vardı. Kafalarında pilotlarınkine benzeyen kasklar vardı. Her biri düzinelerce elektrotlarla ana bilgisayara bağlıydılar. İki tane tüp uyuşturucuyu ve serumları otomatik olarak veriyordu. Her koltuğun altında da dişçi ışıklarından farksız mikrodalga vericiler vardı.
Dr. Healy'nin buluşuydu bu oyun. Çöl dolusu şeytanı, yedi gün içinde yok etmesi gereken altı tane oyuncunun yer aldığı türünün ilk örneği olan bir oyundu.
Altı gün önce oyuna girmişler ve şeytanı kolayca yok etmişlerdi. Ama sonra Silver onlara hükmetmeye başlamış ve koyduğu yeni kurallara uymaları için zorlamaya başlamıştı. Hatta daha da ileri giderek yoluna çıkan iki bilgisayar karakterini asmıştı.
Diğer oyuncular da Silver'ın yeni şeytan olduğunun farkına varıp onu yok etmeye karar vermişlerdi. Gerçek zamanda bu yaklaşık altı saat önce olmuştu. Oyun zamanında ise üç gün önce. Red'in Summerville adlı kasabayı oyuna sokmasından biraz önce.

Diğerlerinin onu öldürmekte başarısız olmasından sonra Silver oyunu içeriden sıfırladı. Diğer oyunculara yeni tenler verdi. Hepsini gerçek hayatta olduğundan yedi yıl daha yaşlandırdı. Ve hepsinin hafızasını bu yedi yılın kurgu anılarıyla doldurdu.
Oyunculara bu yeni ayarları sundu—adı Summerville olan ve içinde oturanların olduğu hayali bir kasaba. Bir de adı Clifton olan zehir gibi bir dedektif.
Sonra oyunu yeniden başlattı. Eski oyunun devamı gibiydi. İnsan olan altı oyuncu, onların yepyeni kimlikleri ve hepsi kendi başlarına oyunun bir parçası olan yüzlerce kasaba halkı.
Ekranlarda çöl kaybolup Summerville oluşmaya başladığı zaman, teknisyenler bir mucize oluyormuş gibi seyretmişlerdi.
Oyundaki her şeyi ekranlarda görebilirlerdi... Timothy Healy hariç. Yaşamsal fonksiyonlarından başka her şeyi bloke etmişti. Gerçek kimliğini açıklayıncaya kadar. Onun tenini değiştirebilir olduğuna kanaat getirmişlerdi. Oyundaki herhangi bir karakterin teniyle. Clifton gibi.
Ne şekilde olursa olsun Silver dâhil bütün oyuncular Red'in koyduğu kurallar tarafından bağlıydı. En çirkin olan ölmek zorundaydı. Diğerleri Silver'a karşı çıkmadan önce oyunun kuralları değişmişti.
Oyunu başlatmak için kendi babasından esinlenerek yarattığı karakteri, Dr. Healy'i öldürmüştü. Gerçek Dr. Healy, yüzü kireç gibi bir halde Nathan'ın yanında durmaktaydı.
Blair'ın farkında olduğu tek sapma implantasyonlardı. Ne implantasyon vardı, ne de yara izi. Simülasyon kullanmışlardı, harici elektrotlar, maskeler, kıyafetler, askeri pilotların kullandıklarına benzer cihazlar.
Ama oyun içinde oyuncular beyinlerinde implantasyon olduğuna inanmışlardı. Yapının bir parçasıydılar. Bilgisayar onlara kafalarındaki her şeyin doğru olmadığına dair ipuçları
veriyordu. Eğer Red'in de röntgeni çekilmiş olsaydı, onda da implantasyon çıkacaktı. Çünkü o da bilgisayara bağlıydı.
"Ne oluyor?" Genç teknisyenlerden bir şahit oldukları şeyi anlamakta zorluk çekiyordu.
Blair, Nicole ve Carey'nin arkalarına yaslanmış vücutlarına baktı. Monitörlere göre ölüydüler. Burada gerçek hayatta. Ama nasıl...
Derken gördü. Kasklarının arasından sızan kan boyunlarını kırmızı yapmıştı. Belki burun deliklerinden, belki kulaklarından, belki gözlerinden ya da hepsinden kan geliyor olmalıydı.

Onların yanında, oyunu değiştirdikten sonraki en şiddetli nöbetini geçiren Timothy Healy'nin vücudu vardı. Babasının ona verdiği sara hastalığı kendini son derece belli ediyordu.

Nathan sağına dönerek doktorun yüzünün kırmızıya dönüşünü seyretti. Pişmanlıktan mı, kızgınlıktan mı? Oğlunun beyninde sara hastalığını taklit edebilmenin bir yolunu bulmuştu ve bu yüzden Timothy onu oyunda öldürmüştü. Artı iki tane de canlı insanı.

"Wendy uyanıyor!" diye bağırdı birisi. "Kendi kendini çıkardı oyundan!"

Nathan cam ardındaki odaya baktı yeniden. Wendy'nin başı oynuyordu. Görünüşe bakılırsa kaskın kilidini açmadan çıkartmaya çalışıyordu.

Ve sonra Wendy Davidson koltuğunda doğruldu.

Wendy kafasından kan damlayınca hafif eğimli bir durumda durduğunu anladı. Öyleyse bu gerçekti. Oturuyordu. Kafasında kask, üstünde kıyafet.

Şu inanılması güç anda, yedi yıl önce oynamış olduklarını varsaydıkları, inanılması güç oyunun içindeydi.

Wendy maskesinden kurtulmak için sağ elini kaldırdı. Kolunda bir baskı hissetti.

Yeniden içine dolan panikle maskesine atıldı. El yordamıyla kaskının önündeki koyu renkli siperliği kaptı. Siperliğin ardından eldivenli elini görebiliyordu.

Siperliğin kenarlarından ışık giriyordu. En sonunda, kendinden geçişlerinde onlarca kez gördüğü beyaz odayı gözleriyle görmüştü—demek ki kendinden geçiş değil, uyanıştı.

Ve gökyüzündeki siyah çizgiler... yüzlerce kablo ve tüpün, üç boyutlu sanal dünyadaki yansımaları olmalıydı. Kendinden geçtiği, daha doğrusu uyandığı anlarda gördüğü incecik yüzlerce kablo.

Parmakları kilide ulaştı ve siperlik yukarı kalktı. Parlak ışık yüzünden gözü kamaşmıştı.

Gözleri yavaş yavaş ışığa alıştı. Bir astronotunkine benzeyen beyaz bir kıyafet giyiyordu. Sadece o kadar kalın değildi. Sağ tarafından kaim bir kablo yılan gibi kıvrılarak, ayağının altındaki yuvarlak makineye bağlanıyordu. Makine uğulduyordu.

Huummmmmmm...

Wendy kendini, Red'in kaskatı gerçekliğinden sonra böyle bir durumda bulmaktan dolayı o kadar şaşkındı ki, bakmaktan başka bir hareket yapamadan nefesini tutmuştu.

O zaman gerçek dünyanın burası olduğunu anladı. Kütüphane, çöl, Summerville kasabası—her şey hayaldi.

Ya da tersi olabilir miydi?

Oyunu yalnız oynamadığını hatırlayabilmesi için bir dakika geçmesi gerekmişti.

Colt.

Kafasını sola çevirdi ve dişçi koltuklarında yatan iki vücut gördü. Kasklarında adları yazıyordu. Carey. Nicole. Nefes alıyormuş gibi durmuyorlardı.

Ve boyunlarından kan akıyordu.

Wendy'nin yüreği ağzına geldi. Sağına döndü ve diğerlerini gördü. Pinkus, Colt, Timothy. Göğüsleri kalkıp iniyordu ve kütüphanede kaybolmuşlardı.

Red, Colt' u öldürecekti.

Yeniden panik kapladı benliğini. Uzandı ve kaskını çıkarmak için sağa sola oynatmaya başladı. Ama bağlı olan kablolar vardı. Oradan çıkıp Red'i durdurmak zorundaydı.

"Yapma!"

Wendy arkasından gelen sese doğru döndü. Beyaz smokini içinde gri saçlı bir adam kapıda duruyordu. Teknisyenler camın öbür tarafında oturdukları yerden odaya girmeye başlamışlardı.

"Elektrotlar kafa derisinin altına yerleştirildi. Onları çekme sakın."

"Neler oluyor?" diye feryat etti. Sesi çatlamasına rağmen ateş gibi çıkmıştı. "Red, Colt'u öldürmek üzere! Onları durdurmalısınız!"

Ayaklarını koltuktan çıkarmaya çalıştı ama bilgisayara giden kabloya takıldı. Dirseğinin iç kısmında serum iğnesi vardı.

Tam karşısında Nicole ve Carey'nin ölü bedenleri yatıyordu.

Wendy bir anda aklını oynattı. Düşünceleri mantıksal durumla bağlantı kurmayı reddediyordu. Öfkeden deliye döndü. İyi durumda olduğunu bilmesine rağmen kendini durdurabilecek durumda değildi.

Kuru boğazından bir çığlık koptu ve onu şu zımbırtılara bağlayan kablolara asıldı. Ayağındaki bot serbest kaldı ve koltuktan inerek yere bastı.

Elbisesinin altındaki gereksiz iğneler az bir acıyla teninden çıktı. Daha fazlasını istediği gerçek acı.

Kaskından çıkan kabloları yakalayarak bağlantı yerlerinden kopardı.

Artık serbest kalmıştı ve zemine basarak sallanır vaziyette ilerledi.

Eldivenli elleriyle Timothy'nin kaskına vururken hala çığlık atarak ağlıyordu.

Sıçradı.
"Öl! Öl seni—"
Döndü ve Colt'un kıyafetine doğru hızla atıldı. Bu panik dalgası arasında Colt'u uyandırmanın Red'i öldürmekten daha kolay olabileceğini düşünmüştü. Onları durdurmak, Colt'u kurtarmak zorundaydı. Kütüphanedeki bu çılgınlığa bir son vermeliydi. Çünkü eğer yapmazsa Colt ölecekti ve onsuz yaşayabileceğinden hiç emin değildi.
"Hayır, dur! Yapma. Hepsini öldüreceksin."
Güçlü kollar tarafından yakalanıp geriye çekildiği sırada Colt'a ulaşmak üzereydi. İki teknisyen tarafından durdurulmuştu ve bu teknisyenler ona bağırıyordu.
"Sakin ol! Sakin..."
"Onları öldürmeden dışarı çıkaramazsın. Sakinleş lütfen."
Wendy çığlığını yuttu ve anlamlarını kavramak için söylenmiş olan kelimelere tutundu. Kendini kurtardı ve adamlara döndü. Gri saçlı adam büyük bir şaşkınlıkla onu izliyordu. Yaka kartında adının Blair Nathan olduğunu okuduğu bir adam odaya girdi.
Herkesin gözü Wendy'nin üstündeydi, hem de herkesin. Arkasına baktı bağırarak. "Onu durdurmak zorundasınız," dedi.
Ama sesi zayıf çıkmıştı. Oda bir an için baş döndürücü bir şekilde eğildi sonra düzeldi.
Kimse bunu durduracağını söylemiyordu. Ya da durdurabileceğini.
İlk konuşan Nathan oldu. "Wendy. Lütfen... Sakinleşmen gerekiyor."
"Onu durdurabilir misiniz?"
Cevap vermediler.
Hayır, durduramazlardı. Şu anda buradaki gerçeklikten daha gerçek bir yerde, kütüphanede kendinden geçmiş bir halde yatıyordu ve Colt, Red'in karşısına dikilmişti.
Red, Colt'u öldürmek üzereydi.
Çılgın gibi Timothy'e atıldı yeniden. Bu sefer tam ona yapışacakken yan taraftan vurdular. Ayağı koltuğa takıldı ve yüzüstü yere düştü.
Orada yatıyordu ve hıçkırıklarla sarsılıyordu. Umutsuzluk gece gibi çökmüştü üstüne. Yaşamak zorunda kaldığı şeylerin derinlerden uyanışı her geçen dakika daha da gerçeğe dönüşmeye başlamıştı.
Adı Wendy idi.
Ardında büyük yaralar bırakan tarikattan kaçmıştı. Bu kadarı doğruydu.
Ve sara hastasıydı.

Ama kolej yıllarına ait anılarını, Güney California'daki hayatını, erkeklerle olamayan ilişkilerini—bütün hepsi, o bu beyaz odada uyurken yaratılmıştı. Oyunda. Bu onun oyundaki karakterinin bir parçasıydı. Teninin bir parçası.
Bir hafta evvel, on dokuz yaşında, tarikattan kaçtıktan bir sene sonra bu deney için gönüllü olmuştu. Elli bin dolar için oldukça heveslenmişti.
Altı gün önce, Ten dünyasına giriş yapmıştı.
Altı saat önce, Timothy Healy oyunu değiştirmişti.
Wendy oyunda en büyük korkusuyla yüzleşmiş ve sonra Colt adındaki adama âşık olmuştu.
Ve şimdi Red âşık olduğu adamı öldürmek üzereydi.
Wendy yerden kalktı ve yüzünü onlara döndü. Odadaki bütün gözler ona kilitlenmişti. Camın arkasında da bir sürü teknisyen monitörlerin üstünden sarkmış ona bakıyordu.
Hemen yanında Colt, Pinkus ve Timothy Healy derin derin nefes alıyorlardı. Onun kütüphanede kendinden geçmiş olduğunun bile farkında olmayabilirlerdi.
Nathan Blair'a döndü. "Peki, tamam. Bana bunu durdurmanın bir yolu olduğunu söyleyin."
Gri saçlı, koyu renk gözlü adam öne çıktı. İşte ancak şimdi o adamın Dr. Cyrus Healy olduğunu görebildi. Oyunun arkasındaki adam.
"Onları öldürmeden fişleri çekemeyiz," dedi Healy. "Sen emin misin? "
"Hiçbir şey kesin değildir."
"Onları uyandırmazsan Red'in onları öldürmesi dışında," diye çıkıştı Wendy.
"Colt bir şeyler düşünebilir. Yaratıcı biri."
"Oğlunun onu öldüreceğini biliyorsun. Onun daha hızlı olduğunu biliyorsun."
Cevap gelmedi.
"Hali hazırda iki kişiyi öldürdü bile. Lütfen Doktor. Bunu yapmasına izin vermeyin."
"Oyunu kendi koşullarına bırakmak zorundayız. Oyun kendi kendine bitmeli."
Yatmakta olan üç vücuda baktı ve dişlerini sıktı. Taze gözyaşları akıyordu gözlerinden yanaklarına doğru. Ne olacak peki? Başı döndü ama bitkinlikten değil daha çok şaşkınlıktan. Aslında şaşkın değildi. Son günlerde ilk kez gerçekten neler olduğunu biliyordu.
Wendy nefesini düzeltti. Odada çalışan cihazların dışında başka ses yoktu.

"Bunun da aynı çöl gibi sanal bir gerçeklik olmadığını nasıl anlayacağım?" diye ortaya sordu.

"Anlayamazsın," dedi yaşlı adam. "Ama biz anlarız. Güven bana, tam altı gündür şu koltukta yatıyordun. Ne çöl, ne hortum, ne kütüphane, ne de Clifton—yok bu hayatta. Hepsi oyunun bir parçası. Ten'de ki tek gerçek insanlar sen, Colt, Pinkus, Carey, Nicole ve Timothy.

"Ya implantasyonlar?"

"Yok. Oyunda var gibi görünüyor ama burada daha çok geleneksel teknikleri kullanıyoruz."

"Uyuşturucu mu?"

"Evet. Ve kıyafetler, kasklar, elektrotlar. Beyni etkileyen mikrodalga teknolojisi."

Ufak bir umut dalgası yerleşti Wendy'nin kafasına. Bu Pinkus'un oyunun içinde söylediği bir şeyle alakalıydı.

Yavaşça sevdiği adamı öldürecek olan adamın babasına, gri saçlı adama doğru döndü.

"Oyunu kendi koşullarıyla bitmesine izin vermek zorundasınız."

Adam tereddüt etti. "Evet."

"Bu koşullardan biri de benim." "Ben—"

"Oyunculardan biriyim."

Kısa sessizlik birinin hayret etmesiyle bitti. "Vay!"

"Beni geri koyun," dedi Wendy. "Oyunu onlarla bitirmeme izin verin."

"Bu... Zamanımız yok. Bu on... on beş dakika sürer." "Beni geri yollayın!" diye bağırdı Wendy. "Yapabileceğinizi biliyorsunuz. Burada bir saat orada bir dakika olabilir. Geri gitmeme izin verin. Bu benim seçimim."

"Seni öldürecek. Eğer oyunda ölürsen, burada da ölürsün." O da Red'in kazanacağını biliyordu.

"Bunu göze alıyorum. Beni geri yollayın. Hemen!"

52

Wendy yan yatıyordu ve yanağı kütüphanenin zeminine dayanmıştı. Gözlerini açtı. Oyuna geri dönmüştü.
Aklı, kara bir sisin ardındaydı. Beyaz odadaki yaşadığı zaman karman çormandı ve onları anlayabileceği bir şekilde toparlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti.
Onu tekrar bilgisayara bağlamışlardı. Damarlarına daha fazla uyuşturucu pompalamışlar ve vericilerle beynine mikrodalga sinyalleri yollayarak onu oyuna geri göndermişlerdi. Önce hiçbir şey olmamıştı. Sonra duyuları yavaş yavaş kaybolmuş ve beyaz odada uyuyarak burada uyanmıştı.
Ne kadar zaman geçmişti?
Kafasını kaldırdı. Red ve Colt iki şahin gibi birbirlerine bakmaktaydılar. Tam zamanında dönmüştü. Bir dakikadan az bir zaman geçmişti belki. Belki de sadece saniyeler. "Colt?"
Dizlerini üstünde doğrulmuştu. Yavaş yavaş ayağa kalktı. "Colt beni dinlemek zorundasın."
Bir reaksiyon yoktu. Bütün dikkatini biraz sonra onu öldürecek olan adama vermişti.
"Bayılmalar, bayılma değildi," dedi Wendy. "Gerçek dünyayı görüyorduk. O dünyada yüzümüzde siyah siperlikler var. Hala oyundayız, Colt. Tam şu anda, şu saniyede. Hepimiz beyaz bir odada bilgisayara bağlanmış bir halde, gerçek olduğunu sandığımız bu oyunu oynuyoruz."
"Ne?" diye bağırdı Pinkus.
"Nicole ve Carey öldü," dedi Wendy. "Her iki dünyada da." Pinkus konuştu yeniden. "Bu yedi yıl önceydi."
"Hayır, değildi. Red bize daha yaşlı olduğumuz yeni yüzler vermiş ama biz yaşlı değiliz. Hala genciz ve hala oyunun içindeyiz."
Colt afalladı. Ellerini açıp kapıyordu. "Onu yenemezsin Colt."
"Hepimizi öldürteceksin Wendy," dedi Colt yavaşça. "Evet," dedi Red. "Hepinizi öldürteceksin."
"Bana inanmak zorundasın. Hala oyundayız." "Kes şunu!" dedi Colt. "Geride kal."

"Evet, defol Wendy," dedi Red iğrenç bir sırıtışla. "Orada gördüğün gerçek, gerçek olmadığını düşündüğün gerçek kadar gerçek olmayabilir."
Haklıydı. Ama kabul etmedi.
"Oyun bu. Ve bu oyunda Red senden daha hızlı Colt."
Colt düzenli bir şekilde nefes alıyordu. Gözlerinin ardında aklı çalışıp duruyordu.
"Colt bu oyunda Red'i nasıl yenebilir Pinkus?" Oyuncuya bakmadan konuşmuştu.
"Emin değilim..."
"Hayır, daha önce ne söylemiştin? Üst aşamaya geçmek konusunda?"
Bir an durdu.
"Yeteneklerini arttırmak için üst aşamaya geçmesi gerekli." "Duydun mu Colt? Bir üst aşamaya çıkmalısın. Bunu nasıl yapabilir Pinkus?"
"O..." Pinkus ileri doğru adım atarak daha kendinden emin olarak konuşmaya başladı. "Rakibinden daha üst aşamaya geçebilmek için oyunun ana yapısı içinde çalışmalısın."
"Peki, oyunun ana yapısı ne? Bu oyundaki önemli nokta nedir? Ve Red onu değiştirdiyse ne olur? Bir kişinin oyunun yaratıcısından daha güçlü hale gelebilmesi için ne yapması gerekir?"
"Bu oyun, kimin çirkin olduğunu anlamayla ilgili," dedi Pinkus. "Şeytan olan kim. Bu oyunda rakibinden daha akıllıca davranman lazım."
Colt silahını çektiği anda Red daha hızlı davranıp onu öldürecek, diye düşündü Wendy.
"Tamam, Pinkus," dedi Wendy sakin kalmaya gayret ederek. "Nasıl olduğunu anlat. Colt nasıl Red'den daha akıllıca davranıp ondan daha güçlü hale gelebilir? Üst aşamaya nasıl geçebilir? Anlat. "
"Anlayışla olabilir. Anlamakla." Tereddüt etti. Belki olasılıkları kendi kafasında yerlerine oturtmaya çalışıyordu.
"Alakası yok," dedi Red.
Ama Wendy daha önce Red ile başladığı mantığı kaldığı yerden izlemeye devam etti. "Red'in yapamayacaklarını kabul ederek. Doğuştan çirkin olduğumuzu, şeytanlığın kanımızda olduğunu, bir kitabı kapağıyla nasıl yargılayamıyorsan bir insanı da görünüşüyle yargılayamayacağını ve doğuştan çirkin olanın kendini güzelleştiremeyeceğini kabul ederek. Bu yüzden hiç birimiz Ten oyununu yenemeyiz. En iyimiz, Timothy Healy bile."
"Hokus pokus," dedi Red.

"Bu hokus pokus bitirecek işini," dedi Wendy sesi titreyerek. Pinkus kısa bir adım daha attı öne doğru. "Wendy haklı Colt.
Bu oyunun ana yapısında gücü gerçekten alarak üst aşamaya çıkmak zorundasın. Kendi zayıflıklarını kabul etmek seni güçlü yapacaktır."
"Susun, lütfen. Lütfen şu pis kokan ağızlarınızı kapatın." Red'in sesi kendinden emin gibi çıkmıştı ama ter damlaları alnından yanaklarına doğru süzülmekteydi.
"Gerçek mi?"
"Senin ondan daha iyi olmadığın gerçeği. Diğer taraftan o, onun senden daha iyi olduğun yalanına inanıyor."
"Lütfen Colt," dedi Wendy. "Gerçeği kabul etmek zorundasın. O senden daha hızlı ama sen daha hızlı olabilirsin. Gerçek, onun yalanlarından daha güçlü."
Sessizlik odayı doldurdu. Wendy neredeyse dışarıdaki uğultuyu duyacaktı. Hemen bu dünyanın teni dışındaki uğultuyu. Kalbi davul çalıyordu.
"Peki Colt. Şimdi ne olacak?" diye sordu Red hala soğukkanlı olarak. "Bu saçmalığı bana karşı deneyecek misin? Gerçeğin yalanları yendiği saçmalığını?"
Cevap gelmedi.
"Haklı olduğu bir tek şey var. Senden hızlı olduğum. Bilmediği şey ne kadar daha fazla olduğu."
Hala cevap yoktu.
"Uçmak ister misin bebek?"
Wendy çaresizlik içinde kıvranıyordu. Sözler ağzından fısıltı şeklinde çıktı. "Colt. Lütfen."
Ama Colt cevap vermedi. Ürkmedi. Nefes bile almıyormuş gibiydi. Bakışları Red'e kilitlenmişti.
"Ayna, ayna duvarda," dedi Red. "Kim en güzel onlarda?" "Bilmiyorum," dedi Colt yavaşça. "Ama sen bir fahişenin çirkin oğlusun."
Ve sonra silahlara davrandılar. İkisinin de vücutları hareketsizdi.
Sadece eller. Sadece silahlar. Arının kanatları gibi. Neredeyse görünmez.
Ateş edildiği o an Wendy'nin gözleri kapanmıştı.
Bamm!
Dudaklarının titremesini durduramıyordu. "Colt!"
İkisi de hiçbir şey olmamış gibi duruyordu. Hala zemine çakılıydılar. İkisi de ölmemişti, yaralanmamıştı, rahatsız olmuşa bile benzemiyorlardı.

Red ve Colt arasındaki tek fark, Red'in silahının namlusunun yere bakıyor olmasıydı. Yere.
Yere mi?
Wendy'nin kalbi sanki aşırı güç verilmiş pistonlar gibi çalışıyordu.
Red'in silahı yere bakıyordu, çünkü onu Colt'a doğrultacak zamanı olmamıştı. Wendy o zaman onun sol gözündeki deliği gördü. Burnu yüzünden daha önce görememişti. O deliği Colt'un açtığını biliyordu. Colt kurşunu direk adamın beynine yollamıştı.
Vücudu dümdüz duruyordu. Sonra yavaşça arkaya doğru giderek, kesilmiş hayvan gibi yere yapıştı ve orada kaldı.
Colt tekrar nişan aldı. Hareket yoktu. "Öldü mü?" diye sordu Pinkus.
Colt'un arkasında Luke ayağa kalkıyordu. "öldü," dedi Wendy. "Öldü değil mi Colt?"
"Evet." Ama silahını hala cesede doğru tutuyordu. Wendy kafasındaki sis bulutlarını dağıtmaya çalıştı. Yüzlerce ses aynı anda fısıldıyordu ama onların arasında hayatlarını kurtarmış olan sadece bir gerçek vardı.
Çirkin, demişti. Hepimiz tırnağımıza kadar çirkiniz.
Colt silahını indirdi. "Bu oyundan nasıl çıkacağımızı anlat Wendy."

Son Söz

Wendy toplantı odasında Colt ve Pinkus'un yanında oturuyordu. Oyundan çıkalı beş saatten fazla olmuştu ve dinledikleri yüzünden sersemlemiş gibiydi. En karmaşık ve kafa karıştırıcı parçalar şu anda ölü olan Carey, Nicole ve Timothy hakkında olanlardı.
Dr. Healy Timothy'i on dört yaşındayken bir manastırdan evlatlık edinmişti. Adamın çocuğu evine getirirken, bütün bunları önceden planlamış olduğunu tahmin etmek güç değildi. Hakkında araştırma başlayacaktı.
Nicole ailesini gerçekten de yıllar önce öldürmüştü.
Timothy, Carey ve Nicole, hepsi de insandı ve hepsi de ölüydü.
Wendy bir hafta öncesine kadar oyunculardan hiç birini tanımıyordu. Hepsi aynı ortak nedenden ötürü oradaydılar. Sara hastalığı. Tarikattan iki yıl önce kaçmıştı ve hayatına henüz bir yön verememişti. Arizona Günlük gazetesindeki ilanı görünce bu fırsatı kaçırmak istememişti.
Ağustosun birinde gelmişti ve bir gün sonrada diğerleriyle birlikte Ten oyununun dünyasına girmişti. Dr. Healy'nin nasıl yaptığını bilemiyordu ama son altı gün içinde yedi yıl yaşamış olduğuna yemin edebilirdi.
Kendi içinde oyun bin farklı yöne gidiyordu. Hakikaten sürülerden çok uzakta bir dünyada, çölde başlamıştı oyun. Ve Timothy'nin yarattığı kasabada, Summerville'de bitmişti. Ama bir sonraki kez bambaşka görünebilirdi. Programcılar değil, oyuncular belirliyorlardı oyunun gideceği yönü.
Wendy elini kaldırdı ve ona baktı. "Hala atlatamadım," dedi. "On dokuz yaşındayım, yirmilerimde değilim."
"Ben de polis değilim," dedi Colt. "O yolda ilerliyorum ama daha polis olmadım."
"Clifton... kasaba. Bütün bunlar... Nasıl adlandırmışlardı?" "Yapı," dedi Pinkus. "Oyunun içinde." Elini kaldırdı ve hala yerinde olan parmaklarını oynattı. "Cennetteki yıldızlara şükürler olsun."
Wendy, Colt'un gözlerinin içine baktı. Oyunda olan bitenin hiç olmamış olmasıyla birlikte, geçmişleri gerçekti— sadece bir hafta. Oyunda

inandıkları gibi beş sene, yedi sene değil. Colt genelevde büyümüştü, o tarikatta. Nicole ve Carey kardeştiler.
Ruhları, kalplerinden akıp tamtakır ortaya çıkmıştı hepsinin. Korkunç bir şekilde Şeytan'ın düşüşüne tanıklık etmişlerdi. En iyi oyuncuydu Şeytan, en güzel, aynı Timothy gibi. Ne kadar kendiyle birlikte diğerlerini de alaşağı etmek istediyse de ortaya koyduğu bir gerçek vardı ki: Onlar Ten oyunundaki kadar çirkindiler. Oyun içinde kimin güzel, kimin çirkin olduğunu anlayamayarak bunu kanıtlamışlardı. Timothy'nin sefil yenilgisi de bunun en güzel örneği idi.
Bütün bunlar güzelliğin dış görünüşle alakası olmaması yüzündendi. Ne onların ne de bu dünyanın teni. Hatta gözleriyle görebilmiş oldukları her şey—çöl, kasaba, kütüphane, Nicole, Timothy Healy bile—gördüklerinden bambaşka bir şekle bürünmüşlerdi. Akıl gözün gördükleri karşısında kolayca aldanmıştı.
Tam tersine, güzellik dış görünüşün altında bulunurdu.
Çirkinliğin tedavisi, bu dünyanın teninin altında saklı, diye düşündü Wendy.
Colt'a baktı. Onu bir hafta önce ilk gördüğünde o kadar utangaç biriydi ki. Şimdiyse ona yumuşak bakışlarıyla karşılık veriyordu. Onu kot pantolonu ve üzerinde Orman Koruyucusu yazan tişörtüyle, genç görmek güzeldi. Tişörtte ne demek istediklerini bilmediğini söylemişti. Kurtuluş Ordusu Sosyal Yardım Merkezinden aldığı bir tişörttü.
Wendy sürdüğü kolonyanın kokusunu alabiliyordu. Kaslı kolunda uzun bir yara izi vardı. Colt o yara izinin neden olduğunu hatırlamıyordu.
"Eee şimdi?" diye sordu Wendy.
"Bütün bunları hafızalarımızdan silecekler," dedi Pinkus. "Bunu yapabilirler mi?"
Güldü. "Bizi oyunun içine soktular. Aklımız oyunun bir parçası oldu. Eminim onun da bir yolunu bulurlar."
Wendy duvardaki takvime baktı. Yedi Ağustos. Oyunda gerçekten altı gün geçirmişlerdi.
Arkalarındaki kapı açıldı ve içeriye bir müfettişin öncülük ettiği bir grupla birlikte Nathan Blair girdi.
"Beklettiğimiz için özür dileriz," dedi masanın karşısına geçerken.
Takvimle ilgili bir şey Wendy'nin canını sıkmıştı. Ağustos'un yedisi. Altı gün.
Blair masanın önünde duran sandalyeyi çekerek oturdu.

Masmavi gözlerle onlara bakıyordu. "Evet. İşte buradayız." "Ne zaman gidebiliriz?" diye sordu Pinkus.
"Her şey tekrar normal haline geldikten sonra," dedi Blair. "Bütün bunları hafızamızdan çıkartmayı planlıyorsunuz, değil mi?"
Adam Pinkus'a baktı ve yavaşça başıyla onayladı. "Hayatının geri kalanını bu anılarla mı geçirmek istiyorsun?"
Wendy istemiyordu. Ve sessizliğe bakılırsa diğerleri de öyle. "Bugün burada üç kişi öldü," dedi Colt. "Dr. Healy'nin oğlu buna dâhil. Bütün bunları örtbas mı edeceksiniz?
"Bunun olmaması için buradayım Bay Jackson. Bu konuda bana güvenmek zorundasınız."
Wendy'nin şüpheleri vardı ama çok da seçenekleri yoktu.
Blair ona sert bir şekilde baktı. "Diğer taraftan siz üçünüzün durumu daha çok problem oluşturuyor."
Adamın konuşma tarzında bir gariplik var, diye düşündü Wendy. Oyundan çıktıklarında göstermiş olduğu ilgiden, endişeli tavrından eser kalmamıştı. Son derece soğuk davranıyordu.
Adamın arkasında duran takvime tekrar baktı. "Oyun kaç gün için programlanmıştı?"
Tereddüt etti. "Yedi gün. Ama bunun—"
"Sadece altı gün oynadık..." Wendy'nin kalbi hızla atmaya başlamıştı.
Nathan Blair afallamıştı.
Sonra onu gördü. Sadece bir anlığına. Adamın sol gözü mavi rengini kaybetti ve grileşti. Sinyal alamayan bir televizyon ekranı gibiydi.
Sonra düzeldi. İki gözü de tekrar mavi olmuştu. "Şaka ediyor olmalısınız," dedi Pinkus.
Wendy yavaşça Colt'a döndü. "Bunu gördün mü?" Konuşmaya başladığında sesi yumuşak ve kısık çıktı.
"Bu bir şaka olmalı," dedi Pinkus yeniden. "Hala bitmedi mi?" Blair kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne demek istiyorsun oğlum?
Elbette bitti."
Wendy, Blair'ın haberdar olmadığını anladı. Gerçekten de bilmiyordu.
"Mecazi olarak," dedi Wendy. "Belki bitti. Ya da gerçekten bitmedi ve oyunu sonuna kadar oynamalıyız. Neyin gerçek olduğunu ve neyin gerçek gibi olmak istediğini ortaya çıkartmalıyız. Öyle değil mi Bay Blair?"
Omzunu silkti. "Yeterince adil." Sol gözü yeniden grileşti.
Pinkus homurdandı.

Wendy derin bir nefes aldı. "Ama Pinkus varsayımsal bir soru soruyor," dedi. "Ya hala oyunun içindeysek?"
Colt gözlerini açmış Wendy'e bakıyordu. Sonra Blair'a döndü. "O zaman biz de gittiği yere kadar oynarız derim. Artık nasıl olduğunu biliyoruz."
"Öyle mi?"
Tereddüt etti. "Gerçeğin nerede saklandığını biliyoruz."
Wendy'nin kalbi kabardı. Colt'un elini elleri içine aldı. Ona bakmadan sıkıca tuttu. O anda bu eli bir daha bırakabilir miydi, emin değildi.
"Bu dünyanın teninin ardında," dedi Wendy.
Colt düzgün bir sesle yavaşça konuştu. "Bu sefer oyunu beraber oynayacağız."
Wendy, Blair'ın bir mavi, bir gri, sonra yeniden mavi, gri olan, gerçek olmayan gözlerine bakarak kafasını salladı.
"Hep beraber."

İçindekiler